

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ULUSLARARASI BESTSELLER

Talulla'nın Yükselişi

"Bram Stoker'ın mirasını sürdüren
en yetenekli korku taciri."

— *THE TIMES*

GLEN DUNCAN

Kan, hayal gücü ve mizahın hüküm sürdüğü
Son Kurtadam'ın ardından, bugüne dek görmediğiniz türden
bir kadın kahramanla tanışmaya hazır olun!

Talulla Demetriou. Canavar. Katil. Anne olmak üzere.

Sevgilisi Jake Marlowe'un yasını tutmakta olan Talulla,
kendini yaşayan son kurtinsan olarak bulmuştur;
üstelik hamiledir. Bebeğini gizlice doğurup soyunu devam
ettirebilmek için Alaska'daki bir av kulübesine sığınır.
Görünüşte her şey yoluna girmiş gibidir. Ta ki kapılar açılana
ve kâbusun daha yeni başladığı anlaşılan kadar.

Suçluluk ve öfkeyle yanıp tutuşan Talulla, oğlunu kurtarmak
için zamana karşı yarışmak zorundadır. Söylentilere göre
yeryüzünde yaşayan en yaşlı vampir de peşine düşmüştür.
Oğluna duyduğu sevgi ve hayvani içgüdüleri arasında,
Talulla Demetriou sayısız ölümcül tehditle yüzleşecektir.

Çeviren: Irmak Ertuna-Howison

www.ithaki.com.tr

facebook.com/ithakiyayin

twitter.com/ithakiyayinlari

25 TL

İnternet Satış:
www.ilkokta.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranter.org>

Glen Duncan

1965'te Bolton'da doğan, Lancaster ve Exeter üniversitelerinde felsefe ve edebiyat öğrenimi gören İngiliz yazar Glen Duncan'ın ilk romanı *Hope* 1997'de yayımlandı. Duncan, 2002'de yayımlanan *Ben, Lucifer* ile daha geniş kitlelerce tanındı. Bir dönem Londra'da kitapçılık da yaptı.

Talulla'nın Yükselişi
Glen Duncan

Orijinal Adı: *Talulla Rising*

İthaki Yayınları - 1031

Yayın Koordinatörü: Tuğçe Nida Sevin

Editör: Alican Saygı Ortanca

Yayına Hazırlayan: Ozancan Demirşık

Kapak Uygulama: Şükrü Karakoç

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Şükrü Karakoç

1. Baskı, Ağustos 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-375-474-9

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Irmak Ertuna-Howison, 2015

© İthaki, 2015

© Glen Duncan, 2012

Bu eserin tüm hakları AnatoliaTif Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranfey.org>
editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Glen Duncan

TALULLA'NIN YÜKSELİŞİ

Çeviren:
Irmak Ertuna-Howison

Isobel için

AÇILIŞ
ŞEKER, BAHARAT
VE TÜM GÜZEL ŞEYLER

Talulla Demetriou, Çok (Nokta) Kötü (Nokta) Bir (Nokta) Kızın (Nokta).

Annem, gözünde bir keyif pırıltısı, hep böyle söylerdi. Kendisi de Çok Kötü Bir Kızdı. Her şeyden öte güçsüzlükten nefret ederdi. Özellikle de güçsüz kadınlardan. Saf kötülüğü tercih ederdi. Gerekliği zaman kendisi de saf kötülüğe dönüşürdü. Sadece küçük, elit bir grubu tasvip ederdi: ailemiz, bir avuç dost, bazı ünlüler. Dünyanın geri kalanı aptallar ve banalliklerle doluydu. Onlara *İnsanlar* derdi.

(Tanrı ölmüş olsa da ironi hâlâ capcanlı...)

Biraz daha büyüyünce, psikopat terörist Katolik teyzem Theresa sayesinde Utanmaz Küçük Bir Kız olduğumu da keşfettim. Tam olarak Utanmaz, *Edepsiz Küçük Bir Kız*. Sekiz yaşındayken, evin bodrumunda Toby Greely'yle doktorculuk oynarken yakalamıştı bizi. Toby ve ben odanın sessizliğinde, karton kutular, kırık bir pinpon masası ve yarı aralanmış perdelerin arasında yalnızdık; sonra aniden sessizlik bozuldu ve birinin varlığını hissettim. Theresa Teyzem en alt merdivende duruyordu. Kullandığı adi nemlendirici yüzünden suratı hep ıslak gözükürdü fakat bizi bastığı anda suratını parlatan şey krem değil, burunduğu kutsallık kisvesiydi. Benim suratım ise cayır cayır yanıyor-

du. Pantolonum bileklerime kadar inmiş vaziyette, Toby dizlerinin üzerinde beni uzunca bir süre sessizce ve yumuşakça incelerken içimi yumuşak bir his doldurmuştu. Tam bir aydınlanma yaşamak üzere olduğuma inanmışım ve basıldığımızda korkmanın yanı sıra acayip gıcık da oldum. O anda bile Toby'yle kaldığımız yerden devam etmemiz gerekecek diye düşünüyordum.

“Talulla Demetriou,” dedi Theresa Teyze, “ne utanmaz bir kızsın.” Sonra hızını alamayıp ekledi: “Utanmaz, edepsiz, küçük bir kızsın.”

Bu Utanmaz Edepsiz Küçük Kız güzeldi ve kötü şeylerden hoşlanırdı. Orta sonda yine kendisi gibi güzel olan ve kötü şeylerden hoşlanan Lauren Miller'la arkadaş olmuştu. Mesela sınıflarında sürekli burnu akan ve dudagında uçuklar olan, FOKAÇ (Fortlanmayacak Kadar Çirkin) ismini taktıkları bir kızla dalga geçerlerdi. Bir gün Utanmaz Edepsiz Küçük Kız teneffüste Jason Wells'in kucağında oturmuşken, Lauren FOKAÇ'a korkunç bir şey söyledi. Utanmaz Edepsiz Küçük Kız, FOKAÇ'ın suratından cidden kırıldığını gördü ama tam o an, Jason'ın organı kalçasına dayanmışken Utanmaz Edepsiz Küçük Kız o yumuşak hissi tekrar hissetti ve arada bir bağ olduğunu anladı. Sanki Şeytan arkadan ona sarılmışken geriye yaslanıyor ve kötülüğün şaşırtıcı sıcaklığının tadını çıkarıyordu.

Üniversitede ise Çok Utanmaz Edepsiz Küçük Kız karanlığın güçlerinin aracı olduğunu anladı. En kötü genç kadın tipine dönüşmüştü: Olması gereken kadını aktif olarak politize ediyor fakat o kadına dönüşmek yerine kötü adamlardan hoşlanıyor, marazi cinsel fanteziler kuruyor, kendini olabildiğince seksi hale getiriyor ve sonunda doğru hayatı yaşamak için fazla bencil, güzel, tembel ve sapkın olduğunu kabulleniyordu. İkinci senesinin sonunda açıkça yanlış yazarları okumaya başlamıştı. Artık seksi bir elbise veya po-

litik açıdan içi boş ayakkabılar giydiğinde ya da birinin onu arkadan becermesine izin verdiğinde (ki bu ayrıcalığı karmaşık hislerle veya çok sarhoşken pek az erkeğe tanımıştı) kendini etik ikilemler içinde bulmuyordu.

Sonunda Çok Utanmaz Edepsiz Küçük Kız, ahlaki yozlaşmayı nihayetine erdirip Edebiyat yüksek lisansını tamamlamak yerine iş kadını olmayı seçti. Açgözlülüğün esiriydi artık! Daha sonra bir sevgilisi (tüm sevgilileri sona erdiren sevgili) Amerikan ticaretine büyük yatkınlığı olduğunu söylediğinde hiç şaşırmadı. Annesi, kızı kendine bu kadar benzediği için hayal kırıklığına uğrasa da, bundan gururu okşanacak kadar kibirliydi de.

Çok Utanmaz Edepsiz Küçük Kız'ın tarihçesi göz önünde bulundurulduğunda, evliliğinin kendi ihaneti yüzünden değil de kocasının ihaneti yüzünden sona ermesi oldukça şaşırtıcıydı. Hayatında bir kez ahlaki üstünlüğe sahip olduğu için kısa süreliğine de olsa sevinmişti.

Sevinci sahiden kısa sürdü. *Her şey olabilirim ama en azından yalancı değilim seni rezil pislik serzenişinden* kısa bir süre sonra, bir gece Arizona çölünde bir kurtadam tarafından ısırıldı. Ahlaki üstünlük onun için sonsuza dek sona erdi. Ayda bir insanları öldürüp yiyebileceğini keşfetmenin yanı sıra, ayda bir insanları öldürüp yemekten *keyif* de aldığı keşfetti.

Ta ki hamile olduğunu fark edene kadar. İşte o zaman yepyeni türden belalar ortaya çıktı.

BİRİNCİ KISIM

DOĞUM

“Bu kokuşmuş çöp yığını dünyada kesin olan tek şey
anne sevgisidir.”

James Joyce – *Sanatçının Bir Genç Adam Olarak Portresi*

1

“Oh, mon Dieu,” dedi Cloquet, kapıyı açıp beni yerde görünce. “Siktir.”

Yana dönmüş, dizlerimi karnıma çekmiş, yüzümden ter damlar vaziyetteydim. Hamilelik ve açlık korkunç bir ikiliydi. Gözümde küçük kurtadam tırnaklarını karnıma geçiren bir bebek canlanıyordu; bir balonu tırnaklayan beş kırık cam parçası. Bu durumdan kendim sorumluydum: Vakit varken aldırma istememiştim. Şimdi de çok geçti. Eski hayatımdan kalan vicdan “Oh olsun” diyordu. O vicdanı aylar önce işten çıkarmıştım ama hâlâ sefil bir biçimde işe gelmeye devam ediyordu.

“Getirdin mi?” diye inledim. Cloquet’nin arkasındaki açık kapıdan çam ormanı ve takımyıldızlar gözüktüyordu. Bu haldeyken bile güzellik beni çarpıyordu. Kıyımın yan etkisi estetik hassasiyetti. Hayat, böyle ahlak dışı ilişkilerle doluydu işte.

Cloquet yanıma koştu. “Kıpırdama,” dedi. “Konuşmaya çalışma.” Gür ormanın, kuzey havasının kokusunu taşıyordu; sanki melekler tarafından arındırılmıştı. “Ateşin var. Yeteri kadar su içtin mi?”

Belki de yüz bininci kez annemin hâlâ hayatta olmasını istedim. Yüz bininci kez şimdi kapıdan Jake’le beraber içeri girseler ne kadar çok sevineceğimi düşündüm. Annem Cha-

nel kokuları arasında, çantasını masaya bırakır, “Allah aşkına Lulu, şu saçına bir bak,” derdi ve tüm ağırlık dağılır, her şey düzelirdi. Jake’in bir şey söylemesine gerek yoktu. Bana sadece bir baksa, gözlerinden her zaman benim yanımda olacağını okurdum ve bu kâbus halledilebilir sorunlara dönüşürdü. (Doğal olarak ruhlarını bekliyordum, hatta *talep* ediyordum. Fakat hiçbir karşılık alamadım. Görünen o ki, evren kurtkadın taleplerine de insan taleplerine olduğu kadar duyarsızdı.)

“Talulla?”

Acı yine bıçak gibi saplandı, ayak tırnaklarımın altında yoğunlaştı, gözyuvarlarımı ısıttı. *Kurt*, kanımın içinde dört dönüyor, beni kandırmaya çalışıyordu. Hadi ama, arkadaşlar arasında birkaç saatin lafı mı olur? Bırak da çıkayım. *Bırak* beni. Her ay aynı hezeyanlı kabadayılık, aynı gereksiz sabırsızlık. Gözlerimi kapadım.

Kapamaz olaydım. Hemen o korkunç film yeniden oynamaya başladı: Delilah Snow’un odası, gardirop kapıları açık, aynada tüm grotesk ihtişamıyla kendimi, ne olduğumu, neler yapabileceğimi görüyorum. Canavar. Katil. Müstakbel anne.

Gözlerimi açtım.

“Sana biraz su getireyim,” dedi Cloquet.

“Hayır, burada kal.”

Ceketini tutmuş çekiştiriyordum. Ölülerim inliyor ve zonkliyordu. Ölülerim. Ruhumun rahatsız kiracıları. On üç kişilik zorlama ailem. O hayaletler. Sevdiklerini asla kaybetmemenin tek yolu. Seri Katil Dahmer’in Metodu. Radikal ama etkin.

“Nefes al, *chérie*, nefes al.”

Teker teker karnımı aşındıran o kırık cam parçası tırnaklar geri çekildi. Tıpkı ağır çekim bir filmde kapanan bir çiçek gibi, acım azaldı. Cloquet’nin de yardımıyla yavaş yavaş

koltuğa ulaştım. Kurt gülümsedi. Onu hapisten kurtarmaya gelecek çeteden haberdar bir mahkûmun gardiyana gülümsediği gibi gülümsüyordu.

Nefes alabildiğimde tekrar, “Aldın mı?” diye sordum. “En azından almış ol.”

Cloquet başını salladı. “Bir karışıklık oldu. Anchorage’da limanda takılı kalmış. Fairbanks’e cumartesi sabahı ulaşacak. Ama kar da geliyor. Kar mobili ve römorku almam gerekecek.”

Hiçbir şey söylemedim. Eskiden Modern Sanat Müzesi’nde gördüğüm bir sanat eseri aklıma geldi: Dikenli tellerden yapılmış bir cenin. Lauren’la hiç konuşmadan bakakalmıştık.

“Endişelenme,” dedi Cloquet. “Sadece iki gün. Daha doguma altı hafta var. Cumartesi ilk iş Fairbanks’e gideceğim. Kesin gelmiş olacağını söylediler. Orada olmak zorunda.”

Bahsettiğimiz, bir dizi kadın doğum aletiydi; oksijen makinesi, pense, bebek ve yetişkin stetoskopu, kalp monitörü, PCA pompası, tansiyon aleti ve dikişler. Fairbanks ise Alaska’daki Fairbanks’di. Denize düşen yılanı sarılır mantığıyla karın steril bir ortam sunacağını, doğal bir hastane olacağını düşünmüştüm. Cloquet de av evinden bozma bu şömineli, ahşap kokulu kulübeyi bulmuştu. Haftalığı üç bin dolardı, en yakın komşu on beş kilometre ötedeydi, telefonlar çekmiyordu, ana yola çam ağaçlarının gizlediği toprak bir yolla bağlanıyordu ve Fairbanks’ten bir buçuk saat uzaklıktaydı. İstedğim gibi bağırabilirdim. Beni duyacak kimse yoktu. Yemek masası üzerinde kanlar içinde yatarken çığlık attığımı görüyordum. Bazen böyle tekrar eden görüntüler geliyordu.

“Neyse, zaten bu şey beni öldürecek.” Nedensiz bir tepki Delilah Snow’dan sonra böyle rasgele gaddarlık yapıyordum. Eli kanlı olduğu için benim ölmemden korktuğunu biliyor

dum. Bir kurtkadına bakarken başka bir şeyle ilgilenemezdi. Zavallı Harley de kafası kesilmese hemfikir olurdu.

Cloquet'nin kalbi kırılrsa da şikâyet etmedi. Kapıyı kapayıp termal eldivenlerini çıkardı. Soğuktan yüzü şaşırtıcı derecede masumlaşmıştı. Göz kalemi sürdüğü günler geride kalmıştı. Kocaman, buruşuk bir mendil çıkarıp sümkürdü. Ona acıyordum. Bazen onu çocukluğundan beri yanlış yollara sapmış, tesadüflerin kurbanı olmuş, kırılmış bir insan gibi görüyordum. Çok eskiden o da saçları yana doğru taranmış, sevdiği oyuncaklar ve yetişkinlerle çevrili bir çocuktü. Şimdi kaşlarını kaldırmış, kızarmış burun deliklerinden sümkürürken, mendirekten karanlık denize bakan kara gözlü bir çocuk hayal ediyordum onu. Hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir kavuşmayı bekliyordu. İçim şefkatle doldu ama ani bir refleksle bastırdım. Benim gramerime uymuyordu. Tartışamayacak kadar fazla çalkantı içerisindeydim fakat kuralları sevmediğimi çoktan belirtmiştim. *Kime* belirttiğimi ben de bilmiyordum. Kendimin bile inanmadığı birtakım kurtadam kuralları.

“Nasılsın?” diye sordu.

“Daha iyi.”

“Keşke ilaçları alsan.”

Sadece hayır de. O âna kadar hep reddetmiştim. Parasetamol, psödoefedrin, kodein, Demerol, morfin. Hepsinin de olası yan etkileri vardı ki zihnim bu olasılıkları kesin kabul ediyordu. *Gebeliğin ilk üç ayında bu ilacın kullanımı, bebekte davranış bozukluklarına yol açabilir.*

Davranış bozuklukları. Jake burada olsa göz göze gelirdik. Fakat ironiler de tıpkı sırlar gibidir: Paylaşılmazsa yok olurlar. Jake olsa. Jake ve ben. Jake ve ben. Böyle anlarda, onun ölümüyle aramda hiçbir mesafe kalmıyordu. Onsuz bır gelecek karşımda serilmiş, önüme dik yamaçlar ve yanlış perspektifler çıkarıyordu. Biliyordum ki daha böyle çok

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

an olacaktı; ta ki tüm bu anlar süreklilik kazanıp her şeyi alt üst edene kadar. Bebeğimizin doğuşuyla düzelmesi gereken her şeyi.

“İlaçları cidden ihtiyacım olana kadar sakla,” dedim.

İkimiz de daha o anda o ilaçlara cidden ihtiyacım olduğunun farkındaydık. Kokuşmuş *kurt* odada dolaşüyor, tırnaklarımın altına elektrik şoku veriyor, azı dişlerimde demir tadı bırakıyordu ve dışarıdan vahşetin utanmaz çağrısı fısıldıyordu. Yirmi dört saat içinde dönüşüm başlayacaktı.

“Kendine eziyet etmene gerek yok, biliyorsun,” dedi.

“Etmeyorum, sadece ileriye düşünüyorum.” İleriye düşünmek istediğim yoktu. (Geçmiş de düşünmek istemiyordum. İki yön de dehşet doluydu.) Çok-yönlü Alison’ın bir arkadaşı, karısının doğumunu anlatmıştı. *Sana çok güzel bir andı demek isterdim, demişti, ama korkunçtu. Biri karımın vajinasına pompalı tüfekle ateş etmiş gibiydi.* Aklıma hep bu görüntü gelip duruyordu. Bir de lisede cinsel eğitim dersinde gösterdikleri o video. Sararmış, eski bir filmde ve büyük kalçalı bir kadın terler içinde doğum yapıyordu. Hepimiz tiksiniştik. Lauren bana dönüp, “Yaşam mucizesiymiş,” dedi. “Siktir etsene, gidip rahmimi aldırmaı tercih ederim.”

“Gidip aşığıyı bir kontrol edeyim,” dedi Cloquet.

“Hayır, ben giderim.”

“Senin dinlenmen lazım.”

“Hareket etmem lazım. Ah. Siktir.” Bebek içimde hareket edip bir şeylere süründü. Bana şiddetle mesaj yolluyor gibiydi. Hep aynı mesaj: *Seni gördüm. Aynada seni ve Delilah Snow’u.* Anne.

Dondum ve acının kendiliğinden dinmesini bekledim.

“Bir şey istemediğine emin misin?” diye sordu Cloquet.

Kafamı hayır anlamında salladım. Sonra elimi uzattım “Ama sandalyeden kendi başıma kalkabileceğimi sanmıyorum.”

2

Bir dakika sekiz yaşındaki küçük Lula'sın; 10. Cadde'deki restoranda oturmuş neon içecek reklamları altında vanilyalı milkshake içiyorsun – bir sonraki sahnede ise tırnaklarının altına işlemiş ciğer kokusu, düşün altında ayaklarına akan kanı izliyorsun. Düşünce deneyinde intihara teşebbüs edersin. *Asla yapamam. Kendimi öldürürüm daha iyi.* Ama gerçekte bunu yapmazsın. Yaşadıklarının sonunda, artık bu deneyimi yaşamaya başladığındaki insan değilsin. Bir insanı öldürmüş ve yemişsin. Parmaklarındaki kan sana göz kırpar; kollarında ve burnunda kuruyup kalır. Sen onu yalayıp yutarken kurbanın kâbus gördüğünü sanarak tepinir. Ay batır. Ertesi sabah yumuşatıcı kokulu çarşıların arasında uyanırsın. Televizyonda CNN açıktır. Kahve hazırdır. Hava durumunu dinlersin. Aynadaki insan yüzüne bakarsın. Dünyanın iğrenç bir devamlılık içinde olduğunu keşfedersin. *Kalbini yedim.* Kelimelerin direnmemesi, isyan etmemesi şaşırtıcıdır. Ama niye etsinler ki? *Sen etmedin.* İşte bu da senin dehşetin. Fakat dehşetin kıyıdan uzaklaşan bir gelgit gibidir; her dalgayla daha da ileri gider. Sonunda geri gelmez. Sonunda geriye sadece delta kalır, yeni benliğin, kurtkadın. Hem de son kurtkadın.

Jake kendisinin sonuncu olduğunu düşünmüştü. Ölme-ye hazır olduğunu da düşünmüştü. *Bütün yöntemleri tüketim* diye yazmıştı:

Hazcılık, sofuluk, doğallık, tefekkür. Sefil Sokrates'ten tutun da mutlu domuzcuğa kadar her şeyi. Mekanizmam yorgun düştü. Artık gerekli niteliklere sahip değilim. Hâlâ duygularım var ama onlara sahip olmak beni hasta ediyor Bu da beni hasta eden başka bir his. Sadece... Sadece artık daha fazla yaşamak istemiyorum.

Ama sonra benimle tanıştı. Kaderin bir cilvesi, gülünç bir tesadüf. Âşık oldum diye yazdı.

Tamamen, cayır cayır tartışmasız. Âşık oldum ve bu yüzden zamanım değer kazandı. Onunla bir saati düşünüyorum ve sonra onu tanımadan önce geçirdiğim yüz binlerce saati. Boşa harcanmış saatlermiş. Bir asır (ya da elli, on, ya da en azından beş sene) önce yaşıyor olsaydı sahip olabileceğimiz hayatı düşünmek hayal gücümü kışkırtıyor. Tanrı yok ama onun tarzını iyi biliyorum: Sana asla elinde bol zaman varken onun değerini öğretmez.

Haklıydı. İki ayımız kalmıştı. Ne dilediğine dikkat et demişti kollarımın arasında ölürken. Tanışmadan önce ölmeyi dilemişti. Ölüm onun bu dileğini bir kenara not etmişti. Ve bu notu silmek imkânsızdı.

Yüz elli yıllık yalnızlık, altmış gün ve gece süren aşk ile finale ulaşmıştı. Hiç de iç açıcı bir denklem değil. Tersine çevirince daha da kötü gözüküyor: Altmış gün ve gece süren aşkı takiben yüz elli yıllık yalnızlık. Aldığım her kürtaj randevusunu neden iptal ettiğim ortada.

Tekrar eden üç hayalim var. İlkinde on iki yaşındaki kızıyla Los Angeles'ta bir villadayım. Turkuaz bir havuz, kaktüs bahçesi, güneş, hasır bir şapka giymiş olan Cloquet bize Fransızca öğretiyor.

Diğerinde ise küçük bir kurtadam, paramparça, kana bulanmış bir okul üniforması giyiyor, yemek kutusunda bu

gözyuvarı kalmış, cebinden de bir insan dili sarkıyor. Tabii ki bu tam bir kara mizah. Eğer Tanrı yoksa kara mizah her zaman bir alternatif olabilir.

Üç tekrar eden hayal demiştim.

Biliyorum.

Henüz değil. Henüz değil. Henüz değil.

* * *

Bodruma inen merdivenlerin orta yerinde dizlerimin bağı çözüldü. Tırabzana tutundum, dizlerimin üzerinde eğilerek kustum. On iki gündür ağzımdan katı bir şey geçmediği için öd suyu ve su çıkardım. Hamileliğim hep böyle geçmemişti. İlk on sekiz hafta hiçbir hamilelik belirtisi yaşamamıştım. Sonra aniden her şey değişti. Kramplar, kusma, gece terlemeleri, görme bozuklukları, burun kanamaları, sırt ağrısı, ishal, dayanılmaz rahim ağrıları. Bir gecede biyolojinin şamar oğlanına dönmüştüm. Şanslı aylarda değişimden sonra bir haftalık nekahet dönemine giriyordum; bedenimin vahşeti diniyordu. Fakat ay ilk çeyreğe geldiğinde yeniden başlıyordu ve açlık arttıkça hamilelik de o kadar zorlaşıyordu. Lanetin üzerine bir lanet daha: Açsın ama iştahın mideni bulandırıyor. (Son kurbanım Meksiko'da soğan ve viski kokan bir pezevenkti. Onu yedikten bir saat sonra kimsenin izleyemeyeceği kadar iğrenç bir biçimde kusmaya başladım. Boşu boşuna bir ölüm. Şimdi ölülerimin arasında sırtıyordum, tamamen sindirilememesi, ya da sindirilip tekrardan dışarı çıkarılması sanki onu şaşırtmıştı.) Bir süre anneliğin cinayetten tiksindiği yönünde ahlaki bir teoriye tutundum. Fakat olaylar gelişti. Olaylar gelişti ve teori uçtu gitti.

Aşağıya, Kaitlyn'e seslendim: "Yok bir şey; sadece benim."

Ağzımızdan çıkanlar: Sadece benim. Seni kaçırın diğer

kişi. Ne kadar da telkin edici. Kaitlyn cevap vermedi. Portatif karyolada ayağa kalkmış, onu bağlayan kabloları tutuyordu. Ehliyetinde yirmi üç yaşında olduğu yazılıydı. Soluk benizli, yağlı saçlı bir sarışındı. Patlak mavi gözleri ve şişirilmiş gibi duran dudakları vardı. Temiz olmadığı izlenimini veriyordu (kirli bir göbek deliği ve darmadağın bir yatak odası hayal ediyordum). Fakat Cloquet onu Fairbanks'te bir bardan kaldırdığında en azından tek gecelik bir ilişki yaşayacak kadar ince ve güzeldi. Çok önceden seksin sunabileceği tek şey olduğu fikrini kabullenmişti. Yatakta istemediği şeyleri itaatkârca yaparak çok zaman harcamıştı. Ama ne yapsın, erkekler, dünya böyleydi işte. Amerika'nın dört bir yanında onun gibi milyonlarca kadın vardı. Hiçbir zaman onlardan biri olmamışım. Çünkü çocukken sevilmişim; kış geceleri babam bana takımyıldızları anlatmıştı. Çünkü fikrime değer veren sarhoş delidolu amcalarım, Vietnam Savaşı'nı protesto eden (Theresa hariç) zeki teyzelerim vardı. İlyada'yı, Emily Dickinson'ı okumuştum; arkamda annemin dev egosu ve her şeyi hak ettiği fikri vardı.

Son basamağa vardığımda, "Fidye falan yok değil mi?" diye sordu Kaitlyn. "Aptal değilim. Bana değer veren kimse'nin parası yok ki." Ağlama evresinden çıkmıştı. Tüm dramatik evreleri aşmıştı: Şok, dehşet, kızgınlık, üzüntü. Yetmiş iki saat sürmüştü. Şimdi geriye sadece mekanik bir üzüntü kalmıştı. Onu yeterince uzun tutsak etsek sıkıntıya dönüşecekti. Sonunda kabullenecekti. Fakat tabii ki onu o kadar uzun tutmayacaktık. Niye hep aşağıya iniyorsun? Cloquet bilmek istiyordu. Onunla temasa girmene gerek yok. Neden benim halletmeme izin vermiyorsun?

"Palavra," dedi Kaitlyn. "Biliyorum, fidye falan yok."

Fidye hikâyesini ona acıdığımız için uydurmuştuk. Boşlukları doldurmak için. Yoksa boşluklar daha dehşet verici şeylerle dolacaktı. Fakat hiçbir hikâye dehşet verici seviye du

zeltemezdi. Ona acıyordum. Lanet, empati kurmaya engel değildi. Gaddarlık, dönüşümle beraber geliyordu. Bu yüzden aşağıya gelip duruyordum; içimde ne kadar insan kaldığını görmek için. Fazla. Hep çok fazla. Kurda dönüşümün dehası tam da buydu: Türler kesin olarak ayrışmamıştı. İnsanlara neler çektirirsen çektir, hâlâ hislerine hükmedebiliyorlardı. (Kurt gözlerini belertti. *Tabii ki* hislerine hükmedecekler. Etmeseler, onları öldürüp yemek bu kadar keyif vermezdi, değil mi ama?)

“Doğruyu söyle,” diye yalvardı Kaitlyn.

Kotundan iştah açıcı ekşi kokular yükseliyordu. Ellerim gücünü yitiriyordu. Üç ay önce Allegheny dağlarında yirmi dört yaşındaki bir dağcıyı yemiştim. Kızıl saçlıydı ve şaşırtıcı derecede kıvrak bir gücü vardı. Tıpkı yakalandığında debelenen bir tavşan ya da kaz gibiydi. Hiç âşık olmamıştı. İç, boşaltmayı beklediği sevgiyle doluydu. Kara mizahın işine bak ki, Kaitlyn’le iyi bir çift olabilirler. Tanıştıklarında. İçimde. Çöpçatan Talulla. Kara mizah böyledir işte, bir kere başladı mı ardı arkası kesilmez.

Ona doğru bir adım attığımda, “Yapma,” dedi. Ansızın *kurt* ortaya çıkmış pörtlüyordu. Tıpkı morluğun üzerinde gezinen bir başparmak gibi sezgilerini tetikliyordu. Taze korku tüm gözeneklerini açmıştı; endişeli feromonlar tetiklenmiş, kotun ekşiliğiyle birleşiyordu. Hayvan çenemde hareket ediyor, dalgalanıyor, şişiyordu. Bir saniye sanki çıktığını sandım. Bu alıştığım bir hileydi; o kadar inandırıcıydı ki elimi hayvan ağzımın olması gereken yere götürdüm. Yok. Tabii ki. Daha değil.

“Bunu niye yaptığını söyle,” diye inledi Kaitlyn. Neredeyse ağlayacaktı.

Cevaplamadım ama kafamı kaldırdığımda gözlerimin arkasından canavar bakıyordu. Kaitlyn’in yüzü buruştu, titredi. Alçak tavanlı bu odayı fark etti, daha önce tanıştığı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hiçbir kadına benzemediğimi anladı. Elleriyle derisinin bir elmanın içi kadar beyaz olduğu boğazını kapadı. Tırnaklarının altından hayalet pençeler çekiştiriyordu. Bedenin yumuşak gerilimlerini ve parçalandığındaki hazzı biliyorlardı. Bir an yaydığım enerjiyi aldı ve *insan değil* diye düşündü. Ama mide bulantısı yine geldi; kafamı çevirdim ve öd suyu kustum. Ayak ve el parmaklarım yuvalarından fırlayacaktı. Azı dişlerim sivrileşti. Kaitlyn düşüncesini reddetti; çünkü *insan değil* demek onun deli olduğu anlamına gelecekti.

“Bunu nasıl yaparsın?” dedi, tam olarak ne dediğini bilmeden. “Yani, *hamilesin* kahrolası.”

Yani *kadın*ın kahrolası, diyeceğini düşünmüştüm.

Teknik olarak kadın degildim, ama benim gibi utanmaz, edepsiz bir kız bile Lanetin kadın kardeşlerime yardım edip edemeyeceğini düşünmüştü. Sadece erkek kurban seçebirdim. Mümkün oldukça *pislik* erkekleri yakalayabilirdim. Ama kurdun zevki evrenseldi – iyi, kötü, çirkin, güzel ne varsa istiyordu. Jake bunu denemişti. Sadece kötülerle beslenmişti (bir kere üst üste beş katili yemişti). Ama içindeki canavar geri tepmişti. Ve yine masumlara dönmüştü. *Kurdun* damak tadı Tanrı’nınki gibi Lu, demişti. Ya da edebiyatınki gibi. İnsanın her çeşidini istiyor, azizlerden psikopatlara. Dengeyi tutturmaya çalışıyorsun ama yine de kahrolası izin vermiyor. Onda da kara mizah vardı. Hatta kara mizah onun tarzıydı ama tek başına yetmiyordu. Bir amacı da olması gerekiyordu. Kurtadamin acil durum çantasında bunlar vardı, kara mizah ve amaç. Yüz altmış yıl boyunca tek amacı günahlarını ödemekti. Sonra benimle tanıştı ve amacı aşk oldu.

“Duydun mu beni?” dedi Kaitlyn.

Dikeldim, ağzımı sildim ve bulantının dinmesini bekledim. “Kısa süre sonra sona erecek,” dedim. “Bir şeye iltıyacın var mı diye bakmaya geldim sadece. Ortığın biraz sonra yemeğini getirecek.”

3

Eski kocam Richard bir keresinde şöyle demişti: “Hamile kadınların o kendini beğenmiş hallerinden nefret ediyorum. Sanki vajinaları daha üst bir mertebeye erişmiş gibi bakmıyorlar mı!” Müstehcen konuşmalara tahammül edemeyen ciddi tipleri şoke etmek için uydurduğu fikirlerden biriydi bu da. Ama içten içe ikimiz de bu konuda çok ciddi olduğumu biliyorduk. Ben de hamile kadınlarda bunu gözlemlemiştim; ağırlık dengeleri değişiyor, biraz otistik oluyorlardı. Sonra karnım büyüdüğü insanların beni öyle gördüklerini de gözlemledim: Onların gözünde kendinden emin olmanın iyice aptal ettiği, memnuniyetin budalalaştırdığı bir kadına dönmüştüm. Yas bile bunun önüne geçememişti. Otel banyosunda kıvrılmış ağlarken, gözyaşlarımla sümüğüm birbirine karışmış darmadağın bir halde Jake’in kalbimde yarattığı boşluğu dolduramazken bile bir parçam hep mühürlüydu. Taşıdığım yeni hayat bir parçamı sanki bir güç kalkanının içinde bozulmadan koruyordu.

Ta ki Delilah Snow’la tanıştığım o geceye dek. O gecedен sonra güç kalkanı kırılmaya başladı.

* * *

Yukarı, odama çıktığımda sancılarım o kadar artmıştı ki yatağa varamadım. Suratım sinir ağrısı haritasına dönmüş-

tü. Dişlerim takırdıyordu. Yavaşça dizlerim üzerine çöktüm, alnımı yerde ellerimin üzerine koydum. Yerdeki İnuyupik'' halısı, silhat ve küf kokuyordu. Acım sayesinde garip mekânlarda yere uzanmanın keyfini yeniden keşfetmiştim. Aşağıda silahları kontrol eden Cloquet'nin çıkardığı sesleri duyuyordum. Böyle yaparak kendini telkin ediyordu. Bu kulübenin dört bir yanına silah yerleştirmiştik. Çamaşır sepetinde makineli tüfek, lavabonun altında alev makinesi, dolaplarda yaylı tüfek, bir düzine el bombası, yastığımın altında dört tahta kazık ve bir dokuz milimetrelik Glock. (Glock'lar, Colt'lar, Springfield'ler, Walther'lar, Tri-Star'lar, Magnum'lar, Beretta'lar. Lanet beni bulmadan önce, benim için bir fil satın almak bir silah satın almaktan daha olasıydı. Şimdiyse kendi dükkânımı açacak kadar silaha sahiptim.)

Banyoya kadar sürünüp küveti doldurmam epey zaman aldı. (Bu aralar küvette çok yıkanıyordum. Fiziksel rahatlama olmadan öte psikolojik rahatlama sağlıyordu. Bana ergen halimi, Park Slope'taki evimizin üçüncü katındaki küçük beyaz banyoyu hatırlatıyordu. Küvette rahatlar, okur, dertlenir, planlar kurar, bedenimi inceler ve mastürbasyon yapardım.) Nasıl soyunduğumu hatırlamıyorum. Bir an aynanın önünde eğildim. Taş gibi olmuş memelerim daha önce görmediğim damarlarla bezenmişti. Karnım bir kazan büyüklüğündeydi. Göbek deliğim ahlaksızca fırlamıştı. Lauren ablasının hamileliğinden bahsederken iğrenç demişti. "Eskiden güzeldi, şimdi şişko, paytak paytak yürüyen bir ineğe döndü." Lauren bedeninin o hale gelmesini istemiyordu. Ona kalırsa bedeninin tek işi onu iğrendirmek ve utandırmaktı. Henüz ikimiz de regl olmadan önce ona menstruasyonundan bahsettiğimde nasıl şok olduğunu hatırlıyorum. "Ne demek kanınla bir yumurta atıyorsun? Yumurta mı? Lu, bunun ne kadar iğrenç olduğunun farkında mısın? Niye

* Alaska'nın yerli halkı. -çn

böyle şeyler uyduruyorsun?” Karşı çıkarken bile uydurmadığının farkındaydı. Onu özlüyordum. Los Angeles’lı bir gangsterle olan evliliğinden geriye kalan, silikonları ve boşanma evraklarından ibaretti. Görüşmeyeli yıllar olmuştu ve artık ne kadar uzun konuşsak bile açığı telafi edemeyecektik.

Kendimi tuvalete attım ve yere yığıldım. Tükenmiştim.

Annem çenemi parmaklarıyla kaldırır, bluzunun kollarıyla gözyaşlarımı silerken *hiç kendine acıyan vahşi bir yaratık görmedim* derdi. *Donmuş küçük bir kuş, hayatında hiç kendine acımayı tatmadan ağacın dalından aşağı düşer.* Bu laf hep işe yarardı, ta ki on yedi yaşına gelip akşamdan kalma ve kalbim kırık bir halde ona bağırıma kadar. Ona vahşi şeylerin boktan doğaları gereği kendilerine acımdan aciz olduğunu, bu şiirin palavradan ibaret olduğunu ve D. H. Lawrence’ın bir piç kurusu olduğunu söyledim. O da bana, her şeyi bu kadar kelimesi kelimesine yorumlamaya başladığını bilmiyordum, dedi. Demek sen de İnsanlar’a katıldın. Yazık.

Dev bir sancıyla içimden bir şey koptu. Titreyerek ayağa kalktım ve klozete baktım.

Kan. Kendi kanım. Çok da fazla. Bir an düşük yaptığımı düşündüm. Rahatlama, panik, heyecan, öfke. Sonra tabii ki de düşük yapmadığının farkına varış. Tabii ki yedi buçuk aylık fetüs öylece dışarı fırlayamazdı; moronluğum sınır tanımiyordu. Tuvalet kanımı patolojik biçimde, bana göstermek zorunda kaldığı üzücü ve çirkin bir şeymişçesine sergiliyordu. Orada öylece klozete bakarken küçük halime acıdım; başına gelecek korkunç değişimlerden habersizdi.

Hiç kendine acıyan vahşi bir yaratık görmedim... Annem bunu son kez yaşamının son gününde, hastanede morfinin etkisi altında söylemişti. Babam tuvalete gitmişti. Baş başa kalmıştık. Elini tuttum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ne dedin anne?

Hastalık ve aldığı ilaçlar ona travmatik bir güzellik katmıştı. K         en sevdiğim şeylerden biri onun dışarı çıkmaya hazırlanmasını izlemekt . Hazırlığı hep pek ironik biçimde yapardı; ona yakışmayan bir şeymiş gibi. Hazır olduğundaysa aynadan bana sanki iki kadın ortakmışız gibi bir bakış atardı. O bakışa bayılırdım.

Sen de benim gibisin, dedi.

Birbirimize baktık. Uzayıp giden o dakikada sanki bir olmuştuk. Gitmek istemiyorum dedi. Sonra ilaç yeni etkisini gösterdi ve gözlerini kapadı. Bu onun son konuşması olmuştu. Dört saat sonra  lm    .

Sifonu  ektim. Tüylerim diken diken, kafa derim ağrı-lar içinde küvete girdim, omuzlarımı suyun içine çektim. Sıcaklık acıyı hafifletti, bebek de ısı değişimine şaşıp hareketsiz kaldı. Kaitlyn'in 'Bunu nasıl yaparsın? Yani *hamilesin* kahrolası' demesini d      m.

Sonra  atıdan ağır ve canlı bir şey uçtu. Çok yakındaydı ve hızla hareket ediyordu.

4

DOKET. Vampirler. Neyse ne. Bizi bulmuşlardı.

Bir saniyede adrenalinim sıfırdan altmışa yükseldi. (Şaşırtıcı bir rahatlama hissi de geldi. Beni öldüreceklerdi ve tüm acım sona erecekti. Jake'e ya da en azından anneme kavuşacaktım. Üçümüzü güzel bir antik Roma forumuna benzeyen bir cennette hayal ediyordum. Zeytin ağaçları ve masmavi bir gökyüzü altında, kucagımda bebekle.)

Küvetten çıkarken ayağım kaydı ve dizimde bir kemiği incittim. Umursamadım. Hızla giyinip elime bir Glock ve bir de tahta kazık geçirdim. Aşağıya inip Cloquet'yi uyandırdım.

"Bir şey gördün mü?" diye fısıldadı. Suratı geçen gece içtiği içkilerle şişmiş, nefesi buram buram Jack Daniels kokuyordu. Ama Cobra'nın güvenliğini hemen açmış, hızla uyanıyordu.

"Hissettim," dedim, "görmedim." Anladı: Dönüşüme bu denli yakinken *kurt* kendini gösteriyordu.

"Al bunu," dedi. İçki kabinesinden yaylı tüfek ve bir tahta kazık çıkarmıştı. "Kapıdan biri girerse ne yapacağını biliyorsun."

"Bana ihtiyacın var," dedim. Hemen itiraz etmeye başladı ama onu susturdum. "Vampirse burnuma ihtiyacın olacak. Rica etmiyorum."

Haklı olduğumu biliyordu. "Tamam," dedi. "Ama fazla uzaklaşma."

Kapıyı açıp dışarı çıktık. Soğuk çarptı. Ayışığının parlatığı kar sanki pek keyifliydi. Cloquet'nin günler öncesinden temizlediği araba yolu, otuz metre ileride ağaçlarla çevrili toprak yola bağlanıyordu. Kar motoru, kar aracı, küçük bir saban, acil durum jeneratörü ve çeşitli alet edevat, kulübenin dik aç hizasındaki taş bir yapının içinde muhafaza ediliyordu. Cherokee cipin üzerindeki kar temizlenmiş, kar lastikleri takılmış, hazır bekliyordu. Cipin yanından geçerken kaportaya dokundum, tıpkı atıyla arasındaki bağı güçlendirmeye çalışan bir genç kız gibi. Sessizce kulübenin damına baktık. Cloquet bana baktı. Hâlâ burada mı? Başımı salladım. Evet, ama yakında değil. Vampir mi? Emin olamıyordum. *Vampirlerle anlaşıyoruz* diye uyarıyordu Jake. *Karşılıklı iğrenme. Genlerimizde düşmanlık var.* Genetik olsun olmasın, birbirimizin kokusundan iğreniyorduk. Eğer yakında bir vampir olsa şimdiden kusuyor olurdu. Hareketsiz kol ve bacaklarım karıncalanmaya başladı. Cloquet sesini çıkarmadan *Burada kal* dedi.

Ben de sesimi çıkarmadan cevap verdim: *Hayatta olmaz.*

Kulübenin etrafım dolaşmak on beş-yirmi dakika sürdü çünkü ara ara durup kulak kabartıyorduk. Bazı yerlerde kar o kadar derindi ki güçlkle ilerledik. İncinen dizimde çılginca bir hücre faaliyeti gerçekleşiyordu. Cloquet gece görüşlü dürbünleriyle ağaçların olduğu yöne doğru baktı. Hiçbir şey. Yine de havada bir şeyler kıpırdıyordu. Her ne ise, hâlâ buradaydı. Biz hareket ettikçe o da ediyordu; aramızdaki mesafeyi koruyordu. Kokusu ya da enerjisi sinir bozucu bir şekilde sadece bir tık uzaktaydı.

Araba yoluna olaysız biçimde geri dönmeyi başardık ama tükenmiştik. Cloquet tamamen uyanmıştı. Burnunun altından bir çiy damlacığı sarkıyordu. Ne düşündüğünü biliyordum: Eğer bir vampir hissetmişsem, vampir de beni hissetmiş olmalıydı. Nerede saklandığımız ortaya çıkmıştı.

Yine harekete geçmemiz gerekecekti. Hemen. *Tekrar* kaçma düşüncesi, bunun için gereken enerji, beni şimdiden yormuştu. Kendimi yukarı koşup gerekli eşyaları bir çantaya atarken hayal ettim. Bu hayal bile beni tüketti. Gözlerimi kapadım ve kafamı cipin yan camına dayadım. Uyumak istiyordum. Sonsuza dek. Kara uzanmak ve ölmek. Şüphe götürmeyecek şekilde ölmek.

Sonra koku çarptı ve ne olduğunu anladım.

Ağzımı açıp Cloquet'ye söylememe gerek kalmadan zayıf, kara ve sessiz bir kurt damdan aşağı dökülen bir pekmez kütlesi gibi cipin tepesine atladı. Durakladı, bana bakmadan araba yoluna doğru fırladı.

Ağaçların ardında kaybolana dek ses çıkarmadık.

Gülümsüyordum; günlerdir, belki haftalardır ilk defa gülümsediğimi fark ettim. Yeşil mineral renkli gözlerine bir saniye bakabilmişim, tetikte erkeksi bir bağlılık hissetmiştim. Ona doğru uzandığımı hissettim, onun gözlerinden ve kendiminkilerden (tıpkı zen koanı' paradoksu gibi) aynı anda bakıyordum. Görünmeyen bir sinir sistemi ardındaki kurt sürüsüne uzanıyordu. Onunla, benimle beraberdiler; aynı gergin bilincin bir parçasıydık.

"Bu yüzden mi buradayız?" diye sordu Cloquet.

"Evet."

"*Mon Dieu*, kocamandı."

"Bana inanmayacaksın ama ilk defa gerçek bir kurt gördüm," dedim. "Hayvanat bahçesinde bile görmemiştim."

"Nasıl hissettin?"

Gülümserken gözlerim dolmuş, birkaç damla gözyaşı dökmüştüm. Duygusallıktan değil. Sadece acının verdiği molanın bir etkisiydi, şimdi hayvan gittiği için acım geri geliyordu. Gözümü kısıtım. Bana gerçekten bakmamış olması

* Zen Budizmi'nde mantıkla çözülmesi mümkün olmayan, sezgilerle anlaşılabilen hikâye, diyalog ya da sorulara verilen isim. -yhn

derin bir teminattı. Bakmasına gerek yoktu. İradelerimiz birbirine karışmış, tekrar ayrıışmıştı.

“Yeteri kadar hızlı değildim,” dedim. “Sanki akıntıdan hızla geçen bir şeydi.”

“Ne?”

“Onu kontrol edebilirdim.”

“Cidden mi?”

“Evet.”

Bir süre hareketsiz duran bebek, tekme attı. Çenemi sıktım, gözlerimi kapadım ve acıya hazırlandım. Cloquet hâlâ kurdun ağaçlar arasında kaybolduğu yere bakıyordu. “*Chérie*, bana bir iyilik yap ve senin dostun olduğumu kurda da aktar. Tamam mı?”

5

Sürekli karşıma çıkan bir bebek bezi reklamı vardı. İnılmaz derecede tatlı bir dizi bebek arka fonda tınlayan bir klarnet müziği eşliğinde gülüyor, aguluyor, emekliyor ya da sırtüstü yatmış, havaya tekme atıyorlar. Son karede üzerinde şık mavi bir hırka ve beyaz bluzu, kucağında temiz bezli bebeğiyle genç, sarışın bir anne belirliyordu. Bu esnada müzik de şaşırtıcı, yumuşak ve yoğun bir melodiye dönüşerek birbirlerinin gözleri içine bakan kutsal anne ve bebeğinin arasındaki sonsuz bağı vurguluyordu. Amerikan kalsiyumuyla güçlenmiş bu sağlıklı genç annenin bebeğini korumak için cinayet işleyebileceğinden emindim. Hatta bu durumda kendi türünün onu ayakta alkışlayacağından da emindim. Bu reklam sürekli karşıma çıkıyordu, kaçamıyordum. Klarnetin tınlarını ilk duyduğum saniye kafa derimden parmaklarıma kadar bir korku yayılıyordu ve içimdeki bebek kötülük habercisi bir kütleye dönüşüyordu. Fakat kanalı değiştiremiyordum. İzlemek zorunda hissediyordum. Delilah Snow'la tanışmadan önce bile izliyordum. Fakat onunla tanıştıktan sonra niye izlemek zorunda olduğumu anladım.

* * *

Dolunaydan iki saat önce, elimde Jake'in günlükleriyle yatak odamdaki camın kenarına oturdum. Bir battaniyeye

sarınmıştım ve aynı anda hem terliyor hem de titriyordum. Ara ara acıdan kıvranıyor ve doğumun bundan ne kadar kötü olabileceğini merak ediyordum. *Kuzenim Janine bir bebek boyutunda taş gibi bir kaka yapmaya benziyor dedi* diye iddia etmişti Lauren. *Düşünsene. Bebek kocaman da olabilir. Araştırdım. 1879'da bir kadın 11 kiloluk bebek doğurmuş. Birbirine yapışık on bir şeker paketi kadar büyük...* Çocukken Lauren'la oyuncak bebeklerimizi severdik. Ama kollarını bacaklarını kopardığımız ya da gözlerine iğneler soktuğumuz da olurdu. Esir halleri, irademizin karşısında tamamen aciz olmaları bizi etkilerdi. İşkenceden bıktığımızda da sanki hiçbir şey olmamış gibi onlara bakmaya geri dönerdik.

Kurt pozisyonunu düzeltti, belkemiğimi sıkıştırdı ve bir anlığına dirseklerimi yardı. Dişlerim takırdadı, sonra durdu. Yanımdaki yığından Jake'in günlüklerinden birini aldım.

Bu esnada Bloomingdale's, Umutsuz Ev Kadınları, Noel ve hükümet varlığını sürdürmeye devam ediyordu, diye okumaya başladım.

Sıradışı bir birleşme yaşamış olmasına rağmen o da devam ediyordu. Bunu gergin omuzlarında, kızarık yüzünde ve dikkatle yaptığı makyajında görebiliyordum. Ödüllendirilmiş cesaretini, her şeye karşın yitirmediği azminin olağandışı derecesini görmek kalbimi sızlattı. Bir canavara dönüşmesine karşın... Tüm bunlara tek başına göğüs germek zorunda kalması kalbimi (Ah, kalbim artık uyanıktı; kalbim dimdik ayakta duruyordu) sızlattı.

Ama hiçbir zaman yalnız olduğuna inanmamıştı ki. Yalnız olamayacağını düşünecek kadar romantikti.

Ve yalnız da degildi.

Ama artık yalnızdı.

Tüm günlükler bendeydi. Jake'in ölümünden altı hafta sonra babam restoranı arayıp bana bir zarf geldiğini soy

lemişti. (Babam. Gerekli yalanlar. Elbette onunla kalamazdım. Bana yakm olan herkes tehlikedeydi. Bu yüzden ona California Üniversitesi'ndeki yüksek lisansımı tamamlamaya geri döneceğimi söyledim. Onu, kendisinin işleteceği üçüncü bir restoran bulmaya yönelterek yumuşattım. Ama bu kadar parayı nereden buluyorsun Lu? Palm Springs'den iki arkadaş yatırım yapmak istiyor. Ne, o iki eşcinsel adam mı? Hayır, onlar değil. Sen tanımıyorsun. Üniversite arkadaşlarım... Ve daha neler. Onu mahvedecek gerçeği kapamak için yazdığım sürekli uzayan hikâyeler. Nikolai, kızın bir kurtkadın. Saçlar, pençeler, dişler, B tipi filmlerdeki tüm o görüntü. On iki de kurban. Bilmesen daha iyi. Altım değiştiirdiğin, *Gezegenerle İlgili Bilgiler* ya da *Antik Yunan'dan Masalları* dikkatle dinleyip seni neşelendiren küçük Lulla'cığın. Ah, evet, üstelik hamile. Bebeğin babası da kurtadamdı ama öldü. Ona miras bıraktı. İşte paralar oradan...) Cloquet'yi alsın diye yolladığım zarf, Beşinci Cadde ve 45. Sokak'taki Coralton-Verne Uluslararası Özel Banka'nın Müdürü Miles Potter'dan geliyordu. Jake'in bıraktığı talimatlara göre, eğer belli bir tarihten sonra yeni bir talimat almazlarsa Porter'ın benimle irtibata geçmesi gerekiyordu. Jake'in adına kiralananmış özel bir kasaya erişimimi onaylamışlardı. Porter'ın şahsi telefon numarasını da vermişlerdi ve Jake'in talimatlarına göre altı haneli güvenlik kodunu öğrenip onu aramam gerekiyordu.

Altı haneli güvenlik kodundan haberim yoktu. Nasıl bulacağımı da bilmiyordum.

Vampir hilesi mi? DOKET tuzağı mı? Manhattan'daki ilk haftalarımızda Jake, yirmi milyon haricinde de bazı ayarlamalar yaptığını söylemişti. Ama konu çok iç karartıcı olduğundan detaylara girememiştik. Şimdi de hayatta olmadığı için ne yapacağımı bilmiyordum.

Miles Potter'ı arayıp ona seyahatte olduğumu (aslında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dairemden çıktığım için Cold Spring'de koyu ahşaplarla bezeli küçük ve pahalı bir otele yerleşmişim) ama şehre döndüğümde onu arayacağımı söyledim. Sonra da özel bir detektif tutup şu 'Miles Porter' kimmiş araştırdım. Hikâye doğrudu. Ama ne yazık ki bu hiçbir anlama gelmiyordu. DOKET sivilleri, vampirler de kendilerine yakın kişileri kullanabilirdi. Her halükarda, elimde altı haneli kod da yoktu.

Bir hafta geçti. Eski dairemdeki yeni kiracıyı aradım ve adıma yollanmış posta ya da mesaj olup olmadığını sordum. Yoktu. Sonra Çok-yönlü Alison aradı. St. Mark's Kitapçısı restoranı aramıştı. *Karanlığın Yüreği* kopyam koleksiyon için hazırmış. Stevie'ye danışacaktım.

Kitap ısmarlamamışım.

Karanlığın Yüreği.

Marlowe.

Jake.

Chandler değil Conrad. Sonuna kadar edebiyat züppeliğini sürdürmüştü. Dikkat çekmemek için sarışın bir peruk ve kırmızı çerçeveli güneş gözlükleri takıp Manhattan'a geri döndüm. Stevie, saçlarının rengini açtırmış, akneli, tıknaz bir gençti. Karşısındakine 'senin gibi gıcıklarla bin kez muhatap oldum' dermiş gibi bakıyordu. Pearl Jam tişörtü giymişti. Burnundaki küpeyi önce dev bir sivilce sanmışım. *Müşteri ödemeyi beş ay önce yaptı ve bu verdiği tarihte aramamızı istedi. Yani dün. İsim bırakmadı ama sizin anlayacağınızı söyledi.*

Üçüncü, sekizinci, on dördüncü ve yetmişinci sayfalar kıvrılmıştı ve sayfa numaraları işaretlenmişti. 3, 8, 1, 4, 7, 0.

Büyük bir riskti ama yine de girdim.

Bankanın güvenli odalarından birinde yalnız başıma metal kutuyu açtım. Jake'in küçük italik el yazısıyla dolu elli üç günlük. Son zamanlarda küçük siyah Moleskine delter

ler, daha öncesinden deri ya da kumaş ciltler, yarım düzine-
sinin yırtılmış kapakları lastikle bir arada tutulmuş, iki-üç
tanesi su lekeli ve küflü. Bazı günler tarih atılmış, bazılarında
tarih yok. Uzun dönemler –bazen onyıllar boyu– hiçbir
şey yazmamış.

Kutuyu açtığımda ilk gördüğüm şey mühürlü bir zarftı.
Zarfin üzerinde şöyle yazıyordu:

Yeteri kadar zamanımız olmaması ihtimaline karşı.

Seni seviyorum.

Jake.

Zarfin içindeyse İsviçre'deki altı haneli güvenlik koduyla
erişebileceğim bankalar ve *Güvenebileceğin Kişiler* başlığı
altında yarım düzine insanın ismi, telefon numarası ve ver-
diği hizmetler yazıyordu. Hiçbirini tanımıyordum.

Yeteri kadar zamanımız olmaması ihtimaline karşı.

Seni seviyorum.

Jake.

O âna kadar yasın ahmaklık evresini yaşıyordum: Onu
yeniden göreceğimi ve tüm bunlara gülüp geçeceğimizi
düşünüyordum. Derken bir anda her şey bitmişti. Odanın
zeminine, kalbimde bir parçalanma hissiyle oturdum. Ha-
yat inkâr haftalarına, aylarına hatta yıllarına ses çıkarmı-
yor, sonra bir anda nefretle sana geri dönüyordu: Seni aptal
orospu. Öldü o. Onu bir daha asla göremeyeceksin. Ağla-
madın diye ödül kazanacağını mı sandın? Acını içine uzun
süre gömersen Azrail'in sana acıyıp onu geri getireceğini mi
sandın? Uyan bacım. Son kurtadam olsa bile o da eninde
sonunda ölümü tadacaktı – tıpkı senin gibi. O halde göz-
yaşlarını dök, ayağa kalk ve ölümün –ya da hayatın– seni
siklediğine dair kandırma kendini.

Floresan lambaların altında, halının kimyasal, kitapla-
rınsa eski acıklı kokusunu soluyarak kasvetli, gergin bir
zaman geçirdim. Jake hayatı katlanılabilir hale getiriyordu.

Jake ölmüştü. Bariz sonuca siz ulaşiverin.

Her, *hadi kalk artık aptal*, diye düşündüğümde kalakalıyordum. Gözlerimi kapıyor ve kendime sarılıyordum.

Sonunda kalktım. Kalkmak zorunda kaldım, yoksa altıma işeyecektim. Biyolojinin önemli anlarınız karşısındaki kayıtsızlığı. Hele hamile biyolojisinin. Yanımda günlükleri taşıyabileceğim bir çanta yoktu. Geri koymak ve daha sonra tekerlekli bir el çantasıyla geri gelmek zorunda kaldım. (Gri takım elbiseli Miles Porter tüm bu sağduyulu manevralarımı saklayamadığı bir keyifle izliyordu.) İnzivaya çekilip günlüklerin hepsini kronolojik sırayla okuyamadım. En başından sonuna kadar okusam, onun hakkında sahip olabileceğim her şeyi tüketmiş olacaktım. Onun yerine aylar boyu rasgele okudum. Sohbet edermiş gibi. Yanımdaymış gibi.

Ölmeden önce *Harley'yle yatmam gerekiyormuş gibi hissediyorum*, diye yazıyordu.

Sonuçta daha önce de erkeklerle yattım. İki yüzyıl süresince eninde sonunda bu da oluyor. 1800'lerin sonuna geldiğimde her pozisyonu denemiştım (Oscar Wilde hapiste olduğu için, eşcinselliğime politik bir anlam da katılmıştı) ve bunu denediğim için kendimle gurur duyuyordum. Fakat yirminci yüzyılın başında anüsümün esnekliğine rağmen kadınları tercih ettiğime karar verdim.

Hamileliğimin ikinci yarısında bedenim savaş alanına dönene dek, cinsel hayatım her zamanki gibi devam etti. Giderek keyfi azalan bir iş halini aldı. Lanetin getirdiği şehvetin önüne geçmeye imkân yoktu (cidden) ama çoğu zaman sarhoş olmaya rağmen içmeye devam etmek gibiydi. Sperm lekelerinden, prezervatiflerin kokularından, akşamüstü kapattığım perdelerden, ne diyeceğini bilemeyen veya çok konuşan heriflerden usanmışım. Theresa Teyze-min lafları, sokağa attığım ama hâlâ peşimi bırakmayan bir

köpek gibi beni kovalamaya devam ediyordu. Ahlak sonrası çağın çocuğu olsam bile çoğu zaman bir sürtük gibi ve sefil hissediyordum. Kafam yastığın üzerinde, kırım havada sık beni... Sık beni... Sık beni diye mırıldanırken şaşkın bakışlı babamın (annem değil) beni üzüntüyle izlediğini hayal ediyordum. Herhalde bu birinin böbreklerini koparıp, börek gibi yutarken beni üzüntüyle izleyen baba hayalinin yerine geçiyordu. Sonunda eskort servisini kullanmaya başladım; en azından eskortlar konuşmuyor ve iş bitince gidiyorlardı. Ama bu bile basit değildi. Jake'teki, moron olduğunu düşündüğü biri tarafından baştan çıkarılma kabiliyetine sahip değildim bir kere. Üstelik bu adamların kurt formumun karşısına çıktıkları düşüncesi beni tahrik eden erotik erkek hayalini bozuyordu. Gelecek dolunay ağlayan bir bebeğe dönüştürebileceğinizi bildiğiniz bir erkeğin seksapelinin cidiye almak çok zordur. Bir de buna aşırı seksin bebeğime zarar verebileceği endişesi eklenince mastürbasyona döndüm. Hem de epey sık. Beni bu kadar yalnız ve sefil yapmasa kara mizaha layık derecede sık mastürbasyon. Alaycı olabildiğim zamanlarda en azından âşık olma ihtimalim yok diyordum.

Jake, Harley'yle yatmadı; tıpkı benim Cloquet'yle yatmayacağım gibi. Bunu anlamam epey güç oldu. Jake'in ölümünden sadece birkaç hafta sonra bir akşam Lanetin şehvetine tutuluverdim. Cloquet düş alıyordu ve banyo kapısı hafif aralıktı. Önünden geçiyordum, durdum, içeri baktım. Profili kapıya dönüktü, avuçları duşakabinin duvarına yaslanmıştı, kafası öne eğik, gözleri kapalı bir halde suyun altında duruyordu. Uzun, soluk benizli, zayıf ama kaslı vücudu, sol kalçasının üzerinde tam göremediğim dövmesi. Sünnetli organı kalkık değildi ama tamamen yumuşak da değildi. Kurt sırttı ve dudaklarını yaladı. Kendimi içeri girip duşakabin kapısını açarken hayal ettim. Şaşıracaktı, elim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

buharın arasından ona doğru uzanırken o da sertleşecekti.

Hayır.

*Verboten.**

İçgüdüsel olarak biliyordum ve bu olay Delilah Snow'dan önce gerçekleştiği için açıkça söylenmeyen bir kurtadam kuralı diye düşündüm. *Kurtadam, ahbablarıyla cinsel ilişkiye girmeyecek.* Aradaki ilişki eşitsiz, belki de özellikle karşılıksız olmalıydı –

Tam o sırada Cloquet kafasını kaldırdı ve beni gördü.

Konuşmadık. Dönüp üzerini kapamaya çalışmadı bile ama bakışından (hem içindeki ölmüş hisler için üzülyör hem de onlardan kurtulduğuna seviniyor gibiydi) kurtadam kanunu olsun olmasın sevgilim olmayacağını anladım. Biri onun içindeki cinselliği öldürmüş ya da yaralamıştı. Fakat kendinden daha büyük bir şeyin parçası olmak için duyduğu ihtiyaç hâlâ canlıydı. (O 'birinin' kim olduğunu çok iyi biliyordum: Jacqueline Delon, istediğini elde etmek için her şeyi yapabilecek kapasitedeki baş belası, okültizme inanan, baştan çıkarıcı milyoner. İstediyse ölümsüzlüktü. Mecazi anlamda değil. Sonsuza dek yaşamak ve bir gün bile yaşlanmamak istiyordu. Bu yüzden vampirlerle anlaşp Jake Marlowe'u tuzağına düşürmüş ve yatağına atmıştı. Jake'in güneşe dayanıklı kıymetli kanını vampirlere verecek, kendisi de vampire dönüşüp ölümsüz olacaktı. Cloquet de onun kaçık sevgilisiydi. İstediyi elde ederse onu kaybedeceğini biliyordu. Bu yüzden Jake'i öldürmeye çalıştı. Hem de iki kere. Ama sonuçları pek trajikomik oldu. Hiç uğraşmasa daha iyiydi. Jacqueline'in vampirlerle anlaşması gerçekleşemedi. Biarritz'deki evinde tam değış tokuş yapacaklarken, durumu başından beri takip eden DOKET saldırıya geçti. Hanımefendinin cesedi, vampir ortakların-

* (De) Yasak. -yhn

dan biri tarafından kalkan olarak kullanılır halde bulundu. O andan itibaren Cloquet, Jake'i öldürmekten vazgeçip Jacqueline'in ölümünden sorumlu DOKET ajanı, kurtadam avcısı Eric Grainer'in peşine düştü. *Hayat genelde entrikasızdır*, diye yazmıştı Jake. *Fakat bazen entrikalar onu tahrik eder. Arkamızdan iş çevirir ve bir bakmışınız berbat bir filmin son sahnesindesiniz. Genelde berbat bir korku filminin...* Cloquet sonunda Grainer'i öldürdü – ama Grainer, Jake'i öldürükten sonra. Beş ay önce bir dolunay gecesi Galler'deki bir ormanda kıyım ve ölüm ve intikam ve acı bize etmediğini bırakmadığında ona elimi uzattım...)

Banyonun kapısından döndüm ve utançla uzaklaştım. Bir eskort servisini aradım ve evine müşteri kabul eden bir eskort ayarladım. Taksiye atlayıp evine gittim (o sırada San Francisco'daydık) ve iki saat boyunca oldukça iç karartıcı, verimli, profesyonel bir şekilde hiç konuşmadan seks yaptım. Ertesi sabah Cloquet'nin odasına gittim. Çoktan uyanmış, giyinmişti. Camın kenarında bir şey yapmadan duruyordu, beni bekliyordu. "Özür dilerim," dedim. O da yere baktı ve, "Ben senin arkadaşımım. Bu benim için çok harika, bir arkadaşımın olması," dedi. Sonra gözlerini kaldırıp bana baktı ve o an hayatımda gördüğüm en üzgün, en hassas adama dönüştü. Askıda kalan o an ikimiz de bunun ayrılmak ya da devam etmek için bir şans olduğunun farkına vardık, sonra aramızdaki o gariplik eridi ve bunu atlattığımızı anladık. "Arkadaş olduğumuz için çok mutluyum. Seni anlıyorum. Hadi gel, çıkıp bir kahve içelim," dedim.

O günden itibaren daha planlı oldum; libidomu restoran ve şarküterilere uyguladığım işletme becerileriyle kontrol etmeye başladım. Ta ki hamilelik ve Açlık bana savaş açıp cinsel dürtülerimi öldürene kadar. Fakat libidomun sonsuza dek cansız kalmayacağını da sinyali almıştım.

İki yüzyıl süresince eninde sonunda bu da oluyor... Bana da

olacak mıydı? Henüz bir kadınla yatmamıştım, ama fantezilerimde kadınlar oluyordu. Kadın kadına pornolar beni tahrik ediyordu ama çok çaresiz günlerimde sevişen *denizanaları* bile beni tahrik edebilirdi. (Pornonun neden kötü olduğunu biliyordum ama bunu bilen parçam, umursamayan parçamdan zayıftı. Elbette porno çok iç karartıcıydı – hem de 21. yüzyılda her kadını eninde sonunda *Demin kışında olan şeyi şimdi ağzına alacak mısın?* sorusuyla karşı karşıya bırakmakla yükümlüydü. Eskiden erkeklerin nefreti ya da can sıkıcı aşağılanmalar beni tahrik ederken belki, ama Lanete yakalandığımdan beri farklı şeyler istediğimi anladım... Fakat kendini bundan uzaklaştırmaya çalışırken uzun vadeli düşünmek zordur. Hele uzun vade dört yüz yıl demekse.) Her tarafımı saran erkek baskısı olmasa belki de bir kadınla şimdiye kadar yatmış olurdum. (Eski kocam Richard bunu sıradan bir sanat haline getirmişti, acımasız bir dürüstlikle de durumu hafiflettiğini sanıyordu: Senin bunu yapmayı istemeni istemiyorum tabii ki. İstmeden bir kadına zevk vermeni istiyorum. İstiyor olsan neden keyif alayım ki? Bunu herkesin bildiğini sanıyordum.) Jake de yaşamış olsa kendi payına düşeni eklerdi. Kurttu ama aynı zamanda adam da olduğu için eninde sonunda o da iki kadının bir adam siköldürme macerasına atılmak isteyecekti, eğer dünyadaki tek kurtkadın olmasaydım.

Siköldürye.

Jake'e itiraf etmiştim: Sadece hoşuma gitmiyor. Çok da *seviyorum*. (Bacaklarımdan arasındaki eli de beni ödüllendirmişti. Evlilik yemini yerine dehşet hikâyeleri paylaşıyorduk. Aşk ve ortak doğamız her tür çirkinliği güzelliğe dönüştürüyordu. Tabii sevgilin ölünce elinde geriye bir şey kalmıyordu.) Hoşa gitmeyecek gerçek buydu işte: Bir kurbanı öldürüp yemek çok (nokta) çok (nokta) keyilliydi. Pekı va sevdiğin biriyle beraber bir kurbanı öldürüp yemek? Tıpkı

eroin bağımlılarının, uyuşturucuları için söylediklerine benziyordu: Tanrı daha iyi bir şey yarattıysa da insanlara sunmadı. Jake'le California'daki avımızın anıları beynimin içinde her şeye yapıştıyordu. Saf mutluluktan. Kelimenin tam anlamıyla. Saf mutluluğu kimse unutamaz. Özellikle de bunu bir daha yaşayamayacağınızı biliyorsanız. İştahım yeniden açılabilir aynı şey olmayacak. Lanet, cennete yalnız girmeni engelliyordu. Suça ortak gerekiyordu. Âşık olmuş ve kaybetmiş olmak hiç âşık olmamış olmaktan daha iyidir. Cidden mi? Dört yüz yıl aynı kanlı kâseden içemeyecek olduğum için ben pek öyle düşünmüyordum. Annem bir keresinde, cehennemin Tanrı'yı şöyle bir görüp sonra sonsuza dek göremeyecek olmak olduğunu söylemişti.

Bu düşünce beni, kendime sormayı yasakladığım ama sormaktan da kendimi alamadığım ve Jake'in ölümünden hemen sonra sormaya başladığım o soruya geri getirdi: Kendime bir yoldaş yaratamaz mıydım?

Günlükte *kurtadamlar cinsel yoldan üreyemezler* yazıyordu:

Kurtkadınlar yumurtasızdır, kurtadamlar ise kurusıkı atar. Dönüşmeden evvel çocuğunuz olmadıysa, dönüştükten sonra hiç olmayacaktır. Buna alışın. Kurtadam üremesi enfeksiyon yoluyla gerçekleşir: Isırıkta sağ kurtulursanız artık Lanet sizindir.

Fakat herkesin bildiği eski haber: Artık kimse ısırıkta sağ kurtulmuyor.

Hepsi de bir virüs yüzünden. Ama DOKET aşısını buldu. Isırıldığım gece beni aşıladılar. (Organizasyonda bir iç kriz yaşıyordu: Kurtadamlar tukendiğine göre Av kendi işine son vermiş oluyordu; işlerini o kadar iyi yapmışlardı ki sonunda işsiz kalmışlardı. Bazı üyeler bunu fark edip canavar sayısını yeniden arttırmaya karar verdi. DOKET isyankâr bir çocuk doğurmuştu: Doğaüstü Olayları Kalkındırma Teşkilatı İdeologlar ve gelenekçiler isyancı fraksiyonu bastırmaya çalıştı

ama arada bana kazara bu etkin aşı yapılmış oldu. Isırıldım, ölmedim, dönüştüm.) O halde kurtulan kurbanlarımın da eski usule göre kurtadama dönüşmesi gerekmiyor muydu? Teoride hoşuma giden bir adamı, dönüşüm vakti ayışığında bir gezintiye çıkarmak kadar kolaydı. Bugün ormana gideceksen... Fakat tabii ki ortada her dolunayda bir canavara dönüşüp, birini parçalayıp yediğinde bana karşı hislerinin nasıl değişeceği sorunu vardı. *Biliyorum seni dönüştürdüğüm için benden nefret ediyorsun, ama inan bana, siköldürye deneyimini bir kere yaşadıktan sonra bana teşekkür edeceksin...* Bir ilişki için pek hoş bir başlangıç değil. Ama alternatifi ne? Libidom şimdilik ölü ama canlanması yakındır. Kendimi gelecek dört yüzyılı, bekâr olarak –kurtadam standartlarına göre– etkin bir biçimde atlatabileceğime inandırmam imkânsız.

Annemi Sorun değil Lulu derken hayal ettim. *Sorun dönüştürmeye geçecek bir adam bulmak.*

Şimdi o kadar çok titriyordum ki günlüğü sabit tutamıyordum. Kenara koydum, ellerim şişmiş vaziyette yatağa girdim. Bedenim kramplarla kıvranıyordu. Gözümde rastgele anılar canlanıyordu: Brooklyn’de bir arıyı yere dökmüş Pepsi’den içerken izlediğim an; annemin bir şeye gülüşü; ilk regl olduğum an, bacaklarımın arasından gözyaşı gibi damlayan şeyin kan olduğunu anlamam ve Bayan Herschel’in sırrıma ortak olup artık genç bir hanımsın Talulla demesi, hanım kelimesinin bana Lady Diana ve koca kulaklı Prens Charles’ı hatırlatması.

“Vakit geldi,” diye seslendi Cloquet kapıdan.

“Biliyorum.”

“Karar verdiğimiz gibi.”

“Evet.”

Karar verdiğimiz gibi. Hiçbir şeye karar vermemiştik Varsayımlara dayalı gözlemler yapmıştık. Dışarısı daha ko-

lay olur. Sakinleştiricileri unutmamalıyız. İlk ben çıksam duha iyi olur. Bunların gerisinde kaba gerçekler vardı: Cloquet, kadına sakinleştirici verecekti. Ben ormana gidecektim. O, kadını çıkaracak ve bağlayacaktı. Ben karanlıktan çıkacak ve çabucak canını alacaktım. Ya da en azından iştahımın el verdiği kadar çabuk olacaktım.

Kurt düşüncesi bile beni yataktan fırlatacak bir arzuyla doldurdu.

“Git sen,” dedim. Saatim 16.42’yi gösteriyordu. Ay 17.11’de doğacaktı. Yirmi dokuz dakika sonra. Kaitlyn’in uyanık olup olmadığını düşündüm. Geride bırakacağı hayat nasıldı? Beni umursayan kimsenin parası yok demişti. Eksi kokulu kutu, uçlardan dökülen ojeleri, erkekler onun tepesinde *Evet bebeğim, tam orası, ah* diye inlerken görme-meye çalıştığı altta yatan nefret – ama açlık araya girdi. Onu karnı yarılmış, yumuşak beyaz eti uysallıkla açılırken (ak-lıma anlamsız ‘atınmak’ kelimesi geliyordu) gözümde canlandırımdı ve daha fazla yatakta duramadım. Kalkıp aşağıya yalpaladım, Cloquet’nin sırnıgayı sakınleştiriciyle doldurmasını izledim. Birbirimize bakamıyorduk.

“İyi misin?” diye sordu. Kapının eşiğinde durdum. Etim ihtiyaç hissiyle ağırlaşmıştı. İçimdeki eski ses bazen hâlâ karşı çıkıyordu: Yapamazsın. Korkunç bir şey. Kendini durdurman gerek. Eski sesim, tedavülden kalktığını anlamayan bir makineydi. Çünkü o bozuk plak gibi tekrarlarırken, yeni ses gıkını çıkarmıyordu. Sesini çıkarmasına gerek yoktu çünkü tartışmayı çoktan kazandığını biliyordu. Her halükarda bu, Kaitlyn’i öldürmek, en kötü şey değildi. Bunu Delilah Snow’la tanıştığım geceden beri biliyordum.

“İyiyim,” dedim. Benim için koltuğa battaniler bırakmıştı. Soyundugumda beni soguktan koruyacaklardı. Biyoloji gibi pratik çözümler bakiydi.

“şimdi aşağıya iniyorum,” dedi. Usulca. Beni üzmemek

için. Böylece kendimi suçlamayacak, cinayeti düşünmeyecektim.

Dönüşümüm hızlı olur. Ay, dünyadan kaldırdığı her ne ise kaldırırken, o şey sabırsızlıkla içimde titreşir. Elektrik boşalma olduğunu hayal ediyorum. Tabanlarımdan giriyor, kemikleri şoke eden küçük mayın patlamaları gibi ilerliyor ve nöronları patlatıyor. Büyü koyu kırmızı, şiddetli, sıkıştırılmış. Rastgele anılar gözümde canlanıyor – süpermarkette gezinirken; metro peronunda beklerken; birine *Hayır, karbonhidratlar akşama*, derken. Bunların arasına cinayet görüntüleri karışıyor: Yerleri lekeli bir depoda beyaz bir erkek bedeni; fırtına lambasının ışığında yalnız başına bir karavan; bir kadın baldırından fışkıran kan; pençeli elimle bir kalbi koparışım. Lanetin en zekice hilesi budur: Bir tür hafıza diğeri yok etmez. Yine aynı kişisinizdir. İkisi de sizsinizdir. Böyle karşıtlıkları kaldırabileceğinize inanamazsınız ama yine de kaldırırsınız. Sistemin çökmesini beklersiniz ama çökmez.

Bu sırada canavarın biyolojisi gözükmeye başlar. Cigğerlerim genişler, kaburgalarım patlayacak gibi olur ama patlamaz. Omurgam üç, dört, beş spazmla uzar ve pençeler, hızlandırılmış bir film gibi aniden çıkar. Yamulurum, parçalanırım, içim dışıma çıkar, köpürürüm. Sonra bir virajdan fırlayıp delice bir güce kavuşurum. Kas ve kemiklerimin çarpıklığı bir anda düzeliverir. Bir topuk belirir. Son köpek dişi de çıkar. Bir omuz fırlar. Kadın, artık kurtkadındır.

Ve açtır.

Araba yolunun bir düzine ağaç gerisinde dönüşmüş vaziyette durdum (çenem açık, dilim bir bebeğin kolu kadar kalın, nefeslerim korkutucuydu). Dakikalar önce bunu istemiyordum. Şimdiyse bundan başka bir şey istemiyordum. Her seferinde aynı: Lanetin bir değiş tokuş olduğunu unutturunuz. Konuşma kabiliyetinizi, vicdanınızı alır ama yerine gezegenin içgüdüsünü ve sizin onun içindeki verinizi ko-

yar. Kardaki leylak gölgeleri, her detayı belli ağaçlar, kutsal ay ve sizi yanına çağırın kurbanın kalbi.

Kaitlyn burada beklediğimi görmeyecekti. Beni son âna kadar görmeyecekti. Son anda bilmek istemediğini öğrenecek ve başına gelen korkunçluğu anlayacaktı. Korkunçluk çok basitti, eskiydi, olağandı ve buradaydı. Tanrı'dan, meleklerden, mucizelerden medet umacaktı ama nafile. Sadece ağaçlar ve kar ve ay ve onlar da yardım etmeyecekti. Sondan önce bir kereliğine gerçek evreni anlayacaktı.

İkisi kapıdan çıkarken Kaitlyn uyuşmuş haldeydi. Cloquet onu ayakta tutmaya çabalıyordu. Bere, eldiven, polar, sıkıca giydirmişti. İyilik refleksi. Ya da belki de soğğun sakinleştiricinin etkisini azaltmasın istememişti. Cipun birkaç adım ötesinde yere yığıldı. Onu bir itfaiyeci gibi kaldırıp ağaçlara kadar getirmeyi düşündüğünü gördüm. Ama sonra kelepçesini çıkarıp kolunu, omzunun üzerine attı, öbür elini kadının belinden geçirdi. Kaitlyn'in kafası düşüyordu. Bana doğru tökezleyerek gelirlerken tıpkı sarhoş bir adam ve sarhoş sevgilisine benziyorlar diye düşündüm.

Garip aksanlı bir ses, "Yirmi bin senede her şeyi gördüğünü sanırsın," dedi.

Zıpladım. Tam yanımdaydı (*nasıl olabilir ki?*) ama arkamı döndüğümde kimse yoktu.

Bir an durakladım, nefesim çenemin etrafımda ılık ve ıslaktı.

Ve sonra suyum geldi.

6

Korkulan her şey gibi, bu da gerçekleştiğinde sanki kaçarı yokmuş hissi verdi.

Tabii ki böyle bir olasılıktan haberdardım. Basit bir matematik, doğumun yüzde otuz dolunaya denk geleceğini gösteriyordu. Cloquet'yle hazırlık yapmıştık. Doğumu başlatan pitocin, dinoprostone, misoprostol gibi ilaçlarımız vardı. Yarım düzine amniyo çengelimiz, yani eğer ilaçlar işe yaramazsa amniyotik sıvıyı delmeye yarayacak tığa benzeyen ve kullanmaktan korktuğumuz aletlerimiz vardı. Ya da olacaktı, eğer paketimiz Anchorage'da takılı kalmasaydı. Planımız otuz altıncı ya da yedinci haftaya kadar bekleyip bir karar vermektir: Doğumu erken başlatıp prematüre doğurma riskini almak ya da bırakıp bu halde doğurmak. Radikal prematürelige hazır değildim. Bu –her şeyin bir anlamı olan eski evrende– bebeğin kaderinde hayatta kalmak olmadığı anlamına gelecekti sadece.

Demek şimdi öğrenecektik.

Hayaletin sesini unutup karda akan suyumun bıraktığı ize baktım. *Rahim ağzından mukus tıpasının akmasına akıntı denir. Bu, doğumun kısa süre içinde başlayacağını işaret eder ama pek çok kadın farkına varmaz. Pek çok kadın ve aptal bir kurtkadın. Amniyotik sıvı, doğumun ilk evresinden biraz*

once ya da tam o esnada delinir. Doğumun ilk evresi ortalama 6-12 saat sürer. Doğumun ikinci evresi – çığlığı bastım. Daha doğrusu haykırdım. Hep kadınları bu acı hakkında konuşurken dinlersiniz ama yine de bir gizem olarak kalır. Sonra bir gün başınıza gelir. Size has acı. Umursayacağınız tek acı. Vera teyzemin anneme otuz saat süren doğumunu anlatışını hatırladım. *Bir köpek gibi nefes alıp vermemi söylüyorlardı, ama siktigimin nefesi hiçbir işe yaramadı. Geri zekalı doktora niye kedi gibi miyavlamadığımı sordum...* Western filmlerinde adam mekik dokur, evin kâhyası sihirli bir otoriteyle onu odadan çıkarır, ya da herkesin kızıdan nefret ettiğini düşündüğü huysuz bir nine çıkar bebeği doğuruverirdi. Zihnimde çarşafaların yırtılışı, suyun kaynatılışı ve kadının çığlığının iç içe geçtiği imgeler belirdi. Cinsel Eğitim dersindeki videoyu izlerken Lauren *Eğer çocuk büyükse amin yırtılır, dikiş atmaları gerekir* diye fısıldamıştı. Bir yerde sözleşme yeniden yazılır diye okumuştum. Artık sen önemli değilsin. İçinden çıkan bu şey ruhunun yarısını da yanma katar götürür.

Bir acı dalgası daha geldi, tıpkı tepeden aniden geçen bir savaş uçağı etkisi yarattı. *Bir köpek gibi nefes alıp vermemi söylüyorlardı. Bir köpek gibi. Ha ha–*

Bir an körleştim, dünyam tersine döndü. Dizlerimin üstüne düşmüş, öne eğilmiştim. Dirseklerim karın içindeydi. Kafam kocaman ve orantısızdı. Ayışığıma doğru emekledim. Beni rahatlatacağını düşündüm ama bir değişiklik olmadı. Bir sancı daha gelince ikiye kıvrıldım, dudaklarım gerildi, yumruklarımı sıkıttım. Beyaz hapishanede Poulsom'ın bana nasıl iyi baktığını, Harrods marka havluları, parlak banyoyu hatırladım. Eğer bu bebek hayatta kalırsa kendince o da katkıda bulunmuş olacaktı. Annemi istiyordum. Hayaletini, kafamdaki sesini, ne olursa. Böylece bunu yalnız başıma atlatmış olmayacaktım; hana her şeyin iyi olacağım söyleyecekti ve ben de inanacaktım.

Ama hiçbir şey olmadı. Tabii ki hiçbir şey olmadı.

Ayağa kalktım ve sırlıklam kasıklarımın araba yoluna atladım.

Cloquet hemen yanlış giden bir şeyler olduğunu ve eş-zamanlı olarak de yanlış giden şeyin ne olduğunu anladı. Kaitlyn'i bıraktı (kız yere yığıldı) ve bana doğru ilerledi. Ama ona durması için elimi salladım. (El sallamak. Konuşma kabiliyetini kaybetmek için daha kötü bir zaman olmazdı.) Durdu, bir an paralize oldu, ağzı açık, kolları hafif geride arkasını döndü. Kaitlyn'in elini yakaladı ve onu içeri sürükledi. Eşiğe kadar emeklediğimde onu alt kattaki banyo borusuna kelepçelemişti bile.

Sanki kelime anlamını yitirmişçesine, "Merde... merde... merde," diye tekrarlıyordu. Beti benzi atmış suratı nemli değil sırlıklamıldı. "Meleğim, meleğim," dedi yine donuk bir halde. "Siktir. Kahretsin. Merde."

Koltuğa gidecek kadar gücüm vardı ama bunun harca-yacağım son enerji olduğunu da biliyordum. Cloquet, doğumun başladığını anladığı an donakalmıştı. Acımın arasından temel bir gerçeğin farkına varıyordu: Kurtkadının bebeğini doğurması gerekiyordu. Bayılabilir, kar arabasını alıp kaçabilir, kafamı kesebilir, tıbbi yardım almaya gidebilir, oturup bir sigara yakabilirdi.

Endişelenmesine gerek yoktu. Onu yanımda istemiyordum. Sadece gerçek bilgisi olmadığı için (başucunda duran *Jinekolojinin Temelleri* kitabını saymazsak) yapabileceği bir şey olmadığından değil, aynı zamanda onun varlığı dikkatimi dağıtacağı için. Şu anda tüm bilincimi doğuma odaklamam gerekiyordu. Tüm bilincimi, her şeyimi versem de yetmeyecekti.

Bir sancı daha geldi ve son açlık hissi çarptı. Bir an

* Fransızca bir küfür. -yhn

Kaitlyn'in tuzlu kokusunu aldım, o an Cloquet'yi bile pen-
çeleyebilirdim ama dengeyi korudum ve açlık diğer bir san-
cıyla kenara itildi. Artık tek önceliğim *Çıkar şunu içimden*
diye bağırان rahmimdi.

7

Kendimi yemek masasının altında buldum. Fakat oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Dişi, doğum için üstü kapalı veya saklı bir yer arayacaktır. Onun için hazırladığınız rahat kutuya girmeyebilir, bu çok normal. İçgüdülerinin ona yol göstermesine izin verin. Kurt, elinizde kalan insan onurunu yok etmeyi başarıyordu. Otellerde ardı ardına izlediğim *Friends*, okuduğum *Elle* sayılarının arasında köpek-sağlığı.com adresine girmiştim. Sayfadaki yazılar sahte tıbbi bir ton ve sıradanlık arasında gidip geliyordu. Çocuklarınız (ve siz) ne kadar izlemek isterseniz de annecik özel gününde parlak ışık ve kalabalık istemeyecek. Küçük hanımı biraz rahat bırakın. Siteyi, kendimle alay ettiğim bir an ziyaret etmiştim. İki dakikadan fazla gezindiğimi sanmıyorum ama okuduklarım beynime kazındı. Belki beynimin kurt kısmı belki de yüzde otuz bu bilgilere ihtiyacım olabileceği hissi yüzünden. Gerçekten de şimdi ihtiyacım vardı.

İt. İtme. Nefes al. Ver. İt. Nefes al. İtme. Jinekolojinin Temelleri'ne göre, bir teknik, bir yöntem vardı. Belki bir ara onu ezberlemiştim ama şu anda aklıma gelmiyordu. Şu anda bacaklarımdan başlayarak ikiye ayrıldığımı hissediyordum. (Bir yöntem olması da beni sinir ediyordu ayrıca. Dünyada ne zaman nefes alacağı ve iteceği söylenmeden doğuran milyonlarca kadın ne olacaktı? Lauren, Cinsel Eğitim dersinde *Hepsi saçmalık* diye fısıldamıştı. *Amazon'daki kadınlar*

ormana gider ve kendi başlarına doğurur. Bir çukur açar, çukuru yapraklarla doldurup otururlar. İlaçları da lavmanları da, golf hakkında konuşan doktorları da yoktur.) Herhangi bir pozisyonda uzun süre duramıyordum. Sürekli hareket etmem gerekiyordu: Dört ayak, yan, sırtüstü, domalmış. Sancılar beynimi boşaltıyordu. Tam yaradılıştan önce Tanrı'nım hissettiği gibi hissediyordum. Yanında ne melekleri ne de zaman vardı; yapayalnızdım. Sancılarımın arasında bedenimin sınırlarını, tam şeklini ve boyutunu fark ediyordum. *Anneçik özel gününde parlak ışık ve kalabalık istemeyecek.* Doğruydum. Kulübenin tavanındaki kirişler spot lambalarla doluydu ve her nedense Cloquet (mimiklerle dışarı çıkmasını istemiştım, oradan da isterse Disneyland'a kadar gidebilirdi, umurumda değildi) hepsini açık bırakmıştı. Tanrı olmadığım anlarda, bu lambaların başımı ağrıttığını fark ediyordum. Pençelerim, ahşap zemini tırmalıyordu. Kafatasım kanla pompalanıyordu. Anlamsız bir şekilde, rastgele anılar çok detaylı bir biçimde gözümde canlanıyordu: cipin küçük pirinç logosu, Cloquet'nin sarı Amerika ve Kanada yol haritası, duvara asılı ahşap ayı figürü, sandalyenin üstündeki North Face ceketim, cebinden sarkan kırmızı termal eldiven. Oda, dehşetin karşısında sırttan bir şey gibiydi. Korktuklarında sırttan halk Vietnamlılar mıydı? Bir film. *Müfreze* ya da *Full Metal Jacket*. Kendi sessizliğimin farkındaydım. Bir an Kaitlyn'in bağlı olduğu banyodan ritmik bir şekilde yükselen gıcırdama sesleri duydum. Sonra sessizlik.

Ne kadar sürdü bilmiyorum. Bedenim istediğinde ittim. Bir-iki kez itmeyi denedim. Ne işe yaradığını anlamadım; bana sadece direncimin sınırında olduğumu hissettirdi. Ne kadar açıldığımı anlamak için ellerimi bacaklarımın arasına götürdüğümü hatırlıyorum. Belli belirsiz, insanlar için iki santim – kurtlar için iki katı mı diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ama bir sonuca ulaşamadım. Parmakla-

rım kana bulanmıştı ve zaten ne işe yarayacaktu? Çoktan itmeye başlamıştım. Tamam, işte bu. Öleceksin. *Doğumda öldü.* Tam da Jake'e göre, çok Viktoryen bir durumdu. Sonra ölümün gerçekliği beni tokatladı. Ölüm tam şu an, tam buradaydı. *Gerçek ölüm.* Acı dışında hissettiğim tek şey korkuydu. Şeytan ve cehennem korkusu çabucak daha büyük ve daha güncel, iki evren arasından sonsuz hiçliğe düşme korkusuna dönüştü.

Ama ölmüyordunuz. Acı çekmenin ihaneti budur. Sizi öleceğinize inandığınız noktaya taşır ve sonra sizi orada belirsiz bir süre bırakır. O an ölümden korkmayı bırakır, onu istemeye başlarsınız. Onun için dua eder, yalvarırsınız. Nasıl işlediğini iyi biliyordum. Oh olsun. Canavar. Katil. Müstakbel anne.

Yan yattım; çenem masa ayaklarından birinin etrafında kenetlendi. Baldırlarım kanla yapış yapış olmuştu. Doğumun son evrelerinde sancılar çok güçlü ve acılı olur. Bebeğin kafası rahim çeperine dayanır. Bu da annede önüne geçemediği bir itme isteği uyandırır. Son sancıdan önce Kaitlyn'in banyoda debelendiğini duydum. Ve son sancı geldi. Sonra plastik bir eldiveni çıkarırken çıkan sesle beraber saten bir sıvıya bulanmış bebek içimden kaydı.

O anda Cloquet pencereden içeri uçtu.

8

Bizi buldular.

Tüm hesaplar, aldatmacalar, kandırmacalar ve çifte kontroller boşa çıkmıştı. Ve ne zamanımız ne de gücümüz kalmıştı. Beni nasıl bulduklarını düşünmeye başladım – artık hiçbir önemi yoktu. Sadece o. Bebeğe bakmak için döndüğüm sırada, kırılan camdan içeri ilk vampir daldı. Cloquet'nin omzuna isabet eden dört atışına rağmen gözünü bile kırpmayan kısa kesilmiş saçlı, küçük temiz suratlı vampire şöyle bir baktım. Kolum ve göğsümde sebebini anlamadığım boğucu bir baskı vardı. Bacaklarım ise hafiflemişti. Ön kapı açıldı. İçerisi, bıçak gibi keskin olması gereken soğuk hava yerine vampirlere has o domuz dışkısı ve çürümüş et kokusuyla doldu.

Her şeye rağmen amacım bebeği görmektir; varlığını teyit etmek, nefes aldığından emin olmaktır. Dev bir çabayla uzandım ve onu kendimi çektim.

Bir oğlandı. Gözleri kapalıydı ve mukus ile kana bulanmıştı. Çabucak yuzünü yaladım, burnunu temizledim. Öksürdü ve kıvrınarak yaklaştı. Bunun geçici bir an olduğunu biliyordum ama umutsuzca bütün bir andı. Minyatür melez elleri ve ayakları, küçük penisi, altın sarısı ve siyah karışımı tüyleri beni hayrete düşürdü. Sonra gözlerini açtı. Benim ve Jake'in gözleri gibi koyu renkti. İçinde bunla dolaştın durdun ama hiçbir şey seni bu gerçeğin somutluğuna ha-

zırlamadı: burada, kendi atomlarıyla evreni delen yeni bir yaratık. Elimi kafasının altına koydum ve içinde yanıp sönen bilinci hissettim. Bana baktı, gözlerini bir kere, iki kere açıp kapadı.

Onu ânında sevdim demeyi ne kadar istediğimi tahmin edemezsiniz. Olması gerektiği gibi mucize gerçekleşti demek isterdim. Hayatı, aniden her şeyin önüne geçti diyebilmek isterdim. Onu gördüğüm an, paradigmanın değiştiğini, kendi boktan benliğimin silindiğini, sözleşmenin yeniden yazıldığını, ruhumu teslim aldığını ve artık her şeyden öte kesin bir biçimde Anne oldum demek isterdim.

Fakat gerçekte nötr hissettim. Bedenimden bir canlı çıkmıştı, ama bu sadece garip bir bilgi, olağan bir gerçektir. İstesem, yeni doğan boynunu kırabilir, kalbini çıkarabilirdim. İşte buradaydı, ılık etli, kanlı, kollu, bacaklı, kafalı, dişli, dilli, ama o dakikalarda sadece elimdeki bir uzaylı gibiydi. Benimle hiçbir ilgisi yoktu. Çok tekrar edince anlamını yitiren ve saf sese dönen bir kelime gibiydi.

Delilah Snow'un mirası.

Onu tanıdığımdan beri her şey bu ana doğru evrilmişti.

Masa havalandı ve duvara çarptı. Tepemde iki vampir belirdi. Henry Moore'a has bir perspektif; kafaları uzaktaydı. Biri küçük genç görünümlü, kıvrıkcık saçlı, kendini beğenmiş, genç Bob Dylan'ı andıran yüzlü bir adamdı. Diğeri de sıska, otuzlarında gösteren, kızıl saçları Hitler gibi kesilmiş çekici bir kadındı. İkisi de siyah kot, fermuarlı, sol göğsün üzerinde kırmızı bir amblem olan –antik bir harf olduğunu düşündüm– deri ceket giymişti. İkisinin de burnunun altında, kokuyu engellemeye yarayan bir krem tabakası vardı. Ama görünen o ki pek de işe yaramıyordu. Onların kokusu da benim midemi kaldırıyordu. Kızıl saçlı oldukça hevecanlıydı, ışık yayıyordu. Bir helikopter sesi duydum. Ses, ifşa edilmişlik hissi yarattı. Neden kıpırdamadığımı anlama-

mıyordum. Bacaklarım bir yastık kılıfı kadar hafifti. Karnımın üstüne görünmez bir külçe konmuştu. Dönüp bebeğe siper olmak istedim (öyle yapmam gerektiğini hissediyordum) ama kadın kafamın yanına tekmeyi bastı. Darbenin etkisini daha atlatamadan genç herif boynumdan kocaman ve sivri bir şeyi geçirerek beni yere sapladı. Acıdan bayılacak gibi oldum, sonra midem bulandı. Sol kolumu kaldırmaya çalışırken, gri saçlı vampirin kolumu tuttuğunu fark ettim. Hiç çaba göstermeden kolumu yere yapıştırdı ve ikinci bir kazık (gümüş değildi; demek ki birileri beni sağ istiyordu) çıkararak elimi yere çaktı. Nefesim kesilmeye başladı.

BANA GEL. ŞİMDİ.

Üçü de bana bakıyordu. Genç Bob Dylan sırtıttı. Helikopter monoton bir sesle tepede dönüp duruyordu. Buz gibi hava bedenimi kapladı. Bacaklarım işe yaramıyordu; iki şifon kumaş gibiydiler. Cloquet hayatta mı diye bakmak için kafamı çevirmeye çalıştım ama başaramadım. Sadece iki şeyden emindim: çaresizliğim ve elimdeki bebeğin vıcık vıcık kafası. Kalbim hâlâ hareketsizdi. Tüm yarış atları gittikten sonra ahırda kalan at gibiydim: Onunla ilgili (merak dışında) hiçbir şey hissetmiyordum; halbuki bana cin gibi bakıyordu. Belki onun da kalbi hareketsizdi. Aramızda işte bu vardı, kaybedecek hiçbir şeyin olmadığı sezgisi. Zaten tanışmıyorduk. Bunu düşünecek çok zaman vardı. Duygusal evren, saniyeleri bile genişleten bir güce sahipti.

DAHA HIZLI.

Kızıl saçlının onayını almak için şöyle bir bakış atan genç vampir, uçuncu çelik şişi de üst kolumun, yani bebeğimin başını tutan kolumun içinden geçirdi. Metal, tüylü kolumun kasına bir açıyla girdi, kemiği delmeden sinirlerle çarptı. Acıdan nefes borum tıkanı. Boğazımdaki yara, oksijen ve kanla köpürdü. Aklıma kabartma tozuyla yaptığımız bir okul deneyi geldi. O da bana Jake'in günlüğün-

den Őu satırları hatırlattı: *Kaybettim, diye dűşündüm, zihinsel uygunluğumu yitirdim.* Bacaklarım hissizdi. Hızla akan bir nehirde, bir direğe bağlanmış bir felçli gibiydim. Kızıl saçlı, botundan asker bıçağı çıkararak göbek bağını kesti. Güzel kadındı. O, konsantre biçimde çalışırken, rujlu dudakları hafifçe oynuyordu.

İŞTE BÖYLE. DAHA HIZLI.

“Tut Şunu Noah,” dedi.

Genç Bon Dylan, yani Noah, bebeğe uzandı – ve bebek onu ısırđı.

Noah kanayan elini geri kaçırdı. “Ay!” diye bağırdı yanı gülererek. “Canımı acıttı.”

“Vakit kaybediyoruz,” dedi gri saçlı vampir. “Ver Őunları.”

Kadının elinde deri bir çanta vardı. “Al,” dedi. “Hadi yap.”

Bu çocuğu saę salım dűnyaya getirmek için katlandığım onca yorucu Őeyden sonra, her Őeyi bir kalemde silecek olmaları beni küplere bindiriyordu. Bir yandan da sadece gözlerimi kapamak, kafamı çevirmek ve onu almalarına izin vermek istiyordum. Ne önemi vardı ki? Niye umursayayım? Tecavűze uğrayan kadınlar da acaba böyle bir kayıtsızlık mı hissediyorlardı? Belki bazı tacizler o kadar korkunçtu ki, koyvermek daha kolaydı?

“Ağzına dikkat,” dedi kızıl saçlı. “Dikkatli ol...”

‘Őunlar’ dediği hayvan gütmeye değneği, hayvan kontrol sopası ve çelik lifli bir çantaydı. Bir takım halinde çalışıyorlardı ve hayal meyal, değneği hissediyor, parmaklarını bir bir geri çekiliyor, bebeğin debelenişini, tiz cığlığını duyuyor, beyaz köpek dişlerini ve karides gibi pembe dilini görüyordum. Çelik çantanın iki tonlu ısıltısı bana takım elbiseleri ya da otoyolda parlayan yağı hatırlatıyordu. Kızıl saçlı, keyifle değneğiyle meşguldü. Bana karşı bir nefret

besliyor değildi. Sadece bu, ihtiyaç duyduğu, onun için değerli bir nesneydi. Dışarıdan gelen soğuğa rağmen, fırından yeni çıkmış bir somun ekmek kadar sıcak hissediyordum. Bebeğimin kaldırılmasını, gırtlaklanmasını, ittirilmesini, çantaya atılıp bağlanmasını izledim. Kafası karanlığın içine gömülürken, aramızdan bir şey koptu.

Bir an tüm ses ve hareketler durdu. Sanki biri gerçeklik videosunun pause tuşuna basmıştı.

Sonra helikopterin inleyen sesi ve diğer her şey yavaş yavaş geri geldi. Helikopter tam dışarıda soğuk havayı süpürüyor ve içeri atıyordu.

ÖLDÜR. HEPSİNİ ŞİMDİ ÖLDÜR.

Birden başlayan makineli tüfek ateşi, helikopterin pervanesinin sesinden işitilmeyecek haldeydi. Sonra kurtlardan ilki –dün geceki kurt– kapıdan girdi.

Hayvanın ısırtığı ve pençe darbesi, Noah'nın yüzünün üçte birini yok etti. Dizleri üzerine çöktü ve çığlığı bastı. Sanki midesi bulanmışçasına kıvranıyordu. Tam o esnada, bebeğimin olduğu çantayı tutan gri saçlı vampir havaya zıpladı ve sırtını tavana dayadı. Elindeki çantayı göğsüne bastırmıştı. İkinci bir gri kurt kızıl saçlıya doğru hamle yaptı. Sol koluyla siper almaya çalıştı ama kurdun çenesi kolun üzerinde kapandı ve o ivmeyle kadın geri düştü. Bir anlığına, barda, ağzı kokan bir sarhoşu uzaklaştırmaya çalışan bir kadına benzedi. Küçük, yuvarlak burun deliklerinin sessizce açılıp, göbek bağını keserken kullandığı bıçakla hayvanı ardı ardına karnından bıçaklamasını izledim. Altıncı ya da yedinci darbeye üzerindeki dev beden yere yayıldı; sanki ölmemiş de zafer kazanmış bir vaziyette kendinden geçmişti. Üç tane daha kurt kapıdan içeri daldı; dördüncüsü de kırık camın önünde belirdi. Onların sıcaklığı, soğuk havayı delip bedenime işledi. Omuzlarında, arka bacaklarında ve boyunlarında kendi irademi hissediyordum. Aramızda te-

laşlı bir sevinç hissi gidip geldi. Siyah olanı, iyice güçsüzleşen Noah'nın boynuna atladı. Ateş açıldı. Penceredeki kurt, inleyerek yere yığıldı. Rahmim kasıldı. Gri saçlı vampir, tavanda, bir ayağı kirişte geri çekiliyordu. İki gri kurt aşağıdan ona atlamaya çalıştılar ama uzanmaları imkânsızdı. Aşağıya onlara doğru bakarken, sol şakağında sessizce bir mermi yarası belirdi. Yaranın gözle görünür bir etkisi olmadı. Merminin geldiği yöne baktım: Bir kolu devre dışı kalan Cloquet, öbür koluyla Cobra'yı tutuyordu. Bir tur daha ateş etmeye mecali yoktu. Cloquet bir anlığına somurttu, kendini ayılmaya zorladı; sonra sanki bir şey tarafından ihanete uğramış gibi yere yığıldı. Gri kurtlardan biri, tıpkı kardeşi gibi kızıl saçlıya doğru atladı. Fakat bu sefer, çene bıçağı tutan kolun etrafında kapandı. Vampirin açıkta kalan, elmas yüzüklü, Fransız manikürlü eli, kemerine uzandı. Yanmış bir tost renginde olan kurt Noah'ya karşı saldırıya katıldı. Hayvanlar bir fotoğraf için poz veriyormuş gibi geçen garip, yoğun bir andan sonra, vampirin kafası bedeninden ayrıldı. Ânında, sanki ölümün gerçekleşmesine az bir süre varmışçasına, cesedin damarları koyulaşmaya başladı.

Dışarıda helikopter indi, içeri bir kar yığını bocalandı. Aklıma televizyonda gördüğüm yastık savaşları geldi. Televizyondaki pijamalı, külotlu kızlar, erkeklerin rüyalarında yastık savaşı yapıyordu. Hayatımda hiç yastık savaşı yapmamıştım. Kızıl saçlı vampir, bedenine bir dizi mermi çarptıkça debelendi, sonra dili dışarıda, yerde kaydı. Kapıda makineli tüfekli iki vampir duruyordu. Biri içeriye dönük, diğeri de dışarıya dönük, öbürünü kolluyordu. Kemiklerimde kurtların birer birer vurulduğunu hissediyordum. Kana bulanmış kızıl saçlı, kapıdaki arkadaşlarına koştu. Kurtlar inliyor, uluyor, iki buklüm bir halde mermilere hedef oluyordu. Kırık camdan içeri uç kurt dalarak tepemde sıper oldu. Hoş, zengin kokuları vampirlerin kokusunu bastırdı.

Yukarı tavana baktım. Gri saçlı olanı kirişe yaslanmış halde bana baktı. Çantayı göğsüne bastırmıştı. Bir anda aşağıya, diğer uçunun üzerine doğru zıpladı. Sanki önceden koreograflanmış gibi, yerdeki vampirler o ve çantadaki tutsağının üzerlerinden geçmesi için eğildi.

“*Au revoir, Talulla,*” dedi kızıl saçlı. Sonra hepsi helikoptere doğru koştu.

9

Bulutlar güneyden gelip ayı kaplamıştı. Dışarıdaki karanlığın ve karın sarıya çalan bir rengi vardı. Soğuk hava, açık kapı ve pencereden içeri girdi; masanın üzerindeki *Moll Flanders* kitabının sayfalarını çevirdi. (Okumaya devam et, demişti Jake. Edebiyat, insanın açık görüşlü ikizidir. Kalbinde senin gibi canavarlara bile yer vardır. Yargılamayan insanlıktır. Bana güven, sana iyi gelecek.) Kapağında şöyle yazıyordu: “Moll ahlaksız, sıg, ikiyüzlü, kalpsiz ve kötü bir kadındır. Yine de Moll şahanedir.” Benim de öyle bir karakter olmam gerekiyordu. Ama olamamıştım. Başucumdaki iki kurt, sağ kolumu delen çelik şişten kurtarmaya çabalarken, Talulla şahane değil diye düşündüm. Talulla işe yaramazını teki. Parmaklarımı bir bir açıyorlardı. İçimden çıkan bebeğin ağırlığını hissediyordum. Dehşet veya öfke olması gereken yerdeki boşluğun farkına varıyordum. On yaşındaki kızı kaybolan ve sonunda tecavüze uğramış ve öldürülmüş olarak bulunan bir kadın hakkında okuduğum hikâyeyi hatırladım. Polis, eve cesedin bulunduğunu haber vermeye geldiğinde, kadın söylenenleri duysa ve anlasa bile salonda yerdeki dergiye bakıyordu. Derginin üzerinde, Friends dizisinin karakterleri Monica ve Chandler vardı. Kadın bir yandan *Verdiğiniz eşkale uyan bir kız cesedi bulundu, çok üzgünüz* sözlerini duyarken bir yandan da Matthew Perry'nin seks bağımlılığı kliniğinde olduğunu düşünüyor

du. Kafasında bu iki şey eş zamanlı olarak dönerken ya şeytan ya da deli olduğunu sanıyordu.

İşte ben de öyleydim. Hep öyle olmuşum. Dokuz yaşındayken, bir farem vardı. Onu beslemeyi unuttuğum için olmuştu. Babam yavaşça, bunun için çok üzüldüm Lulu, demişti. Bunu dediğini duymak ve gerçekten üzgün olduğunu görmek içimi kendime karşı panik dolu bir nefretle doldurmuştu. Ama bir yandan da böyle bir etkim olduğunu görmek bana garip bir haz vermişti. Suratımda, Theresa Teyzeme bodrumda, pantolonum bileklerimde yakaladığımdaki gibi ılık ve yumuşak bir his vardı. Talulla Demetriou, sen çok utanmaz, edepsiz küçük bir kızsın, demişti.

İçinden çekirdeği çıkarılmış bir avokado gibi, rahmimin de bomboş geleceğini düşündüm. Ama öyle olmadı. Acım (bebek çıkmış olmasa kasılma diyecektim) yanlış giden bir şey olduğunu gösteriyordu. Anında ortaya çıkması gereken sevginin yerindeki boşluğun, ölü kalbimin, başarısız anneliğimin, tekrarlanıp duran üçüncü hayalimin dışında ters giden bir şeyler vardı.

Hayvanlar, sivri uçları kavrayamayacaklarını anlıyorlardı. Uzun dişleri, kayıp kesiliyordu. Benim sıkıntım onlara da yansıyordu. Kafamı çevirdim. Cloquet hâlâ baygındı; belki de ölmüştü.

Elimi kurtarmanın tek yolu, sivri şişten tıpkı bir kebab parçasını çıkarırmış gibi çıkarmaktı. Olsa olsa bir metrelik bir şişti. İsa çarmıha gerildiğinde zamanın onun için nasıl ağır ilerlediğini düşündüm. Atın savrulan kuyruğu, deri şapkasını düzelten bir Romalı komutan, kumda çubukla bir şeyler çizen bir çocuk. Dünya buydu işte: Masum, canlı devamlılık. Her şeye rağmen.

Kurtlarım çevremde yattı. Odada şimdi bir düzine kadar kurt vardı, dahası da geliyordu. Tek istediğim kıvrılıp yatmaktı. Çenemi sıkıtm ve yavaşça elimi şişten yukarı çı-

karmaya başladım. Önce yavaşça, sonra acı arttıkça hemen-
cecik sona erdirmek için daha hızlı. Avcumda üç saniyelik
yangın – ve sonra serbesttim. Kanın ilk dolmaya başladığı
an, kazığın deldiği andan daha beterdı. Ama kendi iğrenç
görüntümü –çaresiz, bacaklar yayılmış, nefesi kesilmiş–
düşünerek kendimi zorladım. Boğazımdaki şişi tuttum ve
çektim. Sol kolum hâlâ çakılıydı ama en azından sol tarafı-
ma dönüp dizlerimi koca karnımın elverdiği kadar kendi-
me doğru çekebilmenin hazzını yaşadım. Karikatürlerdeki
konuşma balonları gibi, boğazımdan kan yayılmaya başladı.
Cloquet öksürdü, inledi ve tekrar sustu.

Bayıldım.

Uyandığımda kapı kapalıydı ve etrafımda en azından
yirmi kurt bir çember oluşturmuş yatıyordu. Sıcaklıkları
beni bir yorgan gibi örtmüştü ama kırık camdan giren so-
ğuk hava ara sıra çarpıyordu. Son şişi de çıkardım ve yara-
dan taze kan akmaya başladı. Sonra bir kasılma daha geldi
ve o an neden hâlâ doğumdaymış gibi hissettiğimi anladım.
Hâlâ doğumdaydım.

10

İsim koyma hakkını kaybettiğim oğlum, şiddet ve ölüm içinde dünyaya gelmişti. Zoë adını verdiğim ikiz kız kardeşi ise, kurtların sıcaklığı içinde dünyaya geldi.

Onu doğururken uyuyakaldım. Vampirlerin geri döneceğine inanmama rağmen karanlığa boyun eğdim ve karanlık beni içine aldı. Koy vermek harikaydı. En son hatırladığım, burun deliklerini temizlediğim, yana dönüp onu kendime doğru çektiğimdi. Bir de üç kurdun vampirin cesedini çekerek karda kaybolduğunu gördüm.

* * *

Ne kadar baygın kaldığımı bilmiyorum. Belki dakikalar, belki saatler boyu. Her halükarda, uyandığımda güneş aydınlanıyordu. İnsan formumdaydım.

Kollarımın arasında insan bebeği vardı.

Dönüşüm boyunca uyumuştum.

Demek ne kadar bitkinmişim diye düşündüm, eğer uyanık kalsaydım ne kadar zayıf olacaktım –

Bir dakika. O da: Bebek de dönüşmüştü. Travma belirtisi yoktu. Uyanıktı, sessizce, kara gözlerini kırparak bana bakıyordu.

Sonra bir anda hatırladım.

Ne yaptıklarını.

Planlı bir tecavüz gibi.

Ve ben hiçbir şey yapamamıştım.

Birkaç sene önce bir haber izlemiştim. New Jersey varoşlarında yaşayan bir grup anne, çocuk istismarcısı olduğunu öğrendikleri bir komşuya saldırmaktan tutuklanmıştı. İçlerinden biri şöyle deyip duruyordu: Çocuklarını korumak için cinayet işlemen gerekiyorsa işleyeceksin. Çocuğunu korumak için cinayet işleyemeyeceksen kendine anne demeye hakkın yoktu. Çocuğunu korumak için cinayet işleyemeyeceksen anne olmaya bile hakkın yoktu. Onun etrafındaki kadın güruhu da kendinden emin ve keyifliydi. Çocuğun için öldürmeyeceksen anne manne değildin.

Kıpırdamadan yattım. Yaralarım, moleküllerim yenilenirken gıdıklanıyordu. Ceketim, bebeği ve kendimi kısmen örtüyordu. Gri bir kurt ılık ve yumuşak bir biçimde sırtıma dayandı. Bir diğeri önümde bana yakın yatıyor, bebeği sıcak tutuyordu. Oda, sürünün bilinciyle, bedenlerinin sıcaklığıyla ve düşen karın sesiyle doluydu. Tüm hayvan cesetleri kaldırılmış, kulübenin ön kapısı kapatılmıştı. Rahmim huzura kavuştu. Bu yüzden, bir an küçük hissettim, kendime acıdım ve minnet duydum.

Sonra yeniden, bir refleks gibi hatırladım. Ne yaptıklarını. Ve ben hiçbir şey yapamamıştım.

Hayvan belgesellerinde, bebeklerini reddeden annelerin korkunçluğundan uzun uzun bahsedilir. Titreyen kuzunun ciyaklamalarına duyarsız, robot gibi otlamaya devam eden koyun. Ben de şimdi bu kulübe katılmıştım. Ne zaman kendimle ilgili ürkütücü bir keşif yapsam duyduğum gibi bir heyecan duydum ve déjà vu hissine kapıldım. Kendimle ilgili tüm ürkütücü keşiflerde olduğu gibi bunu da kabul etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Tıpkı kuaför avınavla yeni saçınızın arkasını gösterdiği anda olduğu gibi

Sol bacağıma giren krampı rahatlatmak için kıpırdadığımda, bacaklarımın arasında ıslak ve lapa gibi bir şey hissettim. *Plasenta, fetüsün çıkmasından 5 ila 15 dakika sonrasında atılır.* Benim durumumda iki plasenta. Zoë'nin göbek bağı hâlâ onu plasentaya bağlıyordu. Bir an panikledim, sonra bunun önemsiz olduğunu okuduğumu hatırladım. Bağ kendi başına da kopuyordu. Onu aceleyle kesmeye çalışan, telekızlarla ve squash maçlarıyla randevusu olan doktorlardı. Kordonda sinir olmadığı için kesiği ne anne ne de bebek hissediyor. Yine de kendim kesecek olmam birden içime bir acı sapladı. Ben ki insanları parçalar ve yerdim. Oh olsun –

Cloquet öksürdü ve beni uyandıranın bu ses olduğunu anladım. Onu sırtı koltuğa dayalı, yerde oturur halde buldum. Sol omzundaki yaraya oracıkta yaptığı bir süspansiyonu tutuyordu. Soluk benizli, çelimsiz ve kanla benek benek olmuş bir haldeydi. Elleri ve yüzü, cam kırılırken ciddi biçimde kesilmişti. Şakağındaki bir kesiğe dikiş atılması gerekiyordu. Saçları yağlıydı. Bedenindeki diğer acılar bir yana, kafa derisi de ağrıyor olmalıydı. Bunları düşünüyordum ama bunlar, ne yaptıkları ve hiçbir şey yapamamış olmamın düşüncesinin yanında küçük birer detaydı.

“Durumun ne kadar kötü?” diye sordum.

“Kurşun delip geçmiş. Ya sen?” Bana bakmaktan kaçınıyordu çünkü üzerimdeki cekete rağmen epey bir kısım açıktaydı ve nedense bu konuda hâlâ hassastı.

“İyiyim,” dedim. “Onu götürdüler.”

“Biliyorum. Çok üzgünüm.”

Onu götürdüler. Dile dökmek durumu somutlaştırmış, çirkinleştirmiş ve gerçek kılmıştı. Bir anda içimde bir boşluk açıldı, avokado çekirdeğinin bıraktığı boşluk, şoke edici, çiğ, temel. Odada geçen olayların ekşi anısı duruyordu; ateşlenen tabancadan geride kalan barut kokusu gibi. Şişle-

ri geçirdiklerini, parmaklarımı sıcak bedeninden çekişlerini ve çantaya tikişlarını hatırladım. Helikopter yükselirken, uzaklaşırken, sesi azalırken ve gözden kaybolurken yere çivilenmişim. Zihnimde sahnelerin yeniden oynaması enerjimi tüketti; kendi kendine büyüyen bir zafiyet yığınıydım. Boşluk aslında boş değildi demek. Başarısızlıkla doluydu.

Cloquet'ye şöyle dediğimi düşündüm: *Onu geri alacağım*. Bunu söylemenin yaratacağı geleceği, yapmam gerekecekleri, Jake'in nefret ettiği şöyle olsaydı böyle olurduları ve onu geri almayı başaramayıp kızımı öksüz bırakacağımı düşündüm. Onu düşünmemeliydim. Kardeşi onu, ona yaptıklarını ve buna neden izin verdiğimi, hatırlamam için geride bırakmıştı. Yine Cloquet'ye *Onu geri alacağım* dediğimi düşündüm. Bunu demem gerektiğini biliyordum. Hayvan belgeselindeki dış ses, *Bu buzağı annesi tarafından reddedildi*, diye anlatıyordu. Zayıf ve korumasız olduğundan, hızlı bir av arayan vahşiler için kolay bir hedef. Güzel bir ayakkabı almanın ya da akşam sahilde yürümenin ya da bir kafede kahve ve sigara içerek gelen geçeni izlemenin tekrar ne zaman keyif vereceğini düşündüm. Herhalde bir daha asla. Her şeyden öte, elimden alındığı için ondan nefret ediyordum. Buna gülebilirdim. Kara değil, nihilist bir komiklikti.

Kurtlardan biri kalktı, uzandı ve esnedi. Üçüncü kez Cloquet'ye 'Onu geri alacağım' dediğimi hayal ettim. Dudığımdaki sinirler titredi.

"Onun işi," dedi Cloquet.

"Ne?"

"Kadın. Vampir. Jacqueline Delon'du."

Au revoir, Talulla. İsmimi bildiği kafama dank etti. Olsun. şimdi ben de onun ismini biliyordum. Jacqueline Delon. Jake onu becermişti (günlükten hatırladığım kadarıyla ona oral seks yapmıştı) ve tabii ki bu yüzden bir yanım ondan nefret etti. Nefretimde haksızdım, çünkü bu Jake'in değil,

Lanet'in suçuydu. Onu son gördüğünde, bir vampir (ah o gri saçlı vampir demek) tarafından insan kalkanı olarak kullanılıyordu. Ama kurtulmuştu. Ve aralarındaki dinamik hakkında yanılmıyorsam, her nasılsa onun üstü olmuştu.

"Öldüğünü sanıyordum," dedim.

"Moi aussi." Zamanında ona âşıktı. Bunun ne anlama geldiği çok açıktı. Beni kandırabildiğine şaşmışım. Yeniden gülebilirdim.

Ne düşündüğümü anlayıp, "*Calme toi*," dedi. "Ben değilim. Bizi nasıl bulduklarını bilmiyorum. Sana ihanet edeceğimi mi sanıyorsun? Kurtlarına bir sor istersen!" Bunu söylerken deli gibiydi ama haklıydı. Eğer yalan söylüyor olsa, hayvanlar anlardı. Aradaki elektrikten bunu anlıyordum. Jake, köpekleri üzerindeki gücünü kullanarak, sahibi kadınları yatağa atardı. Onu özlüyordum. İsmimi çağıran sesini, bana sarılan kollarını. İçimdeki aptal kısım *hala* onu tekrar görmeyi umuyordu. Bunları düşünürken aynı zamanda dün gece yaşananların odada, duvarlarda, eşyanın dokusunda açtığı boşluğu da hissediyordum. Boşluğa barksam simsiyah, sonsuz bir hiçlik göreceğimi biliyordum.

"Ahh," dedi Cloquet. "*Dieu est miséricordieux*." Dünden kalan Jack Daniels şişesini koltuğun kenarından aldı. Bir yudum içti, gözlerini kapattı ve iç çekti.

"Özür dilerim," dedim. "Onu sevdiğini biliyorum." Hoş-görü. Başarısızlığımı kapamak için. Daha fazla düşme ihtimalim olmadığını bildiğimden. Bu ahlakdışı ilişkiler her yerdeydi. Bir yudum daha aldı.

"İçimde bir his var," dedi. "Hani vücudunu fazla içki ya da kokain ya da her ne zehirle mahvetmişsin gibi. Anlıyormusun?"

* (Fr.) Ben de. -yhn

** (Fr.) Sakin ol. -yhn

*** (Fr.) İnanı acıyı sever. -yhn

“Evet.”

“İşte öyle – ama ruhum. Ruhuma yaptıkları için üzülüyorum. Ben hiçbir şeydim. Bir *drogue*’dum, işe yaramaz eroinmanın teki.”

“Tamam.”

“*Je suis libre.*”*

“Anlıyorum.” Gerçekten de anlıyordum. Jacqueline’in yerine beni koymuştu. Bağımlılığını yenmemiş, yerine yeni bir uyuşturucu koymuştu. Ve onunla yatmıyordum bile. Belki onunla yatmam *gerekirdi*. Cinsel benliğini uyandırıp, deli gibi sevişip bağımlılığını garantilemeliydim. Kurtadam protokollerinin cam cehenneme. Ya da onu öldürmeliydim. Eğer ona güvenemeyeceksem, öldürmem *gerekirdi*. Bu arada helikopterle aramızdaki mesafe artıyordu. Kilometreler olmuştu. Yüzlerce kilometre. Vampirlerin bildiği ve benim bildiğim şeyleri düşündüm, yaptıkları onca hazırlığı, ellerindeki gücü. Bana kıyasla sahip oldukları üstünlük şaka gibiydi. Bebeği unutamaz mıydım? Kızımı da alıp kaçsam? Tekrar eden ilk hayalimi düşündüm. İkimiz yıllar sonra Los Angeles’ta bir villada –Brentwood ya da Marina del Rey ya da Batı Hollywood gibi bir yerde– begonviller ve kaktüsle dolu bir bahçede, turkuaz bir havuzun yanında, sessiz sakin hayatımıza devam ediyoruz. Tenis dersleri alıyor, alışveriş merkezlerini dolanıyor, ara sıra parti veriyor, bir şekilde ayda bir kez kimse fark etmeden öldürüp besleniyoruz. Onun yanık bacaklarını, sağlam dengesini, utanarak taktığı takıları ve bana zor soruları sorarken cesaretini toplamasını seviyorum.

Ama ilk hayalim sadece ikincisini hatırlamaya yaradı. Paramparça bir okul üniforması içinde, kanla kaplı küçük kurtoğlan.

* (Fr.) Özgürüm. –yhn

Ve ikincisi de üçüncüyü canlandırdı. Delilah Snow sağ olsun.

Cloquet, yorgun gözlerini kapadı. Ağzımı açana kadar ne diyeceğimi ben de bilmiyordum.

“Onu geri alacağım,” dedim.

Ağzımdan çıktığı anda umutsuz vaka olduğunu biliyordum. Umutsuz olduğunu bilmek içimi rahatlatı. Tüm koşuşturmacaya rağmen, kapıya vardığınızda uçağın kalkmış olduğunu öğrenmenin getirdiği rahatlık. Önünüzde sadece ağır bedeniniz ve uzayıp giden zaman.

“Evet,” dedi Cloquet gözlerini açarak. “Tabii ki.”

“Ona karşı bana yardım etmek istiyorsan anlayışla karşılarım.”

Birkaç dakika yere baktı; sanki dünyanın derinliklerinden bir mesaj alıyordu. Sonunda gözlerini kırıştırdı, şişeden son bir fırt çaktı ve gülümsedi – aniden ciddileşti. Bana baktı. “Benim için öldü,” dedi. “Bu kadar.”

Bir çabayla ceketini giyip kendimi oturur pozisyona getirdim. Bebek, sol kolumun kıvrımında yatıyordu. Plasentalar yere kaydı. İğrenç iki çantaya benziyorlardı. (Acaba onları yemek istiyor muyum diye düşündüm. Hayvanlar yiyordu. Bazı insanların da yediğini okumuştum. Yemek istemiyordum.) Yaralarım sızladı ama kanamıyorlardı. Bir-iki saate izleri bile kalmayacaktı. *Yirmi bin senede her şeyi gördüğünü sanırsın*. Kulaklarım kanla dolmuştu. İşitsel halüsinasyon. Benimle dalga geçen *kurt*. Uykusunda konuşan bir kurbanı. Her ne ise, beni bekleyen yeni maceranın yanında hiçbir önemi yoktu. Kafamdan attım.

“Yaralandığımı biliyorum,” dedim Cloquet’ye. “Ama su kaynatıp bir bıçağı sterilize edebilir misin? Şunu kesmem gerek. Kapıyı açarsan kurtlar dışarı çıkar. Korkma, sana bir şey yapmazlar.” Hayvanlar ben konuşurken toplu halde beni dinliyorlardı. Cloquet yalpalayarak kapıyı açtı. Pek

çoğu kulübeye yakın kalacaktı. Bir kısmı devriye gezecekti. Siyah olanı içeride benimle kaldı. İradem onu hâlâ biraz kontrol ediyordu; dev bir şoktan sonra artakalan son elektrik dalgalanmaları gibi. Cloquet zarif ama etkin biçimde çalışıyordu. Su kaynarken, bana koltuktan bir battaniye uzattı. Varlığından haberimin olmadığı bir ilkyardım seti çıkardı. Lateks eldivenler, hidrojen peroksit, iyodin, merhemler, dikiş ipleri ve yara bantları.

“Ben onu tutarım. Sen kes,” dedim.

Bir anlık sessizlik. Kanayan elleri titriyordu. Ağzı viski kokuyordu. Yanlışlıkla makası bebeğin minik kalbine sapladığımı hayal ettim.

Sessizce, “Ay,” dedi. Ama görevini yerine getirmişti.

“Sağ ol,” dedim. “Bana yardım etmen büyük incelik.”

Utangaç bir ifadeyle kafasını eğdi, başka tarafa baktı. O an kendimi bıraksam ağlayabilirdim.

Kendine acıyan vahşi bir yaratık görmedim hiç.

O yüzden yutkundum, yutkundum, yutkundum.

11

Cloquet'nin yaralarının yarısına –öncelikle merminin giriş ve çıkış noktasıyla alnındaki yarığa– dikiş atılmalıydı. Tek bildiğim yarayı iyice temizlemek, iki yarıyı birbirine dikmek ve iyileşene kadar kapalı ve temiz tutmak gerektiği idi. Ona beş miligram morfin verdim. Hızla etkisini gösterdi.

“Acıyor mu?”

“Hayır. Devam et.”

İki saat sonra elimden gelen her şeyi yapmıştım. Bebeği yıkayıp battaniyeye sardıktan sonra bir leğeni temiz havlularla beşiğe dönüştürdüm. Duş aldım (bebeği de banyoya alıp kapıyı kilitledim), yaralarımı şöyle bir inceledikten sonra temiz kıyafetlerimi giydim. Doğumdan sonraki kilo kaybıma alışmak zordu. Yedi, belki de sekiz kilo bir anda gidivermişti. Rahmim şaşkınlıkla kasılıyordu. Lanetin etkileri, omuzlarımdaki, bileklerimdeki kanı kaşıyor, diş etlerimin dişlerimle buluştuğu noktayı kamaştırıyordu. Kurtların kolektif bilinci, kulübenin etrafında dolanıyordu. İçine girip çıkabiliyordum. İçine girince bu dağınık bilinç beni teselli ediyordu: Acım paylaşıyor, benliğimin sınırları bulanıklaşıyordu. Gereksiz yere erteleme. Eninde sonunda kendi sefil benliğimin boyutuna inmem gerekecekti.

Toparlanmaya başladım. Mekanik bir biçimde bildiklerimi sıralıyor ama ilk adımın ne olması gerektiğine bir türlü karar veremiyordum. Durumu, çözülebilecek bir probleme

dönüştürmek için gereken adımı atamıyordum: Vampirler onu HELIOS Projesi için almıştı, evet. Jacqueline Delon da onlardandı, evet. Kurtlar üzerinde gücüm vardı, evet. Cloquet'ye güvenebilirdim, evet. Kızımı da düşünmeliydim, evet, evet, evet – Peki sonuç? *Nereden aramaya başlamam gerektiğini bilmiyordum.* Büyük cahilligim buydu.

Bir de o büyük utanç.

Hiçbir şey hissetmemiştim.

Genç bir versiyonum, yirmili yaşlarında bir kız (Onu çok net görebiliyordum: daha fazla makyajlı, algısı daha kapalı ve hevesli diye tabir edebileceğimiz bir tip), yakınımnda başarısız olduğu için, gelecekteki hali –yani ben– bebeklerini sevmeyen soğuk bir sürtüğe dönüştüğü için üzülüyordu. Bebek bezi reklamındaki anne ve bebek, translarından çıkıp ekrandan bana bakıyordu. Soğukkanlı bir suçlama. Onların ve varoşlardaki annelerin haklılığı tüm sosyal farklılıkları siliyordu. Hakkın yoktu. Onlar için cinayeti göze alamayacaksan, çocuk doğurmaya hakkın yoktu.

Cloquet yatak odasının açık kapısına vurdu.

“Aramaya nereden başlamamız gerek biliyorum,” dedi.

“Ne?”

“Londra’da Vincent Merryn diye bir adam var. Antikacı. Mübarek el Hüseyini’nin Avrupa alışverişlerinden sorumlu. Jacqueline onu kullandı. Vampirleri tanıyor. *Un honoraire*⁸ gibi bir şey. Onu nereye götürdüklerinden haberi olabilir.”

Mübarek el Hüseyini mi? İsim tanıdık... Jake’in günlüğü. Çalıntı antikalar alıp satan Mısırlı. *Hüsnü Mubarek’le karıştırılmasın da, belki aynı derecede nüfuzlu...* Biri onun depolarına girip bir kutu çerçöp çalmıştı. Çerçöp değil Quinn’in kitabı. *Kunda Dönüşen Adamlar*. Turlerin kökeni. Güya. Vincent Merryn’i ise hiç duymamışım. *Jacqueline onu kullandı.* Harley, Jake’e bunun içerden bir iş olduğunu söylemişti.

“Bu adamı tanıyor musun?”

“Birkaç kez karşılaştım. Nerede yaşadığını biliyorum. Yani en azından Londra’daki adresini biliyorum.” Çok da fazla bir şey bilmediğini anladı. Başını eğdi. “Siktir,” dedi. “Çok da bir şey bilmiyorum.”

Aklında pek çok şey dönüp duruyordu: Son Londra gezimden imgeler, Jake’le tanışmadan önceki son cinayetim, uzaklaşan helikopter, küçük kafanın etrafında kapanan çanta, *oral seks yaptım*, önümüzdeki pratik sorunlar – pasaport, kimlik, havayolları, bilet, Quinn’in kitabına karşı duyduğum soluk heyecan, *Kurda Dönüşen Adamlar*, cevaplara kavuşma ihtimali. *Anlam aramaya uğraşma*, demişti Jake. *Bulamazsın*.

“Merryn’in numarası var mı?”

“Evet.”

“Bizimle niye konuşsun ki?”

“Çünkü onu zorlayacağız. Onu sen ararsın. Benim sesimi tanıyabilir.”

“Arayıp ne diyeceğim?”

“Bir şey düşünürüz. Satacak bir şeyin olduğunu söylersin.”

Zayıf bir plan. İkimiz de bunun farkındaydık. Tenimde sinekler uçuşuyordu. Her şeyin dokusunda açılan boşluk şimdi bu odadaydı. Bakmaya cesaret edemediğim, hiçliğe açılan pencere. Bundan sonra girdiğim her odada beni takip edecekti, ta ki onu geri alana dek. (Kafamda Theresa Teyze-min sesi, “Onu sen mi geri alacaksın?” diyordu. “Senin gibi utanmaz, edepsiz küçük bir kız. Orada öylece yattın, onu almalarına izin verdin. Niye biliyoruz, değil mi?”)

“Gidip arabayı yükleyeyim,” dedi Cloquet.

“Ben yaparım. Senin hâlâ başın dönüyordur. Git yat.”

Başını salladı, merdivenlere yöneldi – ama birkaç dakika sonra geri gelmişti. Suratını gördüğüm an aklındakini anladım: Kaitlyn’i unutmuştuk.

“Gitmiş,” dedi.

“Nasıl?”

“Boru sağlam değildi. Her yer su olmuş. Benim hatam.”
İkimizi de görmüştü.

“Çıkıp onu arayacağım,” dedi Cloquet. “Belki otoyola ulaşamamıştır.”

Son kalan günlükleri de çantaya koyup fermuarı çektim. Kar durmuştu. “Unut gitsin,” dedim. “Vaktimiz yok.” Otoyola sağ salım ulaştığını düşündüğümünden değil; onu bulursak öldürmemiz gerekecekti ve ben bunu yapacak halde değildim. Yapamayacaktım. Onu hiç yatak odasında, üzgünce adamların istediklerini kabullenirken hayal etmeyecektim. “Git birkaç dakika uzan,” dedim. “Çıkmadan bebeği beslemem gerek.”

Ki bunu hiç istemiyordum. Onun varlığını tamamen kabul etmiş değildim. Onu yıkarken bile, yan gözlerle bakmış, kendimi böyle kandırınca da hepi topu göz yorgunluğu kadar bir hisse kapılmışım. İşe de yaramamıştı. Orada küçücük, tertemiz ve absürt bir biçimde çamaşır sepetinde yatıyor, dünyayı yeniden yaratacak kadar güç yayıyordu. Her mütevazı atomu yüceleşmişti, diye Heathrow'un canlanışını anlatmıştı Jake tanıştığımızda. Şimdi de yumuşak gri gökyüzü, pembe perde ve ahşap parkelerin arasında, toz ve naftalin kokulu odada, eski çarşafların içinde niye kendimi kutsallaştıramadığımı merak ediyordum.

Gömleğimin düğmelerini açtım, bir şey hissetmemeye çalışarak onu göğsüme yaklaştırdım.

Fiziksel his, şok edici bir şekilde gerçekte. Küçük güçlü ağız göğüs ucumu bulup kenetlendi. *Canlı bir yaratık bedenimden besleniyordu. (Jinekolojinin Temelleri'nde sütun uç günde ancak geleceği yazıyordu. İlk üç gün kolostrum adı verilen, antikör ve kim bilir ne tür kurtlara has özelliklerle dolu bir sıvı gelecekti.)* Üç kiloluk parazit bedenime yapış-

mışken katlanılabilir bir dehşete düşüp çıkıyor, bir geleneğin ortasına kanlı bir biçimde sürüklendiğimi hissediyordum. Tüm bebekli Meryem Ana resimleri, babamın *Yunan Mitolojisi Antolojisi*'nde Hera'nın sütünün Samanyolu'nu yarattığı sahne, memesine yapışmış bir bebek olan her dişi hayvanla kurduğum bağ, Richard'ın kız kardeşini ziyaretten döndüğünde, "İneğe dönmüş," demesi, annemin beni ağaç altında emzirdiği Polaroid (babamın fotoğrafı çekerken duyduğu heyecan, gurur ve korku, kalbinin çarpması ve içindeki küçük oğlanın duyduğu kıskançlık ve şaşkınlık).

Bu sırada bebek bana hissiz bir Tanrı gibi bakıyordu. Eğer içimizde Tanrı'dan bir iz varsa işte buydu: Kayıtsız gözlem kapasitesi. Ya da bana baktığı süre boyunca öyle hissettim. Sonra uzun kirpikli gözünü kırpmıyor ya da yüzünü kırıştırıyordu ve Tanrı yok oluyor, yerine kanlı canlı, emmek isteyen insan yavrusu geliyordu. Emzirmenin çekiciliğini okumuştum, bezleri okşayan emme ritmi vardı, ama aynı zamanda bir tiksinti de vardı. Pornografik göğüsler, yanlış yapılmış silikonlar, biyoloji dersinde Bay Shaeffer'in göğüsler emzirmek için yaratılmıştır deyişi ve Lauren'in, Hiç de öyle değil bayım, bunlar benim *memelerim* ve ne için kullanacağıma kendim karar veririm, demesi ve Jenni-ler Snow'un kana bulanmış beyaz memeleri ve dişi insanın hikâyesinde şu ana kadar çektiği azap için duyduğum üzümlük. Sonra ucuz bir kendime acıma duygusu, çünkü ben artık tam anlamıyla insan dişisi bile değildim.

12

“Vampirin cesedini ne yapacağız?” diye sordum Cloquet’ye. Çamaşır sepetindeki bebeği koltuğa transfer etmiştik. Sessizce hırıldıyor, göz ardı etmeye çalıştığım tanrısalsal bir enerji yayıyordu. Jacqueline Delon’un oğlumun gözüne bir tel soktuğunu hayal ettim. Sırada bekleyen daha nice detaylı imge vardı.

“Rien,”* dedi Cloquet. “Dışarı çık da kendi gözlerinle gör.”

Ön kapıyı açtım ve dışarı baktım. Bir düzine kurt kulübenin önündeydi. Bir kısmının da evin çevresinde olduğunu biliyordum. Genç Bob Dylan’ın cesedinin olduğu yerde kar biraz göçmüştü, kararmıştı; bağırsak dokusuna benzer kara kalıntılar görülüyordu. Birkaç saat sonra hiçbir şey kalmayacaktı. Kapıyı kapadım. Kurt, omurgamda bir dizi küçük havaifişek patlattı.

Cloquet araba kullanacak durumda değildi. O yüzden direksiyona ben geçtim. Bebekli çamaşır sepetini de arka koltuktaki kurtla arama sıkıştırdım. Kar lastiğine rağmen ormandan çıkmak epey gücü ama yine de kazasız belasız otoyola vardık. Fairbanks’taki bir otoparkta yedek arabamız (ve bir çanta dolusu peruk, gözlük, sahte bıyık, kısacası standart tedbirler) bizi bekliyordu. Planımız arabayı değiştirip, ilk uçakla Alaska’dan gitmekti.

* (Fr.) Hiçbir şey. -yhn

Planın en büyük sorunu bebektir. Belki onu kimlik-siz iç hat uçuşuna sokabilirdik ama dış hatlara sokmak imkânsızdı. İç hat için bile doğum belgesi gerekiyor diye tahmin ediyordum. Bu da o inanılmaz derecede zor olan küçük detaylardan biriydi. Doktorsuz, ebesiz, kliniksiz... Benim bebeğim olduğunu nasıl kanıtlayacaktım? (İkinci bir düşünce: DNA? Bu bir seçenek bile değildi.) Otoritele-rin haklı sorularını hayal ettim: Bebek doğurmak üzereyken Alaska'nın ormanlarında işim neydi? Deli miydim? Kaçak mıydım? Suç sicilim var mıydı? Bu haklı sorular şüphey-e dönüşecekti. Şüphe, soruşturmaya dönüşecekti. Soruşturma da sonunda dehşete dönüşecekti.

O halde bürokrasiden uzak durmalıydim. Sahte kimlik-çim New York'taydı. Jake'in güvenebileceğim kişiler liste-sindeki ilk isim oydu: *Rudy Kovatch – BELGE/KİMLİK*. Nu-marası ezberimdeydi ve kulübeden ayrıldığımız dakikadan beri cep telefonumun kapsama alanına girmesini bekliyo-rdum. Şimdilik tık yoktu.

Otoyolda yirmi kilometre gittikten sonra kenara çektim. Yolun iki kenarı, karla kaplı ormanla çevriliydi. Tepede gri gökyüzü vardı. Yolda başka araç yoktu. Cloquet bana, açık-lama beklercesine baktı.

“Onun bölgesinin sınırına geldik,” dedim. “Gitmesi ge-rek. Her ne kadar yanımızda kamasını istesem de...” Arka kapıyı açtım ve kurdu bıraktım. Hayvanla birbirimize bak-madık bile. Teşekküre gerek olmadığı için değil, bu an-lamsız olacağı için. Kendime teşekkür etmek gibi olacaktı. Varlığı benimkinden ayrışırken fiziksel olarak azıcık yok-sunluk hissettim. Postunu salladı, yeri kokladı ve ağaçların gölgesine doğru fırladı. Gözden kayboldu.

13

“Daha fazla yiyemeyeceğim,” dedi Cloquet. Anchorage’daki Grand Hotel’in üçüncü katından demiryollarının hangarına bakıyorduk. Saat gece yarısını biraz geçmişti. Prusya mavisî gökyüzü, yer yer kara bulutlarla kaplıydı; yakındaki Knik Arm gölünün soğuk mevcudiyeti hissediliyordu. Göl, gün karardıkça mavi-gümüş renkten griye, sonra da siyaha dönmüştü. “Midem bulandı artık.”

Fairbanks’te kalmak başımıza bela açacaktı. Ama her halükarda, hiçbir şey yapmadan beklemek (Jacqueline’in bilim adamları çalışırken) çok boğucuydu. O yüzden, Anchorage’a kadar iki yüz kilometre araba kullanmıştım. Sadece bebeği emzirmek için mola vermiştim. O sırada Cloquet, morfinin etkisiyle arka koltukta uyuyordu. Yol boyunca şoktaydım ve gündelik detaylar beynimde detaylı biçimde canlanıyordu: benzinci işareti, karla kaplı tarlada kızıl sürüler, havaya yükselmek için dört adım atan karga, yanımdan geçen kamyonun dev tekerleği. Hayatımın, her şeyi görmüş geçirmiş gezegenin tarihinde nasıl küçük bir detay olduğunu, kayda bile geçmediğini hissettim. Artık sadece savaşlar ve depremler umarsızca kayda geçiyordu. Başınıza sizin için çok önemli bir şey geldiğinde, diğer her şeyin yanında bir hiç olduğunu fark ediyordunuz. Aynı zamanda şu halimin kendi genç versiyonlarımı nasıl hayal kırıklığına uğrattığını da hissediyordum. Ben, Jake günlüğüne, *Zaman*

yutiskininin içindeki çocuğa söyleyecek tek şeyi vardır: Özür dilerim. Çok üzgünüm, diye yazmıştı. Aynı şeyi çocuklarımıza da söyleyebiliriz diye düşündüm. Benzin istasyonundan bez ve Vazelin almıştım. Para. Mallar. Para üstü. İyi günler. Teşekkürler. Hayat devam ediyordu. Elbette. Kovatch aradı. Zoé Demetriou ve bir düzine de sahte isimli doğum sertifikasını bir günde hazırlayıp, acele postayla yollayacaktı. Faks olmazdı; orijinallerini talep edeceklerdi, ya da en azından orijinal gibi görünenleri. İki gün içinde Londra'ya uçabilirdik. Cloquet'nin elindeki Vincent Merryn numarası Bloomsbury'deki V. M. Antika ve Sanat Eserleri'nin telesekreterine bağlanıyordu. Bu, Merryn'in paravan şubelerinden biriydi. Mesajı bırakmadan önce prova yaptım. İsmim Lauren Miller'dı ve elimde birkaç değerli parça vardı. Yalnızca Bay Merryn'le yüz yüze görüşebilirdim. Güzel sesli bir İngiliz kadın, Althea Gordon dört saat sonra geri aradı. Tüm potansiyel satıcılar önce onunla görüşmeliydi. Onun değerlendirmesinden sonra (yani gizli polis ya da dolandırıcı olmadığınızı teyit ettikten sonra) Bay Merryn'le görüşme ayarlanabilirdi. Bay Merryn Londra'da mıydı? Sadece kırk sekiz saatliğine orada olacaktım. Evet, Bay Merryn Londra'daydı. Ama tekrar etmesi gerekiyordu ki ancak onunla görüştükten sonra vesaire vesaire.

“Bari suyu iç,” dedim Cloquet'ye. “Sıvı tüketmelisin.” Pansuman yapmış, yirmi dört saattir boğazından bir şey geçmediği için yemek (haşlanmış somon, patates kızartması, domates çorbası) sipariş etmişim ama hiçbirine dokunmamıştı. Garip bir şekilde, ben aç hissetmeye başlamıştım. Ya da belki garip değildi: Ne de olsa beslenmemiştim. Böyle mi oluyordu? Bir *kurt* öğününü kaçırınca insan iştahın bir hafta yerime bir günde geri mi geliyordu? Tepsideki tereyağlı ekmeğin köşesinden kopardım. Tadı gelmedi. Yutkunkundan bir an sonra kusacak gibi oldum ama daha derinden

bir ses, *Hayır, sütün gelmesi için yemeye devam etmelisin*, di-yordu. Bir ısırik daha aldım. Canavarın hayalet dişleri karşı çıktı. Öteki boyuttan gelen sessiz *kurt* tepkisi.

“Bebek nasıl?”

“Uyuyor. Sen de uyumalısın.”

“Gardırobu daha güzelleşmiş.”

Gündüz, bebeği –Zoë’yi; bu ismi kullanınca iğrenç bir dolandırıcı gibi hissediyordum– battaniyeye ve ceketime sarıp gerekli kıyafetleri almak için çıkmıştım. Artık kıya-fetleri, bezleri, bir arabası, yatağı, kangurusu ve anlamsız bir biçimde oyuncak ayısı vardı. Mağaza sıcak ve ısıtılıydı, sanayi halısı kokuyordu. Sahip olduğum serveti ve ona ve-rebileceklerimi düşündüm. Ve onun kardeşine verebilecek-lerimi. Onu geri aldığımda. Fakat vücudumdaki her hücre onu geri alamayacağımı biliyordu. Aklıma gelip duruyordu – sonra kafatasım eziliyordu, çünkü aklıma gelmesi demek unuttuğum anlamına geliyordu ve nasıl unutulabilirdim? Her günün her dakikasının her saniyesi kalbimin yanması ge-rekmez miydi?

Kendinden toptan tiksirmek bir tür huzurdur, yazmıştı Jake.

Toptan tiksinti elimin altındaydı. Uyanıkken dalabilece-ğim bir uyku gibiydi. Sadece bebeğin odadaki varlığı bozu-yordu onu.

“Uçakta yer ayırttın mı?” diye sordu Cloquet.

“Evet.”

“Keşke rüyamda uçtuğumu görsem. Çocukken hep gö-rürdüm.”

“Ben de.”

“Hiç rüyanda rüya gördüğünü gördüğün oldu mu?”

“Ne?”

“Hani... Rüyanda... rüya görüyorsun. Ruvalar, paralel evrene en yakın şey. Komşu evren gibi. O yuzden ruva gör-

duğünde, aslında komşuyu ziyarete gidiyorsun. Ama eğer rüyada ruya görüyorsan, komşu evrenin komşusunu ziyaret ediyorsun demek oluyor.”

Derken uyuyakaldı. Teninden tütün, ter, yağlı saç kokuları yayılıyordu. Bedeninin yakın zamanda sergilemiş olduğu uğraşlar, onu bir uğultu gibi çevreliyordu. Kendime bir hazır kahve hazırladım ve midemi hafifçe bulandıran ilk yudumdan sonra bebeğe bakmaya gittim.

İlk suratı sola dönük, elleri kapalı vaziyette uyuyordu. Yanağı bir şeftali gibi yumuşacık ve tüylüydü. *Kendin bebek sahibi olana dek anlayamazsın.* Doğal olarak, yeni ebeveynlerin bebekleri tarafından büyülenmeleriyle alay ederdim. O çaresiz omuz silkmeden, budala boyun eğiştten nefret ederdim. İşte şimdi benim de bir tane vardı. Şimdi ben de geç kalmış, deforme olmuş anneliğime rağmen büyülenmiş vaziyetteydim. Şu tırnaklara, kirpiklere, burun deliklerine, ağza bir bakın. Geleceğinin karanlık parıltısına bir bakın. Bir bebeğin sadece var olarak, sadece orada bulunarak kopardığı sevgi ücreti oldukça müstehcendi. Bu ücreti şimdi ödeyemezdim; vaktinde ödememiş, geç kalmıştım. Ödeyecektim. Ödememeliydim. Ödemeye cesaret edemezdim.

Çünkü hiçbir şey sevdiğin şeyi öldürmekle kıyaslanamaz.

Bizi ele veren Cloquet değildi tabii ki. Bendim. Vampirler, ben onları belli belirsiz çağırdım diye gelmişlerdi. Vampirlerin davet edilmeden giremeyeceğine dair bir gelenek yok muydu? Boğazımdan geçen ilk şiş, aslında gizli arzumun gerçekleşmesiydi: Bebeğimi kendim öldüreceğime başkası öldürsün.

O an, tamamen arızaya bağlamaya çok yakındım. Fark etmeden delirmeye bu kadar yaklaşabilmemiz oldukça şaşırtıcıdır. Delilik yanı başınızdadır. Kendinizi çift taraflı bir aynadan görürsünüz; yıkılmış, özgürleşmiş, hesapsız kitap-

sız, çünkü hesabı sadece ego tutar ve ego da yok olmuştur. Artık, kimsenin sizden bir şey beklemediği, yumuşak ve zarsız bir kaosla çevrili bir odadasınızdır.

Kimse... Çocuklarınız hariç.

Birden kendimi kıvrılmış yerde yatar vaziyette buldum; oysa nasıl yattığımı hatırlamıyordum. Aglamıyordum ama hareket edemediğimi anladım. Kendi sesime benzer bir ses, kafamın içinde ne iğrenç bir facia olduğumu tekrarlayıp duruyordu. Ama içimdeki sessizlik –Delilah Snow’la tanıştığım akşam keşfettiğim o büyük aritmetik sessizlik– bu sesi bastırıyordu. Yeteri kadar uzun yatarsam, o deliksiz karanlığı da çağırabilirdim. Böylece ne bir şey görür, ne de bir şey duyardım. Daha da uzun beklersem diğer duyularım da yok olurdu.

İKİNCİ KISIM

TEKRAR EDEN
ÜÇÜNCÜ HAYAL

“O anda içimden, insan ateş eder de edemez de, bence ikisi de bir diye geçirdim.”

Albert Camus – Yabancı

14

Her şey, bir ağustos dolunayında, New York eyaletinin kuzeyinde gerçekleşti. Altı aylık hamileydim ve Cloquet'nin yardımı olmadan gerçekleştireceğim son av olduğunun farkındaydım. Kurban, yetmiş dört yaşında, emekli bir avukat olan George Snow'du. Dul, dört çocuk babası, altı çocuk dedesi, iki kedisiyle yaşayan, her gün iki kilometre yürüyene, balık tutan, haberleri kaçırmayan, arada sırada roman okuyan, az yağlı yemeklerle beslenen, 1940'ların caz müziklerini, eşinin anısına da Joni Mitchell dinleyen bir adamdı. Güneyde Spencertown, kuzeyde de Red Rock arasında, Beebe Hill Ormanı'nın kıyısında, dört hektara yayılmış yeşillik ve ormanlık bir arazide altı odalı bir evde yaşıyordu. Beş sene içinde, George'un tek başına bu eve bakması epey zorlaşacaktı. Bunu düşünmemeye çalışıyordu ama ahşap parkelere güneş ışığı vurduğunda, arka verandanın kereste kokusunu aldığında ya da üst katlardaki halı kaplamayı gördüğünde içini bir hüzün kaplıyordu. Çünkü burayı terk etmek, Elaine'i kaybetmekten sonra yaşadığı ikinci acı kayıp olacaktı.

Cinayetin lojistigi oldukça basitti. 22 Numaralı köy yolu, ormanı keserek ağaçların altından tam George'un kapısına uzanıyordu. Cloquet, beni ayın doğuşundan bir saat önce dönüşüm için seçtiğim yere bırakmıştı. Üç saat sonra da, ormanın doğusunda belirlediğimiz bir noktadan beni

alacaktı Oradan da otoyola çıkıp sıvışacaktık. Üç saat kısa bir aralıktı –sonra yolda beş saat boyunca arabaya sıkışmış kurtla uğraşmak gerekecekti– ama cinayet mahallinden olabildiğince çabuk uzaklaşmayı giderek daha fazla tercih ediyordum. (Uzun dolunay geceleri oldukça meşakkatliydi. İnsana dönene kadar saklanmanın zorluğuyla, dev ve kanlı bir halde kamyonetin arkasına fark edilmeden girmenin yaratacağı riski karşılaştırmak gerekiyordu. Ayın batmasını beklemeden sıvışmak, kurbanın cesediyle arama mesafe koyacak olsa da yoldaki risklere karşı zayıf hale getiriyordu: motorun bozulması, kaza, polis tarafından kırık bir far yüzünden çevrilmek. Pekâlâ, bayım, aracın arkasına da bakmam gerekecek...) Her halükarda planımız buydu ve plana uygun olarak akşam saat tam 9'dan sonra, aklıktan ve ormandaki ayışığı altındaki yürüyüşten kafam iyi olmuşken, arka kapıyı açtım ve dev kafamı eğerek eşikten geçerek eve girdim.

Tanımadığınız birinin evine girmek çok keyiflidir; izinsiz bakışınızın altında çaresizce duran nesnelerin tarihi, karşınızda felç olmuş gibidir. Buradaki büyük temiz mutfak, güneşli aile kahvaltılarını, Amerikan bolluğunu, başa çıkılabilir arızaları ve sevgiyi fısıldıyordu. Ama artık geçmiştir. Oda, ihtişamlı günlerinin mazi olduğunun farkındaydı. İçinden geçerek sessizce çalışma odasına ilerledim.

Kapı açıldı. Gri saçlı George, soluk yeşil oduncu gömleği ve gri fitilli kadife pantolonu içinde, ahşap masanın önündeki dönen deri sandalyesine oturmuş, ayaklı bir lambayla aydınlanıyordu. O esnada elindeki zarflarla meşguldü. Arkası kapıya, bana, yani ölüme dönüktü. Tüm kurbanlar gibi.

Ellerim büyük, ağır ve elektrikliydi. Tüm bedeninin bir anda nasıl alarm sinyalleri vereceğini düşündüm; bedeni görkemli bir kimyasal kaos yayacaktı. Işıktaki değişimi, gölgemi göz ucuyla fark eder gibi olmuştu. Oda bir an don-

du. George başını kaldırdı ve okuma gözlüklerini çıkardı.

Odanın ucuna fırladım ve sandalyesini kendime doğru çevirdim.

Kurbanınızın sizi görmesini istersiniz. Sizi görmesini istersiniz çünkü dehşet eti, kaybedecekleriyle doldurur. Ölüm için maksimum hayatın gerektiğini biliyormuş gibi anılar, hücrelere akın eder, son bir ahenk yakalamak isterler.

George ölümden korkmuyordu, ama hayatta olmaktan hoşnuttu. Mevsimler onu hâlâ mutlu ediyordu. Yapraklar titrediğinde ya da fırtına koptuğunda içindeki çocuk çıkıveriyordu ortaya. Ailesini umutsuzca seviyordu; umutsuzca, torunlarının bitmek bilmeyen gelişimini izliyordu. Çocukların dışarıdan getirdikleri hava, çimen ve taş kokusu hayatın kokusuydu. Hâlâ televizyon dizilerine dalıyordu. Hâlâ New York'ta arkadaşları vardı. Geçen sene, kendinden yirmi yaş küçük, dul restoran sahibi Amber Brouwer'le, Philip Roth'u bile kışkandıracak altı aylık bir kaçamağı olmuştu. Elaine'in dört sene önceki ölümünden sonraki ilk gerçek seksiydi. (Yasın ilk aylarında, kafası oldukça karışıkken, her çirkin şeyi yapabileceğini hatta yapması gerektiğini düşünürken Manhattan otellerinde telekızlarla kasvetli geceler geçirmişti ama bunlar bir süre sonra sönen havafişek gösterileri gibiydi.) O da, Amber de ilişkinin sonunun bir yere varmayacağını biliyordu. Ama kısa bir süre için bunun önemi yoktu, o yüzden tadım çıkarmaya baktılar. Amber'in yatağında geçirdikleri pazar sabahları, yavaş, zengin ve şaşırtıcıydı. (Hâlâ içinde can çekişen Episkopal eğitimi, kiliseye gitmediği için suçluluk duyuyordu ama yetişkin hayatı boyunca kiliseye gitmemişti zaten.) Nasıl olduğunu unutmuştu. Sevgilinin büyüleyici, eşsiz bedeni, köprucük kemığının üzerindeki ince deri, kalçalarındaki eflatun varis desenleri, ellerinin ince zarafeti. İlk haftalarda, dünyası aydınlanmıştı.

Fakat sonunda pencere kapandı. Bir kadına fiziksel olarak ne kadar ihtiyacı olduğunu Amber ilişkiyi sonlandırınca anladı. Yine cinsel açıdan yapayalnız kalmıştı.

Bunları nereden mi biliyordum? Kafasını koparıp, boğazını tırnaklarıyla yardığında (ses tellerini almıştım), onu yere atmış, dişlerimi omzuna geçirip, ilk aç ısırtıklarımı şah damarından ve köprücüğün altındaki damarlarından geçerken, mastoid ve boyun kaslarını ve bir düzine damarı yarar-ken çığlık atan sinirlerine ulaşmıştım. Kayıp giden hayatı, yukarıda anlatıklarımı hatırlıyordu ve arada *Aman Tanrım Jenny kaç, kaç tutlım* sinyalleri yanıp sönüyordu.

Döndüm.

On sekiz yaşlarında, pembe eşofmanlı, beyaz bornozlu sıska bir kız, çalışma odasının karşısındaki merdivenlere dayanmıştı. Koyu saçları ıslaktı. Suratındaki ifade bir süre sonra alıştığım cinstendi. Hani insanın, sistemi alaşağı eden bir şeye alışırken takındığı o ifade. Hani herkesin 1999'un son gece yarısında, Y2K hatasından dolayı bilgisayarların başına geleceğini düşündüğü o tepetaklak oluş.

İki saniye kadar birbirimize baktık. Ne olursa olsun, riski yok etmek gerek diye düşünüyordum. Risk bir yolunu bulup karşıma çıkmıştı. Cloquet'yle beraber bir hafta George'u izleyip haftalık rutinini öğrenmiştik. Bugün hepi topu bir saat gözetimimiz dışında kalmıştı. Ama riskin saatlere ihtiyacı yoktur. Risk beş saniyede bile mucizeler yaratabilir.

Jenny'nin gözleri kocaman oldu. Kurtadam. Gerçek. Bu kadar zaman. Korku filmleri.

Geç kalan bir *kurt* kası, omzumdan fırladı, beni sarstı. Atlamak için kalçalarımın üzerine indim. Kız döndü ve koşmaya başladı.

Çok uzağa kaçamadı; zaten amacım da buydu. Kanı akarken başa sarılan filmde, anaokulunun dezenfektan kokusu, annesinin ona kaşığı yalatması, ağaçtan düşerken

tepetaklak olan dünyası, boşalırken Chris'in yüzünün aldığı şekil, teste işediginde çizgi belirirken geleceğinin belirsiz parçalara bölünmesi sahneleri geçiyordu. Sahneler arası geçişlerde ise BEBEK BEBEK BEBEK patlamaları vardı ve o an (kanı gırtlğından fıskırırken) kaçarken kapıya doğru değil yukarıya yöneldiğini fark ettim.

Bebek için.

Dişlerim onu ortasından yakalamıştı. Bir süre daha dişlerimi orada tuttum ve nabzı sönükleşirken her şeyi gördüm: plansız hamilelik, yarıda kalan üniversite, ailenin toplu kınaması, George Dede'nin onu koruması (ne zaman uzaklaşmak istersen benimle kalabilirsin tatlım), her şeyin ötesinde doğum acısı, hemşirenin bir kızınız oldu deyip kanlı cıvık bebeğı ona gösterişı, onca ay ona ne isim vereceğini bilmemesine rağmen bir anda Delilah isminin aklında belirivermesi. Sanki bebek ona söylemişti: Delilah Jane Snow.

Ama, diye düşündü, kalp atışları benimkine karışırken, kanı güçsüzleşirken ve kafasından aşağı kara ılık bir su dökölür gibi olurken, *canavar... bir canavar... tüm kanım... uykuya dalmak gibi...*

Kalbi son bir kez attı ve durdu. Ev, halıları ve duvarları kaplayan kanla sarsılmıştı. Sanki evi müstehcen bir grafitiyle donatmıştım. Ağzımdaki eti (iç ve dış karın kasları) çiğnedim ve ruhunun içime geçişini hissettim. Aldığınız can, yeni hapishanesinde kendine bir yer bulmaya çalışırken belirsiz bir süre geçer her seferinde. Çiğnedim, duraksıyordum, avuç içlerimde, tabanlarımda, anüsümde, burun deliklerimde bir heyecan hissediyordum. Klitorisimde anlık bir sezgi.

Seçeneklerden biri (ki özgür iradem ve seçme şansım olduğumu yadsıyamazdım) doyana kadar, hakikaten bir lokma daha alamayacak olana dek Jenniler ve/veya George'u yemekti. Ya sonra? Bebeğı evde mi bırakacaktım? Yanına alıp Cloquet'yle kilise merdivenlerine mi bırakacaktım?

112'yi mi arayacaktım? Konuşamasam da hattı açık bırakıp bir ekip yollamalarını sağlayabilirdim. O sırada da sıvışır-
dım. Ya da en yakın komşuya, ki yolun 500 metre aşağısı-
daydı, bırakabilirdim. Üstünü kapar, filmlerdeki gibi kom-
şunun verandasına bırakırdım.

Jennifer'dan bir ısırık daha. Tırnaklarım sol göğsünü yar-
mıştı. Kan ve anne sütünün kokusu. Kurdun cüssesi debe-
lendi; ziyafete dalamadığı için öfkeliydi. Ama varlığının sin-
si bir parçası sırttı; tıpkı havuzda işemenin verdiği o keyfin
etkisi altındaydı. Çünkü çok iyi biliyordu: Tüm bunlar sa-
dece birer seçenektir. Diğer seçenek ise iştahla yukarı çıkan,
eskiden Jennifer'm annesine ait (ama artık ne zaman ihtiyacı
olsa Jennifer'ın olacak) pembe odaya giren kurtkadındı.

Delilah'mn odasına.

* * *

Tekrarlanan üçüncü hayalim, kendini yabancı bir ayna-
da gören kurtkadındı ve ağzından ölü bir kurtbebek sarkı-
yordu.

* * *

Google'a göre *kurtların yavrularını yediği görülmemiştir*.
Her araştırdığımda aynı cevap çıkıyordu.

Yavrularını yediği görülmemiştir. Yavrularını yediği gö-
rülmemiştir.

Kurtların sevdikleri şeyleri öldürdükleri görülmemiştir.
Bunu ancak kurtkadınlar yapar tatlım.

* * *

Hamile olduğumu öğrendiğim günden beri bu anı bek-
liyordum. Ve işte o an gelmişti. Tanrı'nın verdiği son şans.

Son şansım. Yapamayacağım bazı şeyler olmalıydı. Bir anenin yapamayacağı bazı şeyler olmalıydı. Bedenimi bir ısı kapladı. Kafam ateş topu gibiydi. İçimdeki *kurt*, her şey yoluna girecekmiş gibi sırttı. Bir koreografiyi takip edermişçesine ilerledim; uzun-kaslı, tüylü baldırlarım basamakları bir bir çıkarken yukarıda atan kalp tarafından büyülenmiş gibiydim. İnsan benliğim hipnoz altında gibi, Aslında bunu yapmayacağım... Aslında *bunu* yapmayacağım, diye tekrarlar larken duvarda Snow aile fotoğraflarını geçiyordum. Fotoğraflar yapmayacağım bu şeyin şahidi gibiydiler. Çünkü eğer bu dürtüye direnebilirim, o zaman kendiminkini de... Sonra banyodan yayılan buhar, nemli havlu, hindistan cevizli vücut kremi, Jennifer'ın birkaç saniye öncesine kadar genç olan bedeninin kokularını aldım. Sonra pembe odanın, bez, krem ve temiz çamaşır kokusunu. Ve yapmayacağım o şeyin.

Delilah Jane Snow. İki aylık, beşiginde sessiz ve uyanık vaziyette duruyordu. Jennifer'ın benimki (ve bebeğiminki) kadar koyu saçları, Tanrı'nın ince bir heykel aleti kullandığı düşündüren temiz, yuvarlak suratı. Absürt derecede kendine hastı, kendi dünyasındaydı. Ara ara yumruklar, tekmeleler atıyordu. Sanki etrafında uçuşan bir sinek onun sabrını zorluyordu.

Aslında bunu yapmayacaktım. Elimi sırtının altından geçirip onu kaldırdım. Aslında bunu yapmayacaktım. Onu pencereye doğru çevirdim ve dolunay kafasını aydınlattı. Aslında bunu yapmayacaktım, çünkü yapamayacağım bazı şeyler olmalıydı. Yapamayacağım bazı şeyler olmalıydı.

Bir an bu düşünce ilgi çekici geldi; dev bir dalgaya karşı yalnız başına yüzen bir yüzücü gibi küçük ve canlıydı. Her şey bu düşünceye bağlıydı. Yapamayacağım bazı şeyler olmalıydı.

Ne yaptığınızı bilmek istemezsiniz. Baygın olmak, karanlığa düşmek, canavarın dışındaki her şeyin yok olmasını istersiniz. *Beni bayıltılar ve bana korkunç bir şey yaptılar.* Ne yazık ki o kadar şanslı değilsinizdir. Canavar kendinden geçerken çaresizce izliyor da değilsinizdir. Lanet, tam bütünleşmeyi ister. Sen ve kurt ayrı ayrı olmaz. Sadece kurtkadın, birleşik ve ayrılmaz. Hem kurtkadın siz değilsiniz de nedir ki?

* * *

Beş saniye içinde ölecekti. Nefes borusunun kırıldığını, en büyük dişimin kalbini ve komşusunun da ciğerlerinden birini deldiğini hissedecektim. Bir nefes duyacaktım. İçimdeki bir şey de kırılacaktı; ruhumdaki ince bir kemik kırılarak tanrısız bir evreni içime dolduracaktı. Kanı ılık, tatlı-ekşi ve bomboş olacaktı, masumca, harcandığımı anlamadan içime akacaktı. Eski insan hayatımda anlamsızlık bir fıkırdı; bir sezgi, bir felsefeydi. Ama şu an Delilah'ın beş saniyelik ölümünü düşünürken bir gerçektir. Beni izleyen yoktu. Hesap tutan yoktu. Sadece hiçlik vardı. Sadece geniş bir aritmetik sessizlik. Hiçlik vardı, o halde yapabileceğim hiçbir şey yoktu. En kötüsünü bile yapabilirdim. Özellikle de en kötüsünü.

Ve biliyorduk; Delilah, doğmamış bebeğim ve ben biliyorduk ki sonunda olabilecek en kötü şey gerçekleşecekti.

Onu kaldırıp burnuma doğru yaklaştırdım. Dev ellerim bir beşik gibiydi. İtiraz etmedi. Yavaşça aguladı, sağ bacağıyla tekme attı. O küçük ayağı tıpkı bir lokum gibiydi. İçimden Jennifer çığlık atıyordu; silik bir gıdıklanma gibi.

Tam o an, bir araba sesi geldi ve dengeyi (hayatımda kurduğum tek mükemmel dengeyi) bozarak Delilah Snow'un hayatını kurtardı.

ÜÇÜNCÜ KISIM

SEVGİ ISIRIKLARI

“Bu şehirde kadının iki vajinası olmalı, biri iş için diğeri de zevk için.”

Jerzy Kosinski – Şeytan Ağacı

15

Althea Gordon'la sahte buluşmamızdan bir önceki gece, Cloquet'yle, Vincent Merry'nin Batı Londra'daki büyük malikânesinin köşesinde, kiralık bir Corolla içinde oturduk. Şehirdeki ilk yapraklar düşmeye başlamıştı.

* * *

Geniş aritmetik sessizlik ve delinmez karanlık. Evet. Bir süre. Ama garip bir yerçekimi beni geri çekmiş, otele, fokur fokur kaynayan bir bilince döndürmüştü. Anchorage Grand otelinde, o gece kendime dönmem, ölüm fermanımı imzalamak gibi bir şeydi. Boyun eğmişçesine gözlerimi açtım. Cloquet hâlâ uyuyordu. Zoë hâlâ uyanıktı. Beşiğinde yatan bebeğime uzun bir süre baktım. Ona dokunmaktan korkuyordum.

(Delilah Snow'u kurtaran ve beni kendi vicdanıma mahkûm eden araba, sonradan okuduğum haberlerden öğrendiğim kadarıyla George'un eski sevgilisi Amber Brouwer'e aitti. Köpeği ölmüş, azıcık kafayı bulmuş, hüzünlenmiş ve bir anda George'u özlediğini hissedip onu görmeye gelmişti. Ölü bir köpek. Duygusallık. Yol Yatak odasının tavanına yansıyan farlar. Almadığım bir hayat.)

Ancak kızım gözlerini kapadığında, elimi usulca vücuduna koydum. Küçük kaburgalarını, sağlam bedenini, sı-

caklığını, kalp atışını ve içindeki kurdu hissettim. Bunları ve bir de nasıl onu hak etmediğimi.

Annemle sohbet ettiğimi hayal ettim.

Anne, her şeyi yapabilecek olsan ne yapardın?

Her şeyi yapabilecek olduğun için her şeyi yapman gerekmiyor. Bu bir ölüm fermanı değil Lulu. Hayat fermanı. Üzgünüm tatlım. Ya terk edeceksin ya da deneyeceksin.

* * *

“Bu delilik,” dedi Cloquet. Yağmur birkaç saniyeliğine hızlandı, sonra yavaşladı.

Zoë olmasaydı terk edebilirdim. O olmasaydı, kaybımı kabullenir, bağrıma taş basar ve bunu idame ettirmek için yeni bir deforme versiyonumu yarattırdım: Anne Olmaya Uygun Olmayan Kadın. Ama buradaydı işte. Kardeşinin sigortası.

Oğlun ellerinde. Onu bir insan gibi düşünmek midemi bulandırdı. Kalbim dengesini yitirdi. Onu bir nesne olarak düşünmeliydim. Tıpkı geri almak zorunda olduğum kayıp bir bavul gibi. Aniden tek bir amaca indirgenmek beni rahatlatı. Âşık olduğumuzda diğer her şey önemini yitirir derler. Umutsuz vaka olduğunu biliyordum. Tek yaptığının ölümüne bir yol çizmek olduğuna da biliyordum. Olsun varsındı. Terk etmek kadar rahatlatıcı bir karar olmuştu.

Zoë'nin kardeşine artık ‘o’ diye hitap etmiyorduk. Cloquet'nin dediği gibi onu bulduğumuzda (ya da bulabilirsek) hızla hareket etmemiz gerekecekti ve elimizde hazır belgeler olmalıydı. Haklıydı ama bu ona isim koyarken acı çekmemi engellemedi. Bana ait olmayan bir şeyi alıyordum gibi hissettim. Annem ben doğduktan iki sene sonra düşük yapmıştı. Erkekti. Bana daha sonra, ona Lorcan ismini koymayı planladıklarını söylemişti. Bu yüzden ben

de oğluma bu adı verdim. İsmi tarihçesi ölümle bağlantılı olduğundan belki kendime bile bile acı çektiriyordum. Anchorage'dan ayrılmadan önce Kovatch'ı aradım ve doğum belgesi (ve kız kardeşininkine uygun takma isimli belgeler) sabah elime ulaştı. İsmi basılı görmek beni bir an şaşırttı. O âna kadar var olmayan Tanrı'nın, bu gibi başkaldırıları ciddiye aldığını bilmiyormuşum gibi. Belgeleri kaldırdım ve kendime bu ismi kullanmayacağımı söyledim. Fakat artık çok geçti. Ne zaman onu düşünsem aklıma *Lorcan* ismi geliyordu. Sanki Azrail'e gelip onu alması için davetiye çıkarmıştım.

Vasiyetimi de hazırladım. Babama kullanabileceğinden fazlasını, Cloquet'ye hayatının sonuna kadar yetecek bir meblağ, Çok-yönlü Alison'a restoranlardan birini, hayatını mahvetmiş Lauren'a bir milyon dolar, Richard'a *bir* dolar bıraktım. Geri kalanını da reşit olana dek babam ya da onun seçeceği birilerinin kontrol edeceği bir fonla ikizlere bıraktım. Bunu yapmak işime yaradı, en azından maddi olarak açık kapı bırakmıyordum. Biraz da olsa ölüm korkumu azalttı.

Siyah bir Land Rover yolun karşısında duruyordu. İçinde de polis üniforması giyen Draper ve Khan vardı. Bu ikisini, Aegis Özel Güvenlik'ten Charlie Proctor aracılığıyla bulmuştuk. Charlie'nin adı da Jake'in bıraktığı güvenebileceğim kişiler listesindeydi. Draper, yumuşak sesli, açık renk saçlı bir İskoç'tu. Acelesiz bir yürüyüşü ve hayatındaki şiddetin dokunmadığı bir nazikliği vardı. Khan ise üçüncü nesil Pakistan asıllı İngiliz'di. Kapkara gözleri, ince ve çok konuşan bir ağzı vardı. Meslektaşından daha yüzeyseldi ve emir almaktansa emir vermeyi tercih ediyordu. Dun mekânı incelemişlerdi. (Evin önünde iki, arkasında da üç CCTV kamerası vardı. İki güvenlik elemanı. Bir hizmetkar. Bir de Siyam kedisi.) Onların görevi, Cloquet'yi içeri sokup

Merryn'i sorgulama için tutmaktı. Ne olduğumu bilmiyorlardı. Tek bildikleri, çalıştıkları şirketi kiralamaya parası yeten müşterilerden biri olduğumdu. İlk göz göze geldiğimde, benimle yatmak istediklerini anladım ama profesyonelce bunu basturdılar. İkisi de bu profesyonellikten gurur duyuyordu; önceliği asker olmaya vermek hoşlarına gidiyordu. Onlara gıpta ettim: Benim libido hâlâ yerlerdeydi ama ikinci bebek de vücudumdan çıktığından beri bunun daha fazla sürmeyeceğini biliyordum. Düşüncesi bile beni sinirlendiriyordu. Bebeğine işkence ediyorlar, bakın o sevişme peşinde! Tanrım!

"Bu delilik," diye tekrarladı Cloquet. "Umarım farkındasındır."

"Üzgünüm. Burada olmam gerekiyor."

Orada olmam gerekmiyordu. Bebekle beraber Kensington'daki otelde olmalıydım. Bebek göğsümde, ana kucağında uyuyordu. Kaçırma olayından beri onunla tek başıma kalmak beni rahatsız ediyordu. Yalnız kalınca sevgi tehlikesi baş gösteriyordu. Yalnız kalınca, sevgi, şeytan gibi baştan çıkarmaya geliyordu. Bakmaya cesaret edemiyordum, gözlerimi kaçırıyordum. Eski Ahit'ten şu sözler aklıma geliyordu: *Ama Tanrı Firavun'un kalbini taşlaştırdı.* Bunu yapabileceğime, kalbimi taşlaştıracabileceğime inanıyordum.

"Bu tamamen gereksiz."

"Baksana, kes sesini. Biliyorum. Üzgünüm."

"Ben içeri girince, sen *burada kalacaksın.*"

"Biliyorum."

"Ciddiyim. Arabada."

"Evet. Biliyorum."

Cloquet'nin gözleri kan çanağıydı. İkimiz de okyanus ötesi uçuştan ve saat farkından dolayı bitkindik. Morfin vücudundan atılıyordu ve keyifsizdi. Askerde doktor yardımcılığı yapmış olan Draper, omuzdaki yarayı kontrol etti ve

dikişlerin tuttuğunu, enfeksiyon da olmadığını söyledi. Bir haftalık antibiyotik tedavisi verdi.

Kulaklıktan Khan'ın sesi geldi: "Duyuyor musunuz?"

"Evet."

"Tamam, giriyoruz. Bir şey yapmadan bekleyin. Telsizi de kullanmayın. Biz sizinle temasa geçeriz, tamam mı?"

Onları köşede gözden kaybolana dek izledik. Beş dakika geçti. On. On beş. Corolla'nın içi, bizim bekleyiş hislerimizle doldu. Kafam, ilk kez Anchorage'dan ayrılırken başlayan ve artık aklımdan hiç çıkmayan o soruyla meşguldü: Vampirler niye çocuğumu almıştı? Düşünmeden verebileceğim cevap –yani onu Helios Projesi için kaçırdıkları– çok netti. Eğer Jake haklıysa, en azından son yüz yetmiş senedir kurtadamlar, üremelerine engel bir virüs taşıyordu. Isırılan kurbanlar, Dönüşmek yerine on iki saat içinde ölüyordu. Enfekte olmuş kurtadamlar tarafından ısırılan vampirler ise sadece kurtulmakla kalmıyor, güneş ışığına karşı toleransları da geliyordu. Kurtadamlar, Helios için bu yüzden önemliydi.

Ama ben enfekte olmamıştım. DOKET'in serumu yeni ısırılan kurbanlardaki virüsü öldürüyordu (halihazırdaki kurtadamları tedavi edip etmediği meçhuldü ama Ellis'in Jake'e, zaman zaman içeceklerine aşından kattıklarını söylediğini ama belli belirsiz hatırlıyorum) ve ben aşının etkisinin canlı kanıtıydım. Ama vampirlerin bunu bildiğini düşünmek için hiçbir sebep yoktu. Onlar için sıradan bir kurtkadındım. Kurtadamlar virüs taşıyordu. Virüs, güneşe karşı dayanıklılık sağlıyordu. O halde, ben değerli bir araştırma malzemesiydim.

Ama beni almamışlardı. Bebeği almışlardı. Tekrar: Neden?

Ortada bir bebek olduğunu bildikleri barızdı. Yoksa niye çanta veya gütmec degneği taşıyanlardı ki? Hiç kuşku-

suz para yedirdikleri bir-iki tane DOKET ajanı olmalıydı. Bu, (ne zaman doğuracağımı nasıl bildiklerini olmasa da) hamile olduğumu nasıl bildiklerini açıklıyordu. Fakat eğer bu doğruysa, o zaman benim virüsü taşımadığımı da biliyor olmaları gerekirdi. Ve eğer virüsü taşımıyorsam, bebeğim de taşııyordu.

O halde onu neden almışlardı?

Alaska'dan ayrılırken, uçakta tüm bunları Cloquet'ye anlatmışım. Ama o da bir cevap veremedi. Ya da en azından öyle dedi. Biraz dalgın gibiydi. O an, acısı yüzünden dalgın olduğunu düşündüm (yanımızda morfin yoktu, o sebeple uçakta sıradan bir ağrı kesici almıştı) ama o zamandan beri acaba söylemediği bir şeyler mi var diye kuşkulanmaya başlamışım.

Canımı sıkan başka bir şey daha vardı. Londra'ya vardığımızdan beri bir gariplik hissediyordum. Tam olarak izlenmek gibi değil de, etrafımdan görünmez şeyler geçiyormuş gibi. Şeytan dürtmüş gibi. Otelin dışındaki sokakta durdum ve döndüm, arkamda biri var sanmışım ama kimse yoktu. Bundan Cloquet'ye bahsetmedim. Ama bu his gelmeye devam etti ve şimdi aklımdan çıkaramıyordum.

Kulaklıkta bir cızırtı.

"Duyuyor musunuz?" dedi Khan.

"Evet," dedik aynı anda.

Duraklama.

"Hepsi ölmüş."

"Ne?"

"Beş ceset var. İki güvenlik görevlisi, kâhya ve sizin adam Merryn..."

Bir an Draper ve Khan'ın görevlerini yanlış anlayıp evdeki herkesi öldürdüğünü düşündüm.

"... Bir de... Bilmiyorum. Galiba bu de bir ceset. Parçalı, siyah bir balığa benziyor. Sanki asit banyosuna girmiş."

Cloquet'yle birbirimize baktık. Vampir cesedi.

"Diğerleri nasıl öldürülmüş?" diye sordu Cloquet?

"İki gorilin kafalarına yakın mesafeden ateş edilmiş. Kâhya ve Merry'n'i bilemiyorum... Büyük boyun ve baldır yaraları var. Çok kan kaybetmişler. Asit banyosundaki gariban hakkında en ufak bir fikrim yok. Uzaydan inmiş gibi. Buradan çıkmamız lazım. Tüm CCTV diskleri gitmiş, sistem kapalı. Yani eğer şansımız varsa bu cinayet soruşturmasında şüpheli durumuna düşmeyebiliriz."

"Bir dakika," dedim, sonra Cloquet'ye, "İçeri girip bakmalısın," dedim.

"Unut bunu."

"Bir vampir cesedi var orada."

"N'olmuş?"

"Aptallık etme. Bakmamız lazım. Şart."

Cloquet gözlerini kapadı ve kafasını koltuğa yasladı. Bir hafta boyunca uyumak istiyor gibiydi.

Kulaklıktaki telsize, "Khan?" diye seslendi.

"Dinliyorum."

"Oraya girmem lazım. İçeri bakmam lazım."

Khan'ın kendi mikrofonunu kapayıp Draper'la konuştuğunu anladım.

"Sadece beş dakika. Sonra çıkıyoruz. Eldivenin var mı?"

"Hayır," dedik aynı anda.

"Neyse, bizde yedek var. İçeri girerken hiçbir şeye dokunmayın. İkiniz de..." Dönüp Draper'a bir şey söyledi. "...ikiniz de mi geliyorsunuz?"

"Evet," dedim.

"Hayır," dedi Cloquet.

"Anlaşıldı," dedi Khan. "Ön kapı açık. Kana basmayın."

16

Cloquet yürürken hızla sigarasını içti. Rüzgâr, yorgun suratlarımıza yağmuru çarpıyordu. Öndeki Collie cins köpeğini takip eden eşofmanlı bir koşucu bizi geçti. Epey süratsızdı. Corolla'nın sıcaklığından aniden çıkmamıza şaşırarak Zoë sessizce uyandı. Karanlıkta kapkara bebek gözleri. Bu, onun ilk yağmuruydu. Dünyada yaşayacağı ilklerden sadece biriydi. Eğer hâlâ hayattaysa, kardeşi de ilkleri yaşıyordu. Jacqueline'in gözüne tel soktuğu düşüncesi belirdi kafamda. Düşünme. Ama düşünmeden edemiyordum. Düşünme demek bile düşündürüyor. Onu çelik bir masada, bacakları iki yana açılmış, kafası bağlanmış, ağızlık takılmış, gözkapakları klipslerle tutturulmuş, kürkü nemli ve sıcak hayal ediyorum. Jacqueline, anestezi vermeden onu kesiyor. Bebeğim çığlık atıyor; hareket edemiyor. Laboratuvar önlüklü vampirler not alıyor. Sürekli kafamda bu sahne canlanıyordu. Kendime değişen bir şey yok diyordum: Plan yine onu geri almak. Kendime, ona karşı herhangi bir his beslemediğim için çok şanslı olduğumu söyleyip duruyordum, yoksa bu sahneler beni mahvedebilirdi. Düşünsenize.

Zoë sessizce üzerime hapsirdi. Gece, ıslak yaprak ve asfalt kokuyordu. Yağmur gece lambalarının harelerini belirginleştiriyordu.

Merryn'in evinin önünde büyük bir taş duvar vardı. Fakat kaldırım sonundaki demir kapılar açıktı. Kapının ardın-

da, çalılıkla çevrili tuğla bir araba yolu tek bir kavisle büyük beyaz eve doğru uzanıyordu. Kral George ya da Edward dönemine mi aitti? Bu tür konularda oldukça cahildim. Beyaz pudralı peruklar ve atlı arabaların revaçta olduğu bir döneme ait gibi duruyordu ama belki de daha geçen sene inşa edilmişti. Sütunlu verandanın tepesinden büyük, parlak bir atkestanesi sarkıyordu. Alt kattaki kapalı perdelerin ardında ışıklar yanıktı. Üst kat karanlıktı. Nemli bahçe kendi ağır, huzurlu kokusunu yayıyordu.

Draper bizi ön kapıda karşıladı, arkamızdan kapıyı kapattı ve bize lateks eldiven verdi. "Burada ne aradığınızı bilmiyorum," dedi, "ama her ne ise sadece beş dakikanız var. Bebek ses çıkardığı an buradan tüyüyoruz. Bu konuda tartışma istemiyorum. Anladınız mı?"

"Anladık."

"Bunu görmek istediğinizden emin misiniz?"

"Elimiz mahkûm."

"Kusmaya falan kalkmayın ha."

"Hayır," deyip yanından geçtim, "kusmayız."

Kâhyanın cesedi, merdivenin altında katılaşmış bir kan gölünün içindeydi. Yüzüstü duruyordu; bacaklarından biri kıvrılmış, diğeri ise yuvasında ters dönmüştü. Boğazında ısırdığıma dair hiçbir iz yoktu, sanki kıyma makinesinden geçmişti. Tüm damarlar (şahdamarı, yutağı, tiroitleri) dışarıdaydı. Yemek ve soluk boruları kopartılmıştı. (Anatomi öğren demişti Jake. İşine yarar. Doktorların yaşamlarına birer pislik olarak nasıl devam ettiklerini sanıyorsun?) Ellili yaşlarındaydı, bal sarısı bir saç boyasının altından gri teller çıkmıştı. Kâküllerini kaplumbağa sırtı desenli bir toka tutturuyordu. Krem rengi bir kazak ve lacivert bir etek giymişti. Yerinden çıkmış bacağı, bana Lauren'la taciz ettiğimiz oyuncak bebekleri anımsattı. Ayakkabısının teki yoktu ve şaşırtıcı derecede bakımlı ayağı ortaya çıkmıştı; tırnaklarına

şeftali rengi oje surmüştü. Tek başına çocuk büyüten bir ebeveyn olduğunu hayal ettim: onun değerini bilmemiş bir herif, şimdi çocuklarının üniversiteye gitmesiyle boşalmış bir hayat ve Merryn için çalışırken bir nebze de olsa yakaladığı ışıltılı hayat.

Sogukkanlılığım, Draper'ı gözle görülür şekilde şaşırtmıştı. Kaşlarını kaldırıp, "Diğerleri burada," dedi.

Onu takip ederek büyük bir çalışma odasına girdik. Oda yerden tavana kitap kaplıydı, yeşil deri bir koltuk, koyu bordo büyük bir ahşap masa, altın rengi İran halısı ve çoktandır sönük duran bir şömine vardı. Oda, bir avize tarafından pul pul aydınlatılıyordu. Khan, elindeki susturuculu tabancasıyla, kapalı perdelerin ardından dışarı bakıyordu. İçeri girdiğimizde şaşkınlıkla kafasını çevirmesinden, arabadan şu ana kadar geçen zamanda bebeğin varlığını unutmuş olduğunu anladım. "Kahretsin," dedi. "Gerçekdışı."

İki azman güvenlik görevlisi, kafalarından vurulmuş ve yan yana yatırılmıştı. Merryn'in -pozisyonundan onun Merryn olduğunu anladım- boğazı ve kasıkları parçalanmıştı. Sanki yendikten sonra kolları açık bir şekilde deri koltuğa yerleştirilmişti. Altmış yaşlarında olduğunu tahmin ettim. Kolları, bacakları, suratı upuzundu; kemerli bir burnu, onu entelektüel gösteren büyük bir alm vardı. Gri saçları yavaş yavaş dökülüyordu. Ağzı açık, gözleri kapalıydı. Papazın ağzına kutsanmış ekmeği koymasını bekliyordu sanki.

Vampirden kalanlar ise camın kenarında, yerdeydi. Kallıtlardan çözebildiğim kadarıyla kafası yoktu. Bedeninin çoğunluğu yok olmuştu: Bel kısmı yapışkan siyah bir sıvıya, kaburgalar kömüre dönmüştü. Bir baldır ve uzun, narin sol ayak kalmıştı. Kalan ayak ırnakları cilalanmış cam gibiydi. Onun dışında, geriye kalan ne varsa hızla yok oluyordu.

"Bize ne olduğunu anlatmak ister misiniz?" diye sordu Khan.

“Anlatamayız, çünkü biz de bilmiyoruz,” dedi Cloquet.

“Ne aradığınızı da bilmiyorsunuz yani,” dedi Draper.

Merryn’i işaret ederek, “Telefonu üzerinde mi bak bakalım,” dedim Cloquet’ye. O esnada ben de vampir kalıntısının da telefon arıyordum. “Adres defteri de olur... ne bulursan.”

Bir şey bulamadık. Masanın altı çekmecesini de yerdeydi ve altısı da bomboştu. Şömineye baktım. Filmlerde, yanmış bir harita veya günlük parçası bulurlardı; burada ise hiçbir şey yoktu. “Bilgisayarı arayın,” dedim. “Dizüstü, cep telefonları. Evi düzgünce arama...” derken Zoé öksürdü ve ağlamaya başladı.

“Çıkıyoruz, hemen şimdi,” dedi Draper.

“Bir dakika...”

“Tartışma yok demiştim.”

“Sadece emzirmem gerek,” dedim. Ama çoktan koridora çıkmışlardı bile. “Bekleyin!” diye tısladım. “Khan, bekle!” Nedense o da durdu. “Para benim cebimden çıkıyor,” dedim.

“Kimse bize işin içinde kadınlar ve çocukların olacağını söylemedi. Kimse ağlayan bebek olacak demedi, tamam mı? İşimiz bu değildi. Siz kalmak istiyorsanız kalın. Ama burada dört ceset, bir uzaylı, bir ağlayan bebekle duruyorsunuz. Kim bilir bir dakika sonra içeri ne girecek. Burada kalmanızı tavsiye etmiyorum. Akıllı olun ve bizimle gelin.”

“Burayı doğru düzgün arayana kadar bir yere gitmiyorum,” dedim.

Draper kalır diye tahmin ediyordum. O sessiz erkeklik halleri. Ama bana özür diler gibi gülümsedi ve bu işleri bırakacağını, yeni kimliğinin neredeyse hazır olduğunu söyledi. (Onu sevdiği fare gibi bir kadınla, hiçliğin ortasında küçük bir evde sıradan şeylerin keyfini çıkarırken hayal ettim.) Birkaç saniye içinde ikisi de çıkmıştı. Aegis bu kadardı demek. Charlie Proctor ve Güvenebileceğim İnsanlar da bir yere kalmadılar. Başka kim beni yüzüstü bırakacaktı?

“Onu emzireceğim,” dedim Cloquet’ye. “Sen bakmaya devam et.”

“Neye bakacağım? Ne arıyoruz? Buzdolabına yapıştırılmış gizli vampir adresleri mi?”

“Dinle beni,” dedim, Zoë’yi göğsüme yerleştirirken. “Jacqueline senin Merryn’i tanıdığını biliyordu. Merryn, oğlumu nereye götürdüklerini biliyordu. Jacqueline onu konuşmasın diye öldürdü. İşte bu kadar. Şimdi ipucu olabilecek bir şey var mı arayabilir misin?”

“Bu kadar mı? Peki ya şu ne olacak?”

Ölü vampiri kastediyordu.

“Bilmiyorum. Belki Merryn birine kazık saplamayı başardı. Belki de bir güvenlik görevlisi kaçmayı başardı. Aramaya devam et, yeter!”

Eskiden asla yapacağımı düşünemediğim şeylerin uzun bir listesi olabilirdi. O listede de, içinde biri vampire ait beş cesedin bulunduğu bir evde bebek emzirmek yer alırdı. Ama çalışma masasının rahat ergonomik koltuğunda Zoë’yi emzirirken halimi hiç de garipsemiyordum. Sanki sütüm başka bir boyuttan gelip içimden geçip Zoë’ye gidiyordu, bir elektrik akımı gibi. Etrafımızda minicik bir huzur atmosferi oluşmuştu ama beynim telaşla çalışmaya devam ediyordu. Merryn’in ölümüne dair teorimi dile getirmiştım ama kendim buna inanıyor muydum? Merryn gerçekten bir şeyler biliyor muydu? Cloquet’ye göre, adamın çalıntı antikalar dışındaki en büyük ilgisi vampir literatürüydü. Vampir dilleri konusunda neredeyse bir uzmandı. Kitaplığın en yakın raflarına şöyle bir göz attım. Mezopotamya tarihi, arkeoloji, antikalar, nadir paralar, damgalar. Garip bir şey yoktu. Bir an oğlumun bunları gördüğünü hayal ettim. Annesi yanlış ipuçlarını takip edip çıkmaz sokaklara saparken o... o –

Dur. Bunun faydası yok. Onu bir nesne olarak düşünmen lazım. Tıpkı doğduğundaki gibi.

Zoë'nin eli saçımı tutuyordu. Kafamı eğip ona baktım. Jake'in uzun kirpiklerini almıştı. Şanslı kız. Los Angeles'taki villamızda bir yaz mercan bilezik takacak, dövme yaptırmasını umursamayışıma şaşacaktı. Ama onu dört yüzyıl bu dövmeyle yaşamak zorunda kalacağı konusunda uyarmam gerekecekti. Önce ucuz romanlar okuyacaktı, sonra başucunda Emily Dickinson şiirleri cildini veya *Çavdar Tarlasında Çocuklar*'ı görecekdim. Havuzdan çıktığında, güneş ıslak omuzlarını parlatacaktı. Lanet'ten önceki zamanı anmasına gerek olmayacaktı çünkü onun için Lanet'in öncesi olmayacaktı. Onu kendinden utanmayacak, elit, gururlu ve doğasından, yani kurtkadın olarak doğmasından hoşnut bir şekilde yetiştirecektim. Sonra oğlanlar. Etrafta korkulan babayı oynayacak bir Jake olmayacaktı. Cloquet onu utandıracaktı. Hey Zoë, o Fransız herif eşcinsel değil mi? Yoksa hadım falan mı? Benden babasını anlatmamı isteyecekti ve ben de başladım mı susamayacaktım. Bazen benim yerime ölmüş, çekici babasını tercih edecekti. Erkeklerde babasını arayacaktı ve sonra bir dizi sorun baş gösterecekti.

Ama Tanrı, Firavun'un –

"Gitmemiz gerek," dedi Cloquet. Yukarıda, yatak odalarını aramıştı. "Üzgünüm. Dedğin doğru olabilir, belki burada bir şeyler gizli ama aramamız bir haftamızı alır. Belki yarın yine de gidip asistanını görmeliyiz? Belki o bir şey biliyordur."

Uzak bir ihtimaldi. Ama Merryn öldüğüne göre geriye ne kalmıştı ki? Evi arama planım çaresizdi, doğru düzgün arama yapabilmek için saatlere ihtiyacımız vardı. Yine de oğlumu bulmaya yaklaşmadan burayı terk etme fikrine dayanamıyordum. Bilgiye ulaşmamız gerekiyordu.

"Bir de ben arayacağım," dedim. Zoë emmeyi bitirmişti. Onu omzuma koydum ve ayağa kalktım. Bir an başım döndü. İçeri girdiğimizden beri vampirin ceset kokusu beni

rahatsız ediyordu. “Bir daha şansımız olmayacak. Bir şeyler olmalı, şirketlerinden birinin hesabı, bir e-posta... Ne bileyim, bir şey işte.” Masanın arkasından kalkarken dizimi masanın köşesine vurdum ve bir an acıdan gözlerimi yumdum.

Amerikan aksanlı bir ses, “Hareket etmeyin lütfen,” dediğinde gözlerim hâlâ kapalıydı.

17

Gözlerimi açtım. Dağınık saçlı, sarışın, genç ve yakışıklı bir adam kapının eşiğinde durmuş, silahını Cloquet'ye doğrultmuştu. Kabzayı iki eliyle tutuyordu. Eli titremiyordu. Profesyonel. Çekici mavi-yeşil gözleri ve gülümsemek isteyen bir ağzı vardı. Levi's, kırmızı kareli gömlek, soluk yeşil parka. Nemli kıyafet ve yorgun cilt kokuları. Yirmi beş gösteriyordu ama on yıl daha yaşlı olduğunu hissedebiliyordunuz. Kadınlar şeytan tüyü olduğu konusunda hemfikir olabiliirdi.

"Merhaba," dedi ve ağzı gerçekten gülümsedi. Hayatta olmaktan keyif alıyor gibiydi. "Silahlarınızı yavaşça yere bırakın." Doğu Yakası, belki New York aksanıyla konuşuyordu. Acaba hiç sokakta yanımdan geçti mi, hiç metroda yanına oturdum mu diye düşündüm. East Village mahallesinde yanında hipster bir kızla, Veselka restoranında hayal ettim onu. Belki kızın oda arkadaşıyla da hiç kötü niyeti olmadan sevişiyordu. "Cloquet, önce sen. D Hanım siz de lütfen bebekle bir akrobatlık yapmaya kalkmayın."

"Kimsin sen?" diye sordu Cloquet.

"Önce silahlar, sonra tanışma faslı. Lütfen şimdi yapın Yavaşça."

Cloquet sol omzundaki kılıftan bir Beretta çıkardı. Sağ tarafında bir Luger'i de vardı ama ona dokunmadı. Aegisten temin ettigim, ceketimin arka iç tarafındaki kılıfında bir

Smith and Wesson tabancam vardı. Hiç çıkarmaya yeltenmedim.

“Tamam, bana doğru it. Tamamdır. Ben bile bu kadarını beceremezdim. Şimdi Mösyö Cloquet yere uzanın, eller de başınızın arkasına. Fırtınadan perüğünüzü korur gibi.”

Silahlı adamın yanında ikinci bir silahlı adam daha belirdi. Daha uzun, daha yaşlı, koyu saçlarının arasında griler olan biri. Kara gözlerinden yorgunluk akıyordu. Gece mavisini kötü ve yün paltosu vardı. Genç olana başıyla işaret verdi: Üst kat temiz.

“Tamam. Şahane. D Hanım, sizin silahınız var mı?”

“Evet.”

“Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Becerebilecek misiniz?”

Zoë’ye daha sıkı sarıldım (omzuma kusmuştu) ve arka taraftaki kılıfa uzandım. Eğildim ve yere koydum. Yaşlı olanı Cloquet’nin üstünü aradı ve Luger’i bulup çıkardı. Hiç yorum yapmadan orta yere koydu. New York’lu bana yaklaştı. “O halde,” dedi, “üzgünüm ama...” O da benim üzerimi aradı. Emzirmeden sonra bluzumu tam iliklememiş olmama rağmen herhangi tacizci bir davranışta bulunmadan profesyonelce aradı. Yumuşak, parlak bir kendine güven saçıyordu. Yakından baktığımda uzun süredir uyumadığını anladım. Sol gözünün altında küçük, beyaz bir yara izi vardı.

“Tamam. Silahları aldınız,” dedim. “Şimdi giyinip kızımı ana kucağına koyabilir miyim?”

“Tabii, tabii. Tekrardan özür dilerim.”

“Ne oluyor burada? Kimsiniz siz?” diye sordu Cloquet.

New York’lu, ele geçirdikleri silahları işaret ederek gülmüşedi. “Burada soruları biz sorarız,” dedi. “Sanırım bu insanları siz öldürmediniz. Peki ne olduğunu gördünüz mü?”

“Hayır,” dedi Cloquet. “Kahrolası yerden kalkmak istiyorum.”

“Sakin ol dostum. Ağır ol biraz. Yavaşça kalkabilirsin. David Carradine gibi sakince kalk. İşte böyle. Güzel. Ben bile bu kadarını beceremezdim.”

Bluzumu ilikledim ve Zoë’yi tekrar gogsüme yakın, ana kucağına yerleştirdim. Onu tutarken bir kursunun ona saptığını hayal ettim. Yaşlı olanı eğilmiş vampir kalıntılarıncı inceliyordu. Bir kalemle ayağı durttu.

“Bizim kim olduğumuzu nereden biliyorsunuz?” diye sordum New York’luya.

“Örgütte herkes kim olduğunuzu biliyor. Bir iş arkadaşımın masaüstü resmi sizsiniz. Ve bana inanın resimdekinden daha güzelsiniz.”

“Ne örgütü?”

“Eski örgüt. Artık kendimize DOKET demiyoruz. Bizi öldürmeye başladıklarından beri.”

“DOKET?”

“Hadi gidelim,” dedi yaşlı olanı. H’leri söyleyişinden Doğu Avrupa, belki Rusya’dan olduğunu düşündürdü. Uyuşukluktan kurtulmuş gibiydi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Eğer ona bir zarar verirsiniz,” dedi Cloquet, “eğer bir şey yaparsanız...”

“Sakin ol,” dedi New York’lu. “Şu adamdaki dramatiğe bir bakın. Seninle de bir şey konuşulmuyor. Sadece cinayet mahalli olmayan bir yere gidelim diyoruz. Holdeki kadını gördün mü? Seni bilmem ama ben...”

“Hadi gidelim,” diye tekrar etti Rus olan.

18

New York'lu, gülümseyerek bizi kapının dışına çıkardı. Derim karıncalanıyordu. Adrenalin, yorgunluğun içinden bir yol bulup çıkmaya çalışıyordu. Cloquet manasız eylem planları yapıyordu. Daha bir dakika geçmeden, Rus BMW cipini kapının önüne çekti. Ellerinde göz bağlama işini görecektik şey Cloquet'nin büyük eldiveniydi. Gözlerimi kapalı tutacağıma söz verebilir miydim? Yoksa kafama ceket geçirmeleri mi gerekiyordu? Rus arabayı sürüyordu. New York'lu, arkasına bakıp gözlerimin kapalı olup olmadığını kontrol ediyordu. Sörfçü olmalıydı. Tam bir erkek güzeliydi ve pek sevimliydi. Bu yüzden, dehşetin ters estetik asimetrisinden dolayı, bizi öldürmeye götürdüklerini düşündüm.

On dakikadan az bir süre sonra arabadan indik ve toplu konut binası olduğunu düşündüğüm bir apartmanın lobi-sine girdik. Çiş ve ot kokulu bir asansör bizi yirminci kata çıkardı. Rus etrafı kolaçan ettikten sonra bizi üzerinde daire numarası yazmayan bir kapıdan içeri soktu. Alt katlardan birinden, birinin detone bir şekilde Paul McCartney'nin 'Simply Having a Wonderful Christmas Time' şarkısına karaoke yaptığı duyuluyordu. New York'lu sessizce, "Hiç kuşkusuz yazılmış en kötü Noel şarkısı," dedi. "Sanki Tanrı'ya evreni sona erdirmesi için bir yakanış. Adımına dikkat et."

İçeride kasvetli ikinci el mobilyalar, yırtılmaya yüz tutmuş bir halı, tüm boruların gözüküşüğü ve küvetin yarısının

olmadığı bomboş bir banyo ve salona bağlı, şaşırtıcı derecede temiz bir mutfak vardı. Çin yemeği, boş bira şişesi ve sigara dumanı kokuyordu. Köşede ikiye bölünmüş bir hedef tahtası vardı. Salondaki tek camdan Londra'nın gece manzarası gözüküyordu: St. Paul Kilisesi, Kanarya Rıhtımı, Londra Gözü Dönme dolabı, Gherkin gökdeleni. Alçak pofuduk bir bulutun altından yayılan ışıklar. Manzaranın güzelliği, bir anlığına kalbimi acıttı; upkî babamın restoranda her kış Noel ağacının ışıklarını yaktığı ilk akşam gibi. Pencerenin solunda, paslı bir bisiklet iskeletinin ve kırık bir çamaşır kurutma askısının durduğu dar bir balkon vardı. Saat gece 2'yi geçiyordu. Yağmur durmuştu. İşte bu, diye düşündüm, öleceğin yer burası.

Bizi salonda bırakıp holde kafa kafaya verdiler. Duyduğum kadarıyla daha çok New York'lu konuşuyordu. Cloquet'nin korkusu öfkeye dönüşmüştü. Balkon kapısını açmaya çalıştı. Kapı kilitli değildi ama yirmi kat aşağıya atlayamadıktan sonra işimize yaramıyordu. Yirmi kat atlamak ne beni ne de Zoë'yi öldürürdü ama *kurdun* iyileşme gücü bile bizim betondan hemen kalkmamızı sağlayamazdı. Zoë'yi sallayarak bir ileri bir geri yürüyordum. İki dakika da uyuyakaldı. Bu durumda Zoë'nin bana ne ifade ettiğini düşündüm. Bu durumda, bana her istediklerini yaptırabileceklerini ifade ediyordu. Onun için yapmayacağım şey yoktu. (Nasıl yani? Kalbimi taşıtırmamış mıydım?) Bunlar hakkında düşünmeye başladım. Bir kere başladıklarında zamanın ne kadar yavaş akacağını düşündüm. Kasvetli odaya, kırık hedef tahtasına, sahte deri koltuğa ve halıdaki yeşil yağ lekesine ne kadar aşına olacağımı düşündüm. Bu ıkkı adama ne kadar aşına olacağımı düşündüm: elleri, ağızları, penisleri, sesleri, şiddetlerinin kendine has kokusu. Eğer DOKET –ya da eski DOKET– iseler ellerinde gümüş kurşunlar ya da kafamı kesecek aletler olduğunu düşündüm

Bu da ne isterlerse yapabilecekleri ve benden sıkıldıklarında beni öldürebilecekleri anlamına gelirdi. Jacqueline'in ölümüne ait videoları oğluma gösterdiğini düşündüm. *Anneçigin* geliyor sanıyordun değil mi? Bak, gelmeyecek işte.

Farkında değildim ama tüm bunları düşünürken kullanabileceğim bir silah arıyordum. Mutfaktaki çekmecelerden birinde ekmek bıçağı vardı. Diğerinde de keskin bir meyve bıçağı. Elektrikli su ısıtıcısını doldurdum ve başlattım. Eğer climate geçirmeyi başarabilirsem kaynar su da olacaktı. Başka bir silah yoktu. Ekmek bıçağını Cloquet'ye verdim. Ceke-tinin astarını yırtıp bıçağı içine yerleştirdi. Meyve bıçağını kotumun arka cebine koymayı denedim ama oturduğumda beni kesebilirdi. Sonunda ceketimin cebine koydum ve ceketimi çıkartmadan hamle yapmam gerektiğini düşündüm.

Hem de göğsümde bebek asılı halde hamle yapmam gerekecekti.

İçeri girdiklerinde su ısıtıcısı kendini söndürdü.

"Tamam," dedi New York'lu. Eski yemek masasının etrafındaki sandalyelerden birine oturup bize gülümsedi. "Kim başlamak ister?"

Mutfakta aranıp duran Rus, içeri neredeyse tamamen dolu bir Stolichnaya votka şişesi ve dört farklı bardakla girdi. Bardakları masanın üstünde dördümüze dağıttı ve her birini votkayla doldurdu. Ne yapıyor, diye düşündüm. Cloquet'yi öldürüp, bana tecavüz ve işkence edecekse beraber içmezdik değil mi? (İlla böyle olması gerekmiyordu. Bir şey her zaman başka bir şey anlamına gelmiyordu. Gerçeklik bize önce içki ikram ediyor olabilirdi. Dünya olağanüstü karışıklıklarla doluydu. Filmler bile bunun farkındaydı. Artık ekranlarda Bartok dinlemeyen, *Kayıp Cennet* şiirinden parçalar okumayan psikopat bulmak imkânsızdı.) Emzirirken alkol almamam gerektiğini (ya da en azından insanlarrın emzirirken alkol almaması gerektiğini) biliyordum da,

huracla zaten öleceksek ne fark ederdi? Büyük bir yudum aldım. Göğsümde hoş bir ateş yayıldı. Jake'le California'ya yaptığımız araba yolculuğundan beri ilk kez içki içiyordum. İçki bana onu hatırlattı, ruhunun çıplak boşluğunu hissettim. İnanmadığım bir ahirette onunla karşılaşacağımı düşündüm. Ölü çocuklarımız orada olmayacaktı. Başka bir yerde olacaktı. Onları bir daha asla göremeyecektik. *Senin hatan değildi Lu*, diyecekti. *Seni suçlamıyorum*. Ama bana yabancı gelecekti. Jake'in tanımadığım, yalan söyleyen bir versiyonu olacaktı.

"Hey," dedi New York'lu. "*Stin iya sas* dememe fırsat vermediniz."

"*Stin iya mas* olacak," dedim. "Eğer kendini dışarıda tutmuyorsan."

"Hay aksi. Hep karıştırıyorum."

"Ne?" dedi Cloquet. "Ne diyor?"

"Bir şey değil. Yunanca şerefe diyor."

"*Stin iya mas*," dedi New York'lu ve bardağım tek yudumda bitirdi.

"DOKET için mi çalışıyorsunuz?" diye sordu Cloquet.

New York'lu ofladı, gözlerini kapatıp açtı. Medeni olmaya çalışıyorum ama bu herif içine ediyor der gibi bir hali vardı. Ya da en azından öyle hissediyormuş gibi yapıyordu. Belki hiciv olsun diye böyle kibar bir kişiliğe bürünüyordu. Ama Rus, keyif alma (ve uykuya dalma) kapasitesi yıllar önce tükenmiş gibi bakıyordu. "Peki," dedi New York'lu, "radikal bir öneriye ne dersiniz: Önce biz hikâyemizi anlatacağız, sonra da siz." Bir Cloquet'ye bir de bana sırtarak baktı. Hep sırtıyordu. Cloquet bu sırtımayı 'Kes sesini piç kurusu, sabrımı yitiriyorum' şeklinde yorumluyordu. Ben ise 'Bu geri zekâlı senin sonun olacak ve evet senden hoşlandım, evet seninle yatmak istiyorum, eğer hislerimiz karşılıklıysa' olarak yorumluyordum. (Hayat uygunsuzlukları

sevdiki için, kurdun libidosu uykudan uyanacak gibi kıpırdamaya başladı. Hem de tam o anda. En az ihtiyacım olan zaman. Belki ölüm benimle odadayken. Kafamı çevirdim.) “Söz veriyorum,” dedi New York’lu, “size zarar vermeyeceğiz. Size bunu kanıtlamak için silahlarınızı geri verirdik ama sorun şu ki,” deyip Cloquet’ye baktı, “sırf Fransız inadı yüzünden bize ateş açma ihtimaliniz var.”

“Bıçaklara ihtiyacınız yok,” dedi Rus, yumuşak sesi ve yorgun gözleriyle. “Ama kendinizi iyi hissettirecekse dursun.”

“Bıçaklar mı?” diye sordu New York’lu. Rus başını sallamakla yetindi. Bıçaklarımızla sorun yaratamayacaktık.

“Ha, tamam, mutfaktan. Kaynar su da. Anladım. Bunlara ihtiyacınız yok. Ama sizi anlıyorum. Alınmadık.”

Camın kenarında duran Cloquet, ceketinin kenarıyla oynuyordu. Bu tikini uzun zamandır görmemiştim. Koltuğun ucuna oturdum. Zoë’nin kafası, bir bebek kafası nasıl kokarsa öyle kokuyordu; bana benim olduğunu hatırlatan bir koku. Benimkilerden biri. Birden vampirlerin Lorcan’ı almasından beri uzun bir zaman geçtiğini hissettim. Eğer bu ikisi gerçekten de eski DOKET üyesi idiyse belki bir şeyler biliyorlardı. Eğer ellerinde bilgi varsa ve bizi öldürmeyi planlamıyorlarsa, bilgiyi satın alabilirdim. İşe yarayacaksa onlarla yatabilirdim. Kolay bir karar olurdu ama hiçbir anlamı yoktu çünkü bizi öldürmeyeceklerine inanamıyordum.

“Bize kim olduğunuzu söyleyecek misiniz?” diye sordum.

New York’lu hem kendi bardağını hem de Rus’unkini doldurdu ve şişeyi Cloquet’ye uzattı. Cloquet ceketinin kenarını bıraktı ama başını hayır anlamında salladı.

“Ben Walker. O da Mikhail Konstantinov. DOKET için çalışıyorduk, şimdi serbest çalışıyoruz.”

“Bizden ne istiyorsunuz?” dedi Cloquet.

“Of,” dedi Walker. “Neyse ki arkadaş canlısıyız, yoksa şimdiye seni çoktan vurmuştum. Hep böyle gergin midir?”

Bu şakacı hali, belli ki vicdanına, anılarına ya da başında geçenlere bir tepki olarak başlamıştı. Ama şimdi onun bir parçası olmuştu, tıpkı hiç çıkarmadığı bir şapka gibi. Onu tanıyanlar, bu şapkasını çıkardığında tedirgin olabilirdi. Onun Konstantinov'la olan ilişkisini anlamaya çalıştım ama kafamda dönen pek çok soru vardı. Rus aynı anda hem yoğun hem de uzaktı, tıpkı teleskopla görülen bir yıldız gibi.

Walker, "Sorunu cevaplayacak olursam," diye Cloquet'ye döndü. "Sizden bir şey istemiyoruz. Sizi Merry'nlerde görünce en az sizin kadar şaşırdık." Sonra Cloquet gözle görülür biçimde gevşemeyince, "Tamam, dinle. Anlıyorum. Şüphelisiniz. İlk ben anlatabilirim," diye başladı.

Onun arkadaş canlılığının sadist bir kılıf olduğuna, dehşetimizi (ve onların keyfini) son anda gerçek yüzlerini ortaya çıkararak arttırmaya çalıştığına inanıyordum. Ama Walker konuştuğu, ona inanmamak zorlaşmaya başladı. Bize anlattığına göre DOKET dağılmıştı. Ellis'in Grainer'i ve diğer üst düzey elemanları öldürme planı elinde patlamıştı. Isyancı fraksiyonun üyelerini 'bulup yok etme' planı önce istihbaratla sonra da Stalin'e yaraşır bir paranoyayla uygulamaya konulmuştu. Ellis'le alakası olmayan ajanlar 'ifşa edilmiş', yargılanmış ve öldürülmüştü. "Nasıl olduğunu bilirsiniz," dedi. "İnsanlar, gözlükleri, saçları şüpheli bulunup tutuklanır. Son dört ayda örgüt iki yüzden fazla mensubunu katletti."

"Yani siz de isyancılarla mıydınız?" diye sordum. Geç de olsa jeton düştü ve isyancıların işlerinden olmamak için kurtadamların sayısını arttırmak istediklerini hatırladım. Doğaüstü Olayları Kalkındırma Teşkilatı. Bu da demek oluyordu ki...

"Hayır," dedi Walker. "Yani hak veriyordum -Ellis'in mantığı doğrudu, örgüt kendi kuyusunu kazıyordu- ama ben zaten çıkacaktım. Canıma tak etmişti. Üstelik Ellis'e de

tahammul edemiyordum. Tam bir beyazdı ve çok manyaktı. Onun hep uzaylı resimlerindeki gibi cinsel organları olduğunu düşünürdüm. Ya da içinden sap çıkan taşakları olabilir. Demek istediğim, beni ürpertiyordu.”

Walker’ı anlamaya başlıyordum. Kendime engel olamıyordum. Gençken başına gelen bir kayıp ya da bir şiddet vakası onu para kazanma biçimi konusunda umarsız kılmıştı. Her şeyin anlamsız olduğunu erken yaşta yaşadığı bir şokla öğrenmişti. Bu gülüş, neşe, serseri kıyafetleri, hepsi bu yüzdendi. Bu pozla kendini koruyordu. Onu tarttığımı fark etti. Bu, onu heyecanlandırdı ama rahatsız da etti. Hayatla sözleşmesini yok eden olay her ne ise, kişiliğini çevreleyen bu kederli ama parlak kabuk her neyden oluşmuşsa onu hatırladı. Aşk. Ya da ölüm. Ya da her ikisi. O esnada hayali bir parçam ayağa kalkıp kollarım kavuşturdu ve huysuz bir tavırla başını salladı. Cidden mi? Bu mu? Şimdi mi?

“Eğer isyancılarla değilseniz örgüt neden sizi arıyor?” diye sordum.

Durakladı. Konstantinov’la bakiştılar.

“Görevi Grainer’dan devralan kişi John Murdoch,” dedi Walker. “Operasyonları o kontrol ediyor ve benden pek hazretmiyor.”

Durakladı.

“Tamamen kişisel bir şey.”

“Murdoch’ın karısıyla yattı,” dedi Konstantinov tepkisiz bir şekilde.

“Evet, yattım,” dedi Walker, ciddiye alamadığı kadar ciddi bir suratla. “Ve size yemin ederim ki kaotik bir dünyada var olmaya çalışan iki insan arasında yaşanan iyi, güzel ve hakiki bir olaydı. Angela iyi bir insan. O psikopattan kurtulmak hayatta yaptığı en iyi şey oldu. Eğer bunda benim de katkım olduysa ne mutlu. O çok güzel, akıllı ve karmaşık bir ruh... Murdoch ise tam tersi.” Konuşurken bir gülümsüyor,

bir ciddileşiyordu. İstemedi onun hakkında daha da fazla bilgi edinmişim: Hayatında her zaman bir sevgilisi olmuştu. Kadınlar onun cazibesine kapılmaktan kendilerini alamıyordu. Daha okulda çocukken bile, küçük kızlar onu o bıktıkları *erkekler* içinde saymazdı. On dört ya da on beş yaşlarında, boşanmış bir teyze ya da dul bir komşu, kendini ayıplamasına rağmen... O zamandan beri kendinde şeytan tüyü olduğunu kabul etti. Nasıl ki bazı insanların fotoğrafik hafızası ya da mükemmel top atışı olursa, onun da şeytan tüyü vardı ve bu, feshettiği hayat sözleşmesini telafi ediyordu. İçinde gaddarlık yoktu. Aşk Tanrısı Eros'un çocuğuydu. Murdoch'ın karısını dengesiz, kumral bir kadın olarak hayal ettim. Topuklu ayakkabıları, karmaşık enerjisi ve sicilinde son kötü evliliğinden kurtulmak için yaptığı bir dizi delice şey vardı. Ben de aralarında ne yaşadılarsa iyi bir şey olduğunu düşündüm. Merry'nin evinden beri ilk kez biraz rahatladım.

O sırada Cloquet'nin içi şüpheliyle doluyordu.

"Yine de," diye devam etti Walker, "Murdoch bundan pek hoşlanmadı. Basit bir komplo kurdu: Benimle isyancılar arasında sahte e-posta yazışmaları uydurdu. Adamları bizi tutuklamaya gelirken biri bize haber verince kaçtık. O zamandan beri Murdoch daha da delirdi, sanki daha önce yeti kadar manyak değilmiş gibi. Şansımız varsa, tepedekiler onun işine son verir, yoksa bizim peşimizden ayrılmayacak ve Tasfiye furiası devam edecek."

"Peki ya sen?" diye sordum Konstantinov'a. "Sen kimin karısıyla yattın?"

Konstantinov bana bir bakış attı ve hemen yanlış bir şey söylediğimi anladım. Oda birden benim yanlış yargımın gerginliğiyle doldu. Kara gözleri katlanmak zorunda olduğu şeylerin işaretini veriyordu.

"Git bir sigara iç Mike," dedi Walker. "Ben devam ederim."

Konstantinov bir süre kıpırdamadan ve gözlerini kırpmadan oturmaya devam etti. Odadaki zavallı mobilyaların ve lekeli duvarların nefesini tuttuğunu hissediyordum. Sonra kalktı, yanımdan geçti –auralarımız çarpıştı– ve balkon kapısından çıkıp arkasından kapadı.

“Kötü bir soru sordun,” dedi Walker. “Mike’ın kendi karısı var. Altı ay önce evlendi. Kadın şimdi vampirlerin elinde. Öldürdüğü bir vampire karşılık öç olarak aldılar. Onu tam ölümün eşiğine getirip yine de hayatta bırakacak kadar kanını emiyorlar. Mike’a da videolarını yolluyorlar.”

“Ah,” dedim. “Çok korkunç. Üzgünüm.” Konstantinov’un karısını koyu saçlı, beyaz tenli, balerin kadar ince, kocası kadar kara gözlü, bazı erkeklerin sade bulacağı türde bir kadın olarak hayal ettim. Adamın yorgun suratından, güneşin karısıyla doğup battığını anlayabiliyordum. Şimdi vampirlerin yemi olmuştu. Video görüntüleri. Gözümün önüne gelen diğer görüntülerle, yani çelik masa üzerinde gözlerine tel sokulan, doktorlarla çevrili oğlumun imgeleriyle, onu da hayal edebiliyordum.

“Üzgünüm,” dedim tekrar.

“Size söylemeyecektik,” dedi Walker. “Neyse yüzünüze vurmaz.”

Ölümün eşiğine getirip yine de hayatta bırakacak kadar kanını emiyorlar Kan emme imgesi tabii ki benim de doğamı su yüzüne çıkardı. Walker kendine benim ne olduğumu hatırlatmak zorundaydı. İçindeki parlak, cinsel adam bana yaklaşıyor, baş döndüren şekilde gülümsüyordu. Ama sonra içindeki insan onu geri çekiyordu: Tanrı aşkına, o bir kurtkadın. Deli misin? Parlak, cinsel adam ise gülümsemesini bastıramadan hana dönüp ‘Öyle olsa bile’ diyordu. Gözlerinin içine bakmak oldukça zordu. Üzerimizde önüne geçilemezliğin ruhu dolaşıyordu. Jake’ten sonraki tüm sevişmelerim kötü ve kasvetli olmuştu. Bu ise bambaşka bir

şey davetti. *Kurt* uyanıyordu, evet, ama uzun süredir ihmal ettiğim insan kadın, sanki yüzyıllardır seilmemiş gibi hissedenden aptal kız da uyanıyordu. Uygunsuzluğum sınır tanı mıyordu.

“Hangi vampir grubunun elinde?” diye sordu Cloquet.

“Ne?”

“Karısı diyorum, hangi vampir çetesinin elinde?”

“Jacqueline Delon’un tayfası. Remshi’nin Müritleri.”

“Nasıl?”

Cloquet bardağını doldurmak için eğildi ve teknik olarak hâlâ gözetim altında olduğumuzu hatırladı.

“Doldur,” dedi Walker. “Sadece delice bir şey yapma, tamam mı? Yorgunum. İşte, bak,” dedi ve iPhone’unda bir resim açıp Cloquet’ye uzattı. “Bunu daha önce gördün mü?”

Cloquet ekrandaki resme bakıp bana uzattı. Siyah bir arka planda kırmızı bir çivi yazısı. Jacqueline ve arkadaşlarının ceketinin üzerindeki işaret.

“Bunu giyiyorlardı,” dedim.

“Kimler?”

“Oglumu kaçıran vampirler. Jacqueline Delon’un vampirleri.”

“Oğlun mu?”

Ona olan biteni anlattım. Hepsini, duraksamadan. Biraz yol yorgunluğu, biraz aramızdaki çekim, biraz da müşterek topografyamız yüzünden. Ama çoğunlukla artık kimseye güvenememekten bıktığım için. “Merryn’in evine bu yüzden gittik,” dedim. “Oglumu nereye götürdüklerini biliyor olabileceğini düşündük. Ama oraya vardığımızda Merryn çoktan ölmüştü. Vampirler önce davranmıştı.”

“Merryn’in size ne diyeceğini söyleyeyim,” dedi Walker. “Size Jacqueline’in vampirlerinin Provence’ta eski bir bağ evinde olduğunu söyleyecekti. Ama bu bilgi işinize yaramaz

çünkü orayı çoktan terk ettiler. Merryn'in bilgi sızdığını keşfettiler."

"Merryn ikili mi oynuyordu?"

"Yıllarca DOKET için çalıştı, ta şu son isyanlara kadar. O da doğal olarak isyancıların tarafındaydı. Alacakaranlık onun hayatıydı."

Cloquet bir sigara yaktı. Ters bir şey vardı. Yüzündeki kaslar gerilmiş gibiydi. Bir an kıskançlık olabileceğini düşündüm –Walker ile aramdaki çekim odada dolaşan bir kedi gibiydi– ama sorun bu değildi. Ya da sadece bu değildi.

"Ama vampirlerin orada olmadığını nereden biliyorsunuz?" diye sordu. "Bağ evini terk ettiklerini nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü Provence'tan yeni döndük," dedi Walker. "Orada değiller. Bizim geleceğimizi haber almışlar. Bunu ancak Merryn'in köstebek olduğunu öğrendilerse bilebilirlerdi. Bu yüzden onu öldürdüler."

"Ama Alaska'daydılar," diye hatırlattım.

"Jacqueline'in tayfasında üç yüzden fazla vampir var," dedi Walker. "Hepsi Alaska'da değildi. Provence'ta kimse yoktu. Tamamen terk edilmişti. Merryn'in köstebek olduğunu öğrenip orayı terk ettiler ve sonra onu öldürdüler. Şimdi her yerde olabilirler. Mike'ın karısı da. Eğer tabii hâlâ hayattaysa. Ve senin oğlun da."

Her yerde olabilirler. Mekânların montajı: Hava alanları, tarlalar, şehirde sokaklar. Son altı aydır gezerek dünyayı küçültmüştüm ama bu düşünceyle yeniden büyüyüverdi.

Cloquet'nin rahatsızlığı artıyordu. *Sana ihanet ettiğimi mi düşünüyorsun? Kurtlarına sor!* deyişini hatırladım. Et kokulu, gevşek omuzlu ve pençeleriyle binlerce kilometre katetmiş kurtlar da ona inanmamı söylemişti. Peki böyleyse sorun neydi?

“Jacqueline’in vampirleri için ne dedin?” diye sordum Walker’a.

“Remshi’nin müritleri.” Cloquet’ye baktı. “Neden bahsettiğimi biliyorsun değil mi?”

Cloquet cevap vermedi. Bana bakamıyordu.

Birden anladım: Kaçırmanın Helios Projesi’yle ilgisi yoktu.

Bununla ilgiliydi. Remshi’nin Müritleri.

Çok çaresiz hissettim. Mürit lafının kendisi beni umutsuzluğa sürüklemeye yetiyordu. Cloquet biliyordu ve bana söylememiştir. Şimdi kötü hissediyordu. Ben de öyle.

“Mike oradaki ölü vampirin onların rahiplerinden biri olduğunu düşünüyor. Ayaklarında dövme olur.”

Cloquet hâlâ gözlerimin içine bakamıyordu.

“Bana bak,” dedim. “Benden ne saklıyorsun?”

Bir dakika durdu. Hisleri, daktilo tuşları gibi bir bir vuruyordu. Sonra sigarasını masadaki kül tablasında sondürüp son dumanı hoşnutsuzca üfledi. “Remshi bir...” Durdu. Rahatlamak için kafasını salladı. Tekrar başladı. “Vampir mitolojisine göre Remshi en yaşlı vampirdir. En başından beri vardır. Sana bunları anlatmamın bir manası yok çünkü gerçek değil. Jacqueline, onun vampirler için Noel Baba falan gibi bir figür olduğunu söylemişti. Bir masal. Ama o, inanıyordu. Hatta saplantı haline getirmişti. Olaganüstü güçleri olduğunu düşünüyordu. Hayvan ya da insana dönüşebilmiş. Görünmez olabilirmiş. Havadan ateş yaratabilirmiş. Jacqueline bu yüzden vampir olmak istemiştir. Çünkü inanıyordu ki...” Durdu, eliyle umursamaz bir hareket yaptı. “Hiçbir önemi yok çünkü o delinin teki. Tüm bunlar babası öldüğü için oldu. Sekiz yaşından beri babasının ona tecavüz ettiğini biliyor muydun?”

Çünkü inanıyordu...

Dikkatli olmalıydım. Belki Walker'ın önünde söyleyemeyeceği şeyler vardı.

"Haklı," dedi Walker. "Vampirlerin çoğu, Jacqueline'in manyak bir tarikat başlattığını düşünüyor. Her zaman Remshi mitine inanan birkaç vampir astrolog olmuştu ama yüzlerce yıldır kimse onları ciddiye almamıştı. Bu kadın ya yeni bir politik güç yaratmak için ya da gerçekten de kehanete inandığı için bu miti yeniden canlandırdı."

"Ne kehaneti?"

"Kehanetler," dedi Walker. "Bir sürü var. Sorun şu ki, bu kehanetlerin hepsi *Remshi'nin Kitabı*'nda toplanmış ve çevirisine güven olmaz. Ayrıca inanılmaz derecede sıkıcı. En büyük kehanet Remshi'nin geri geleceği – gerçi *nereden* geri geleceğini hiç anlayamadım. Dondurulmuş mu ne. Astrologlar bu sene olacağı konusunda hemfikir. Hatta çoktan uyanmış olması gerek, ama güya daha açıklanmamış..." Sonra Cloquet'ye döndü: "Değil mi?"

Çaresizliğimi sanki etrafımdaki hava katılaşıyormuşçasına hissediyordum. Sonunda beni yapışkana saplanan bir sinek gibi ele geçirecekti. Lorcan'ın öldüğünü bilsem her şeyin ne kadar daha kolay olacağını düşündüm. Öyle olsa tüm bunları arkamda bırakabilirdim. Yeni bir ben yaratır, suçluluk hisleri içinde kızımın kırık bir hayat kurardım.

"Bu Remshi'ye," diye döndüm Walker'a, "sen inanıyor musun?" Bir an en yaşlı vampirle sohbetin nasıl olacağını düşündüm. Bir anlık bir düşünceydi çünkü cevabını biliyordum: Hiçbir kati cevap olmayacaktı. Hatta belki yeni bir şey de olmayacaktı. Yepyeni bir yaratık, yepyeni açıklıklar, korkular, yanılgılar ve cevapsız sorular.

"Kim bilir," dedi Walker. "İşim gereği at gözlüğü takmama alıştım. Tahminimce eğer gerçekten varsa, bir sonraki öğünün peşinde koşan, seks yapmaya çalışan yeni bir karakter olacaktır. Ya da gerçekten vampirse belki seks yap-

maya çalışmaz. Gerçi güya takımları hâlâ çalışıyormuş. Yine de, eğer bu bir dinse bizi ilgilendiren kimin ona inandığı ve onun adına neler yapabileceği.”

Konstantinov geri geldi.

“Özür dilerim,” dedim. “Aptallık ettim.”

“Senin suçun değil, unut gitsin.”

Yol yorgunluğundan dolayı zaman kayıp gitmişti. Bilincim yavaş yavaş bulanıyordu. Bulanıklığın içinden Walker’ın kafamdakileri dile döktüğünü fark etmiştim. Bu karmaşanın içinde küçük bir tatmin. Kafamda görüntüler: Küçük kurdun çantaya atılışı, Jake’in kafasının Jacqueline’in bacakları arasında ileri geri gidişi, babamın *Çok üzgünüm Lu* derkenki ifadesi, elimdeki Delilah. Bebek ninnisi.

“Yani kehanete göre,” diye Cloquet’ye teyit beklermiş gibi bakarak devam etti Walker, “Remshi uyanacak, kendini vampirlerin kralı ilan edecek, kendine bir de gelin bulacak ve tüm olağanüstü güçlerini bu yeni vampir kraliçesiyle paylaşacak. İnananlara göre çocuk sahibi bile olabilecek. Jacqui’nin hakkını vermek gerek. Kadın büyük düşünüyor.”

Bir noktada kaloriferler yanmaya başladı ve oda bakımsız bir kokuyla doldu. Suratım kızardı. Eğer gözlerimi kapatıp uzanacak olursam ânında uykuya dalacaktım. Oğlu kaçırılmış ve işkence görüyor, kendisi de uyuyor!

Zoë uyandı, aguladı. Absürt bir masumiyet sesi. Yapmamız gereken şeyin buradan çıkıp Cloquet’nin çekinmeden konuşmasına imkân vermek olduğunun farkındaydım. Şimdi onu sıkıştırmak riskliydi.

“Bildğin her şeyi anlatmanı istiyorum,” dedim. “Şimdi.”

19

Omuzları ve dizlerinde görülebilen son gerilmiş kasları da iflas etti. Bu da tüm mağlubiyetler gibi aynı zamanda bir özgürleşmeydi. Birkaç dakika gözlerini kapadı, sonra açtı. “Seni korumak için bunları daha önce anlatmadım *chérie*. Bana inanmalısın.”

“Anlat lütfen.”

Cloquet iç çekti. Kendine biraz daha votka koydu. Konuşmaya başladığında sesi yorgundu.

“Jacqueline, Remshi hikâyesini ve onun geri dönüşünü saplantı haline getirmişti. Hikâyeyi ciddiye alan vampir araştırmacılar buldu ve bilgi karşılığında ne istiyorlarsa verdi. Verdiği şeyler... İğrençti. Her neyse. Tabii ki kendisinin Remshi’nin kraliçesi olacağına inanıyordu. *Amant royale*”i. Kehanet, Remshi’nin bir gelin seçeceği konusunda çok netti. Şunu anlamak gerekir ki: babası... Sadece bunun uzantısı gibi...”

“Kahrolası çocukluk travmalarıyla ilgilenmiyorum,” dedim. Walker ve Konstantinov ilgiyle dinliyordu. Karlar altındaki bir çam ormanı gibi sessizdiler... (Böyle anlamsız bağlantılar belirliyordu işte. Sanatın amacı da bu diye düşündüm. Bunları kovalamak, ifşa etmek. Kâbus bu bağlantıları durduramayınca veya sanat istemeyince başlıyordu.) “Bana

* (Fr.) Asil sevgilisi. -yhn

sadece oğlumu neden istediklerini anlat,” dedim. Neden bunu sorduğumu bilmiyordum, cevabı çoktan anlamıştım.

Cloquet dağınık saçlarını geriye attı. “Bir ayın var,” dedi.

Elbette olacaktı. Walker, ‘Remshi’nin Müritleri’ dediğinden beri bunu biliyordum. Jake’in başını salladığını hayal ettim, hani o hafta sonları Orta Dünya’yı ya da Amerikan İç Savaşı’nı canlandırmak için kostüm giyen ahmaklarla dalga geçer gibi. Şu durumda Jake’in yanımda olmayışı, arkamdaki bir uçurumdan esen soğuk hava dalgası gibiydi. Bir an ondan nefret ettim. Beni bir sürü sorunla yalnız bırakmıştı – başaramadığımda beni yatıştıracak kimse de bırakmamıştı.

“Kehanete göre Remshi *gammou-jhi* kanı içmeden tam gücüne kavuşamıyor,” dedi Cloquet. “*Gammou-jhi* antik vampir dilinde kurtadam demek.”

İşte.

Kartonpiyerden yapılmış duvarların ortasında, uzun sakallı bir vampirin tören hançerini kaldırdığı B-tipi bir film sahnesi gözümde canlandı. Renkli bir sarkıtı andıran bu hançer oğlumun güm güm atan kalbinin üzerinde kalkıyordu. Jacqueline, kralının yanında, parlak rujlu dudaklarıyla ayini izliyordu.

“O halde ölü,” dedim kelimeleri tartarak. Zoë’ye tanımadığı kardeşi hakkında ne diyeceğimi düşündüm. Benim de tanımadığım kardeşi. Sevmediğim kardeşi. Kaçırılmasına engel olmadığım kardeşi.

“Hayır,” dedi Cloquet öne eğilerek. “Ayin ancak kış ortasında gerçekleştirilebilir. Ama Lulu, bu *gerçek* değil. Bu şey yok. Kurban olmayacak çünkü ortada kurban verilecek bir şey yok. Jacqueline’in bu hayali, Remshi inancı, *c’est une fantasie*.”

“Yine de ölecek,” dedi. “Ya da hayatının geri kalanını bir kafeste geçirecek. Jacqueline’in işine yaramıyorsa, DOKET’e

* (Fr.) Sadece bir fantezi. –yhn

ya da Helios Projesi'ne falan satacak onu." Sevgisiz bir evlilikmiş gibi ileriye görebiliyordum; planlamam, kalkışmam gereken tüm şeyleri. Bunların anlamsızlığını, garanti olan başarısızlığımı. Ne kadar anlamsız olsa da arkamı dönüp vazgeçecek kadar güçlü ve cesur olmadığımı biliyordum. Kötü bir anneydim ama kendime iyilik edecek kadar kötü değil. Kaslarım ağrıdı. Cloquet başı öne eğik oturuyordu. Kafasında harıl harıl bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Bana neden anlatmadığını anladım. Şu ana kadar yaptığım her şeyi yine yapardım ama çaresizlikten kaynaklanan bir dikkatsizlik etme ihtimalim olurdu. Kurtlar ona güvenmek-te yanılmamıştı. Benim iyiliğimi istiyordu. Suratım ve ellerim öfkeyle titriyordu.

"Ne kadar vaktim var?" diye sordum.

"21 Aralık'a kadar," dedi Walker. "Kış gündönümü. Bu sene dolunay tutulmasına denk geliyor. Ama beni dinleyin. Önce tartışmamız..."

"Sadece seni korumak için yaptım," dedi Cloquet. "Kafanı bu fikirler meşgul etsin istemedim."

"Bu kararı vermek sana düşmezdi."

"Sadece..."

"Bu kahrolası karar sana ait değildi. Çeneni kapat artık."

Kalbim sıkışıyordu. Stratejist yanımın zorlukla algılayabildiği ama hiçbir işe yaramayan tüm bu yeni bilgiler. Konstantinov ve Walker kıpırdamaksızın oturuyordu. Konstantinov'un koyu, kemikli eli votka bardağını tutuyordu, Walker ise kollarını kavuşturmuş, ayaklarını uzatmış ve ayak bileklerini ust üste atmıştı. Cloquet ile aramızdaki diyalog onları biraz heveslendirmişti. Özellikle Walker vites değiştirmemi, bir an öfkelenmemi görmekten haz almıştı. Yine o B-tipi filmi hayal ettim. Çok renkli o sarkıt hançeri. Oğlum bu saçmalık için mi hayatından olacaktı? Hokus pokus? Mambo jambo? Büyü? Ama tabii biz kendimiz de

büyüldük. Zoë, Konstantinov, Cloquet, Walker. Benim lanetli leşim – büyü değilse neydi? Ama büyü gibi gelmiyordu. Üzerimde sıradanlığın ağırlığı vardı. Parmaklarımın ucundaki votka beni cezbediyor ama bir yandan bana ne kadar kötü bir anne olduğumu hatırlatıyordu.

Zoë'nin altını değiştirmem gerekiyordu. Ana kucagının cebinde iki bez vardı. Bunu herkesin önünde titreyen ellerimle yapmak istemiyordum. Hey bakın, Kurtkadın anne. İnsan anneler gibi, ama tek farkla: bebeklerini sevmiyor ve onları yiyor.

Bezlerden birini çıkardım. “Alt değiştirebileceğim bir yer var mı?”

Walker ayağa kalktı ve başıyla onu takip etmemi işaret etti. Ön kapıdan salona giden holde üç odayı geçtik. Odalardan biri kullanılmıyordu. Tek kişilik çarşafsız yatak, başucu masası, dökülen beyaz bir IKEA dolap. Zoë'yi ana kucagından çıkardım ve yatağın üzerine koydum. Walker kapıda bekliyordu. Onun varlığı kalçalarım, köprücük kemiğime, göğüslerime ve baldırlarıma işliyordu. Bu da evrenin başka hiçbir hile olmaksızın tamamen sapkın olarak değerlendirdiği anlardan biriydi: *Oğlunu öldüreceklerini öğrendi, libidosu canlandı*. Hiçbir anlamı yoktu. Ya da her zamanki anlamı tekrarlıyordu, yani hepimiz garip yaratıklarız, sorumlu olmadığımız içsel mekanizmalarımız var. Richard'ın beni aldattığını öğrendikten üç saat sonra mastürbasyon yapmışım. İkisini yatağımızda düşünerek dev bir orgazm yaşamışım. Ondan nefret etmediğim anlamına gelmiyordu. Sadece başka bir mekanizma vardı. Jake'in günlüğündeki Sontag alıntısını hatırladım: *Ne olursa olsun, hep başka bir şeyler de oluyor*.

“Sana ne düşündüğümü söyleyeyim,” dedi Walker.

“Ne?”

“Bence oğlunu geri almamız için sana yardım etmemizi istiyorsun.”

“Size para veririm.”

“Biliyorum. Para, Mike ve Natasha’nın işine yarar.”

“Senin işine yaramaz mı?”

“Tabii, benim de yarar. Asil falan değilim.”

“Bana yardım edecek misiniz yani?”

“Ya yardım edeceğiz ya da öldüreceğiz.”

Bir şey söylemedim. Oda, nemli halı ve kalorifer kokuyordu. Bu adamlar gelmeden önce burada kimin yaşadığını merak ettim. Yorgun, üç çocuklu, devletten yardım alan bir kadın ve sürekli açık bir televizyon hayal ettim.

“Öyle ya da böyle çocuğunu geri almaya çalışacaksın,” dedi Walker. “Bazı vampirlerin elinde de Mike’ın karısı var. Sana yardım etmezsek, birbirimizin yoluna çıkacağımız çok açık.”

O halde bizi neden şimdi öldürmüyorsunuz? Söylememe gerek yoktu. Birbirimize baktık. Aramızdaki çekim inatçı bir yumuşaklık yayıyordu. Ayrıca aylardır hissettiğim ilk gerçek cinsel duyguydu. Beni öldürmeyeceği ya da benim onu öldürmeyeceğim anlamına gelmezdi tabii. Her erkek ve kadının bu önermeden yola çıkması gerektiğini düşündüm.

“Peki ya Konstantinov?” diye sordum. “Ölmemi istemiyor mu?” Ne olur ne olmaz diye sinizmin avukatlığını yapıyordum. Belki de beni Konstantinov’un karısıyla takas etmeyi düşünüyorlardı. Ama kadın Jacqueline’in elindeydi ve eğer beni istiyor olsaydı Alaska’da yakalayabilirdi. Tamam, ama başka vampirler de vardı. Jacqueline Helios Projesi’ni umursamıyor olabilirdi ama Elli Ailenin ileri gelenleri umursuyordu. Virüsü taşımadığımı biliyorlarsa beni ele geçirmek isteyebilirlerdi. Muritlere tutsaklarını bırakmaları konusunda baskı yapabilirlerdi. Dikkatli olmalıydım.

“Mike gerekmedikçe kimseyi öldürmek istemiyor,” dedi Walker. “Bana inanmayabilirsin ama bundan başka garanti veremem.” Bir an durakladı. “Bana bak.”

Bu emir beni şaşırttı: ani erkeksi tonun bir kızın kalbine etkisi. Ya da amına, eğer o tür bir kızsaa. Ona baktım. Onu rahatsız etmiş, uyandırmıştım. Uzun zamandır ilgisini bu kadar çeken bir şey olmamıştı. Ama o da beni rahatsız etmişti. Tüm o altın çocukluğunu hissediyordum. *Hiçbir şey sevdiğin bir şeyi öldürmekle kıyaslanamaz.* Ama bu aşk olmayacağı için sorun yoktu.

“Sana yalan söylemiyorum,” dedi. “Biliyorsun.”

Nereden bildiğimden bahsetmeye lüzum yoktu. Çünkü ben de onun gibiydim. Bir katildim. Katiller kulübüne aittik. Gizli el işaretlerine ihtiyacımız yoktu. Tek bakış yeterdi. Sen de öldürdün. Evet.

Sessizce kabul ettim. Kafamı çevirdim ve başparmağımla Zoë'nin yanağını okşadım. Küçük tekmeler attı ve ağzıyla sözsüz şekiller oluşturdu. Tıpkı Delilah gibi. Müritleri düşündükçe zihinsel bir kısır döngüye giriyordum. Yoruluyordum. Yine de kendime Lorcan'ın onların yanında olmasının daha iyi olduğunu söyleyip duruyordum: Ona kış gündönümüne kadar ihtiyaçları yoktu. O zamana kadar onu yaşatmaları gerekiyordu. Helios bilim adamları ise çoktan işe koyulmuş olurdu. Kendime bunu söyleyip duruyordum ama din, papazlar, kehanet, ayinler işin içine girince başım dönüyordu. Kahrolası abra kadabra. Tüm bahisler kapanmıştı. Absürt her şey mümkündü. Hatta muhtemeldi.

“Kaç kişiniz?” diye sordum.

“İhtiyacımız olandan çok daha az. Hatırlarsan biz isyancılarla beraber değildik, çoğu da yeraltına indi zaten. Onları bir daha göreceğimizi sanmam. Murdoch'ın yakalayamadıkları yeni yüzler, kimlikler edinecek.”

“Yani iki kişilik bir ekip mi kiraliyorum?”

“Hey, iki oldukça iyi adam. Ama hayır, ikiden fazlavız. Ben ve Mike'la aynı durumda yirmi kadar insan var. Haksız

yere suçlanıp kaçanlar, bir de içeriden bize yardım edenler. Unutma, senin de Clouseau'n var."

"Aptal biri değil," dedim. "Öyle düşündüğünü biliyorum ama o olmasa şu ana kadar çoktan ölmüştüm."

"Sana inanıyorum. Ama aklında tutsun: boş yere öfke nöbeti geçirmek yok."

"Merak etme. Geçirmez." Yirmi kişi diye düşündüm. Jacqueline'in üç yüz vampiri vardı. Hollywood filmlerindeki bahisler gibi. İstemeye istemeye Aegis'ten Charlie'yi aramam gerekecekti. Fakat şimdilik bundan Walker'a bahsedemezdim.

"Bu işten senin çıkarın ne?" diye sordum. "Ya da para mevzusu açılmadan önce ne istiyordun?"

Gülümseme refleksi yine ortaya çıktı. Aramızdaki cinsel çekimi ima edecekti ama sonunu getiremedi. Yere bakarak, "Mike'a borçluyum. Anlarsın ya," dedi.

Her neyin nesiye, şu an hikâyeyi dinleyecek zaman yoktu. Erkeklik onuruyla alakalıydı muhtemelen. Olsun. Benim için fark etmezdi. Yorgundum. Ana kucagını taşımak sırtımı ağrıtmıştı. Şu yatağa Zoë'yle beraber kıvrılıp kendimi uykuya bıraksam ne şahane olur diye düşündüm.

"Söylesene," dedim bezi açarken. "Senin gibilerini öldürmüş olmamdan rahatsız değil misin?"

Bu çirkin soruyu böyle çirkin bir şekilde sormamın tek sebebi libidomun zamanlamasına gıcık olmam değildi. Onunla yatarsam iyi olacağını, ama ne olursa olsun yeterince iyi olmayacağını bilmek de sinir bozucuydu. Benim türüm için yeterince iyi tek bir şey vardı. Kimseyle paylaşamayacağım tek bir şey.

"Neden?" diye karşılık verdi. "Senin gibileri öldürmüş olmam seni rahatsız mı ediyor?"

20

Kensington'daki otele varınca, Zoë'yi beşigine yatırdım ve Cloquet'yi karşıma oturttum. "Hadi," dedim, "bana şu vampir masalını anlat."

Odalar –süit yatak odası ve bir yemek odası– lüks bir işyeri gibi döşenmişti. Bej ve koyu kahverengi hâkimdi. Londra'nın gergin ve nemli havası, cama yapışmış bizi dinleyen yapay bir zekâyı andırıyordu.

"Sana anlatmış olmam gerektiğini düşünüyorsun," dedi. "Belki de haklısın." Yorgun ve birazcık da deli bir hali vardı.

"Bildğin her şeyi anlat," dedim. "Bir de lütfen benim iyiliğimi düşünüp saçmalamaya kalkma."

İyice gömüldüğü deri koltuk onu bir iç çekişle ağırladı. Tıraşsız suratı şişmiş ve kızarmıştı. Onu terk edecek olsam, başka nasıl bir hayat yaşayacağını düşünemiyordum. Kendini canavar bir kadının iradesine bırakmak için yaratılmıştı. İnsan tarafım ara sıra onu terapiye ikna etmeyi düşünüyordu. Kurt ise bunun zaman kaybı olacağını söyleyerek onu engelliyordu. *Sensiz daha da kötü olur şimdi. Ahbabların doğası da budur: tedaviyle yaşayamaz.*

"Her şeyi anlattım zaten," dedi. "Gerçekten de."

"O halde bir daha anlat. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek istiyorum." Neyle karşı karşıya olduğumuzu çok iyi biliyordum: Anlam ve cevap için çaresiz bir aravis, şimdi ve buradanın absürtlüğünün altında yatan görünmez bir

plan. Aritmetik sessizliğin dehşete düşürdüğü vampirlerle karşı karşıyaydık. Ne zaman namaz kılan Müslümanlar ya da kilisedeki Katolikleri görsem içlerindeki korkuyu hissederdim. Aptalca kafa sallayan Yahudiler, boya fırlatan Hindular, saçmalayan Evanjelistler, bundan ötesi yok diye hepsinin ödleri kopuyordu. Budistler bile (ne zaman sırtan lamalarını görsem onları tokatlamak istiyordum) kendi bedenlerinden korkuyor, tutkudan yoksun bir masal diyarı hayal ediyorlardı. Müritlerin de hiçbir farkı yoktu. Kurtarıcıya olan inançları, tek başlarına bu hayatın üstesinden glemeyeceklerinin kolektif bir itirafıydı. Kendi sevgilim Jake bile hayatının kırk yılını kurtadamların kutsal metni kabul edilebilecek Quinn'in Kitabı, *Kurda Dönüşen Adamlar*'ı takıntı haline getirerek harcamıştı. Cloquet'e göre kitap (ve ona ait taş tablet) gerçekten vardı. Fakat Delon Hanım sayesinde şimdi vampirlerin elindeydi. Cloquet, kitabı kendi gözleriyle gördüğünü (ama okumadığını) iddia ediyordu ve ona inanmamak için bir sebebim yoktu. Fakat ben de Jake'in çıkardığı sonuca katılıyordum: Kitap gerçek olsa bile içindeki hikâye doğru olacak diye bir kural yoktu. Ve hikâyenin doğruluğunu kanıtlamayacağımıza göre ne fark ederdi? Dahası (bu iki şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu istemesem de kabul etmem gerekiyordu) eğer yaşayan en yaşlı vampir hikâyenin geçtiği dönemde yaşamış olsa bile, olaylar hakkında bir şey bilecek diye bir kaide yoktu. Doğru olup olmadığını bilmesi için bir sebep de yoktu.

Düşüncelerimden sıyrılınca, Cloquet'nin daha önce Walker'la beraber anlattıklarını tekrarladığını işittim. Efsaneye göre Remshi yaşayan en yaşlı vampirdi, 'en başından beri' vardı, olağanüstü güçlere sahipti, dönem dönem krallığını geri almak için geri dönerdi.

"Nereden geri dönüyor?"

"Uykudan. Uzun dönemler, yıllar, belki de yüzyıllarca

uyuyor. Vampir ırkının bir çeşit yenilenmeye ihtiyaç duyduğu zamanlarda geri dönüyor. Çok açık değil.”

“O halde kayıtlar olmalı. Tarihlerini yazmıyorlar mı?”

“M.Ö. 2500’de Pasargadae’deki büyük vampir kütüphanesi yanıp kül oldu,” dedi Cloquet. “Tüm resmi tarih tutanakları oradaydı. Kopyalar da vardı ama çok değil. Yıllar içinde bu kopyalar da dağılıp kayboldu. Bazı kayıtlar, o zamandan beri Remshi’nin M. Ö. 400’de Çin’de kısa bir süreliğine ortaya çıktığını anlatıyor. Ama sonra hiçbir kayıt yok, hatta o zamanlar bile onun varlığını reddeden vampirler vardı. Şimdiyse dünya değişti. Vampirler artık pragmatik. Kurtarıcı fikri inanılabilirliğini yitirdi.”

“Ama Remshi cidden varsa, onu hatırlayan yaşayan vampirler de olmalı.”

“Olabilir. Ama o kadar uzun yaşamıyorlar.”

“Nasıl yani? Ölümsüz değiller mi?”

Ayağa kalktı ve kendine mini bardan bir Jack Daniels doldurdu. Cebine sigara için uzandı, sonra Zoe’yi hatırladı. Eski alışkanlıklar. “Ölümsüzler,” dedi. “Ama bu sonsuza dek yaşamayı istiyorlar anlamına gelmiyor. Çoğu hayattan vazgeçiyor. Güneş ışığına çıkıyor ya da kendilerini tahta kazığa atıyorlar. Pek çoğu bin seneden fazla yaşamıyor.”

“Tüm bunları nereden biliyorsun?”

“Jacqueline.”

Vampirlerin tükenmişlik sendromu. (Kelimenin tam anlamıyla.) Oldukça makuldü. Yalnızca dört yüz yıl hakkında düşünmek bile başımı döndürüyordu ki bu sevişme, normal yemek yeme ve güneş ışığında dolaşabilme özgürlüğümü kaybetmeden geçecek bir dört yüz yıldı. Günlüklerden birinde vampirler depresiftir yazdığını hatırladım. Yüzyılları güneşi görmemek. Mevsime Bağlı Duygusal Bağımsızlığı dev ölçekte düşün. Ne bekliyordun?

Cloquet mini harın yanında duvara yaslanmıştı: gözle

götölür biçimde acı çekiyordu. Omzundaki yarayı kontrol edecek birini bulmamızın zamanı gelmişti. “Remshi fikri Antik Yunan ve Roma’da da devam etti,” dedi. “Ama inanların sayısı azalıyordu. Vikingler arasında bir ara canlandı ama uzun sürmedi. Rönesans’a gelindiğinde çoktan bir tarikata dönüşmüştü bile. Jacqueline’den önce iki ya da üç rahip etrafında bir araya gelen birkaç fanatikten ibarettiler. Elli Aile onların zararsız aptallar olduğunu düşünüyordu.”

“Ama artık değil.”

“Hayır. Şimdi onlar da endişelenmeye başladı. Aptallar artık zararsız değil. Sayılar da az değil.”

“Peki ya şu *Remshi’nin Kitabı*?” diye sordum, kelimeleri telaffuz etmekten bile iğrenerek. “Peki ya kehanetler?”

“Jacqueline onların gerçek olduğuna inanıyordu. Ama bence hikâyenin en zayıf tarafı bu kehanetler. Kitabın çeşitli versiyonları var. Kimse nereden çıktıklarını, kimin tarafından yazıldıklarını bilmiyor. En erken kopyası 2. yüzyılda Atina’da ortaya çıkmış. Ama daha eski bir kitabın tercümesiymiş güya. Bilemiyorum.”

“Ama sen gördün, öyle mi?”

“Tabii ki. Jacqueline’in elinde kopyaları vardı.”

“Ve?”

Başını usulca salladı. “Bir şey anlamadım. Hepsi... tekerleme gibiydi. Ayrıca matematik ve astronomi. Güya geri dönüşün tarihi ve yerini belirtiyormuş.”

“Jacqueline bu yer ve zamanı biliyor o halde?”

“Tarih sır değil. 1638’den beri *solstice d’hiver** sırasında dolunay tutulması gerçekleşmedi. Ama ondan önce ortaya çıkıyor. Nerede ortaya çıkacağını güya sadece rahipler biliyormuş. Bu bilgiyi de son âna kadar sır gibi saklayacaklar-

* (Fr.) Kış gundönümü. -yhn

miş, biri son anda müdahale etmesin diye. Ama Jacqueline bir yolunu buldu.” Neşesizce güldü. “Her zaman bir yolunu bulur zaten.”

Yine o görüntüler: Sunakta Lorcan, çıplak, ağzı açık Jacqueline, dizleri üzerinde Jake ona oral seks yapıyor. O âna kadar onun hakkında hiçbir şey hissetmediğimi fark ettim. Sadece üstesinden gelinmesi gereken bir engeldi, sevilip sevilmeyecek bir insan değildi. Şimdi *her zaman bir yolunu bulurun* üstüne onu öldürmek istediğimi fark ettim. Yüzüne bakıp, bu anın tadını çıkardığımı görmesini bekleyecek, sonra onu öldürecektim. Bana derin, iliklerime işleyen bir tatmin sağlayacaktı. Bunu bilmek küçük bir mutluluk kaynağıydı; tıpkı ayağımda olmasına katlandığım bir dikenden bir anda kurtulmuş gibi.

“Daha fazlasını bilmediğim için üzgünüm,” dedi Cloquet. “Ama o zaman tüm bunlar bana çok saçma geliyordu.”

Bana da saçma geliyordu ama bu oğlumun katledilmeyeceği anlamına gelmiyordu. *Gammou-jhi kamını içene kadar*. Bu cümle beni öfkeliendiriyor ve yoruyordu. Öfkeleniyordum çünkü her dolunayda üç metrelik bir canavara dönüşüp birini parçalayıp yemekten daha fazla hokus pokus, gelişigüzel ya da aptalca değildi. Ben kimdim ki buna inanmayacaktım? Daha iki yıl öncesine kadar kendi içinde yaşadığım gerçekliği reddediyordum.

Yine de inanmıyordum. Elimden gelmiyordu. Kendime, binlerce yıllık bir vampirin gelecek binyıllar için düzenli olarak yeniden uyanacağına dair tahminlerde bulunduğuna ve bu tahminlerin doğru çıkacağına inanıp inanmadığımı sorduğumda cevap Hayır oluyordu. Kendime, Jacqueline ve Müritlerinin buna inanıp inanmadığını sorduğumda ise cevap Evet’ti. Walker’ın da dediği gibi, oğlumun hayatı söz konusuysa önemli olan tek şey buydu.

Walker.

Bildiğim iki şey vardı. Birincisi, onunla yatmak sahiden kötü bir fikirdi. İkincisi, onunla yatacaktım.

“Duş alacağım,” dedim Cloquet'ye. “Sen de dinlen.”

Bir dakika olduğu yerde kalarak elindeki viskinin altın ışığına baktı. Sonra bardağını kaldırdı, geri kalanı içip barın üstüne koydu ve kapıya yöneldi. Durdu. Dönmedi.

“Belki de haklıydın,” dedi. “Belki de sana söylemeliydim.”

Hemen cevap vermedim. İnsan yanımda, ona teselli edici bir söz söylemenin bana hiçbir şeye mal olmayacağını söylüyordu. Kurt ise onun dizginleri ele geçirmesine içermişti. Lanet'in grameri birkaç dakikalığına da olsa burada biraz acı çektirtmenin yerinde olacağına ısrarcıydı. Dengeyi kurdum. Yorgunluktan çevresel görüşümü yitiriyordum. Sonra Jake'in bana Harley'nin sevgilisinin odasında hışımla çıkışına dair anlattığı bir hikâyeyi hatırladım. Harley o kadar öfkeliymiş ki, sokağa çıkana kadar ayakkabıları ters giydiğini fark etmemiş. Jake hakiki bir neşeyle gülmüştü. Sonra *Tanrım, keşke Harley'ye daha iyi davransaydım*, demişti.

“Hatalıydın,” dedim sessizce. “Ama haklı sebeplerin vardı. Şimdi Tanrı aşkına git ve uyu.”

21

Ertesi gün Walker'ı kötü bir haberle aradım: Jake'in (yani benim) Aegis'teki adamı Charlie Proctor gitmişti. Şirketi aradığımda, hafif İrlanda aksanlı bir kadın Proctor'm artık onlarla çalışmadığını söyledi. Hayır, başka numara bırakmamıştı. Hayır, mesaj iletemezdi. Hayır, daha fazla bilgisi yoktu. Ama beni Proctor'un yerine gelen Bay Hurst'e bağlayabilirdi. Ters giden bir şeyler olduğunu anladım ve onu geri arayacağımı söyleyip telefonu kapadım. Önce, Walker'a bir şey söylememeyi düşündüm. Ne faydası olabilirdi ki? Aegis'i kullanamayacaktık ne de olsa. Ama içimden bir ses onu aramam gerektiğini söyledi.

Durumu anlattım ve bir anlık sessizlikten sonra, "Başka bir şey söyleme. Telefonu kapa. Resepsiyonda sana mesaj bırakacağım. Bu numarayı bir daha arama ve telefonunu getirme. Cloquet'ye de söyle telefonunu kullanmasın," dedi. Sonra telefonu kapadı.

Dört saat sonra beni Hammersmith alışveriş merkezinin altındaki otoparktan aldı. BMW cipin yerine yan tarafında EMERSON MÜHENDİSLİK yazan bir Ford hafif ticari araçla gelmişti. Zoë'yi üzerimdeki ana kucagında görünce, "Onu saklayacak kamuffaj kıyafeti bulmak güç olacak, farkındasın değil mi?" dedi.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Telefonunu bıraktın mı?"

“Evet, ne oldu?”

“Murdoch, Özel Harekât'ı bırakıp DOKET'te çalışmaya başlamadan önce nerede çalıştı bil bakalım?”

Jeton ânında düştü. Aegis. Aptal hissettim. Verdiğim zararı hesaplayacak durumda değildim. Proctor'un kayboluşunun uyarı sinyali vermesini bir kenara bırakırsak (ölmüş müydü? Beni ele vermediği için? Yani sonuçta Güvenebileceğim Kişi'lerden miydi?) Murdoch, Merryn'de yarım kalan görevden de haberdar olabilirdi. Ama biliyorsa neden hâlâ hayattaydım? Belki de kendinden önceki Grainer gibi o da eski kafalıydı ve kurtadamları sadece dolunaydaki kurt hallerinde öldürüyordu. O halde canıma kastetmesi için önümde daha yirmi dört gün vardı. Peki ya Draper ve Khan mekânı terk etmeyip Walker ve Konstantinov'u içeri girerken gördüyse? Murdoch şu anda bizi takip ediyor olabilirdi.

“Büyük ihtimalle şimdilik bir tehlike yok,” dedi Walker. “Murdoch, Aegis için çalışalı on sene oldu. Beraber çalıştığı insanların hâlâ orada olduğundan şüpheliyim. Ama gereksiz risk almak istemiyoruz. Merryn'i duymuş olabilir ama Aegis'tekilerin senin kim olduğunu bilmeleri için bir sebep yok. Ayrıca Murdoch şu aralar doğaüstü hedeflerle pek ilgilenmiyor. Aklında sadece Tasfiye var. Muhtemelen tehlikede değilsin. Başından vurulmak üzere olan benim. Belki aracı sen kullanmalısın?”

Yağmur yağıyordu ve hava kararmıştı. Şehrin dışına, batıya, M4 otoyoluna doğru yol alıyorduk.

“Aegis'i kullanmak istediğimi sana söylemeliydim, üzgünüm,” dedim.

“Boş ver, ama bundan sonra...”

“Tamam.”

Baş başa olduğumuz gerçeği iyiden iyiye üzerimize çöküyordu. Geçen gece aramızdaki samimiyetten sonra şimdi zorlama bir his oluşmuştu. İstesem de istemesem de Babil'in

Fahişesi'nin tatili bitmişti. Theresa Teyzemin hüsnü tabiriyle 'orada' ne olduğunu reddedemezdim. Sabaha karşı sür-real seks rüyaları görüyordum: Yüzleri gözükmeyen parlak kadın ve erkekler bir mezbahada sevişiyorlardı. Bazen insan biçiminde onlardan biri oluyordum. Bazen de insan değildim. Canavar çenem, adamın birinin meni yayılmış göbeğini parçalıyordu. Yüzüm alevler içinde uyandım, ellerim apış aramdaydı. Bir an duraksadım –*eğer bunu yaparsan cin gerçekten de lambasından çıkacak küçük hanım*– sonra boyun eğdim ve darmadağın bir halde boşaldım. İşte yaptın. Evet, yapmıştım. Kara mizah, başa gelen çekilir diyordu.

“Neyse,” diye devam etti Walker. “Ayağının altındaki torbada iki temiz telefon var. Biri sana diğeri de Fransız’a. Sizinkilerin dinlendiğini sanmıyorum ama şansa bırakamayız. Bundan böyle yalnızca bunları kullanın. Otelinizi de değiştirmeniz gerek.”

Mastürbasyonu hatırlamak beni gülünç bir biçimde tahrik etmişti. Kurt tamamen uyanmış, dişlerini yalıyordu. Böyle olmamalıydı. Oğlu kaybolmuş bir anne olarak varlığını bitmeyen bir acıya teslim etmem gerekiyordu. Başka bir şeye, hele buna, yer olmamalıydı. Yine de buradaydı işte. Ne olursa olsun, başka bir şey de oluyor. Tersini iddia eden ancak kötü sanat ya da boktan gazeteciliktir.

“Ne zaman haber alırız?” diye sordum.

“Bilemiyorum. Jacqui kendi takımını ayıracak. Kimse görmeden üç yüz vampiri harekete geçirmesinin imkânı yok. Bir kısmını dağıtacak, favorilerini yanında tutacak. Senin bebeği de yanında tutacak, orası kesin, ama Natasha konusunda emin değilim. Bizim önceliğimiz Natasha, anlıyorsun değil mi? Yani kusura bakma Mike’in umursadığı tek şey karısı.”

“Anlıyorum,” dedim.

“Bak,” yine o gülümseme, parıldayan bir savunmaya ge-

çiş, “eğer onu kurtardığımızda hâlâ hayattaysam, o noktada bırakırım. Tabii eğer o zamana kadar birbirimize âşık olmadıysak.”

“Para konusunu konuşmadık,” dedim.

“Hayır, ama Aegis’i kiralayacaktın. Pek ucuz değiller.”

“Orası öyle. Keşke çenemi kapasaydım. Bu konularda hiç iyi değilim.”

“Bu konuyu sonra konuşalım. Ortamı bozuyor. Çok sessiz bir bebeğin var. Eğer emzirmen gerekirse çekinme. Garipsemem.”

“Aklımda tutarım, ama az önce emzirdim.”

“Hiç ağlamıyor mu?”

“Pek değil. Doğduğundan beri belki dört kez ağladı. Küçük bir İsa peygamber gibi. Ya da belki dilsizdir.” Gerçekten de Zoë şaşırtıcı derecede sessiz bir bebektir. Uyuyor, uyanıyor, emiyor, işiyor, kusuyor, dilediği zaman kaka yapıyor, ama nadiren ağlıyordu.

Kaybolan kardeşi adına seni sessizce yargılıyor.

“Hazır olduğumuzda onu ne yapacaksın?” diye sordu Walker.

Evet, bu önemli bir soruydu. Cloquet’yle mi bırakacaktım? Evde onunla kalıp kardeşini kurtarması için başkasına mı güvenecektim? Onu da yanıma mı alacaktım? İlk iki seçeneği kabullenmek güçtü. Üçüncüsü ise resmen maskaralıktı. Şu ana kadar bu sorunu erteleyerek, belki kendiliğinden çözülür diye ummuştum. “Hazır olduğumuzda yeniden sorarsın,” dedim. “Bu arada, şu – Siktir!”

“Ne oldu?”

Şeytan dürttü.

Veya da dürtmedi de itti. Zoë’nin bana yapışık bedeni de hissetti. Elektrik verilmiş ya da iğne batırılmış gibi olduk. Gerilip sonra rahatladığımı hissettim. İki saniye sonra her şey normale dönmüştü.

“Ne oldu?”

“Bilmiyorum. Garip... Buraya geldiğimden beri bazen nöbet geçiriyorum...”

“Ne nöbeti?”

“Bir şey yaklaşmış gibi. Yanımdan geçiyormuş gibi.”

“Kötü bir şey mi?”

“Bilmiyorum.”

“Arabayı durdurmamı ister misin?”

“Yok, gerek yok. Aslında, otoyola çıkmasak? Şehirde kal-sak?” Her ne ise burada olduğundan şüphem yoktu. Jake’in hayaletinin kendini önümüzdeki bariyerlere atmasını ne kadar istersem isteyeyim, öyle olmadığını biliyordum.

“Sorun değil,” dedi Walker. “İyi olduğuna emin misin?”

“İyiyim. Özür dilerim.”

Bu, ona ne olduğumu, arabada neyle beraber yolculuk ettiğini hatırlattı. Aramızdaki çekime karşı mantığının harekete geçtiğini hissediyordum. Dün gece adrenalin her şeyin mümkün olduğunu söylemişti. Şimdi kendine hayret ediyordu. Bir şey söylemek, bununla ilgili espri yapmak istiyordu ama geçen an onu sersemletmişti. Yolun ışığı güzel profiline yansıyor. *Güzel profili*. Ne yaptığını gördün mü? Cini lambadan çıkardın.

“Sana şunu soracaktım,” dedim. “Konstantinov’un hikâyesi ne?”

Dinlemeye niyetim yoktu. O anlatırken, demin hissettiğim her ne ise (korku? deja vu? soyut bir tür uyarılma?) onun hakkında düşünmeyi planlıyordum. Ama anlatmaya başladığında, istemeden kendimi hikâyeye kaptırdım.

Konstantinov, Morshansk’ta devlet çiftliklerinden birinde büyümüş. On dört yaşında, çiftliğin şefinin on dört yaşındaki kızı Daria Petrov’a âşık olmuş. Kız da ona âşık.

“Âşk derken,” dedi Walker, “lanetli yoğunlukta bu duygudan bahsediyorum. Bu ikisi Romeo ve Juliet’e taş çıkara-

bilirmiş. Mike'la bu konu hakkında konuşamazsın bile, ya da en azından uzun yıllar konuşamazdın. Şimdi bile konuyu açmak için doğru zamanı ve tonu tutturan gerek.”

Genç aşıklar, geceleri civardaki ormana kaçıp erotik keşifler yapmayı alışkanlık haline getirmiş. 1980’de bir yaz gecesi, davetsiz bir misafir onların gece sefasına katılmış. Bir vampir.

“O kötü tesadüflerden biri işte,” dedi Walker. “O âna kadar sadece yiyişmişler, cidden sevişmemişler. O gece ilk defa, meşe ağacının altında sonuna kadar gitmişler. Mike o an sonsuza dek değişmiş.” Walker hüzünlü bir şaşkınlıkla başını salladı. “Herhalde öyle ilk seferler milenyumda birkaç defa görülür. Diğer herkesinki ya korku hikâyesi ya da komedi oluyor genelde.” Bana kaçamak bir bakış attı.

“Korku-komedi,” dedim, ilk seferimin rahatsız edici hatırasına rağmen. On altı yaşındaydım, Rehoboth’ta bir plaj partisinde Luke Peters’la kum dağında sevişmiştim. Her şey yolunda gidiyordu, ta ki esintiyle uçuşan bir çöp torbası kışına yapışıp Luke’un ödünü koparana kadar. Gülme krizine girmiştim, sonra emekleyerek kenara çekilip akşam boyunca içtiğim içki ve otun etkisiyle kusmuştum.

“Şanslıymışsın,” dedi Walker. “Benimki direkt dehşetli. Neyse, Mike için olay basitti: Hayatının geri kalanını bu kızla geçirecekti. Bu destansı kesinlik Ruslar’a has bir şey. Amerikalılar’a göre değil.”

Mutluluktan dağılmış, hazla yeniden doğmuş Konstantinov işlemek için birkaç adım öteye gitmiş. Geri geldiğinde garip bir manzarayla karşılaşmış. Daria uyuyor gibiymiş ama sırtının kamburu çıkmış; kafası yerden birkaç santim yukarıda, kolları ise hareketsizmiş. Sanki görünmez bir sihirbaz onu havaya kaldırıyormuş gibi. Bir an Konstantinov anlam veremedi durmuş. Sonra kızın boynunun altındaki büyük beyaz eli görmüş ve çığlığı basmış. Bunu duyan vam-

pir kafasını kaldırınca görsel bulmaca çözülmüş. Olgun, koyu saçlı, uzun boylu bir erkek vampir en aşağıdaki daldan tepetaklak sarkıyormuş. Bir eli Daria'nın sırtında, diğeri de boynundaymış. Büyük ihtimalle en başından beri ağacın tepesinden onları izliyormuş. Birkaç dakika Konstantinov'a bakmış, sonra Daria'yı daha yükseğe kaldırıp dişlerini boğazına geçirmiş.

"Kaçabilirdi," diye devam etti Walker. "Kız zaten ölmüştü. Başka kim olsa kaçardı. Ben kaçardım."

Konstantinov ise kaçmamış. Eğilmiş ve toprağı eliyle yoklamış. Zavallı bir tahta parçası bulup yaratığa doğru ilerlemiş.

"Diğer elinde de kurşun kalem varmış," dedi Walker. "Ceketinin cebinde saklı duruyormuş. Mikhail böyledir işte. Kurşun kalem. Sol eliyle tahta parçasını, sağ eliyle de kurşunu var gücüyle saplamayı planlamış. Ona niye kaçmadığını sordum. Bana ne dedi biliyor musun?"

"Ne?"

"Hiç aşık oldun mu diye sordu."

Kew Köprüsü istasyonunu geçmiştik; çok geçmeden köprünün üzerindeydik. Londralılar şemsiyelerin altında, ya omuzlarını büküp suratlarını buruşturmuş halde aceleyle yürüyor, ya da dükkân kapılarında bekleyerek cep telefonlarıyla konuşuyordu. Bana ait olmayan ama bir kenara da atamadığım insan dünyası. *Hiç aşık oldun mu?* Aracın sıcaklığında, kelimeler ikimizi de usulca germiştii. Aşkın, tarihin içinden parlayarak geçen cılız bir dere olduğunu düşündüm. Her şeyin ortasında böyle dokunaklı düşüncelere kapılıyor, gözlerimi kırıştırmak ya da yutkunmak ya da başka tarafa bakmak zorunda kalıyordun.

"Mike'a göre," dedi Walker, "vampir şaşırmış, belki biraz da duygulanmış. Kızın vücudunu yere atmış, sonra kendisi de yere inmiş. Mike bir metre kadar ilerdeymiş. Daria'nın

kanının kokusunu alıyormuş. İlk kez o an, kanın kokusu olduğunu fark etmiş.”

Walker yine benim ne olduğumu unutmuştu. Sesimi çıkarmadım. Sonra hatırladı. Tabii ya, kan kokusu ne bilir. Yine de bir tarafı umursamıyor, kararsız tarafının da kendine katılmasını bekliyordu. Karar verecek olsa hayatının ne hale geleceği belli değildi. Annemin, *Al onu Lulu*, dediğini hayal ettim. *Almaya degecek ne kadar az adam olduğunun farkında mısın?* Sert beline sarılmanın, ayaklarımı beline dolamanın tatlı utanmaz hissini hayal ettim. Tüm bu leziz karmaşıklıklar...

Konstantinov, kurşun kalem planının işe yarayıp yaramayacağını öğrenememiş. Bir anda kafasının yanından bir şey uçmuş. Aynı anda vampirin, biri onu hayvan gütmeye değneğiyle dürtmüş gibi kasıldığını görmüş. O an, ayın önündeki bulutlar açılmış ve canavarın kalbine saplanmış –bir oktan daha kalın olan– tahtayı görmüş. Bir erkek sesi ona Moskova Rusçasıyla, “Tanrı aşkına evlat, neredeyse kafanı koparacaktım. Niye kaçmadın?” demiş.

“Gerisi tarih,” dedi Walker. Vampirin katili, Av’ın Sovyet biriminin üyesiymiş. O ve ortağı bir haftadır vampirin peşindeymiş. Mikhail onlarla oradan gitmeye hazırmış ama avcılar buna izin vermemiş. Organizasyonu bulup katılmak iki senesini almış, ama bir kere bir şeye karar verdi mi...

O zamandan beri, *otuz senedir*, diye vurguladı Walker, Konstantinov herhangi bir kadınla yakınlaşmamış – ta ki on iki ay önce Natasha’yla tanışana kadar. “Kim bilir,” dedi Walker, “belki belli bir miktar sevmeyip bedel ödemesi gerekiyordu. Bence kendisi de Natasha’yla tanışana kadar bunun farkında değildi. Ama tanıştıklarında, onu Tanrı yollamış gibi davrandı.”

Ve Tanrı hiçbir zaman tatmin olmadığından, Yaşayan Ölüler onu da Konstantinov’un elinden almış.

“Benim hatam,” dedi Walker. Sol tarafımızda Thames nehri görünmüştü bile. “Ciddi bir ikramiye almasına iki av daha kalmıştı. Para, Natasha ve onun işine çok yarayacaktı. Hırvatistan’dan, Türkiye’den ya da Yunanistan’dan küçük bir bar alacaklardı. Natasha’yla tanıştığından beri bu işi bırakmak istiyordu ama onu bonusu beklemesi için ikna ettim.”

Bu noktada ‘hayır senin hatan değil’ demem gerekiyordu ama aklım az önceki şeytan dürtmesine gitti. Hâlâ anlam veremiyordum, korkup korkmadığımdan da emin değildim. Tek bildiğim Zoë’nin de hissettiğiymiş.

“Merryn’daki vampir cesedi,” dedim. “Jacqueline’in rahiplerinden biri olduğunu söylemiştin. Onun hikâyesi ne? Merryn’in korumalarından biri mi öldürdü?”

“Kafası kesilmişti, o yüzden sanmıyorum. Görebildiğim kadarıyla ortada kafa kesmeye yarayacak bir alet yoktu.”

“Yani...?”

“Bilmiyorum. Belki bilmediğimiz başka biri daha vardı. DOKET’teki arkadaşlardan telefon bekliyorum. Şimdiye dek olaydan haberdar olmuşlardır. Yavaşlar ama sonunda hedefe ulaşıyorlar.”

Hammersmith alışveriş merkezinin altındaki otoparka geri döndük. Mekân donmuş beton, alüminyum boru ve egzoz kokuyordu. Arabadan çıkmanın vakti gelmişti ama istemiyordum. Otele geri dönüş yolculuğu beni tedirgin ediyordu. Şehrin her tarafı gözetleniyor olabiliirdi. Walker’ı öpsem ne tepki vereceğini düşündüm. Her şeyin yanı sıra öteki ağzımın çiğneyip yuttuğu insan etlerini de düşünebilirdi.

“İyi misin?” diye sordu.

Hayır, değilim. Yalnızım, yorgunum, iyi bir anne değilim ve aptal arzularım başımı ağrıttıyor.

“İyiyim,” dedim arabanın kapısını açarken.

Tam o sırada susturulmuş namludan çıkan bir kurşun kafamın yanından geçerek kapının camını deldi.

22

Walker beni kendine doğru çekti ve aracı vitesine taktı. “Aşağıda kal,” dedi sakince. İkinci bir kurşun –motorun ve lastiklerin sesine rağmen sesi duyuluyordu– ön camı deleerek arka koltuğa saplandı. Gümüş? Zoë’nin kafası az daha vitesine çarpıyordu. Hemen kendimi onunla ön pano arasına koydum. Walker, aracı kapısı açık halde hızla yana doğru döndürdü.

“Kafasına dikkat et,” dedi Walker. Arkamızdan bir yerden de lastiklerin sürtülme sesi geliyordu. Açık kapı bir sütuna çarpıp kanadı. Camı kırıldı, sanki cam olduğunu ve kırılması gerektiğini o an hatırlamıştı. Suratım Walker’ın kucağındaydı. Haki renk pantolonunun yıkanmış kokusu, bana 11. Sokak’taki evin alt katında bulunan çamaşır odasını hatırlattı. Tabii bir de oral seksi. Bağlantılar böyle anlarda bile bağlantıdır. Beyin, *bana bakma ben sadece burada çalışan bir elemanım*, der. Ani dönüşle ve çarpma ile sarsılan Zoë ağlamaya başladı. Bu da onu teselli edememenin ufak acısını hissettirdi.

“Tutun,” dedi Walker.

Tüm yön duygumu yitirdim. Bir düzen vardı –hızlan, fren, ani dönüş, hızlan– ve rampadan sokak seviyesine çıktığımızı anlıyordum ama bir kurutma makinesinin içinde bile yönümü daha iyi tayin edebilirdim.

Birden daha uzun, düz bir yola çıktık, Walker’ın kanın

kasları gerildi; saf sessizlikteymişiz gibi hissettiğim birkaç dakikadan sonra çıkış bariyerine çarparak yola çıkarken ön cam kırıldı ve Londra'nın nemli gece kokusu aracın içine sindi.

"Hâlâ takipteler mi?" diye sordum.

"Emin değilim. Aşağıda kal. Sikik anacaddeyiz şu an."

"Kimdi?"

"Göremedim. Büyük ihtimalle Murdoch'ın adamları. Hanımefendi nasıllar?"

Hava ve sesteki değişim Zoë'yi sakinleştirmişti. "İyi," dedim. "Ne yapacağız?"

"Bu ticariyi bırakmamız gerek. Aracı tanıyorlar. En iyisi – dur bir dakika. Tümsek." Zoë'yle ne kadar yükseldiğimizi görünce, hâlâ oldukça süratle gittiğimizi anladım. Etrafımızda kornalar çalınıyordu. Kırık camımın dışından bir yayanın *oha* dediğini duydum. İçeri giren hava soğuktu; nemli kaldırım, egzoz ve kızarmış yemek kokuyordu.

"Koşabilir misin?" diye sordu Walker.

"Evet."

"Hızlı?"

"Evet."

"Tamam, o zaman bir dakika sonra duracağım. İstasyondaki alışveriş merkezinin tam dışında olacağız. Dışarı çıkınca koşacağız. Diğer tarafta taksiler var."

"Kafayı mı yedin sen?"

"Yirmi bin tane ikizi olan bir arabayı takip etmek daha zor. Bu boktan ticari işimize yaramaz. Temiz telefonlar sende mi?"

"Evet."

"Tamam. Sana söylediğimde. Daha önce değil, anladın mı?"

"Anladım."

Her şey çok hızlı oldu ama detaylarla doluydu: Walker'ın

deri ceketinin kokusu, pembe ve beyaz bir dondurma kamyonunun geçişi, Zoë'nin nemli ellerinin bir anlığına dudaklarıma bir deniz yaratığı gibi yapışması.

“Büyük bir tümsek, sonra çıkıyoruz,” dedi Walker. “Hazır...” Şiddetli bir şekilde kaldırıma çıktık. Yayalar cıglık cıglığa kaçtı. Korkmuş, öfkelenmiş, biraz da beklenmedik bir şey oluyor diye keyiflenmişlerdi.

“Şimdi.”

İnsanların yüzleri alışıldığı gibi bulanık değil, aksine canlı vesikalık gibiydi. Kısa bir süreliğine Londra'nın soğuk karanlığını, kalabalığın yumuşaklığını ve yaydığı sıcaklığı hissettim. Sonra kapıdan girip, yolcu salonundan koşmaya başladık. Walker ceketinin içinde sakladığı silahı tutuyordu, bense Zoë'ye Amerikan futbol topu gibi sıkıca sarılmıştım. Her an olabilir, her an olabilir diye düşünüyordum. Kurşunu, silah sesini duymadan bir salise önce hissedersin. Dükkanların camları farklı, yaygaracı ve anlamsızdı – W H Smith, Superdrug, Tesco Express. Genelde son gördüklerin böyle iğrenç, ruhsuz şeyler olurdu... Derken yürüyen merdivenlerden çıkıp tekrar sokağına çıktık.

Arkama baktım. Eger takip eden varsa. alışveriş yapanların arasında gizleniyordu.

“Buraya!”

Walker, üç taksilik bir sıradaki ilk taksinin kapısını açıyordu. Taksinin aydınlık içi çok güzeldi. Zoë'yi kendime yakın tutarak içine girdim.

23

Walker'ın takip edilmediğimize ikna olması için yarım saat boyunca bir sürü yan yoldan dolaşmamız gerekti. Yine de Kensington'daki otele gitmemize karşıydı.

“Sana mı yoksa bana mı nişan alıyorlardı?”

“Kim bilir?” dedi. “Murdoch değildi ama.”

“Nereden anladın?”

“O olsa ıskalamazdı. Sıradan askerleri yollamasına şaşırdım. Bu zevke bizzat erişmek isteyeceğini düşünüyordum.”

“Belki ikimize de nişan alıyorlardı,” dedim. “Sonuçta hâlâ DOKET değiller mi? Kurtadam affı falan çıkmadığına göre.”

“Her halükarda, otelinizi de bildiklerini varsaymamız gerek. Bizim evi de. Mike’la yeterince gizli evimiz kalmadı.”

Cloquet için endişeleniyordum. Saatlerdir dışarıdaydım. Şimdiye duvar kâğıdını yiyor olmalıydı. Ama eğer cep telefonu ve oda telefonu dinleniyorsa ona nasıl ulaşabilirdim?

Sonunda resepsiyonu aradım. Var olmayan Tanrı sağ olsun, beni hatırladı (oteldeki ilk gece Zoë’nin bezi bitmişti ve en yakın 24-saat açık dükkânın yerini öğrenmem gerekmişti) ve biraz ikna etmem gerekse de istediğimi yapmayı kabul etti. 427 numaralı süitteki Bay Malraux’yu arayacak, aşağı gelip Bayan Atwood’un acil yolladığı mesajı almasını isteyecekti. On dakika bekleyecek, sonra resepsiyonistin Cloquet’ye vereceği kendi telefonunu arayacaktım. Şüpheli

Walker bile resepsiyonistin telefonunun dinlendiğine ihtimal vermiyordu.

Cloquet tahmin ettiğim gibi endişeliydi. Söylemedi ama onu ektiğimi düşünmüştü. Güvenimi sarsmıştı, ben de bu yüzden Amerikalı oğlanla kaçmışım. Onu telkin etmem gerekeceğini biliyordum ama şu anda değil. Şimdi pratik detaylarla ilgilenme zamanıydı. Ona yeni cep telefonunun numarasını verdim ve ne olduğunu anlattım. Otelden çıkması gerekiyordu. Yanımızda çok eşyamız yoktu, o yüzden fark edilmeden sığılması kolay olacaktı. Resepsiyonist mutfak çıkışından onu alacak, bir araba ayarlayacaktı. Dorchester'da benimle buluşacaktı. Aklıma gelen ilk otel buydu, sanırım bir James Bond filminden aklımda kalmıştı. Walker, Londra'yı terk etmemi önermişti ama bunu yapamazdım. Jacqueline ve Müritler'in yerini tespit ettiklerinde orada olmak istiyordum. Ayrıca İngiltere coğrafyası konusunda zayıftım. En azından Londra'da kendi yönümü bulabiliyordum.

Yeni otele Jane Dickinson adıyla giriş yaptım. (Cloquet yeniden bir süreliğine Pierre Rennard olacaktı.) Walker, yumuşak bir ışıqla aydınlatılmış art deco* tarzı süite kadar benimle çıktı. Pembe, krem, açık yeşil, kahve kenarlar ve Karayip kumsalları renginde bir halı. Lüks yatlardan birindeki kabinlere benziyordu. Akşamın şoku ve adrenalin yükünden sonra iyi geldi. Perdeleri kapadım. Elli papele, otel görevlisini en yakın süpermarkette bebek ihtiyaçlarını almaya yolladım. Yirmi dakika sonra, Zoë temiz bezlere ve pişik kremine kavuşmuştu. Onu emzirirken (sırtımı Walker'a dönmüştüm; utandırmayan müşterek bir anlayış ve tenin erotik arzusunu kurutma çabası) Konstantinov arayıp durumu anlattı. DOKET'teki adamlarından Jacqueline'le ilgili

* Geometrik desenler ve gotik süslemelerden yararlanan, mimari ve iç dekorasyonda sıkça kullanılan Fransa menşeli sanat akımı. -yhn

bilgi alamamıştı. Zoë'yi omzuma koydum; sırtını sıvazlayıp, ninni mırıldanıp, onu sallarken odanın içinde yürüyordum. O sırada Walker kendine bardan bir bardak Laphroaig dol-
duruyordu. Beş dakika ve hanımlara yakışmayacak bir gaz
çıkarmadan sonra kızım uyumuştı. Beşik olmadığı için
onu koca yatağa koydum. Otelin dört dev yastığıyla etrafını
çevirdim. Sonra resepsiyonu arayıp Mösyö Rennard'a ote-
le vardığında iletilmek üzere bir mesaj bıraktım: Giriş yap.
Odana git. Aramamı bekle.

Walker bunların hiçbirini kaçırmıyordu.

Telefonu ahizeye koyduğumda birbirimize bakakaldık.

Silahlar ve kovalamaca bizi buraya getirmişti ama artık
burada olduğumuza göre, ertelemek (şu ana kadar yaptığ-
ımız sadece bir ertelemeydi) anlamsızdı. Aramızda üç
metre, karşı karşıyaydık. Onun için kısa süre önce yaptığ-
ım doğumun sorun olup olmayacağını düşündüm. Ya da
belli belirsiz hâlâ kilolu olup olmadığımı. Doğum sonrası
kilom hızla düşüyordu (nasıl düşmesin) ama hâlâ normal
kilomdan çok uzaktım. On sekizimden beri 52 kiloydum ve
Lanet bile bunu değiştirememişti. (Yani insan kilomu de-
ğiştirememişti. Dönüşmüş halimle bir kere tartılmışım. Do-
kuzuncu avımdan sonraydı – *Parc National des Cévennes*'in*
kenarında, yüksek tavanlı örümcek ağılarıyla kaplı bir evde
yaşayan bir duldu ve her nedense evinde antika eczane tar-
tıları vardı. Kandan sarhoş ve etten ağırlaşmış halde tartıya
çıkılmışım ve 185,5 kilo olduğumu görmüştüm. Lauren'ı
arayıp, *Naber, uzun yıllardır görüşmedik ama çok komik bir
şey oldu, dediğimi düşündüm...*) Hamileyken kendimi tart-
madım ama en azından 63 kilo vardım. Şimdiyse 57 civarı
olduğumu tahmin ediyordum. Altı günde 8 kilo vermiştim.
İnsan olsaydım rekorlar kitabına girebilirdim. Göbeğim

* Fransa'nın güneyinde, dağlık Cévennes bölgesinde yer alan bir ulusal
park. –yhn

hâlâ duruyordu ve göğüslerim normalden iki kat büyüktü (gerçi 85B'nin iki katı çok da büyük değildi) ama vücudumun geri kalanı hamilelik öncesi boyutlarındaydı.

İşte buradaydık, Walker ve ben, birbirimize öyle durumlarda alışlageldiği şekilde bakıyorduk. Ne kadar uzun beklersek, ne kadar iyi olursa olsun yetersiz olduğunu düşünmeye başlayacaktım, o yüzden odanın öbür tarafına gidip tam karşısında durdum. Bedenlerimizin ısısı birbirine değecek kadar yakındık. Ağır hareketlerle elini belime koydu. Kurt, derimde fiesta yapıyordu, evet, ama insan yanımda dokunulmaktan, ta Adem ile Havva'ya uzanan gizli sefahatten hoşlanıyordu. Birbirinize bakıp, aradaki sözleşmenin ne kadim olduğunu anlarsınız: maceraya bağlılık, ışıktan sizi mükâfatlandıracak o karanlığa beraber adım atış.

Onun içinde de farklı güçler dolanıyordu. Bir tanesi arzuydu. Korku ise bir diğeri. Eger bunu yaparsa, eski Walker'ı geride bırakacağını biliyordu. DOKET hakkında zaten çıkmayı planlıyordum demişti. Onu ilk yoldan çıkaran ne ise, ta o zamandan beri hayatının düzeni buydu. Bir şeylere takılıyor, kendini yenilemelerine izin veriyor, sonra er ya da geç onları bırakıp yoluna devam ediyordu. Sadece gülümseme ve ışıltısı sabitti. Bir de o iyi huylu arzulanırlığı, yenilmez şeytan tüyü.

Onu öptüm. Ağzında Laphroaig tadı vardı ama hoşuma gitti. Kalçaları benimkine yaslanmıştı, elleri belimi sıkıyordu. Aramızdaki sıcaklık bulanıklaştı ve apış aramda elektriklenme başladı.

Bir şey onu yine de frenliyordu.

“Ne?” dedim, geriye doğru çekilip yüzüne bakarak.

Ellerini üzerimden çekmedi. “Sen iyi misin?” diye sordu. “Yani hazır mısın?”

Anatomik olarak soruyordu. Bir kadının bebek doğurduktan sonra belli bir süre seks yapamayacağını bilecek tur-

den bir adamdı. Bilirdi çünkü daha önce de buna benzer bir durumda bulunmuştu.

Ama benim gibi bir kadınla değil.

“Çabuk iyileşiyorum,” dedim. “Çok çabuk.”

“Cidden mi?”

“Evet. Öp beni.”

Acele etmemiz gerekiyordu. Zoë uyanırsa ya da Cloquet ona verdiğim talimatları dinlemeyip kapıyı çalarsa her şey mahvolurdu. Dolaptaki ekstra yorganı çıkarıp yere serdim. Sandalyede, masada, duvara yaslanmış, yazı masasına eğilirken ya da tavandan sarkarken yapmayacaktık. İçine etme ihtimalimizi arttıran hiçbir şey olmayacaktı. Bu yüzden de acele etmemiz gerekiyordu: *Ben* acele ediyordum. Üç aydır sevişmemiştim. *Kurt* libidosuna kavuştuğuna göre artık oynaşmayla vakit kaybedemezdim. Jake, *sadece hoşlanmadığım kadınlarla sevişiyorum* diye yazmıştı. Âşık olmaktan ve sevgilisini öldürmekten böyle korunuyordu. Evet. Bu da öyle olacaktı. Çünkü ortada aşk yoktu.

Ayakta, gömleğinin düğmelerini açtım ve ceketiyile beraber omuzlarından indirdim. Yere düştüklerinde çıkardıkları ses bizi daha da fazla sessizliğe sürükledi. Vücudunun üst kısmı ölçülü derecede kaslıydı –fitness salonunda gereksiz yere yapılan kaslardan değil, gerçekten işlevsel olanlardan– ve şifreleri andıran küçük izlerle kaplıydı. Göz göze geldik; bakış neredeyse uzayacaktı ve arkadaş canlısı bir gülümsemeye dönüşecekti ki gözlerimizi kaçırdık. Bluzumu pantolonumdan çıkardı ve düğmeleri çözmeye başladı. Vakit kaybetmeden dördünü de çözdü. Sutyeni de, çok şükür.

Bir an eğer göğüslerimi emecek olursa sütümün geleceğini utanarak fark ettim ama o da bunun farkında olmalıydı, üstelik benim de fark ettiğimi biliyordu. Olsa da olmasa da, onu rahatsız etmeyecekti. Kolay fiziksel hafifmeşrepliklerin

adamıydı, her şeyiyle Dionysian'dı*: arzuya kapıldığında bedene dair her şey onun için kutsal kesilirdi.

Ben suçluluk duyabilirdim elbette, ama insan tarafım bu hisse kapılmıyor, *kurt* ise hiç ama hiç aldırış etmiyordu. Yüzeysel estetik benim davranışımı –bebeğim tehlikeyken sevişmek– çirkin buluyor ama derin varlığım bunu umursamıyordu. Arada reddedemeyeceğimiz karanlıklar gerekiyordu. Şimdilerde aptal filmler bile Eros'un yolunu acı, yas, özlem, sıkıntı, öfke veya utanç arasında bulduğunu anlamıştı. Buradaki asıl tehlike suçluluk değil, üzüntüydü. Sadece benim üzüntüm değil (ve sadece oğlum ya da kırık kalbim için değil, aynı zamanda normallikten koptuğum için) ama Walker'ınki de vardı. Yıllar önce gördüğü zarar ve etrafında kurduğu hafiflik, parıltı ve cinsellik yıkılabilirdi.

Bu arada, bunu düşünen insan yanımdı, onunla, yani Walker kişisiyle, insanca meşguldü. Merkezinde harap bir alev vardı, gülümseyen adam kayıp küçük bir oğlanı saklıyordu. İçimdeki romantikten artakalanlar o oğlanın kokusunu alıyordu, ama sonraki versiyonum kafamda (Lauren'in sesiyle) *Hayır, boş ver, bulaşma, hem senin için cinsel cazibesini de kaybettirir*, diyordu. Tıpkı Oz'u ilk kez izleyen herkesin perdenin arkasındaki yaşlı adam yüzünden hayal kırıklığına uğraması gibi. Bu yüzden onu şehvetle öptüm, dudaklarımla, dudaklarım ve ellerimle içinde son kalan direnişin de eridiğini hissettim. Bunu yapacaktı, evet, kendini bu uyuşturucuya teslim edecekti. Büyük tabu –başka türle sevişme– sonunda kırıldı ve sıcaklıklarımız birbirine karıştı. Çeşitli korkunç senaryolar kurduğunu hissediyordum, çünkü bunları reddedemezdi, çünkü orada derimin altın-

* Ünlü alman filozof Friedrich Nietzsche'nin "Tragedyanın Doğuşu" adlı eserinde Apollon biçim, uyum ve kontrolün, Dionysos ise taşkın ve coşkun duyguların, tutkunun simgelendiği iki kavram olarak öne çıkar. -yhn

daydı, ağzımdaydı, şimdi istediği apış aramdaydı, evet ne olursa olsun, ne olursa olsun, ne olursa olsun istiyordu.

Telepati yoluyla anlaşılmış gibi ayrıldık ve pantolonlarımızla külotlarımızı çıkardık. Sonra tekrar yüz yüze, bir araya geldik. Onu arkasına doğru ittim ve üstüne çıktım. Biraz sütüm geldi. Bunu ne yok saydı, ne de fetiş haline getirdi. Onun için bu, bedenin kutsallığının bir parçasıydı. Eğer birini arzuluyorsa tamamını arzuluyordu. Okul bahçesindeki kızlar içgüdüsel olarak onun bu özelliğini fark etmişti. O yüzden onu diğer erkeklerden ayrı tutuyorlardı. Çantama uzandım, bir prezervatif çıkarıp ambalajını açtım. Aşağı doğru indim. Penisi normal büyüklükteydi ama hoş bir eğrisi vardı, gözle görülür şekilde zonkluyordu. *Kanla doldu*, diye hatırlattı içimdeki canavar, göz kırparak ve yalanarak. Ama dolunaya henüz vardı ve onu susturdum. Dirsekleri üzerine yükseldi. Dikkatle bana bakıyor, mavi-yeşil gözleri parlıyordu. Gülümsemesi daha az masum bir hal almıştı. Ağzım açık, aletinın üzerinde nefes alıp verdim. Bir an onu ısırp kopardığımı ve her yere kan fışkırırken Walker'ın çığlık attığını düşündüm. Kurnazca bir bakış daha attım –çok hoşuna gideceğini biliyorum– sonra onu ağzıma aldım. Yutkunduğunu ve kafasını geriye attığını hissettim, sonra yeniden şehvetle aşağı baktı.

Sonra. Daha sonra buna devam ederiz. Şimdi çaresizdim, tek taraflıyım ve bencildim. Bir kaza olmadan prezervatifi çıkardım ve ona geçirdim. Arzu dolu ve iyice tahrik olmuş suratına baktım ve üzerine çıktım.

24

Mükemmel değildi ama başlangıç için yeter de artardı. İlgüdöleri iyiydi, elleri ve ağzı sinyalleri iyi okuyordu, gereken yerlere ulaşuyordu. Aramızda ilk tatmin olması gerekenin ben olduğü konusunda anlaşmış gibiydik. Kendini tuttu ve cesurca beni, o korkunç canavarı tatmin etmek için uğraştı. Çok da zorlanmasına gerek kalmadı. Boşalmam sadece üç dakika sürmüştü. Sonra üç dakika daha, sonra beş, sonra on. Sonra sakinleştım. O boşaldığında (kaşık pozisyonundaydık) tüm gücü kalçalarında, göğsünde ve bana dolanmış kollarında toplandı. Kulagıma ılık nefesi geldi; tatlı bir yumuşaklık hissi vardı ve bu hoşuma gitti çünkü onun bedeninden bana akan hakiki mutluluğu saklamanın imkânı yoktu.

“Vay canına,” dedi sonra.

“O benim lafım.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Bir daha kullanmam.”

“Bu olayı halletmenin en iyi yolu, hakkında hiç konuşmamak bu arada.”

“Bu olay?”

“Biraz önce yaptığımız şey.”

“Dudaklarım mühürlü.”

“Diğer insanları kastetmiyorum. Kendi aramızda.”

“Anladım.”

“Hep bu kadar uysal mısın?”

“Bilmem ki, benim dilimden konuşuyorsun.”

Günlükleri düşünüyordum. (Daha sık sık düşüncektim. Daimi cansız bir ihaneti yıllarca üzerimde taşıyacaktım. Belki de sonsuza dek. *Modern insanlar, aşk üstüne konuşa konuşa onu öldürüyor*, diye yazmıştı Jake. *Eros’un sürekli konuşan bu insanlara karşı şansı yok. Konuşmamız gerek. Hayır, inan bana konuşmamıza gerek yok. Aşka bir şans mı vermek istiyorsun?* İletişim kuramayacağın birini bul.

Walker’ın telefonu çaldı. DOKET’teki adamı Hoyle yeni bir istihbarat almıştı. Hammersmith otoparkında bize saldıranlar, örgütün İspanya şubesinden, sıkı *durun*, tatildeki birkaç herifin kendine iş çıkarmasıymış. Murdoch bunu öğrendiğinde adamları öldüresiye döverek neredeyse uluslararası bir krize yol açıyormuş. Ölü vampir, kesinlikle rahiplerden biriymiş. Büyük ihtimalle altı yüz yaşındaki Raphael Cavalcanti’ymiş çünkü sadece bir hafta önce Londra’ya varmış. Tabii geriye kalan rahipler tespit edilemeden tam olarak emin olamazmız. Hâlâ Jacqueline ve Müritler’den haber yoktu. Yani Lorcan’dan da haber yoktu. Bu da beni çaresiz boyutuma geri getirdi.

Walker da havanın değiştiğini anladı. Sorunun ne olduğunu açıkça sormadı. Bir tarafım bunun için ona minnettardı, bir tarafımsa sorsun istiyordu. Cloquet’ye bile kaçırılmanın ardındaki iğrenç gerçeği anlatmamıştım. Onu hâlâ doğumdan ılık ve yumuşak halde kollarımda tutmama rağmen kalbimin garip bir biçimde nötr kaldığını kimseye söylememiştim. *Ne olduğunu kabul etmezsen yaşayamazsın*, diye yazmıştı Jake günlüğüne. *Ne yaptığını söylemezsen de ne olduğunu kabul edemezsin. Adem’den bu yana, dile dökmenin gücü.*

Durup biraz daha düşünseydim doğru an elimden kayıp gidecekti.

“Benim hakkımda bilmem gereken bir şey var,” dedim.

“Yani bir şey *daha* var.”

“Nedir o?”

“Defoluyum.”

“Defolu mu?”

“Evet.”

Bir şey demedi. Zoë uykusunda mırıldandı, sonra yine sessizleşti. Yerdeki yorganın üzerinde sırtüstü yatıyor, bir-birimize dokunmuyorduk.

“Oğlum doğduğunda,” diye başladım tavana bakarak, “onun için hiçbir şey hissetmedim. Sevgi yerine bir boşluk. Sonra onu aldılar.”

Bir süre cevap vermedi. Neyse ki elimi tutup bana sarılmaya da kalkmadı.

“Lakün,” dedi sonunda.

“Ne?”

“Lakün. Kelimeyi biliyor musun?”

Her şeye rağmen biraz uyuz oldum çünkü kelimenin ne anlama geldiğini hemen hatırlayamadım. Sonra aklıma geldi. Lakün, boşluk, eksiklik ya da kör nokta demekti. Eski elyazmalarında metnin kayıp parçasıydı.

“Evet,” dedim. “Biliyorum.”

Tekrar sustu. Sonra, “Çaresi yok,” dedi. Soru değildi bu; teşhisti.

“Çaresi yok,” dedim.

“Önemsiz olduğunu bilmene rağmen.”

“Önemsiz miydi?”

“Onu lakün ânında kaçırımları kötü bir tesadüfmuş. Altmış saniye sonra, sevgi sular seller gibi akacaktı belki. Küçük hanıma karşı var.”

Küçük hanıma karşı var.

Var mıydı cidden? Şeytan'ın en gizli baştan çıkarmaları hep boyun eğdiğinin farkına varmadan gerçekleşenlerdir

Kendimden gizlediğim ama şimdi bir bir hatırladığım bir dizi görüntü: Zoë'nin kafasını öpmem, koklamam, ona annemin bana dediği gibi Tatlım, Cicim demem. Tüm bunları katılmış Firavun kalbimden gizlice, kızıma, o küçük katilime bakmadan yapmışım. Eger ona bakacak olsam gizli sevgim gibi başarısızlığım da ifşa olacaktı. Tanrı gibiydi: Bir şey söylemeden her yaptığımı, yapamadığımı, her olduğumu, olamadığımı değerlendiriyordu. Sohbet ederek, öpererek, bakmayarak kenarlardan yaklaşırsam, dürüstçe ve tamamen ona yaklaşırsam bana sevgimi müstehcen bir şeye, bir hırsa ya açgözlülüğe dönüştürecek şekilde geri bakabilirdi. Ondan koptuğumu, inceldiğimi ve hiçliğe düştüğümü hissettim. Sevgi beni ona çeviriyor ve geç kalmışlığını hatırlatıyordu.

“Lakün değildi,” dedim. “Onun için bir şey hissetmedim çünkü hissedersen onu öldürebileceğimi düşündüm. Olabilecek en kötü şey. Ve bizim türümüz bunu yapar. En kötüsünü. Haberin olsun.”

Auralarımız birbirine dokunuyor, dile dökülmeyen bilgilerin transferini sağlıyordu. Ona söylediklerim beni arzulamasına engel olmayacaktı. Kendinden büyük canavarlara tutkundtu. Dünyadaki normal kadınlardan geçici seks haricinde bir şey aramayı bırakalı çok olmuştu. Derin hisler için tek şansının kendisinden daha kayıp ve mutant biri olduğuna inanıyordu.

“Peki ya şimdi?” diye sordu. “Şu anda çocukların için tehlike teşkil ediyor musun sence?”

Delilah Snow'un açık pembe yatak odasında dolap kapısı esrarengiz biçimde açılmıştı. Sesin geldiği yöne baktığımda aynadaki yansımamı görmüştüm. Elinde bir bebek olan bir canavar. Tekrar eden üçüncü hayal. Tabii üçüncü hayalde, bebek bir kurtbebeği ve annesinin çenesinden sarkıyordu.

“Bilmiyorum,” dedim.

Kıpırdamadan yattım, ne olduğumun ve insanların hakkımda ne düşüneceğinin bilinciyle. Kalkıp giyinmek için yüzeysel bir istek duydum. Acı çekmem gerekirken benliğimi tenimin ihtiraslarına bıraktığım için kendimden iğrendim. Ama bu hissi yok saydım, sönmesine izin verdim; filmlerle, kötü senaryolarla alakası olmayan bir gerçeklik seviyesine çıktım. Başkaldırı ya da kendimi affetmek değildi bu. Ruhum, kendini, tüm zıtlıklarını ve yarım kalmışlıklarını kabullenebilmek için genişliyordu. Orada olmayan Tanrı'nın ne kadar bitkin olacağını düşündüm, bunu ta en başından beri yapıyordu ve görünürde bir son da yoktu.

Bir süre konuşmadık. Aglama demedi. Sadece bekledi. Sırtımızın altında otel hafifçe mırıldanıyordu. *Kaliteli bir otelin vereceği huzuru asla hafife alma*, diye yazmıştı Jake. *Senin gibidir. Hayaletlerle doludur. Kurtadam, doğası gereği düzene sempati duyar.*

“Sana söylemeyi unuttum,” dedi Walker. “Hoyle’a göre, Merryn Remshi’nin Kitabı’nın yeni çevirisiyle uğraşıyordu.”

Şimdilik her şeyi unut. Güzel. Bu konuda diyeceğim her şeyi demiştim. Bunu fark ettiğim için ondan acı acı hoşlanıyordum.

“Jacqueline için mi?” diye sordum.

“Bilmiyoruz. Onunla ilgisi olmayabilir. Merryn gerçek bir araştırmacıydı.”

“Yine de zamanlama manidar.”

“Biliyorum. Ama onun için çalışıyor olsa bile onun köstebek olduğunu öğrendiyse görevini feshetmiştir.”

“Nerede peki?”

“Çeviri mi? Kim bilir. Jacqueline’in çetesi oldukça detaylı arama yapmış. Bizden sonra DOKET de Merryn’in evine gitmiş. Hoyle’a göre, sütçüye bırakılmış bir not bile bulamamışlar.”

“Bana bir kopyasını bulabilir misin? Merryn’in muki değil

tabii ki, en çok okunan versiyonu. Konuya Fransız kaldım.”

“Hatırladığım kadarıyla oldukça anlaşılmaz bir metin. Mike’ta bir kopyası olabilir... Belki de diske kaydetmiştir. Bir bakayım.”

Zoë uyandı. Kendini dünyaya minik agularla tekrar tanıttı, sonra dünyadan cevap bekler gibi sessizleşti.

Ayağa kalktım. Cevap bendim. Ona kalan tek cevap bendim.

25

Sonraki günler hareketsiz biçimde, telefonun çalmasını beklemekle geçti. Beni rahatlatan, giderek daha iyi olduğu için kötüleşen sevişmelerdi. Dördüncü veya beşinciden sonra kendimi kandırmayı bıraktım. Ateşle oynadığımı kabul ettim. Konuşmadan, ortak bir hisle anlaşıyor, hiç şaşırmadan, dilimizi kullanmadan açık seçik tekrarlıyorduk: Tehlike. On sene önce kendimizi kutluyor olurduk. Şimdi çenemizi kapıyor ve gözlerimizi kaçırıyorduk. Daha yaşlı olduğumuz için değil, bizim durumumuzda kutlamanın aslında geri çekilme sebebi olduğunu bildiğimiz içim. Sevişirken bundan kaçınmamızın yolu yoktu. Ama gözlerimiz kendimizi bıraktığımızda kesişirse görüyorduk: Bizim için fazla iyiydi. Bu tehlikeli bir şey, değil mi? Evet. O halde durma. Sakın durma.

Sevişme sonrası, Hollywood'u içinde taşıyan her Amerikalı, zorunlu normları yerine getirir: Seks sonrası o sahne- de göğsünü parmaklarıyla çizmem, her yara izinin tarihini öğrenmeye çalışmam ya da ona çocukluğumdan utanç verici hikâyeler anlatmam gerekirdi. Boşverdik. Sessizlik kötü bir senaryo içine savrulmamızı engelliyor ama konuşmamıza gerek olmamasının verdiği heyecanı açığa çıkarıyordu. Tüm çabalarımıza rağmen klişe anlar bizi yakalıyordu. Bir kez pantolonumu giyerken ayağım takıldı ve dengemi kaybettim. Düşmedim ama Şarlo gibi yan yan zıpladım. O

da sınıtarak, “Aman dikkat,” dedi. Alaska’nın da öncesinden beridir ilk defa içten bir şekilde güldüm ve aramızda duygudaşlığın korkunç çiçeği açılmaya başladı. Bir noktada adımı söylemekten çekindiğini anladım. Bana hitap etmesi gerektiğinde D Hanım diyordu. Sonra bir kere düşünmeden, sessizce, “Talulla?” dedi. Onun üzerinde yatıyordum, oda karanlıktı ve uyuduğumu düşünmüştü. Akli başında biri *uyuyormuş* gibi yapardı; ben ise dirseklerim üzerinde doğrulup onu öptüm. Adımı öyle usulca söylemesi tüm kadınsı yumuşaklığımı ortaya çıkarmıştı. Usulca kendini bırakması, birine açılmanın kırılğan cesareti... *Yapma bunu* diyordum kendime. *Tanrı aşkına yapma bunu, geri zekâlı.* Onun eski benliğiyle arasının açıldığını hissediyordum. Sanki gezegenin yörüngesinden çıkmış, bilinmezliğe savruluyordu. Yani bana.

Bu konuda konuşmamaya devam ettik. Konuşsaydık, başladığımız ve durduramadığımız için ne kadar aptal olduğumuzdan bahsetmemiz gerekecekti. Annemin, hayatımı haz verici bir karmaşaya çevirirken beni izlediğini hayal ettim. Beni tasvip ederdi, çünkü hayat doluydu ve hayatın en güzel anlarının haz veren bir karmaşa olduğunu bilirdi. Tasvip ederdi ama gerçeklerden bahsetmediğimiz bu balayını kısa kestirirdi: O bir kurtadam değil Talulla. O yüzden ya onu kurtadam yapacak ya da terk edeceksin. Yoksa bu haz verici karmaşa kötü bir araba kazasına dönüşebilir. Bir insanı dönüştürüp dönüştüremeyeceğim konusu doğal olarak tekrar gündeme geliyordu. Sağduyum, kim bunun için bana minnettar olur ki diye soruyordu. Romantik bir ilişkiyi başlatmak için daha bencilce bir hareket düşünemiyordum. Romantik bir ilişki? Jake ve benimki böyle tanımlanamazdı ama etrafımızda bir potansiyel fırtına oluşmaktaydı. Yüzeysel olarak, kendimizi yabancı bir diyardaki yabancılar olarak görebilir, bedenlerimizin uzmanlıkla işbirliği yaptığı-

dan, ölümün yanı başımızda oluşunun yarattığı afrodisyak etkiden, farklı türlerden olmanın bizi nasıl azdırdığından dem vurabilirdik. Ama tüm bunların altında benim ahlaksızlığım ve onun kendisini (hatalı olarak) Başka Bir Şeye dönüştürerek eski halinden koparacak birine âşık olması yatıyordu. Potansiyel buydu işte: Bir tarafı dönüştürülmek istiyordu.

Bazı anlar, başından geçenleri anlatma noktasına geldiğini anlıyordum. Ucuna kadar geliyor, sonra her seferinde geri çekiliyordu. Ta ki bir gece, ilerleyen saatlerde (otelde en fazla üç saat kalıyordu) normalden biraz daha uzun tuttuğumuz bir sevişmeden sonra yana yana yatarken, Zoë'nin uyanmasına on dakika kaldı diye düşünüyordum ki aramızdaki hava birden delindi ve o daha konuşmaya başlamadan ne diyeceğini anladım.

“İnanılmazdı,” dedi ve durakladı.

Hollywood klişeleri bitmiyordu. Kadının, erkeği anaç bir şekilde kucakladığı ve dehşet dolu hikâyesini sessizce dinlediği, sonra da her şeyin yoluna gireceğini söylediği sahne sunuluyordu bize. Bu tip sahneleri hep estetik açıdan arızalı bulmuştum. Hep içini döken adama karşı saygımı yitirmiştim. Boşver demenin eşigindeydim. Her ne ise umurunda değil.

“İnanılmazdı,” diye tekrarladı, “tabii sana pek önemli gelmez.”

Başından geçenden bahsediyordu. Kendi benliğini oluşturan o olaydan.

“Niye bana ne olduğunu anlatmıyorsun?”

Duraklama. İkimiz de o an otelin, içinden geçilen, sonunda terk edilen bir yer olmasının hüznü özünü hissettik. Sonra omuzlarındaki gerilim boşaldı; sanki bir şey boşluktan düşüyordu.

“Yedi yaşındayken babamı öldürdüm,” dedi. “Polisti.

Onu kendi tabancasıyla vurdum. Annemin yüzünü televizyona çarpıyordu. Olan bu işte.”

Olayın bu olduğunu tam olarak tahmin edemezdim ama bana söylediğinde her kelime ve imge, hızla, tüm detaylarıyla ve kaçınılmaz olarak hatırladığım bir rüya gibi kafamda canlandı. Tabancayı kaldırmak için çabalayan küçük oğlan, alçak tavanlı oda, yaralı dizleri üzerinde bir kadın, tragedya maskesi gibi dudakları aşağı eğilmiş bir adam. Babasının Robert de Niro'ya benzediğini hayal ettim. O anın küçük oğlanı, tıpkı iğnenin bir keleşbeğı kıstırdığı gibi sonuza dek olduğu yere sabitlediğini görebiliyordum. O andan sonra ardı ardına gelen hızlı cinayetler, gülümseme, seks ve deri değıştirme imgeleri. Bunu görebilmek beni daraltıyor, her iç görünün bizi üzdüğünü hatırlatıyordu. Her içgörü bize orijinal halimizin mükemmeliyet olduğunu düşündüğümüzü hatırlatıyordu.

“Amacın onu öldürmek miydi?” diye sordum.

“Tam emin değilim. Onu durdurmak istiyordum. Her halükarda öldü. Annem 911'i aradı ama ambulans gelemeden ölmüştü. Meğer onu kalbinden vurmuşum.”

“Annene sonra ne oldu?”

“İyice raydan çıktı. İki yıl sürekli taşındık. Babam olmayınca annemin iyi olacağını düşünüyordum ama öyle olmadı. Hiçbir zaman iyi olmamıştı. Onuncu yaş günümünden üç hafta önce uyuşturucudan öldü.”

Peşinden gelen hikâyeyi tahmin edebiliyordum. Çocuk Esirgeme Kurumları. Koruyucu ebeveynler. Farklı kurumlar. Çok fazla deneyim, hızlandırılmış büyüme, tüm kötü haller. Önce pek bir şey hissetmedim. Sonra onun, “Aman dikkat,” deyişini ve kısacık gulmenin beni ne kadar hafiflettiğini hatırladım ve onun için üzüldüm. Ama neredeyse hemen o anda ve istemeden bu ruh halinden çıkımd.

“Senin için önemsiz olmalı. Nasıl olmasın?” dedi.

‘Önemsiz’ doğru kelime değildi ama ne demek istediğini anlıyordum. Gittiği her yerdeki en büyük çarpıklık olmaya alışmıştı. Şimdi ise değildi. Bu hem içini rahatlatıyor hem de eksiklik hissettiriyordu. Bir tarafı içerliyordu. Tüm bunların bu kadar açıkça anlaşılıyor olması beni yine yordu. Söyleyecek bir şey bulmak, bir sürü açık kapısı olan bir odadan kaçmaya çalışırken her kapının ona ulaştığım an yüzüme kapanmasına benziyordu.

“Benim için nasıl olduğunu biliyorsun,” dedim sonunda. Kendimi şaşırttım. Çıkış yolu nötr biçimde gerçeği söylemekti. Benim için nasıl olduğunu gerçekten biliyordu. Bu kadının hayatının şu ana kadarki en iyi anı, kurtadam sevgilisinin onu kurbanlarının deşilmiş karnı üzerinde sikmesi ve en kötü anı da yabancılar bebeğini kaçıırken öylece kalakalması olmuştu. Sicilinde bir düzineden fazla cinayet vardı ve kanında kurbanlarının hayaletleri dolaşıyordu. Babanı kalbinden mi vurdun? Bravo. Son sevgilim, karısını ve çocuğunu öldürüp yedi. Çevremde hep böyle tipler var, anlarsın ya? Delilah Snow’a sor.

“Evet,” dedi, tüm bunları yüksek sesle dile getirmişim gibi. “Biliyorum.”

İşte bu kadardı. Bu paylaşım ikimizi de üzmüştü ve böyle olacağını biliyorduk. Sabahın köründeki bir uçağa yetişmesi gereken birinin bavulunun tekerleklerinin, hollerdeki halıya sürtündüğünü işittik. İçimde, Walker’a karşı geç kalmış bir acıma duygusu yeşerdi. Birkaç saniye ona donup, havvanı bir içgüdüyle ona dokunmak ile uzun vadede bunun bir işe yaramayacağını bilmek arasında dengede kaldım.

O an garip bir şey oldu. Babamın ara sıra annemin elini tutup, kokusunu ve dokunuşunu sevdiği için yüzüne bastırıldığını çünkü hep kendini bir kadının içinde kaybetmek isteyen bir adam olduğunu hatırladım. Annemin de bunu kabul ettiğini hatırladım. Neden suratına dokunan eli ba

bamı mutlu etmesindi ki? Bu anı, yani annemle ben konuşurken babamın onun elini alıp yüzüne bastırması, dengeyi bozdu (bu bana aniden düşen sıcaklık gibi bozulan diğer dengeyi anımsattı) ve dönüp Walker'ı öptüm.

* * *

Artık her gece rüyamda Lorcan'ı görüyordum. Rüyalarda kimlikler ve yerler değişiyordu ama temelde aynı yapı vardı: çaresizlik, engel ve kayıp. Sürekli gördüğüm bir kâbusta, Park Slope'taki evdeydim. Yukarıdaki odalardan birinden sesi geliyordu. Ev, yemek hazırlayan akrabalarla doluydu, babam hafif sarhoş, insanları yönetiyordu, annem telefonda konuşuyordu. Ilık ve tembel bir hava vardı; sakın bir meraktan (tam olarak nerede?), kendimle alay etmeye (saçmalama, yukarda işte), hafif artan bir rahatsızlığa (nerede, Allah kahretsin!), toptan paniğe (Aman Tanrım, lütfen) geçiş, zaman aldı. Odadan odaya koşup onu aradım, ta ki sonunda açtığım bir dolap kapısının ardında sonsuza uzanan kapkara bir deniz çıkana kadar.

* * *

Otelden ayrılmamam gerekiyordu (Walker'ın ortalıkta gözükmeme kararının yanı sıra Cloquet'nin paranoyası da vardı) ama altıncı günün sonunda artık dayanamadım. Odalar beni boğuyordu. Halılardan daraltıcı bir baskı yükseliyordu.

En azından Cloquet'ye böyle açıkladım. İşin aslı, şeytan dürtmesi peşimi bırakmıyordu. Hammersmith'ten beri peşimdeydi. Artık arka plan sesi haline gelmişti. Kaldığımız süit'in derin sessizliğine karışıyor, zaten az olan uykuğumun içine işliyor, orgazm olurken fısıldıyor, bazen de bağırıyor-

du. Kurt, normalde en sessiz zamanında (son çıkışından on gün sonra ve bir sonraki çıkışına on sekiz gün kala) kan çanağı gözleri, kulakları dimdik, burnu şaşkın bekliyordu. Bir şey yapmam gerekiyordu. Yoksa huzur bulamayacaktım. Her ne ise dışarıda bir yerlerdeydi ve ne olduğunu bilememek beni rahatsız ediyordu. Walker'a bundan bahsetmedim, beni durdurmaya çalışabilirdi.

Cloquet, kafama açık sarı peruğu geçirirken beni izledi. Sütün camlarından Hyde Park gözüküyordu. Dışarısı bulutluydu ve ağaçların son kalan yaprakları titriyordu. Ellerimde, yüzümde ve boynumda bu soğuk havayı hissetmek istedim.

“Çıkıyor musun” dedi. Walker'la ilişkiye sinir oluyordu evet, ama onu asıl sinir eden güvenimi sarsmış olduğu düşüncesiydi. Ona da şeytan dürtmesinden bahsetmedim. Bir işe yaramazdı. O da yeterince gergindi zaten. “Sadece bakmaya... Bir ihtiyacın var mı diye bakmaya geldim.”

Biraz sohbet etmeye geldiğini söylemeye çalışıyordu. Son birkaç günde ilişkimiz yıpranmış, ortada en işlevsel çatısı kalmıştı. Birden, Zoë'yi her kucığına aldığı anda ne kadar yumuşak davrandığını düşündüm ve ona karşı yumuşadım.

“Gel buraya,” dedim. Ahşap komodinin kenarındaki pembe kadife taburede oturuyordum. Yanıma gelip gayet doğal biçimde kafasını dizlerime yasladı. Saçlarını okşadım ve kaslarının gevşemesinden fiziksel temasa ne kadar hasret kaldığını anladım. Bedeninin etrafında bir sızı vardı. Sevilmemiş, okşanmamış teni onu daha da sevilmez ve okşanmaz hale getiren bir iklim geliştirmişti. Oğlumu geri alacağım ve Tanrı'nın cennete döneceği ve dünyada her şeyin yoluna gireceği an geldiğinde Cloquet'ye libidosunun ölüp ölmediğine bakmadan bir kadın bulmasını emedeceğimi hayal ettim.

“Farkında mısın, çok bitkinsin,” dedim.

Cevap vermedi. Walker'm getirdiği pratisyen Cloquet'nin omzunu kontrol edip enfeksiyon olmadığını ve yaranın kapandığını söylemişti ama hâla enerjisini azaltan ve onu sakarlaştıran bir vana gibi onu tüketiyordu.

"Bebekle yûrûmeye çıkıyorum," dedim. "Sen de biraz kestirsene."

"Uyuyamıyorum."

"Bir dene. Kendine bir viski koy, bir film aç, ayakkabılarını çıkar ve yatağa gir. Bir dene. Dinlenmeye çalış." Saçını okşayarak sakın bir tonla konuşuyordum. Annesinin kızgın demirle onun ayağının tabanını yaktığı yerde kalan yara izini düşünüyordum. İlişkimizin kabul edilemez doğasını düşündüm tekrar. Belli belirsiz bir hak etmişlik hissi geldi. Kurt, kendine borcu olanları bilir ve borcunu toplar. "Beni dinle," dedim. "Beni korumak istediğini biliyorum. Sana güvenmediğimi mi sanıyorsun? Güvendiğim tek insan sensin. Bunu bilmiyor musun?"

Cevap veremedi. Uzun süredir hasret kaldığı bu yumuşaklık onu şaşırtmıştı. şimdi ortaya çıktığında, onu daha önce yüzlerce kez terk ettikten sonra yeniden ortaya çıkan havalı bir ebeveyn gibiydi. Uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Sürmedi de. Dizlerimle nazikçe onu dûrterek yerinden kalkması için sinyal verdim. Kalkarken omzuna ağrı girdi.

"Ne kadarlığıma çıkıyorsun?" diye sordu usulca.

"Bilmiyorum. İki saati geçmez. Daha uzarsa seni ararım."

Zoë'nin üstünü giydirdim, beresini ve eldivenlerini geçirdim. Ana kucağının cebine iki tane bez koydum ve onu göğsümün üzerine yerleştirdim. "Dolly Parton herhalde hep böyle hissediyordur," dedim belimi dikleştirirken. "Bu bebeği hamal gibi taşımaktan kambur kalacağım."

26

Ne aradığımı ancak Tanrı bilirdi. Galiba peşimdeki o hissi yeterince provoke edip karşıma çıkmasını ve tüm sinsiliğini bırakıp ne yapacaksa yapmasını istiyordum. Peşimde bir şey var mı ondan da emin değildim. Hissettiğim şey tam dönüşmeye yakinken, vahşetin çağrısının masumiyetten kabalığa ve en sonunda öfkeye dönüşmesi gibiydi. Ayışığına duyduğum ihtiyacı, altımdan kayan toprağı, ağızıma çarpan havayı ve birden burnuma çarpan kurban kokusunu anımsatıyordu.

Her ne arıyordusam, bulamadım. Hyde Park, yeşil, ıslak, kırmızı ve sarı yapraklarla doluydu ama tek bir doğaüstü sinyal vermiyordu. Serpentine Gallery'den kendime bir sıcak çikolata aldım ve geriye, kuzeydoğudaki Marble Kemer'i'ne doğru yürüdüm. Zoë bana yapışmıştı, dünyanın yumuşak sarsıntısı ve etrafındaki kokular onu şaşırtmıştı. İçimdeki artık sadece bir dürtü olmaktan çıkıp, katılaşmış kalbime karşı zayıf bir isyana, yorgun bir başkaldırıya dönüşmüştü. Yapma. Yapma. Yapma. Ama istesem de istemesem de kızımın ölümcül eşsizliği, geç kalan ve sonunda yok olacak sevgiyi hatırlatan o benzersizliği duruyordu. Yok olacak, hiçliğe kavuşacaktı. Tıpkı annemin morfin dozları arasında gördüğü, Jake'in hayaletini istediğim her an, herkesin ara sıra karşısına çıkan ama reddettiği o hıçlık. Şapkasını aşağı çekip kulaklarını kaparken içim acıyordu. Acı-

yordu. Theresa Teyzemin sesi *hak ettin bunu* diyordu. Şansın varken kullanmadın.

Leicester Meydanı'na gitmek için bir taksiye bindim. Belki peşimdeki o kahrolası şey kalabalıkların arasında saklanmıştı. İşte kalabalık buradaydı. Yün bereli, eldivenli, ıslak burunlu, somurtan, telefonlarıyla konuşan, kendi detaylarına boğulmuş insanlar. Şeytan kadar acımasız ve ısıltılı Noel dekorasyonları, dükkânları süslemeye başlamıştı. Finansal kriz başkentin sınırlarını bozmuştu ve Londralılar her şeyin daha ne kadar kötüye gideceğini düşünmemeye çalışıyor gibiydi. Onların arasında yürüdüm, normal algıların dışına çıkıp kendimi alacakaranlık boyutuna geçirmeye çabaladım.

Herhangi bir başarı elde edemedim.

Hiçlik. İki saatlik bir hiçlik. Hatta tam tersine sinyal benden uzaklaştı. Sürekli geri plandaki o müdahale söndü, bazen tamamen yok oldu.

Charing Cross Yolu. Soho. Piccadilly. Regent Sokağı. Oxford Sirki.

Hiç.

Sırtım ağrıdı. Sol gözüm soğuktan yaşardı. Zoë'yi emzirmem gerekiyordu. Programlanmış gibi her iki buçuk saatte bir emiyordu ve gece bir ile sabah beş arası dört saat uyuyordu. Bir dükkânda emzirme odası bulabilir ya da taksi yakalayıp otele geri dönebilirdim.

Taksi çağırdım.

Oxford Caddesi'nden batıya akan trafik yoğundu. Telefonumu çıkarıp Cloquet'e otele döndüğümü haber verecekken vazgeçtim Walker ararsa meşgule düşün istemedim. Zoë kıpırdandı, ayaklarıyla beni ittirdi ve aniden kaskatı kesildi.

Ben de hissettim.

Bir saniye süren bir... neydi bu? Sanki zorla üstüme ge-

len bir yakınlık. Sarkıntılık yapan bir adamın ensemdeki nefesi. Bacaklarım, memelerim ve kafa derimde ısrarcı bir karıncalanma. Sonra gitti.

“Durur musunuz lütfen.”

“Dorchester’a gitmiyor musunuz?”

“Hayır. Lütfen müsait bir yerde durabilir misiniz?”

Kaldırımda yavaşça 360 derece döndüm. Sokak küresel markalarla doluydu: McDonald’s, Nokia, Subway, Gap. Arabalardan ışık yansiyordu. Üzeri açık bir otobüs, gürültülü bir motor sesiyle geçti; üst kattaki turistler üşüyerek fotoğraf çekiyordu.

Hiçbir şey.

Neredeyse parmak ucumda taksiye ilk durmasını söylediğim noktaya doğru yürüdüm.

Soğuk. Daha da soğuk.

Yine döndüm ve yavaşça batıya yürüdüm. Parlak ışık yüzünden Zoë’nin gözleri kısılmıştı. Çok eski bir olayı hatırlamaya çalışan minik yaşlı birine benziyordu.

İlk. Sıcak.

Selfridges dükkânının karşısında durdum.

Daha da sıcak.

Karşıya geçtim.

Daha da sıcak.

Giriş yazan kapılardan birinden girdim.

Parfüm reyonu. Neredeyse migren yaratacak yoğunlukta yayılan kokular, sesler. Bilimkurgulardan fırlamış, sanat eserine benzeyen şişeler. Gözleri parlak makyajlı satış elemanları. Tüm gün böyle tertipli kalabilmek için verdikleri uğraş hissediliyordu. Kadın ve erkekler eğilmiş kokuları deniyor, somurtuyor, sanki dünyanın kaderi onların kokuya bağlıymış gibi tartışıyorlardı. Trafikte kilit kaldığı anda ya da Burger King sırasında beklerken aklınıza gelen

o düşünce: Neden böyle yaşıyoruz? Daha doğrusu, insanlar neden böyle yaşıyor?

Mağaza sıcaktı ve bir sürü halojen lambayla aydınlatılıyordu. Zoë'nin beresini ve eldivenlerini çıkardım. Sessiz ve uyanıktı. Yürümeye devam etmek dışında yapabileceğim bir şey yoktu.

Çantalar. Güneş gözlükleri. Takılar. Erkek reyonu: Duvar boyası renklerinin sıralandığı bir tahta gibi dizilmiş kravatlar. Yeni deri ve pudra kokusu. Usulca... Çok usulca yürüyen merdivenlere çekiliyordum.

İkinci kattaki kadın reyonuna geldiğimde ter içinde kalmıştım. Kadınsı konsantrasyon ve mırıltının tanıdık ritmi. Kendini değerlendirme, kendinden şüpheyi düşme, kendinden nefret etme, kendine acımasızlık, kendini sevmek. Şekil ve boyut hakkında bitmeyen sonsuz tartışma. Bazı kadınlar, aynanın önünde üzerlerine kıyafeti tutup, bir adli tıp uzmanının cesedi incelediği gibi kendilerini inceliyordu. Bazıları açıkça başka türlü –kalçalar, baldırlar, bel, memeler– olmak istiyordu. Duruşlarını, surat ifadelerini azıcık değiştirerek bir fark yaratmaya uğraşıyor ama başarılı olamıyorlardı.

Tasarımcı kısmına geçtim.

Daha da sıcak.

Versace. Karen Millen. Armani.

Daha da sıcak.

Dolce & Gabbana. Diesel.

Yanıyor.

Prada–

Durdum. Zoë gerildi.

Deneme kabinlerindeydi.

Kuşku götürmeyecek biçimde ne olduğunu anladım. İmkânsız kokusu burnuma çarptı.

Derim ıslak ve ağırdu, kan beynime sıçradı. Zoë'nin su-

ratına baktım. Siyah gözleri koskocaman açılmıştı. Kafama sorular doldu. Onları umursamamak zorundaydım; umursamamak ve düşünmek zorundaydım. Düşün!

“Hanımefendi?” dedi bir kadın sesi. “Hanımefendi? İyi misiniz?”

Kabinlere giden kapının ucundaydım. Kahverengi saçlı ve birbirine yakın gözleri ela renkli bir satış elemanı ellerini bana doğru uzatıyordu.

“İyi misiniz?”

Suratım cayır cayır, “İyiyim,” dedim.

“Bir sandalye getireyim. İki saniye bekleyin.”

“Cidden, iyiy...”

“Hemen dönüyorum.”

Durdum, sarsılmıştım, derim karıncalanıyordu. Zoë'nin kafa derisi yanıyordu, yumuşacık saçları elektriklenmişti. Dizlerim boşaldı. Bu imkânsızdı. İmkânsız.

Sonra kabinlerden birinin kapısı açıldı ve kurtkadın çıktı.

27

Yirmilerinin ortasında, sarı saçları atkuyruğu yapılmış, açık yeşil gözlü, kedi suratlı, vücudunda bir gıdım yağ olmayan bir kızdı. Makyajsızdı ama makyaj yapacak olsa ne havalı olacağı belliydi. Erkekler hiç duraksamadan, *Evet. Kesinlikle evet,* diyor olmalıydı. Erkeklerin ona bakması hayatının büyük bir parçasıydı. Onun aura'sıydı, hem ona güç veriyor hem de onu rahatsız ediyordu. Boynu kıvrılan beyaz bir kazak, siyah tayt, dizlerine kadar uzanan bir çizme ve onunla takım bir çanta giymişti. Sol kolundan siyah kabanı sarkıyordu.

Uzun süre birbirimize bakakaldık. Heathrow'da Jake'ın bana söylediği ilk sözler kulağımda yankılanıyordu: Ne olduğunu biliyorum, sen de benim ne olduğumu biliyorsun.

"İşte hanımefendi, oturun sandalyeye. Size bir bardak su getireyim mi?" Satış elemanı plastik bir sandalye getirmişti. Sonra sarışın kıza, "Nasıl oldu?" diye sordu.

İkimizin de ağzını bıçak açmıyordu. Şimdi şeytan dürtmesinin sebebinin ne olduğunu ve başka bir şey olamayacağını anlamıştım.

"Peki," dedi satış elemanı (İkiniz de defolup gidin diye düşünüyordu). "Sandalyeyi bırakıyorum. Biraz sonra geri geleceğim."

O gittiginde ve baş başa kaldığımızda bile zaman ve sessizlik etrafımızda katılaştı. O sırada etrafımızdaki dünya

dev boyutlu bir özel görüntü efektine dönüşüyordu. Aramızda bir kız kardeşlik hissi oluşuyordu. (*Başka kurtadam olmadığına nereden biliyoruz?* diye sormuştum Jake'e. Olsa, Harley'nin bundan haberi olacağını söylemişti. Ama Harley, benim varlığımdan da dokuz ay sonra haberdar olmuştu.) Mağazada bir yerlerde en son model iPhone reklamını görmüştüm: *Bu her şeyi değiştiriyor. Yeniden.*

Sonunda ağzımı kıpırdatabildim. "Kimsin sen?" diye sordum.

Yutkundü. Ağzını açtı, kapadı. "Asıl sen kimsin?" dedi. Sesi beni şaşırttı: Londra'nın doğu yakasından, işçi sınıfı mahallesindendi. Kıyafetinden onu kolejli sanmıştım.

"Kim değil, *ne* diyeceksin," dedim.

"Hasiktir," dedi. "*Hasiktir.*"

Diğer kabinlerden birinden biri cık cıklandı.

"Amerikalısın."

"Evet."

"Seni kim dönüştürdü?"

"Belki de..."

Kabin kapılarından biri açıldı ve yorgan desenli ceke-tiyle şişman bir kadın, kolları kıyafet dolu vaziyette çıkıp aramızdan geçti. Suratı kıpkırmızıydı. Cık cıklayan o değildi. O kendi planları ve endişeleriyle meşguldü. Geçebilmesi için kenara çekilmem gerekti. Önümden çekildiğinde kızın da gitmiş olacağından endişelendim. Ama havada hâlâ kokusu vardı. Jake'inkinden çok farklıydı. Koklamak içimde farklı hisler uyandırıyordu: Heyecan, aşinalık, klostrofobi, tahrik, biraz utanç. Onun da yüzünden aynı hisleri okuyordum. Şaşkınlıkla bezeli bir çekim, zorunlulukla ortaya çıkan bir yakınlık. Sanki biri, ikimizi de kolumuzdan tutup birbirimize doğru fırlatmıştı.

"Rahatça konuşabileceğimiz bir yere gidelim," dedim.

Hareketsizdi, hâlâ durumu kabullenmeye çalışıyordu. “Sorun yok, endişelenme,” dedim.

“Bebegin olduğuna inanamıyorum,” dedi.

Zoë onu etkisi altına almıştı. Küçük bedeni gevşemişti. Kızım yine aç bir bebeğe dönmüştü. Onu birkaç dakika içinde emzirmezssem ağlamaya başlayabilirdi.

“Bu nasıl olur?” dedim. “Yani nasıl oldu?”

“Great West yolundaki de sen miydin?”

“Ne?”

“Geçen gün Hammersmith’te miydin?”

“Evet.”

“Bir gariplik olduğunu biliyordum.”

“Sen de mi oradaydın?”

“Ben...” Cümlesini tamamlayamadı. Bir sürü düşünce. Bir sürü.

“Buraya geldiğimden beri,” diye başladım, “şehrin farklı yerlerinde bir şeyler hissediyordum. Bir şey olduğunu... Ne düşündüğümü ben de bilmiyorum.” Rahatlama, hatta mutluluk, fiziksel olarak yakınımıdaymış gibi hissediyordum. Her ne olursa olsun, bu benim, bizim –kızım ve oğlumun da– yalnız olmadığımız anlamına geliyordu. Yalnız değildik! Kabinler, elleri, yüzü, sesi, koyu kurt kokusu – hepsi dünyada beni içine alan bir nokta oluşturunuyordu. Sanki her şeye rağmen ikinci şans verilen kırık bir aşk hikâyesiydi. Yere uzanıp, rahatlamış bir vaziyette uykuya dalabilirdim.

“Bir fikrin var mı?” diye sordu. “Yani herhangi bir şey biliyor musun?”

Yine Heathrow’daki sorularımın onda da belirdiğini hissediyordum: Ne anlama geliyor? Nasıl başladı? Çaresi var mı? Jake’le tanıştığım anda hissettiğim ani inancı hatırladım: Madem tek değildim, madem garip bir tesadüf değildi, o halde bir yerlerde birinde cevaplar olmalıydı. Onun için uzıldım. Çünkü ona sadece Jake’in bana söylediğini akta-

rabilirdim: *Anlam aramaya uğraşma. Hiçbir anlamı yok.* Tabii eğer Quinn'in kitabı safsatadan ibaret değilse – o zaman her şey değişirdi.

"Hadi gidip bir yere oturalım," dedim. "Buralarda bir kafe vardır herhalde?" Zoë ilk şikâyet bildiren sesini çıkardı. "Siktir," dedim, "Bak, bir yerde... aman burada yapıvereyim işte." Onun çıktığı kabine girip oturdum. Denediği yirmili yıllara ait stilde açık yeşil, uçları fırırlı, ipek elbise hâlâ kabinde asılıydı. Bir de ona uygun koyu yeşil şifon eşarp vardı. "Onu emzirmeliyim," dedim, ana kucagında ve kıyafetimde gerekli düzenlemeleri yaparken. "Garip hissedeceksen bakma bu tarafa." Bir kere bir Wendy's restoranında kadının biri herkesin ortasında çıkarıp bebeğini emzirmişti. Lauren, "Sanırım yediğim nugget'ları çıkaracağım şimdi," demişti.

"Ne? Ha, yok ya. Umurumda değil. Siktir, hâlâ inanamıyorum tüm bunlara."

"Ayp," diye mırıldandı içeriden cık cıklayan kadın.

"Siktir git, dana," diye seslendi kız. Kabinin önünde durmuş, gergin biçimde ellerini siyah kabanmın altında kavuşturmuştu. Beyaz elleri ve boynu, gergin bir kan akışıyla doluydu. Orada, nereden başlayacağımı bilmez bir halde oturmuştum. Evrenden gelen süt beni aşarak Zoë'ye akıyordu. Ama evren değişmişti. Ya birbirimizden hoşlanmazsak diye düşündüm.

"Ne kadardır...?" diye fısıldadı. "Ne kadardır boylesin?"

"Bir buçuk yıl oldu," diye fısıldadım. "Ya sen?"

"Dokuz aydır."

Kafamda geçen dolunay sayısı, cinayet sayısı uçtu. Bulunduğumuz kapalı mekân kimliğimizle yanıyordu. Gözleri kocaman açık, agzı kan dolu genç bir adam canlandı zihnimde. Onlar için ne kadar kötüyse bizim için o kadar

iyidir. Şaşırtıcı bir şekilde suratı kızardı. Aslında şaşırtıcı değildi, ben de kızarıyordum.

“Peki ya bu minik oğlan?” diye sordu, kafasıyla bebeği işaret ederek.

“Kız o,” dedim.

“Ya o?”

“O da bizim gibi.”

“Hasiktir.”

Kabin kapılarından biri açıldı ve kapandı. Kim olduğunu göremiyordum ama küfür karşıtı kadın olduğunu anladım. “Ne bakıyorsun?” diye çıkıştı kız.

Kadın cevap vermedi.

“Geç git,” diye emretti kız. Kadının boyun eğdiğini hissettim. “Aman Tanrım. Çok acayip,” dedi kız bana dönerek. “Birinin daha olduğunu biliyorduk. Günlerdir söylüyorduk.”

Duraklama.

Biliyorduk.

Çoğul.

Birden ışığın değişmesi gibi bir efekt yarattı. Bir anlığına güneş tutulması oluyor gibi hissettim.

“Kimlerden bahsediyorsun?”

“Diğerlerinden.”

“Diğerleri mi?”

“Bizim gibileri diyorum.”

“Burada bizim gibi başkaları da mı var?”

“Amerika’da yok mu?”

Sütüm de kanım da hızla akıyordu. Suratım alev alev yanıyordu. Her şeye rağmen kokusunun etkisiyle boğuşuyordum. Bana Lauren’ın banyoda kıyafetlerini bıraktığı zamanı hatırlattı. Merakıma engel olamamış, kirli kıyafetlerinin arasından külotunu çıkarıp koklamıştım. Hafif iğrenme, hafif de gizli bir şey yapmanın verdiği zevkle günahkâr bir

heyecan yaşamıştım. Bir de türüme karşı duygudaşlık hissetmiştim. Eskiden yapamayacağını düşündüğün bir şeyi yapabilecek kapasitede olmanın verdiği bilinç. O zaman şöyle düşünmüştüm: Tanrı bunu yapmamızı istiyor, her şeyi içine sığdırabildiği gibi bizim de her şeye açık olmamızı istiyor.

“Başka dolu kabin kaldı mı?”

Şöyle bir baktı. “Hayır.”

“O halde baştan anlat. Burada, Londra’da bizim gibi başkaları da mı var diyorsun?”

“Evet.”

“Kaç kişi?”

“Dört kişiyiz. Ben Trish için yaptım. Lucy kazaydı. Trish de Fergus diye bir herifleyken her şeyin içine sığıp ve artık o da var. O kendine sakladığını söylüyor ama yalan mı bilmiyorum. Lucy de. Yani onu da tanımıyorum.”

Bir an rüya görüp görmediğimi anlamaya çalıştım. Küçük, sevgisiz bir toplantı odasında toplandıklarını düşündüm. Hani terapi grupları gibi.

“Hepimiz hissediyorduk,” diye devam etti. “Seni yani. Hepimiz, bir şeyler oluyor, biri buraya geldi diyorduk. Trish geçen gün South Kensington’da neredeyse bayıldığını söyledi. Hani nöbet geçirir gibi. Orada ne yaptığını bile bilmiyordu. Ben de buraya nasıl geldim bilmiyorum. Alışveriş yaptığım yok. Ne demek istediğimi anladın mı?”

“Ben de South Kensington’daydım,” dedim. “Ben de hissettim. Bu... Bir dakika. Trish için yaptım derken?”

“Benden istedi.”

“Ne istedi?”

“Sence ne?”

“Onu dönüştürmeni mi istedi?”

“Evet.”

“Neden?”

“Ya uzun hikâye. Arka planı bilmen lazım. Başına gelen kalmanmıştı. Sonra o piçe ne yaptığını gördü... Alistair diye bir aptal. Neler çevirdiğini bilemezsin. Karmaşık hikâye.”

İçimdeki sakin, rasyonel taraf hikâyenin boşluklarını dolduruyordu zaten. Trish geri zekâlı Alistair'in tuzağına düşmüştü. Sarışın kız bir dolunayda onu ziyaret etmişti. Trish de bir daha itilip kakılamayacağı hayata uzanan kısa yolu görmüştü... *Jake*, diye düşündüm, *burada olup bunu görmen gerekirdi. Yeni Feminizm.*

O an, ilk sormam gereken, diğerlerinin arasından sıyrılması gereken ilk soru öne çıktı.

“Peki ya seni kim dönüştürdü?”

Gözlerini önemsiz bir saçmalık hatırlıyormuş gibi yuvarladı. “Görüştüğüm bir adam. O kayıplara karıştı. Yani sadece dört kişiyiz.”

“Adı neydi?”

Zoë emmeyi bırakmıştı ama bir an kıpırdamamıştım. Kabin, ortak sezgimizle sızlıyordu. Kokusu birden yoğunlaştı.

“Jake,” dedi. “Soyadını bilmiyorum.”

Gezegeni kaplayan özel efekt neredeyse tamamlandı. Her şeyden öte kırılmıştım: Neden bana anlatmamıştı? Ve nasıl yapmıştı? Virüs taşıyor muydu? Lanet'i bulaştıramaması gerekmiyor muydu? Bir dakika. Hayır. Ellis, DOKET'in ellerinden geldiğince ona gizlice aşidan verdiklerini söylemişti. Zetter'de içkiler. Caernarfon'daki otel. İşe yararmış mıydı yani?

Görüştüğüm bir adam.

Zetter. Caernarfon.

Özel efektin son detayı da çözüldü. Yeni şeklimizi aldık.

“Sen Madeline'sin,” dedim.

“Evet,” dedi. “Nereden bildin?”

28

Onunla uluorta Dorchester'e gitmek aptallıktı ama düğün karar verebilecek durumda değildim. Takside konuşamayacağımızı söylemiştim; o yüzden oteldeki süite vardığımızda bir ton soru birikmişti. Bildiklerimi olabildiğince çabuk (ve basitçe) ona anlattım: Jake, türümüzün soyunun tükeniyor olması, DOKET, vampirler, virüs. Av hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bildiği kadarıyla hiç takip edilmemişti ve bir vampirle karşılaşmamıştı. Fakat vampirlerin varlığını sorgulamadan kabul etti. Günlüklerden bahsetmedim. Onları okumak isteyebilirdi ve Jake ondan çok da övgü dolu sözlerle bahsetmemiştir. Onu paylaşıyor olmamız, aramızdaki yakınlığı artırıyor, beni bazı özel anları resmetmeye zorluyordu: penisini anüsüne iterken yüzünün aldığı şekil, ikisi yatağın üstünde çıplak ayakta şarap içerken, Cavernarfon'daki yatağın üzerinde Jake'in telefonunun üzerine yuvarlanırken. Bir düşmanlık ya da en azından kıskançlık hissetmeliydik ama hissetmedik. Kurt her şeyin üstündeydi: Yeni tanışan kız kardeşler gibi müşterek bir ilgi duyuyorduk. Memleketimiz, eğitimimiz, zevklerimiz gibi yüzeysel farklılıklar vardı elbette (içindeki insan benim akıllı, belki biraz kendini beğenmiş ve en önemlisi kendisinden güzel olduğuma karar vermişti) ama bu farklar paylaştığımız canavarın altında eziliyordu. İçimizdeki canavar, iki yoz yengeciyle oturmuş pedofil bir amca gibi aramızdaydı. Jake'in

onu tüm aşagılamlarına rağmen, Madeline içimizdeki profesyonel kadını algılamıştı. Ticari yanımız, para konusundaki ciddi tutumumuz. Bir de kendimizi korumak ve her ahlaki bedel pahasına yaşamı seçmek konusunda da aynıydık. *Hayatı seviyorsun çünkü elindeki tek şey bu. Tanrı yok ve bu onun tek emri.* Jake'ın bunu ona söylemesine gerek yoktu.

Caernarfon'da bulunan Castle Otel'deki son karşılaşmalarından sonra dönüşmüştü. Sonra geri gelip onu aramıştı ama tabii o esnada Jake çoktan Fransa'ya götürülmüştü.

"Ara sıra bahsederdi," dedi. "İki yüz yaşında olduğundan, her dolunayda insan öldürdüğünden." Süitin krem rengi deri koltuklarından birine oturmuş cin tonik içiyordu. İnce bacaklarından birini diğerinin üzerine atmıştı. Sütten rahatlamış ve kendini güvende hisseden Zoë, beşiğinde uyuyordu. Cloquet de kendi odasındaydı. Onu arayıp otele döndüğümü ama biraz dinlenmek istediğimi söylemiştim. Madeline'le önce baş başa konuşmalıydım, Cloquet her şeyi karmaşıktırabilirdi. "Müşteriler hep bir şeyler anlatır," diye devam etti. "Genelde zaten ondan gelirler. Genelde abarttıkları bellidir ama Jake farklıydı. Yani bir şey anlattığında sanki kitaptan okuyor falan gibiydi." Jake, aramızda keyifle parlayan bir güneş ışığı gibiydi. Sanki Madeline'le birbirimizi çırılçıplak görüyorduk. "Sonra o gariban herifin torbadaki kafası," diye devam etti. "Tanrım, sonra öbür herif 'Tatlım, o bir kurtadam, bilmiyor muydun?' demişti. Ben de hasiktir oradan diye düşündüm. Sonradan geçiştirmeye, espri yapmaya çalıştı ama garip bir şeyler döndüğünü anlamıştım."

"Yine de seni nasıl dönüştürdüğünü anlayamıyorum," dedim.

Başını salladı ve omuzlarını silkti. "O zaman sandım ki..." Seksi ifade eden bir el işareti yaptı. "Anlarsın ya?"

"Ama öyle bulaşmıyor," dedim. "Bildğim kadarıyla cinsel temasla bir ilgisi yok."

“Ne diyebilirim ki? Belki de haklısın. Beni ısırmadığına eminim. Kendi de dönüşmedi. Tek bildiğim Caernarfon’da-ki son gecemizden sonra olduğu.”

İkimiz de sustuk – susmak zorunda kaldık çünkü son cümlesi ilk cinayetini, o ergen oğlanı hatırlattı. Mutlak bir şeffaflıkla birbirimize baktık (evet ne yaptığımızı biliyorduk ve evet cidden yapmıştık) ve sonra gözlerimizi kaçırdık; utanmamıştık, kabullenişin verdiği heyecana kapılmıştık. Kardeşler arası ilk ensest dokunmanın böyle olabileceğini düşündüm. Ayrıca bu kadının ne olduğunu anladığımdan beri düşünüyordum: İlk seviştiğim kadın bu mu olsun? Onunla siköldürye nasıl olurdu? İster miydi ki?

“Bir sorunun var,” dedi Madeline.

“Nasıl yani?”

“Başından bir şey geçmiş. Ne oldu?”

Nedense *kurt* içgüdülerini test etmek için ona kaçırma-
dan bahsetmemiştim, kendi hissetsin diye bekliyordum. Bir
de ona anlatmak başarısızlığımı yeniden gündeme getire-
cekti. Kadın olarak, anne olarak başarısızlığımı. Kendim-
den iğrenmem yetiyordu, bir de türümün benden iğrenme-
siyle uğraşmam gerekecekti.

Aramızdaki hava ısındı. An uzadı. Gözlerimizi kaçırıyo-
duk çünkü kaba bir telepatinin getireceklerine hazır hisset-
miyorduk. Alaska kurtlarını, onların iradesiyle benimkinin
karıştığı anı hatırlıyordum...

“Dur!”

Koltukta gerilmişti. Elindeki bardak kırılacak sandım.

“Pardon, fark etmedim...” Ama işte orada ensemde, kol-
larımdaydı, benliğime müdahale ediyordu.

“Dur,” dedim. “Üzgünüm. Bunun olacağını tahmin ede-
medim. Sakin ol.”

Birbirimize baktık. Panik ve tiksinti insana hastı. *Kurt* ise
keyifleniyordu. O şekilde uzun süre dengede kaldık. Sonra

ikimiz de –utanç ve karşılıklı güven patlamasıyla– gülme-ye başladık. Aynı anda geri çekildik, tıpkı kumun üzerinde geri çekilen dalga gibi. Şışşıışşı.

“Diğerleriyle de böyle mi?”

“Evet.”

“Alışmak gerek.”

“Anlatsana.”

“Onlarla tanışmak istiyorum.”

“Nasıl, şimdi mi?”

“Ya... Hayır, bekle. Bir düşünelim. Dikkatli olmamız gerek.”

“Nasıl yani?”

“Demin dediğin doğruydu, başıma bir şey geldi.”

“Ne oldu?”

Zoë uykusunda hafif sesler çıkardı, tekmeler attı ve sonra sustu. Yağmur başladı. Kelimelerden nefret ediyordum. Sanki ağzımda canlı böcek gibiydiler.

“Oğlumu kaçırdılar,” dedim yatağında ucuna oturarak. “Nerede olduğunu bilmiyorum. Onu öldürecekler.”

29

Birbirimize her şeyi anlattık. Güneş batıyordu. Oda, kısık seslerimizin eşliğinde esrarengiz bir mekâna dönüşüyordu. Konuşurken cinayetlerimiz de bizi kızartıyordu. Çoktan kararını verdiğini gördüm; işte tüm yaptığı ve yapacağı kötülöklere rağmen buradaydı. Suçluluk hissinin anlamsız olduğunu kabul etmişti. Burada güzel kıyafetler içinde, Dior Addict kokusu sürünmüş, cebinde parası ve hayatındaki insanlarla hâlâ ayaktaydı. Dehşet içindeki insan tenini parçalarırken, saten kalbi ve plastik ciğer görürken, bedeninin tüm saklı şeyleri senin vahşetinin kanununa boyun eğiyordu. Kemikleri kırıyor, kanı içiyordun. Bir hayatı çalıyordun ve bu cezasız kalıyordu. Tanrı seni cezalandırmıyordu. Gök delinmiyordu. Ertesi gün musluğu açığında su yine akıyordu. Kafana yine reklam müzikleri takılıyordu. Taksi çağırma için elini kaldırdığında sahiden bir araç gelirse şanslı hissediyordun. Seni sona erdirmesi gereken şeyleri yapıp sonra bunların sadece seni değıştirdiğini fark ediyordun. Hem hayal kırıklığı hem bir vahiydi, hem acıydı hem de heyecan verici bir çıplaklıktı. En klişe müstehcenlikti: Hayat devam ediyordu.

Bir zamanlar Jake'in anlattığı gibi tek boyutlu bir aptal sarışın mıydı bilemiyordum ama her halükarda Lanet onu değıştirmişti. Jake'e göre tüm kişiliğı güvensizlikleri etrafında şekillenmişti: Luks merakı, maddiyatçılığı, mağazın

klişeleri, kozmetik takıntısı. Tüm bunlar ürkek bir temelin etrafını saran bulut gibiydi. Lüks merakı duruyordu; kelime dağarcığı da sınırlıydı. Hiçbir şey okumadığı belliydi. Ama *kurt*, eğer seni delirtmiyorsa daha da akıllı kılıyordu. İstesen de istemesen de her kurbanın, seni bir yabancıнын hayatına sokuyordu. Vizyonun genişliyordu. Garip perspektifler sunuluyordu. Yeni duygudaşlıklar seni şaşırtıyordu. Derinleşiyordun. Kurbanları *okuyordun*. Şimdi, daha önceden var olduğunu bilmediği bu genişleme için iştahı kabarmıştı.

‘Kaza’ olan Lucy, Moorfields Göz Hastanesi’nde göz doktoruydu. Boşandıktan sonra ona Wiltshire’da bir kulübe kalmıştı. Üç ay önce orada tek başına hafta sonunu geçirmeye gitmişti. Kendi kapı önünde avlanmayacak kadar zeki olan Madeline de bölgedeydi. Evi izlemiş ve yukardaki camlardan birinden içeri girmişti. Sonra rahatsız edilmişti. “Bir araba sesi ve insanların arabadan çıktığını duydum,” dedi. “Panikledim.”

Lucy’yi pis bir ısırıkla bırakıp kaçmıştı. Dehşet hikâyesi ve yepyeni bir oluşum. “Mekanizmayı öyle anladım,” dedi. “Altı hafta sonra Lucy beni buldu.”

Evet, virüs yoksa mekanizma böyleydi. Isırılıp kurtulursan dönüşüyordun. Ama Madeline ısırılmamıştı. Bu nasıl olabilirdi?

Trish de geri zekâlı Alistair’in tuzağına düşen çocukluk arkadaşıydı. Alistair’in basit bir sistemi vardı. Ergen kızları eroine alıştırıp, uyuşturucu parasını kazanmak için giderek korkunçlaşan porno filmlerde oynatıyordu. Trish’i pek çok kez hastanelik etmişti. En son sefer, dört kaburgasını kırıp bebeğini düşürtmüştü. Madeline onu görmeye gittiğinde Trish, Alistair’i öldürecek birini kiralamak için ödünç para istemişti. Madeline ona bir teklif sundu: Eğer uyuşturucuyu bırakırsa, Alistair’i öldürecek birini tutacaktı.

Ayarlamaları yapmak zor olmamıştı. Alistair zaten yıllardır Madeline'le yatmaya çalışıyordu.

“İşin garibi ne biliyor musun?” dedi Madeline. “Trish’e her şeyi anlattım, ne olduğumu, ne yapmayı planladığımı ve o da bana inandı. Hiç sorgulamadan. İzlemek istediğini söylödi. Ben de izin verdim.”

Fakat Alistair öldükten sonra bile Trish kendine çekidüzen verememişti. “Başına gelen kalmamıştı,” dedi Madeline. “Cidden ona neler yaptığını tahmin edemezsin. İnanılmaz.” İğrenmiş biçimde kafasını salladı. “Ve tüm bunlardan sonra iki kere kendini öldürmeye kalktı. İki kere! Gerçekten mahvolmuş bir haldeydi. Sonunda bana açıkça sordu... Yani onu dönüştürebilir miyim diye. Benim nasıl değiştiğimi, yani eskiden nasıl olduğumu... Her neyse, sen de biliyorsun zaten.” Bildiğimi düşünüyordum. Lanet her şeyden öte fiziksel korkuyu yok etmişti. O korku ortadan kalkana dek ne kadar büyük olduğunu anlayamazsınız. Tanımadığınız bir erkekle baş başa kaldığınızda hissettiklerinizi düşünün. Sokakta yürürken. Gecenin bir yarısı benzin istasyonunda. Sadece biraz *kurdu* ortaya çıkarıp sizi kızdırmamanın çok çok kötü bir fikir olacağını ona gösterdiğinizi düşünün. Madeline cin toniğini yudumlayıp devam etti. “Söyle düşündüm: Onu bu halde bırakırsan bir aya mezarını ziyarete gideceksin. Hem tüm bunların ne anlamı vardı ki? Kaybedecek neyi vardı? O yüzden onu dönüştürdüm.”

Süitin kapısının önünden bir görevli, servis arabasını sürüyordu. Dış dünyayı unutmuştuk. Oda karanlıktı. Kalkıp bir ışık açmak çok acımasız olacaktı.

“Uyuşturucuyu bıraktı,” dedi. “Tam ters yone döndü. Bir görsen. Lara Croft sanki.”

Lara Croft ya da değil, Trish son cinayetinde hata yapmıştı ve şimdi bir de Fergus vardı. Üç kere boşanmış, elli üç yaşındaki alkolik satış elemanı Fergus da aileye katılmıştı.

Lucy gibi o da yaratanını bulmuştu. “Senin farkın bu,” dedi Madeline. “Lucy ve Fergus bizi bulabilirler. Yani hepimiz ne olduğumuzu hissediyoruz. İçgüdü de, ne dersen de. Buradan çıksam, onlardan birini bulmak için ne yöne yürüyeceğimi biliyorum. Ama seni öyle bulamam. Daha karmaşık bir şeyler var.”

Duygusal değildi. Ona doğumu, katı kalbimi, sevginin olması gereken yerdeki boşluğu anlatınca kendimi suçlamamamı ya da benim hatam olmadığını ya da yapabileceğimi hiçbir şey olmadığını söylemedi. Orada oturdu ve hikâyemi ilgiyle dinledi. Anlatırken bir-iki kez uzunca durakladığımda ‘sonra ne oldu?’ diye sordu. Ondan hoşlanmaya başlamıştım. Yaşlanmayacak olmaktan duyduğu sevinci gizlemiyordu. Dört yüz yıllık hayatın gerçek olup olmadığını, hastalıklara karşı bağışıklığımızı öğrenmek istiyordu. Jake’in bana öyle söylediğini aktardım. Eğer konuya hâkim biri varsa o da Jake’ti.

Jake’in bana âşık olmuş olmasını acı dolu bir ilgiyle karşılıyordu. Jake’i umursadığından değil; diğer kadınların yetenek ve becerilerinin ne olduğunu öğrenmeye meyilliydi. Beni Jake’le hayal ettiğini hissediyordum. İsteksizce, aramızdakinin seksin bile sadece bir parçası olduğu öteki esrareniz şey olduğunu fark ediyordu. Hiç âşık olmamıştı. Yetişkinliği boyunca. O alanda gelişmemişti. Sıska, sıkı omuzlarından hissediyordum. *Nesnelere* karşı iştahı bunu anlatıyordu. Fahişelik yapması bunu anlatıyordu. Ona hâlâ eskortluk yapıp yapmadığını sorduğumda garip bir an yaşadık. Eskortluğa devam ediyordu. Garip bir andı çünkü yeniden Jake’i, imgeleri, spekülasyonları (seninle de o pozisyonu...?) hatırlattı ve her şeye rağmen tasvip etmeyeceğimi düşündü (önce pragmatik bir utanmazlık tavrı takındı). Ama her şeyden öte, türümüze has durumu sıcak basması gibi anımsattığı için garipti: O *kurt* libidosu. Birden Lanet’in

verdiği nemfomani ortaya çıkmıştı; göz ardı edemiyorduk ama nasıl dile getireceğimizi de bilemiyorduk. Bir süre konuşmadık. Sonra yine gülüyorduk. “Hamileyken üç ay istemedim,” dedim. “Sonra yine başladım.”

Dördüncü Hendricks’ini içiyordu. “İşi neden bırakayım ki diye düşündüm. En azından paradan daha çok getirisi var.”

Cloquet, ne yemek istediğimi sormak için kapıyı tıklattığında saat 8’i geçiyordu. O zamana kadar Madeline’e bundan sonra hareketlerimize ve iletişimimize nasıl dikkat edeceğimiz konusunu anlatmıştım. O da kalan üçlünden ikisine (Trish ve Fergus) ulaşip yarım akşam 9 için bir buluşma ayarlamıştı. Benim ısrarım üzerine buluşma yerini, iki saat kala ben haber verecektim. Bana numarasını verdi, temiz telefonumun numarasını ona vermedigim için bozulmadı. Yarın başka bir telefon ayarlayacağımı ve bundan böyle onu kullanabileceğimizi söyledim. Cloquet’ye onu arkadaşım olarak tanıttım ama ne olduğunu söylemedim. Biraz onun kendiliğinden anlayıp anlamayacağını merak ediyordum (insanlara öyle bir elektrik ya da koku veriyor muyduk, hiçbir zaman tam emin olamıyordum); biraz da Madeline oradayken her şeyi en başından anlatmayı göze alamamıştım.

Madeline gittikten sonra, “Garip bir şey hissettin mi?” diye sordum. Süitimde baş başaydık. O cam kenarındaydı, bense yatağın ucunda oturuyordum. Dışarısı tamamen karanlıktı. Televizyon açıktı ama sesi kısıktı. Son gelişinde Walker’la yarım yamalak, uzun zaman önce kaybettikleri zaman ve mekâna bakan iki insan gibi izlediğimiz CNN açıktı.

“Garip mi? Yok. Neden ki?”

Onları tanıştırdığımda garip davranan kendisi olmuştu. Tek kelime etmemiş, elini sıkıp sıkmamakta kararsız kalmıştı. Şimdi sorum karşısında da garip davranıyordu.

“Ona biraz garip davrandın da.”

“Garip mi? *Pas de tout.*” Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Aman Tanrım,” dedim jetonum düşünce. “Onu beğendin.”

“Saçmalama.”

Cinsel tarafı o kadar zamandır ölüydü ki sorunun bu olduğundan bu kadar emin olmama şaşırdım. Ama şaşırmış olsam da emindim. “Şüphesiz,” dedim. “Çok güzel kız.”

“Sadece daha önce beraber çalıştığım birine benziyor.”

“Utanmana gerek yok.”

“*Marde alors.*” Yıllar önce çalıştığım bir mankene benziyor.”

“O da bir kurtkadın.”

“Ne?”

“Doğru duydun. Hâlâ numarasını istiyor musun?”

Somurarak dinledi, soru üstüne soru sordu. Çoğunun cevabını bilmiyordum. Bu ani değişiklikler onu zorluyordu. Önce Walker ve Konstantinov, şimdi de *dört tane daha kurtadam*.

“Bir sürü,” dedi.

“N’olcak ki?”

“Bir şey olacağından değil. Ama seni bu kadar kolay bulabilecek olmaları hoşuma gitmiyor.”

“Çok da kolay değil.”

“Kolay olmasa da bulabiliyorlar.”

“Ona güvenebilirim. Bundan eminim. Nasıl olduğunu sorma. Türümle ilgili bir şey.”

“O sadece dördünden biri.”

“Evet, ama elimiz mahkûm. Bize yardım edecekler.”

Bir şey demek üzere ağzını açtı, sonra durdu.

* (Fr.) Alakası bile yok. -yhn

** Fransızca bir küfür. -yhn

“Mon Dieu,” dedi. “Baksana.”

Televizyonu kastediyordu. Ekranda, giriş katına kadar karlar altında büyük, karanlık bir bina vardı. Önce tanıyamadım. Sonra anladım. Alaska’daki kulübeydi. İkinci görüntü mutfaktandı. Yalıtımlı kıyafetler giymiş bir tim olay yerini inceliyordu. Cloquet kumandayı bulup sesi açtı.

“... ilk evreleri,” diyordu bir özel timden biri. “Ama genetik açıdan anormal kalınlara ulaştık. Acele sonuç çıkarmıyoruz ama bu işte açık fikirli olmayı öğrenmek gerekiyor.”

Röportajı yapan seyirciye, “Açık fikir mi?” diye sordu. “Bir genç kadın konu hakkında çoktan fikir sahibi. Bu soruşturmayı başlatan da onun inanılmaz hikâyesi.”

Ve işte oradaydı: Kaitlyn. Işıkların altında yorgun ve kirli gözüküyordu. Dev bir parka ve botlar giymişti. “Bakın bu tür şeylere ben de inanmazdım,” dedi. “Ama burada olanlar gerçek ve bu bilimsel... Buraya aletleriyle gelen tim de parçacıklar bulmadı mı? Yani biyolojik kanıt, somut delil. Siz nasıl şu an karşındaysanız o kadar gerçek. Benim deli olduğumu söyleyen herkes bu bilim adamlarıyla konuşabilir. Anlattıklarım gerçek. Tamamen gerçek.”

Cloquet’yle haberin sonuna kadar izledik. Hikâye, ilk kez Fairbanks’te bir radyo programında ya da yerel bir kanaldaki bir programda yayınlanmış ve sonra birilerinin ilgisini çekerek yayılmış olmalıydı. Parası olan doğaüstü delisinin biri. Şimdi de bilim. Şimdi de polis. Olay yeri inceleme takımının arasında yerel rozetliler de vardı.

“Siktir,” dedi Cloquet. “Yandık.”

“Yapabileceğimiz bir şey yok,” dedim. “Orayı kiraladığımız kimliklerle seyahat etmedik zaten. Bizi aramıyorlar. Ülkeyi terk ettiğimizi bile bilmiyorlar.”

“Eşkalimizi vermiş olmalı,” dedi Cloquet. “Eğer Anchorage’daki havaalanı kameralarına bakacak olurlarsa...”

“Bak, unut bunu. Kontrolümüzden çıktı.”

Telefon aldı.

Walker'ın telefonu. Kafa derim yanmaya başladı.

“Alo?”

Konuşmadan nceki sessizlik derin bir boşluk gibiydi.
Ne diyeceğini biliyordum.

“Onları bulduk,” dedi. “Oğlun ve Natasha'yı beraber tutuyorlar. Ama acele etmemiz lazım.”

30

Hoyle'un söylediğine göre İtalya'da *La Marche* bölgesindeki Macerata kasabasının on kilometre dışında terk edilmiş bir çiftlik evindeydiler. Jacqueline Delon ve diğer beş vampir, dört insan ahabap, Natasha Konstantinov, iki buçuk haftalık bir bebek kurtoğlan.

Sakin olmaya çalışıyordum. *Duygularının taşmasına izin verme. İzin verirken boku yersin. Yatağa, adrenalin, umut ve korku sarhoşluğuyla oturdum.*

"Roma'ya uçacağız," dedi Walker. "Oradan bizi Falconara'ya götürecek araç hazır. Asıl sorunumuz silahlar."

"Çünkü?"

"Çünkü silahımız olmayabilir."

Gözümde canlandırmaya çalıştım. Walker ve Konstantinov'la turkuaz bir gökyüzünün altında, kuru çimenlerin üzerinde yürüdüğümü hayal ettim. Silahsız kalmanın nasıl hissettireceğini çok iyi anlıyordum. Boş ellerimden akan hava gibi.

"Bunu nasıl silahsız yapabiliriz?"

"Gündüz girersek bu vampirleri ekarte eder. Zaten sadece dört insan var."

"Dört silahlı insan."

"Biliyorum, biliyorum. Ama biz altı kişiyiz."

"Altı mı? Hani yirmiydi?"

"Murdoch dördünü öldürdü. Geri kalanlar da ya saklanı-

ver ya da umursamıyor. Mike'in karısını umursadıkları yok. Hiçbiri seni ve oğlunu da umursamıyor. Paradan bahsettim ama şu anda onunla da ilgilenmiyorlar. Şu anda tek ilgilendikleri havatta kalmak. Üzgünüm ama bunu becerebileceğimize inanmak zorundasın. Ayrıca takımın geri kalanına silahsız kalabileceğimizi söyleme. Silahsız kalırsak, zamanı geldiğinde konuşuruz. Şimdi bana pasaport bilgilerini ver yeter."

"Normal uçakla mı gidiyoruz?"

"Başka neyle gidecektik?"

"Bilmem ki, daha göze çarpmayan bir şey yok mu?"

"O günler mazide kaldı. Artık örgütün parçası değiliz. Helikopterler, büyük aletler, gizli uçuşlar, açık çek – hepsi bitti."

Peki o zaman sizi neden kiraladım ki? dememe gerek yoktu.

Çünkü ya bizle ya da tek başına olacaksın. Cevap vermesine gerek yoktu.

Telefonda küçük bir sessizlik olunca yatarak her şeyi nasıl daha da karmaşıktırdığımızı hissettik.

"Küçük hanımı n'apıyoruz?"

Ona tekrar sormak için hazır olana kadar beklememizi söylemiştim.

Şimdi hazırдық, daha doğrusu hazır olmak zorundaydık.

* * *

Cloquet yatağın kenarına oturup biberonu aldı. Bugünün geleceğini tahmin ederek alıp sakladığım mamanın nasıl hazırlanacağını anlatmıştım.

"Başka yolu yok," dedim.

"Biliyorum."

"Becerirsin merak etme."

"Ya geri dönemezsen?"

"Döneceğim. Söz veriyorum."

“Söz veremezsin.”

“Haklısın. Özür dilerim.”

Saat gece 2’yi gösteriyordu. Yağmur gürültüyle yağıyordu. Walker’ın bulabildiği ilk uçak üç buçuk saat sonra kalkıyordu. Onunla Heathrow’da buluşacaktım. Cloquet’nin hesabına ekstra para havale etmişim; bir de ölürsem elden babama vermesi için bir mektup bıraktım. Vasiyetimi, Manhatta’daki boşanma avukatıma bırakmışım. Zoë’ye (aslında ben ölsem de Lorcan’ın kurtulabileceği ihtimalini göze alarak ikisine) bir mektup bırakmayı da düşündüm ama yapamadım. Çok sahte geldi; eğer yazsaydım onlara bir şey yapıyormuş kisvesi altında aslında kendim için bir şey yapıyor olacaktım. En iyisi temiz bir gizem olarak kalmaktı. En iyisi onları kendi istedikleri bir anne hayal etmeleri için serbest bırakmaktı. Tıpkı babalarını hayal edecekleri gibi.

Cloquet’ye Madeline’in numarasını bıraktım.

“Ciddi olamazsın.”

“Eğer hayatta kalırlarsa, kendi türlerine ihtiyaçları olacak. Onları kollayacağını biliyorum ama yardıma ihtiyacın olacak. Madeline kötü biri değil. Ayrıca kim bilir, belki... Sana iyi gelebilir.”

“Bu çok...”

“Bu çok gerekli. Bu konuda tartışmayalım. Mama nasıl yapıyor anladın değil mi?”

Bavulumu topladım, eğer buna toplamak denebilirse tabii. Kimlikler, nakit, kartlar, Lorcan’ın doğum sertifikası, diş fırçası, üç adet külot. Jake’in son günlüğü. Araba gelene kadar hazır olmamak istedim. Aceleyle çıkıp diyecek bir şey bulmak zorunda olmamak istedim. Zoë’yi bir dakikadan fazla tutamamak istedim.

Vakit geçirmek için süitin banyosuna girip makyaj yaptım. Dişimi iple temizledim, fırçaladım. İşedikten sonra uzun bir süre klozette oturmaya devam ettim. İdam edilme-

den önceki birkaç saniyemmiş gibi odanın detaylarını ezberledim. Geniş aritmetik sessizlik yanı başımdaydı, beyaz seramiklerin ve halojen lambaların içindeydi. Yine silahsız vaziyette kuru çimenlerin üzerinden yürüdüğümü hayal ettim. Ellerimin ağırlığı sanki yarıya inmişti. Kusacağımı sanıp tuvalete doğru eğildim. Bir şey gelmedi. Doğrulдум, titriyordum.

Oda telefonu çaldı.

“Araba gelmiş,” diye seslendi Cloquet.

Banyodan çıktığımda Zoë kucağındaydı. Onu çabucak aldım, tuttum ve yüzüne baktım. Hak etmediğim her his bir anda dev bir dalga gibi beni içine aldı. Suratı uykudan ısınmış, çarşafın izi çıkmıştı. Bana bakmaya çalışırken gözleri şaşdı oldu. Çabuk, çabuk, hiçliğe düşme sakın, çabuk, çabuk. Onu öptüm, kafasını kokladım, suratımı onunkine yapıştırdım. İçimden üzgünüm meleşim, her şey için çok üzgünüm diyordum ki durdum. Bu sözlerim onun geleceğinin parlaklığının üzerine karanlık gibi çöküyordu. Firavun’un kalbi yumuşadı, onu bırakamayacağımı düşündüm ve bu beni aniden ondan kopardı. Sonuçta kimdim ki ben? Kimdim? Onu beşiğe koyup ağırlığını aktardığımda içim parçalandı. Şu anda geri dön, yoksa hiçbir zaman gidemeyeceksin. Şimdi.

Cloquet birden bir sürü gerçeklikle dolmuştu; tüm yadsıma ve erteleme mekanizmaları çöküyordu. Yüzünden hakiki bir korku okunuyordu. Ona sarıldım ve çabucak, “Bir şey söyleme,” diye fısıldadım. Kolları beni sardı. Eğer doğru düzgün sarılırsa kendimi ayıramayacağımı düşündüm. “Gitmem gerek,” deyip kollarından ayrıldım. Sırt çantamı kaptım, süit kapısını açtım. Arkamdan annemin sessizce büyü yapar gibi arkana bakma, arkana bakma, arkana bakma dediğini hayal ettim.

Bakmadım.

31

Falconara'da bir Land Rover cip ve Mercedes araba kiraladık. Walker cipin bagajında silahları görünce rahatladı: mandallı dört tabanca, iki Lancaster Taktik AK-47 ve bir de otuzluk yedek kurşun. Silahsız tek bir kişi kalıyordu. Walker ve Konstantinov'un yanında (hepsi de Murdoch'ın listesinde olan) üç eski DOKET ajanı –Hudd, Carney ve Pavlov– vardı. Hiçbiri de silahsız girmeye yanaşmazdı. “O halde, piyango bana çıktı,” dedi Walker. “Sanırım yanında ölümcül kung-fu yeteneğimi getirmeme itiraz etmezsiniz.”

Hudd, otuzlarının başında, kısa boylu, şeytani suratlı, kaslı, saçları kazıtılmış ve keçi sakallı bir adamdı. Carney daha gençti; uzun ve sıskaydı, sarı saçları asker tıraşı olmuştu ve nazik mavi gözleri vardı. Kısa pantolon, kareli gömlek ve hasır şapka giyse, kasabanın tatlı delisi olacaktı. Üçüncü asi ise kırklarının ortasındaki Pavlov'du. Giderek beyazlayan düz kızıl saçları omuz hizasındaydı. Düz, geniş elmacık kemikli bir yüzü vardı. Kısık ela gözlerinden eğlenceli bir nihilizm okunuyordu. Buraya para için geldiği açıktı. Hemen karar verme diyordum kendime. Yine de onları seviyordum, belki oğlumu geri almama yardım edecek adamlar onlardı.

Havaalanından yerel saate göre öğlen 12'de çıktık. Güneybatıya doğru yol almaya başladık. Walker, Konstantinov (sürücü) ve ben Mercedes'teydik; diğerleri ise Land Ro-

ver'daydı. Hava soğuktu. Mavi gökyüzünde ara ara beyaz bulutlar gözüküyordu. Konstantinov, sakın bir kesinlikle hareket ediyordu; dehşet verici bir potansiyeli olduğu beliydi.

“Çok uzakta değil,” dedi Walker. “Görüntülere tekrar bakmalısın.”

Google Haritalar'dan çıkardığımız altı resimden, yıkık evi, araziye görebiliyorduk. Taş binanın çatısı kale gibi dış dıştı ve kırık bir kuleyle tamamlanıyordu; bakımsız yedi hektar arazi, güneydeki ormana kadar uzanıyordu. Etrafta yıkık üç bina daha vardı ve ana binanın yirmi metre doğusunda iyice yabanileşmiş bir bahçe mevcuttu. Fark edilmeden ancak o noktaya kadar gelebilirdik. “Susturucumuz yok,” dedi Walker. “O yüzden ateş etmeye başladığımızda hedefi tutturmamız gerek.” Neyse ki, haberleşme cihazlarımız tamdı. Her nasılsa, ticari uçuşlara, uçuş boyunca kullanmadığınız sürece telsizlerin sokulması yasak değil; bu yüzden her birimizin mikrofon seti hazır. Plana göre, Walker ve Hudd önden gidip, bize söylenenden daha fazla güvenlik olup olmadığını kontrol edecekti. Walker bana, aslında Mike'ın bunu umursamadığını ve her halükarda gireceğini söylemişti. (Bu, kendisi söylemese de Walker'ın da gireceği anlamına geliyordu.) Ondan sonra iş sadece insanları saf dışı bırakmaya, esirleri bulup kurtarmaya kalıyordu. *Sadece* buna kalıyordu. Bu fikir hoşuma gidiyordu. Boş yere umutsuzluğa kapılmaya gerek yoktu. Havalandıktan bir saat sonra onunla sevişmek istemiştik. *Kurt*, zaten ne zaman olduğuna bakmadan, ağzı açık, yalanarak, gözleri edepsizce parlayarak ortaya çıkıyordu. Ama bu sefer asıl baskı insan tarafımdan, kadın tarafımdan geliyordu. Ölümün yakın olduğunu anlamış, kendine ve bedenine karşı hassaslaşmış ve kaybedeceği tüm zengin potansiyeli düşünmeye başlamıştı. Son bir kez diğer bir insana mümkün olabildigince

yakınlaşmak istemişti. Ama filmlerde gösterilenin aksine, uçakta sevişmek kolay değildi. Bir kere uçak zaten küçüktü. Kabin ekibinin çalışma alanı tuvaletin içinde gibiydi. Bir de tuvalet sırası sürekli doluydu. Onun yanında bir şey söylemeden oturuyor, giderek daha absurt, çaresiz ve en sonunda da sevişemeyeceğimi anladığım için yıkılmış hissediyordum. Uçarken başka bir gerçeklik de yüzüme çarptı: Birden emzirmeyi bırakmanın etkisini düşünmemiştim. Zoë'nin normalde emeceği üçüncü zaman da gelip geçince, göğüslerimde biriken süt acıyla protesto etmeye başlamıştı. Biliyorum bir görevimiz var ama inince sağma pompası satan bir yerde durabilir miyiz? Tuvalette elimle yapabildiğim kadar sağdım, ağrı kesici aldım ve yakında Lorcan'ı emzireceğimi düşünerek kendimi teselli etmeye çalıştım.

Evin uydur görüntülerinin yanında bir de Konstantinov'un karısı Natasha'nın resminin bir fotokopisi vardı. Walker, herkese yanlışlıkla onu vurmasınlar diye fotoğrafını verdiklerini söylemişti. Resimde, gülümsemeden kameraya bakıyordu. İnce suratlı bir kadındı ve koyu saçları geride toplanmıştı. Havalı değildi ama koyu gözleri deliciydi. İnsanlar, *sanki içini görüyor* diyor olmalıydı. Konstantinov'dan en az on beş yaş küçük gözüküyordu ama ikisini beraber gözümde canlandırabiliyordum. Ölüm korkuları yoktu – özellikle de şimdi âşıkken. Madeline'le aynı odada olsa on adamdan dokuzu onu fark etmezdi. Konstantinov ise odada ondan başkası olduğunu fark etmezdi.

“Tamam,” dedi Walker. “İşte burası.”

Dik bir tepenin yanında uzanan dar, taşlı bir yolda arabayı kenara çektik. Sağımızdaki tepede ağaçlar, solumuzda ise tarlalar vardı. Haritaya göre, yol yetmiş beş metre sonra yol kıvrılacak ve Casa del Campanile'nin kapısına ulaşacaktık. Walker ve Carney'yi bahçenin güney yanına kadar takip edip bize ısrar vermelerini bekleyecektik.

“Vampirler yeraltında olacaklar,” dedi Walker ağaçları altında topladığımızda. “Esirler de öyle. Biri bebeğe bakıyor olmalı, yani yukardaki insanlara ek aşağıda da en azından bir, belki de iki insan olmalı. Herkes hazır mı?” Sessiz ve gergin bir biçimde onayladık. Alaska’daki kurtlarla paylaştığım hissin sulandırılmış bir versiyonuydu. Carney’nin başparmağıyla yavaşça onaylama işareti yaptığını izlerken birden tüm düşünceler kafamda ve bedenimde dönmeye başladı: Uykusuzluk, uçuş, yabancı ülkede oluşumuz, oğlunun yakınlığı, kuru yaprak, çürük ahşap, soğuk taş kokulu bu yerde öleceğim düşüncesi. Yorgunluk da vardı ama *kurt* bunu önemsemiyordu. Yavrusu yakın olduğu için değil, izi sürülecek ve öldürülecek bir şeyler olduğu için. Dönüşüme on sekiz gün vardı ama av modundaki insan tarafım canavarı hararetlendirip ortaya çıkarmıştı. Onu tırnaklarım ve ayaklarımda, sırtımda ve kafa derimde hissediyordum. İnsan bedenine sıkışmanın onu sinir ettiğini anlıyordum. Ama onun sayesinde beş duyum birden bir üst sınıfa terfi etmişti. Hızla etki eden bir içki gibi kaslarımdan bir mutluluk yayıldı. Ayrıca göğüslerimdeki acı da dinmişti.

Walker, Konstantinov’a baktı. “Yakındır Mike,” dedi.

Konstantinov cevap vermedi.

32

Konstantinov, Carney ve Pavlov'la ormanın bahçeyle ke-siştiği yerde, bize çok uzun gelen bir süre bekledik. Sonra Walker'm sesi duyuldu: "Duyuyor musunuz?"

"Anlaşıldı," dedi Konstantinov. "Devam et."

"Tamam, görünürde iki, tekrar ediyorum iki güvenlik var. Ikisinin de elinde makineli tüfek var. Biri n kapının hemen arkasında, lacivert bir futbol tişörtü ve deri ceket giyiyor. Ikincisi de çatıda nöbette, yeşil bir kazağı, koyu gözlükleri ve yn beresi var. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"şimdi dediğimde yavaşça bahçeden geçin. Yere yakın ve hızlı ilerleyin. Çatıdaki herif bu tarafa dönmeden içeri gir-miş olacaksınız."

"Anlaşıldı. İşaretini bekliyoruz."

İki dakikadan az bir sürede, çatıdaki güvenlik bizim ta-rafa geçmeden Walker ve Hudd'un yanındaydık. "Daha ya-kından bakmalıyız," dedi Walker. "Ev bayağı büyük. İçerde elli insan bile olabilir."

"Aldığımız istihbarat sadece dört diyordu," dedi Konstantinov, hiçbir duygu belirtisi göstermeden.

"Mike, bunu yapmak için tek bir şansımız var, biliyor-sun."

"Daha yakınlaşmalıyız," dedi Hudd. Kel kafası, patlak gözleri ve kara keçi sakalı yüzünden kaotik bir ilaha ben-

ziyordu. Bir de dilini Maori haka' stilinde çıkarsa tam olacaktı. "Alanın yüzde doksanını göremiyoruz. Allahın cezası üç kat var."

Walker'ın ne düşündüğünü biliyordum: yaklaşık elli adam olduğunu anlasalar bile Konstantinov'un içeri girmesini engelleyemezlerdi.

"Burada bekleyin," dedi Konstantinov ve kimse bir şey söyleyemeden bahçeden çıkıp iyice yere yakın bir biçimde ve son derece hızlı bir atakla açık alanı geçerek evin yan tarafına vardı.

"Hasiktir," dedi Carney yavaşça.

Tüm çabalarına rağmen Konstantinov tatsız bir biçimde her yerden gözüküyordu. Açıkta olduğu birkaç saniye boyunca, güneş sanki o gözüksün diye daha da parlak olmuştu. Ama binanın yanına varabildi ve sırtını duvara dayadı.

"Çok da fena değil," diye mikrofonu kapatarak fısıldadı Pavlov. "Öndeki adam onu bu açıdan göremez, çatıdaki de en uca gelip direkt aşağı bakmadığı sürece göremez."

Rus'un bir metre arkasında camsız bir pencere vardı. Ona doğru kaydı. Dikleşti. Hızla içeri göz attı. Bize dönüp işaret verdi. Boş. Pencereyi geçerek binanın arka tarafına vardı. Durdu. Binanın arkasına kaydı.

Bir dakika geçti. İki. Dört. Beş. Walker'ın bedeninin ısınısını hissediyordum. Dorchester'dan beri sanki haftalar geçmişti. Kaçırılmadan beri ilk defa oğlumu geri almanın beni ne kadar rahatlatacağını anladım. Ama *kurt* bu düşünceyi engelliyordu: O kendi istediğini alırdı. Sabırsızdı. Yanındaki dört bedenin kokusu zamanı gelmemesine rağmen iştahını kabartıyordu

Konstantinov, binanın arka tarafında kenara geldi. Üç

* Maori yerlilerine özgü savaş dansı diye de bilinen, Yeni Zelanda'da yapılan geleneksel bir dans türü -yhn

parmak kaldırdı. Walker, "Pavlov, çatıdaki herif. Şimdi," dedi.

Pavlov kalktı, AK-47 ile nişan aldı ve ateş etti. Kurşun sanki havada zıpladı. Çatıdaki adam geri düştü. Silahının yere düştüğünü işittik. "Şimdi," dedi Walker ve ben de dahil olmak üzere herkes harekete geçti. Konstantinov kendini pencereden içeri attı. Uzun çimler sinir bozucu bir engeldi. Carney'nin ayağı takıldı, küfretti, ayağa kalktı ve etrafında uçuşan kurşunları hissedip yere yığıldı. Bana şaşkınlıkla baktı; vurulacağına zerre ihtimal vermemiş gibiydi. Üç saniyelik atak uzadı, bir saate döndü. İçeriden tabanca sesleri geliyordu. Walker pencereden atladı. Carney ve Pavlov binanın arkasına geçti. Hudd da karşı köşede idi ve sonra kayboldu. İki el daha ateş edildi. Sonra sessizlik. Birden İtalya kırsalı tekrar huzura kavuştu. Kurt, insan bedeninin, yetersiz kol ve bacakların, gülünç derecede zorlanan kasların içinde debeleniyordu. Pencerenin kenarına geldim, koca odanın içine atladım.

33

Beş metre ilerideki kapı yan odaya açılıyordu. Walker kapıda belirdi ve ilerlemem için işaret verdi. İkinci oda ilkinden büyüktü. Tuğlaların arasındaki deliklerden günışığı içeri sızıyordu. Duvarın yanındaki kırık dökük bir merdiven yukarı katlara çıkıyordu. Konstantinov, Hudd ve Carney yukarıda odaları tarıyordu. Futbol tişörtlü herif açık kapının önünde yığılmıştı. İkinci ceset merdivenin kenarında, üçüncüsü ise yan odada yüzüstü yatıyordu.

“Buradan,” dedi Walker.

Onu eskiden evin mutfağı olan bölüme kadar takip ettim. Pavlov, bodruma inen taş merdivenlerin olduğu bir kapıda nöbetteydi.

“Üst kattan haber bekliyoruz,” dedi Walker.

Acayip birkaç dakikaydı. Söyleyecek hiçbir şeyimiz yoktu. Ev, istemeden bize yıkık detaylarını sunuyordu: güneş ışığının aydınlattığı sarımtırak yeşil yosunlar, çürümüş ahşap parçaları, gotik örümcek ağları, nemli taş, kedi sidigi ve küf kokusu. Asansörün gelmesini bekleyen yabancılar gibi aramızdaki absürtlük arttı. Sonra Konstantinov, arkasından da Carney ve Hudd kapıdan girdi. Yukarıdaki odalar boştu.

“Tamam, o halde şöyle...”

Konstantinov beklemedi. Tek kelime etmeden Walker’ı geçti ve bodruma inmeye başladı.

“Pav, burada nöbette kal,” dedi Walker ve Konstantinov’u takip etti. Arkamda Hudd ve Carney, ben de onu takip ettim.

Soğuk hava yükseldi. Merdivenler dar, dik, yosunlu ve nemliydi. Ama öndeki iki adam ve arkadaki Hudd fenerle yolu aydınlatıyordu. On dört basamak. Dört insan bedeninden yükselen ısı ve adrenalin kokusu. Derimin altındaki sınırdan *kurt* şişiyor ve tepiniyordu. Önceki avlarım gözümde canlandı: Fransız dulun yerde kan gölü içinde, dev bir karides gibi duran penisi, Meksikalı pezeveengin kolumla kaburgalarından basturmama rağmen durmayan tekmeleri. Zihnimde bir düşünce oluşmaya çalışıyordu, merdivenlerin tepesinde beklerken yeşermeye başlamıştı.

“Mikhail,” diye sertçe fısıldadı Walker. “Yavaşla biraz.”

Konstantinov hızla basamakları aşmış, feneriyle karanlığı parça parça aydınlatıyordu. Bodrum, binanın genişliğinin yarısı kadardı. Etrafta kırık kutular, şişeler, paslı yağ kutuları, sarkan raflar ve daha fantastik örümcek ağları vardı.

“Tamam, kontrol et,” dedi Walker. “Beyler ağır olalım. D Hanım siz de uzaklaşmayın. Pavlov yukarda durum nasıl?”

“Her şey yolunda,” dedi Pavlov. “Vaktiniz var.”

Takım bodrumun etrafında, silahlar ve fenerler hazır halde harekete devam etti. Konstantinov’un sessiz, öfkeli enerjisi karanlığın içinden yayılıyordu. Bizleri unutmuş, uçsuz bucaksız evrende tek başına kalmıştı.

Etrafı kolaçan etmeye devam ederken hâlâ biraz umut besliyorduk ama hiçbirimizin şüphesi kalmamıştı: Burada kimse yoktu.

Konstantinov dizleri üzerinde, yerde gizli bir kata açılan bir kapı arıyordu. Carney ve Hudd da ne yapacaklarını bilemediklerinden ona katılmıştı. Zihnimde belirtmeye başlayan düşünce, sonunda ortaya çıkmıştı. İçimde *kurdun*, boşluğu tırmalayarak düştüğünü hissediyordum. Jetonun

duşmesinin bu kadar sürdüğüne inanamadım. “Walker,” dedim. “Burada olsa onu hissederdim.”

“Ne?”

“Oğlum. Ve diğer vampirler. Burada değiller. Kokularını alamıyorum.”

Konstantinov’un yöntemi dikkatimi dağıtıyordu. Yerden kalkıp en yakın duvara koşarak elleriyle taramaya başlamıştı.

“Mike,” dedi Walker. “Ters bir şeyler var.”

Konstantinov ona aldırış etmedi.

“Pavlov,” dedi Walker. “Durum nedir?”

Cevap yok.

“Pavlov, beni duyuyor musun?”

Sessizlik.

Carney ve Hudd ayağa fırlayıp, silahlarını hazırda tuttular. Konstantinov kafasını duvara yasladı. Elindeki fener, duvarın üzerinde anlamsız halkalar çiziyordu.

“Al,” dedim Walker’a tabancayı uzatarak. “Sen alsan daha iyi. Benden daha çok ihtiyacın var.”

Merdivenlerin başında Pavlov’u yere yığılmış halde bulduk. Ensesinde minik bir ok vardı. Evin etrafındaki alan canlanmaya başlamıştı. İçimdeki *kurt* alev alev yanıyordu, sanki gözleri yanarak kapanmıştı. İnsan tarafım kendine çekidüzen vermeye ve kontrolü yine bir aşağı sisteme çekmeye çalıştı.

“Siktir,” dedi Walker. “Tehlike...”

Dört adamın ne tür bir refleksle atağa geçeceklerini bilmiyordum, hiçbir zaman da öğrenemedim çünkü tam o an mutfak ve yan odanın arasındaki kapıda bir figür belirdi. Bir an durdu, ileri adım atmaya çalıştı ve yığıldı.

34

Bu bir adamdı ve çıplaktı. Aynı zamanda başına gelenlerden dolayı insana benzer hali kalmamıştı. Ayakta durabilmesi bile şaşırtıcıydı. Yaralarının –suratında grotesk çiçekler gibi açılmış şişikler sarı sarı akan yaralar– korkunçluğunda iki detay öne çıkıyordu: Sol kolunun kemigi bileğinin tam üstünden ortaya çıkmıştı, penisi de sigile benzeyen sigara yanıklarıyla doluydu.

“Aman Tanrım,” dedi Walker.

“Kim bu?” diye sordum.

“Hoyle.”

Yığılmış adama doğru bir adım attı. Hareket ederken odanın ışığı değişti ve herkes mutfak duvarındaki boşluğa döndü. Lacivert futbol tişörtlü adam orada durmuş sırtıyordu. Walker, Carney ve Hudd aynı anda ateş açtı ama adam orada durmaya devam etti. Önce el sallıyor sandım, ta ki elinde küçük plastik bir torba görene kadar. Torbanın önceden kan dolu olduğunu anladım. Hayvan kanı. Sahte sahne kanı. Her ne ise, *kendi* kanı değil.

“Bize silah için bağımlı olmanızın güzelliği,” diye başladı bir ses, “onları kurusıkırlarla doldurabilmemiz oldu.”

Hepimiz aynı anda döndük.

Hoyle’un tepesinde kırklarının ortasında, uzun bir adam dikilmişti. Siyah Av üniforması giyiyor ve makineli bir tüfek tutuyordu. Gri saçları kısacıktı ve mavi gözlerinin sanki

fazladan irisi vardı. Hafif somurtuşunun daimi olduğu anlaşıyordu. Kel şahinler gibi delice bir onuru vardı. Walker'ın enerjisinin roket gibi fırladığını hissettim.

DOKET'in Av ekibinden iki düzine silahlı adam, duvardaki boşluktan içeri girmişti. Bir kısmı kel şahinin etrafındaydı. Adam, Hoyle'un üzerinden atlayarak bize yaklaştı. Temiz kıyafet, deri ve tıbbi sabun kokusu yükseliyordu. "Hoyle'u da getirmek istedim," dedi Walker'a. "Onun başına neler açtığını gör diye. Bizim için uzun bir geceydi." Sonra bana döndü, "Demetriou Hanım," dedi. "Bu adamlara bulaştığınız için pişman olmuşsunuzdur. Size hak veriyorum. Bebek kaybolur. Kadın çaresiz kalır. Nereden geldiğine bakmadan yardım almak istersiniz. Bunu anlıyorum."

Bebek kaybolur.

Müritler'in nerede olduğunu biliyor muydu?

Walker'ın dik durabilmek için mücadele ettiğini hissediyordum. Hoyle'un acısını hissediyordu; çılgılık atmak istiyordu ama atarsa yenildiğini kabullenmiş olacağını ve yerdeki adama hiçbir faydası olmayacağını da biliyordu. Walker'ın mantıksal çıkarımlarını duyuyor gibiydim: Hoyle, Walker'ın köstebeği olduğu için acı çekmişti. Ama Walker, Hoyle'u zorlamamıştı. Hoyle aldığı riskin farkındaydı. Aralarında duygusal bir an geçse, bu, düşmanlarını eşsiz biçimde tatmin edecekti. Hoyle da konuşabilse onunla hemfikir olurdu. Bu yüzden Walker kalbini susturdu ve bana dönüp, "Karısını görsen şaşırırdın," dedi. "Çok güzel. Hem de başparmağını resmen bir büyücü gibi kullanıyor."

Walker'ın soktuğu laftan Murdoch olduğunu anladığım adam, ona bir süre gulumseyerek baktı. Bir şey söylemedi. Sonra ekibinden birine dönerek, "Bay Tunner, bu insanları bağlayıp yola çıkaralım," dedi.

El ve ayak kelepçeleri olan birkaç Avcı öne çıktı. Hudd birinin üzerine atlarken kalçasından vurularak durduruldu.

Üç avcı Konstantinov'a yaklaştı. Biri, "İşimizi zorlaştıracak mısın Mike? Ne dersin?" dedi. Daha cevap veremeden, Konstantinov bacağından sakinleştiriciyle dolu okla vuruldu. Dizlerinin üzerine düştü, tabancasını düşürdü. Koyu suratı ifadesini yitirdi. Büyüleyici son bir çabayla tek dizi üstüne geri çıktı, sağ ayağını kaldırdı, havada tutunacak bir yer aradı... sonra tekrar düştü.

Murdoch, Hoyle'a geri döndü. Walker'ın içinde bir bitkinlik hissettim. Murdoch'ın normallikten ne kadar uzaklaştığını ve ondan şefkat ummanın ne kadar anlamsız olduğunu biliyordu.

Hoyle'un bilincini yitirmiş olmasını diledim ama hâlâ bilinci açıktı. Hareket edemiyordu ama tepesinde bir adam olduğunu hissediyordu. Hak ettiğim hisler kalbime akmaya başladı.

Murdoch o tanıdık sıkıntının çıkmaz sokağındaydı. Ölmeden önce bir beden ne kadar acı kaldırabileceğini öğrenmek hep sıkıcıydı. Her beden ilk başta benzersiz ve ilgi çekiciydi. Her beden önce bir bireyin bedeni olarak başlıyordu. Pornografideki gibi. Ama pornografideki ritüeller gibi, şiddet o benzersizliği çabucak siliyordu. Sonunda birey yok oluyor, geriye sadece aptal ve ölümlü et yığını kalıyordu. Aptallığı ve ölümlülüğü çıkmaz sokaktı çünkü onun iradesi sonsuz ve tatminsizdi. İradesi, insanın tükenmemesini buyuruyordu.

(Fakat kurtkadın için... Ne? İnsan sonsuz muydu? Benim kurbanlarım insanlıklarını yitirmemişti. İçimde yaşadıkları bir gerçektir. Hiç kuşkusuz insan, etinden ayrılamazdı. Burada absürt malikanelerden birinde yeni bir oda açılmıştı: Ben kitap okuyordum, Murdoch yakıyordu. Ben erotik romandım, o pornoymdu. Jake benimle gurur duyardı.)

Murdoch botlarını kaldırdı ve var gücüyle Hoyle'un kafasına vurdu. Hoyle'un gözkapakları titredi. Ağzından kan

fıskırdı. Lauren'in çakısıyla deldiğim bir vişne suyu kutusundan akan sıvı gibi. Murdoch ayağını kaldırdı ve yeniden Hoyle'un yüzüne indirdi. Hoyle'un kafası geri attı ve bir diş fırladı. Murdoch bir dakika ince dudakları kapalı, burnundan nefes alıp vererek orada durdu. Sonra koluna asılı makineli tüfeği omzundan indirdi ve tüm gücüyle Hoyle'un kafatasına geçirdi.

Bir dakika boyunca, belki on beş, belki yirmi kere tekrar etti.

Hoyle elbette ölmüştü. Sol gözü yerdeydi, beyninin yarısı çıkmıştı. Kafasından geriye kalan, koyu bir kan gölü içindeydi. Terry Gilliam'ın grotesk Monty Python animasyonlarından birini hatırladım. Murdoch ayağıyla yerdeki gözü ittirdi. Etrafımızdaki adamların sessiz enerjisi ağırlık yaratıyordu. Murdoch birkaç saniye boş boş Walker'a baktı. Birinin bir şey söylemesi gerekiyor gibiydi ama söylemediler. Kendime inanmamamı, ama yine de oğlumu bir şekilde bulacağımı söylemeye harcadığım zaman ve enerjiyi hissediyordum. Tüm bu zaman, enerji ve inanç hiçliğe akıyordu. Tıpkı bir haine akan güven, bir dolandırıcılığa harcanan milyarlar gibi.

Sonra omzumda bir yanma hissettim ve beş saniye içinde her şey karardı.

35

Vampirlerin leş kokusuna uyandım.

Ve dezenfektan. Murdoch'ın sıkılmış suratını, Hoyle'un yerdeki gözünü, Zoë'ye veda ederken öptüğüm ılık narın kafasının kokusunu hatırladım.

Yana dönüp kustum.

Bir hücrede yalnızdım. On metreye on iki metre, üç tarafı beton, bir tarafı da *kurdun* en güçlü anında bile kıramayacağı çelik parmaklıklarla çevriliydi. Sarı bir kova. Büyük bir plastik su şişesi. Klimanın kısık sesi, yeralının derinliğindeymiş gibi yalıtılmış ses. Yorgun bir floresan vızıldıyor, sinir bozucu şekilde titriyordu.

Walker'ın öldüğünü varsaymalısın.

Bu düşünce taş gibi hücreye, yanı başıma düşmüştü. Varlığını kabul ettim, ama sadece o kadar. Düşünce oradaydı, hepsi bu. Tek kabul etmem gereken buydu.

Bir süre sadece kendine sarılarak yana dönmüş vaziyette yattım, nefes alıp verdim. Coralton-Verne'de özel kasanın içinde yerde yattığım o an gibi. Her seferinden kendime *tamam kalk hadi aptal* diyor ama kalkamıyordum. Eğer koku beni rahatsız etmeseydi uyuyakalabilirdim.

Sonunda kendimi kademe kademe kaldırdım. Susuzluk başımı ağrıtıyordu. Emilmemiş süt göğüslerimi acıtıyordu. *Tıkanan kanallar, kitleler, kanser.* Artık önemi yoktu. Boynumda sakinleştiricinin girdiği yer hissizdi. Su şişesine

emeklerken, sanki kaslarımın yırtıldığını duyuyordum. Kalan son enerjimi kapağı açmaya harcadım, sonra *çok içme bir daha ne zaman su getirecekler bilmiyorsun* diye düşünerek içmeye başladım. Fakat kendi sözümü dinleyemeyecek kadar susamıştım. Şişeyi indirdiğimde yarısı boştu.

Tökezleye tökezleye ayağa kalktım. Kaslarımı gevşetmek istiyordum. Sırt çantam görünürde yoktu. Parmaklıklara dayandım ve dışarı baktım.

Bir koridorun iki tarafına üçer üçer dizilmiş altı hücre vardı. Koridorun iki ucu banka kasası gibi kapılarla kapanmıştı. Girişler kartla yapılıyordu. Koridorun tavanında bir dizi kamera vardı. Her hücreye bir kamera doğrultulmuştu. Benim hücrem tam ortadaydı. Sağ ve solumdakilerin dolu olup olmadığını göremiyordum. Ama tam karşımdaki hücrede on bir-on iki yaşlarında, iskelet gibi zayıf, cenin gibi kıvrılmış bir oğlan yatıyordu. Kendine sarılmış, bana bakıyordu. Kuru kafaya benzer bir suratı vardı. Kocaman yeşil gözleri ve darmadağın açık sarı saçları vardı. Üzerindeki tek şey kirli bir Adidas eşofman altıydı. Derisinden damarları gözüküyordu. Kırıklarla dolu beyaz bir porseleni andırıyordu.

Koku ondan yükseliyordu.

“Hey,” dedim.

“Hey,” diye cevap verdi. Açık pembe, yer yer jöleleşmiş bir terle kaplıydı.

“Burada sadece ikimiz mi varız?”

Başını salladı.

“Neredeyiz?”

Yutkundu ve gözlerini kapadı. Yutkunmak canını acıtıyordu. Var olmak canını yakıyordu. “Bilmem,” dedi. Nereden olduğunu tam çıkaramadığım bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Belki başka pek çok yerde bulunarak değişmiş bir aksandı.

“Seni yakaladıklarında neredeydin?”

“İskoçya.”

“Ne kadardır buradasın?”

“Yirmi bir gün.”

“Başka vampir var mı?”

Garip bir hızla, dirseklerinin üzerine kalktı ve titreyerek kustu. Alt dudağından pembe mukusa benzer bir şey sarkıyordu. Tükürdü. Yanında yerde, o sıvıdan küçük bir göl oluşmuştu.

“Benim yüzünden mi?” diye sordum.

Cevap veremedi. Kaslarının spazmını engellemek için kendini kollarıyla tuttuğunu fark ettim. Her spazmda damarları koyulaşıyor, geçince de soluyordu. *Yirmi bir gün*, diye düşündüm. Jake vampirlerin her üç-dört saatte bir beslenmesi gerektiğini söylemişti. Onu burada aç bırakıyorlardı.

“Sen... kurtkadın mısın?”

“Maalesef.”

“Sizin türün koktuğunu söylemişlerdi. Yani...” Sonra acı tekrar çarptı. Dizlerini göğsüne yaklaştırdı, çenesini sıkı ve nefes verdi. “Öyle demek istemedim.”

“Evet, takma. Siz de kokuyorsunuz.”

Gülmedi ama gözleri, gücü olsa guleceğini söylüyordu. “Benimle... on yaşındaymışım... gibi konuşmana... gerek yok,” dedi titreyerek.

“Öyle konuştuğumun farkında değildim.”

“Ses tonun. On yedi yaşındayım.”

O deyince gerçekten de çocukla konuşur gibi konuştuğumu fark ettim. Eski alışkanlıklar. Oysa Musa’dan bile yaşlı olabilirdi.

“Pardon,” dedim. “Aptallık ettim.” Ne kadar kötü göründüğünü çıkartmamaya çalışıyordum. *Oluyorsun çocuk*, diye düşündüğümü saklamaya çalışıyordum.

“Kaç yaşındasın?” diye sordu.

“Otuz dört,” dedim. “Yeniyim. Dinle. Hasiktir...” Bu sefer de *benim* kusmam gerekiyordu. Kovaya yetişebildim. Dezenfektanın amonyak kokusu, vampirin kokusunu hafifletiyordu. Kafamı üzerinde tuttum. “Herhalde çok eğleniyorlar,” dedim kendime gelip parmaklıklara emekledikten sonra. Kovayı yanımda getirmiş, burnumun altında tutuyordum.

Kafasını salladı, ama konuşmanın onun için çok zor olduğunu görebiliyordum.

“Ne kadardır burada olduğumu biliyor musun?” diye sordum. “Benimle başka birini de getirdiler mi?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Uyuyordum. İki saat kadar önce uyandım. Seni o zaman gördüm.”

Walker’ın öldüğünü varsay.

Şimdi daha fazlası gerekiyordu. Düşünceyi kabul etmek yetmezdi. Bilincim kayıpken, içimden bir şeyin neşterle çıkarıldığını düşündüm. Öldüğünü varsay. Onsuz bir gerçekliğin farklı niteliği. Taze yalnızlık, taze başarısızlık, kötü aydınlatılmış bir odaya benzeyen dünya, kendim için üzüleceğim dev boşluk. *Hak ettin bunu.* Öldüğünü varsay. Konstantinov’un öldüğünü varsay. Burada yalnız olduğunu, çıkamayacağını, kızının seni tanımayacağını, oğlunun öleceğini varsay. Tüm en kötü varsayımları listele.

“Seni... nasıl yakaladılar?”

“Tuzak kurdular,” dedim. “Uzun hikâye. Bak, sana her şeyi anlatacağım ama önce bana burası hakkında bildiğin her şeyi anlatabilir mısın? Adın ne bu arada?”

“Caleb.”

“Benimki de Talulla.”

Kafasıyla hafif bir hareket yaptı. Resmi bir merhaba. Pembe ter koyulaşmıştı.

“Konuşabilecek misin?”

Yutkundu. Sanki cam yutuyordu. “Yorgunum,” dedi.

“Anlıyorum. Üzgünüm.” Gerçekten üzgündüm. Türlerin birbirinden tiksindiği şaka değildi –*kurt* aramıza mümkün olabildiğince çok mesafe koymak istiyordu– ama ortak kaderimiz aramızda duygudaşlık yaratıyordu. “Tamam o halde,” dedim, “dinlen biraz. Daha iyi hissedince konuşuruz.”

“Daha iyi... hissetmeyeceğim. Daha kötüleşeceğim. Yakında gelecekler... Bu boktan yerde... öleceğim.”

Bir spazma daha kapıldı. Damarları koyulaştı. İzlemesi korkunçtu ama dayanışmamız bunu gerektiriyordu.

“Pişman olacaklar,” dedi nefes alabildiğinde. “Remshi... geldiğinde... hiç... doğmamış olmayı dileyebilecekler.”

36

Söylediği şey üstüne tam düşünmeden koridorun sonundaki sürgülü kapıdan bir dizi elektronik ses duyuldu. Sonra hidrolik bir ses geldi ve ağır kilit açıldı. Caleb'e baktım. Gözleri kapalıydı. İçeri giren her ne ise, ona alışmıştı. Her ne ise, çok kötü olmalıydı.

Kapı açıldı ve içeri Murdoch girdi. Arkasında daha genç, daha küçük, kaslı bir Avcı onu takip ediyordu. Genç avcı epey enerji doluydu; siyah asker pantolonu ve yelegi giymişti, elinde hayvan gütmeye yarayan aletlerden vardı. Keldi ve kepçe kulaklıydı. Mavi gözleri ve şempanzeninkine benzer ağzıyla hoplayan, stereoit almış bir maymuna benziyordu. Arkalarından mırıltılar geliyordu. Murdoch direkt hücreme geldi. Maymun herif de radyatör anahtarına benzer bir şeyi (boynunda asılıydı) kapının yanındaki kontrol panelindeki altı prizden birine geçirdi. Saat yönünün tersine bir kez çevirdi ve kırmızı ışık yeşile döndü. İki saniye sonra hücremin altı parmaklığı yukarı kalktı. Çok hassas bir mühendislikti, sürünmeden tavanda kayboldu.

“Nasıl hissediyorsun?”

“Neredeyim?”

“İngiltere’de, Berkshire’daki Royal County bölgesinde bir cezaevindeyim. Bugün günlerden 6 Kasım Salı. Saat ise...” Saatine baktı. “Akşam 7.36. Buraya uçarken seni bayılttık. Beraberinde Walker ve diğerleri vardı. Hepsi hayatta

ve binanın çeşitli yerlerinde tutuklular. Bunu duyduğuna sevinmişsindir. Sana gereksiz gelecek ama..." Maymun herif hücreme ayak bileğinden el bileğine uzanan bağlar getirdi. "...bunları giymeni istiyorum. Bundan sonra işimize konsantre olabiliriz."

Duraksadım.

"Lütfen," dedi ne düşündüğümü anlamış gibi. "Bir aptallık yapma. Silahıma asla uzanamazsın, uzansan bile yan odada yirmi adam var. Karşındaki Bay Tunner'ı da unutma. Eğer dediklerimizi yaparsan sana bir zarar gelmeyecek. John amcanın içi rahat etsin diye."

"Beni kelepçelemenize gerek yok," dedim. "Kaçma.."

Karnıma sert bir yumruk attı, tahmin ettiğimden hızlıydı. Ciğerlerimden tüm hava çekildi ve yere düştüm. Önce dizlerime, sonra dört ayak üstüne. Acı beni tamamen ele geçirdi. Acıdan kaçacak yer yoktu, her şey acıya dönüştü. Nefes almanın benden ne kadar uzak olduğunu gördüm; uzak bir sahilde yanan fener gibiydi. Ona varamadan ölecektim.

"Kuralım şu," dedi Murdoch, "söylediğimi itiraz etmeden yapacaksın. İtiraz edersen zorla yaptırılacak. Sadece bir kez talimat vereceğimi sana söylemeliydim. Benim hatam. Özür dilerim."

"Dikkatsizleşiyorsun Nuncle," dedi Tunner, artık çok da gerekmeyen zincirleri takarken.

"Kusacak," dedi Murdoch.

Tunner kovayı aldı ve tam zamanında önüme koydu. Üç kez art arda çıkardım ve yana doğru serildim. Hâlâ nefes almamıştım. Ciğerimin olacağı yerde sanki kan vardı.

"Kendine gelince getirin onu. Ver şunu bana "

Hayvan gütme aletlerini alan Murdoch, kontrol paneline döndü, kendi anahtarını soktu, yeşil ışığı yaktı, sonra da parmaklıklar yukarı kalkarken Caleb'in hücreğine girdi.

Caleb'i göremiyordum ama bir şey konuşsalar duyarlır.

dim. Konuşmadılar. Murdoch öylece durdu.

Murdoch sürgülü kapıya geri gitti. “Sobel,” diye seslendi. “Bana bir poşet yollayın.”

Biri Murdoch’a bir cüzdan büyüklüğünde şeffaf plastik poşet uzattı.

İçi kan doluydu.

37

Yandaki oda büyük ve penceresizdi; kapalı basket kortlarında olduğu gibi ses yankılanıyordu. Odada sadece kocaman bir kafes vardı; beş metreye beş metre büyüklüğünde, insan boyunun iki katı duvarlarla çevrilmişti. Kafes, başka kafeslerin modifiye edilip bir araya getirilmesiyle elde edilmişti. Etrafında iki düzine Avcı bekliyordu. Çogu rahattı (bir-ikisi sigara içiyor, bir diğeri kolasını yudumluyordu) ama birkaçı da ısınma hareketleri yapıyordu. Biri kapalı iki kapı vardı, diğerinden parlak bir koridor gözüküyordu. Duvardaki tahtada bir dizi isim ve farklı renklerde sayılar vardı.

Caleb kafesteydi. Kan ona buraya gelmeye yetecek kadar enerji vermişti. Murdoch onu gütmeye aletiyle dürttü dürttü getirmişti. Şimdi yine yere yığılmıştı. Zincirlerimi sürgülü kapıdaki parmaklıklara geçiren Tunner, siyah yeleğini çıkarmış, kafesin etrafında kaslarını göstere göstere geziniyordu.

Murdoch elini kaldırdı. Adamları sustu. "Tamam," dedi. "Bay Tunner. Zaman seçimi lütfen."

Tunner kafasını birkaç kez sanki boynundaki gerginliği rahatlatmak istercesine döndürdü, dudaklarını büzüştürdü, derin bir nefes aldı ve, "İki dakika kırk beş saniye Nuncle, eğer uygunsa," dedi.

Murdoch cebinden kronometresini çıkardı. "Bay Tunner için iki dakika kırk beş saniye. Poşet sayısı?"

"İki poşet daha Nuncle."

“Bay Sobel, iki poşet daha. Süre ikinci poşetin bitmesiyle başlayacak. Hazırlan ve içeri gir.”

Avcılardan biri Tunner’a bir cop ve büyük, kırmızı bir tahta kalemı verdi. O sırada Sobel çantasından iki poşet kan çıkardı. Tunner kafese girdi, kapı arkasından kilitlendi. Sobel poşetleri Caleb’in yattığı yere fırlattı. Caleb onlara baktı. Daha önce kaç kere daha böyle açlıkla savaştığını düşündüm. Kaç kereyse, hepsinde de kaybetmişti. Her seferinde kaybedecekti. Suratından okunuyordu. Tek çıkış yolu içmemekti. Ama vampir her zaman içiyordu. Her zaman.

Ardından gelen her şeyi izledim. Kısmen zoraki dayanışmamız bunu gerektirdiğinden, ama aslında izlememe gibi bir seçeneğim artık olmadığından (gerçi hiçbir zaman olmamıştı). Dehşet her ne ise, önüme koyulduğunda izliyordum. (Annem de böyleydi. Babamla tartışmalarından birinin sonunu duymuştum. Babam, kalbin yok senin diye bağırıyordu. Gözbebeğin var sadece. Gözkapığın da yok, gözlerin sürekli açık, her şeyi görmek zorundasın. Evet, demişti annem, sinir bozucu derecede sakın bir tatlılıkla, Tanrı gibi.) Caleb poşetleri ısırdı ve kanı içti. Bedenindeki damarlar az da olsa belirsizleşti. Önce dizleri, sonra ayakları üzerine kalktı. Hâlâ zayıf olduğu belliydi ve şimdi tadını aldığından daha da fazla kan istiyordu.

Tunner sakın bir biçimde yaklaştı.

Seyircilerden biri, “Yapamayacak,” dedi.

“Gayet de yapacak.” dedi bir diğeri. “Hadi oğlum, parmaklıklar açık.”

“Haydi Casper.”

“Dersini ver.”

Ama Caleb hareket etmeden duruyordu. Çenesinin titremesinden ne kadar zorlandığını anlıyordum. İçindeki savaşçı onu hem itekliyor hem de dizginliyordu.

“Şu oğlanın iradesine bir bakın. Iradeli.”

“Gitti... gidiyor...”

“Yok be. Zen ustası sanki. Tut kendini oğlum. Aferin.”

“Hadi Tunner, Tanrı aşkına.”

Tunner neredeyse ulaşılır bir mesafedeydi. Caleb yere baktı. Çıplak beyaz ayakları güzel ve zarifti.

“Hadi evlat, göster ona.”

“Yeni kız arkadaşının önünde ezik görünmek istemiyor.”

Bu lafın iki etkisi oldu. İlk olarak Caleb, kimin söylediğini görmek için kafasını çevirdi. İkincisi de Tunner’a ilham verdi. Öne atlayıp, Caleb’in eşofman lastiğini aşağıya indirdi. Birden çocuğun küçük cinsel organı meydandaydı. Kalabalık tezahürat yaptı. Pantolonu yukarı çekmesi bir saniyeyi bulmadı ama direnişi sona ermişti. Tunner’a doğru atladı; ağzı açık, sivri dişleri ortadaydı. Tunner’ın beklemediği bir hızla hareket etmişti, o yüzden geriye, dikenli tele doğru düştü. Caleb geri döndü ve odadaki atmosfer gerildi. Tunner birkaç yerinden yaralanmıştı. Oğlandan kılpayı kaçabilmişti. Kalabalık odaklandı. İnsan ısı ve kokusu ağırlaştı.

“Kırk saniye geçti!” diye bağırdı Murdoch.

Caleb öne doğru iki adım attı ve tek dizi üstüne çöktü, sonra hemen kalktı. İçtiği kanın etkisi hâlâ sürüyordu. Tunner yaklaştı, duraksadı, daha da yaklaştı. Birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. “Niye bu kadar utandın anlamadım,” dedi Tunner. “İşine yarayacağı yok ki. Neyse ki büyük değil, yoksa ziyan olmuş olacaktı.”

Oğlan öne doğru yalpaladı. Tunner sola doğru hareketle onu kandırdı ve sağdan gelip copuyla dizkapağına tüm gücüyle vurdu. Kemikğin parçalandığını duydum. Caleb yere yığıldığında, Tunner sırtını ve omzunu kırmızı kalemle işaretledi. Tekrar alkış ve tezahürat.

“Sobel!” diye bağırdı Tunner. “Bir poşet daha ver Nimennden bile yavaş.”

Sobel, Murdoch’a baktı. Murdoch iki parmağını göster-

di. İki tane daha. Sobel sırttı. Poşetleri fırlattı.

Bu sefer Caleb, inanılmaz bir hızla havada yakaladı. Bir tanesini yırtıp içmeye başladı.

“Haksızlık bu Nuncle,” dedi Tunner.

Murdoch aldırış etmedi.

Tunner, Caleb’in elini tekmeledi ve açılmamış poşet kafesin köşesine uçtu. Caleb dönüp peşinden gitmeye yeltendi ama Tunner tepesine bindi ve copla kafasına vurmaya başladı. Caleb üç-dört adım attı –sanki on bir yaşında bir çocuk, doksan kiloluk adamla atıcılık oynuyordu– sonra iki dizi üzerine çöktü. Tunner onu on-on iki kez daha kırmızı kalemle işaretlemişti.

“Bir buçuk dakika geçti,” diye seslendi Murdoch.

Tunner kalemi attı ve boş kalan eliyle Caleb’in kafasını geriye çekti. Caleb poşetten beş santim uzaktaydı, uzanmaya çalışıyordu. Damarları iyice görünmez hale gelmişti. Tunner copuyla oğlanın nefes borusuna vurdu. Nefes almayla çalışan Caleb kendini zorla ayağa kaldırdı ve geriye fırlattı. Tunner’ı elektrikli tele yapıştırdı. Tunner çılgınlığı bastı, kıvrandı. Sırtı parçalandı ve kanı yakındaki Avcıların üstüne fırladı. Birkaçı Murdoch’a bakıyordu. Murdoch, dudakları fermuarla kapatılmış gibi sadece kronometreye bakıyordu.

Caleb yine gücünü yitirmeye başladı. Ancak iki eliyle Tunner’ın coplu elini yakalayabildi. Diğer eli boş kalan Avcı, başparmağını Caleb’in gözüne soktu.

“Endişelenmene gerek yok,” dedi Murdoch, göz kafatasından fırlayınca, “yarına yenisi çıkar. Nasıl olduğunu biliyorsun.” Sonra da Tunner’a, “İki dakika geçti. Estetik açıdan oldukça kötü Bay Tunner, çok kötü,” dedi.

Kavganın geri kalanı ağır ve iğrençti. Tunner, Caleb’in diğer gözünü oğlanın zorlukla görebileceği kadar çıkardı. Bundan sonra Avcı istediği kadar vurabilirdi. Açılmamış poşeti kafesin dışına attuktan sonra kırmızı kalemini geri aldı.

Murdoch kronometreyi durdurduğunda oğlan yarı baygın, yerde yatıyordu. Bedeni kırmızı kalemin çizikleriyle doluydu, yüzü kan içindeydi. Son bir aşağılama için, Tunner oğlanın eşofmanını indirdi ve çıplak poposuna kırmızı bir çarpı attı. Gözleri görmeyen, kasları yanan ve şaşkına dönmüş Caleb, ancak üç hamlede pantolonunu yukarı çekebildi.

Tunner kafesten çıkarken ısınan Avcılardan biri, "Bravo geri zekâlı," dedi, "kör haliyle bize ne yararı olacak?"

Saatler sonra, Murdoch beni görmeye geldi. Hücreme geri konmuştum. Bana yarım somun ekmek ve soğuk tavuk vermişlerdi. Açlığımla bir süre mücadele ettikten sonra, bunları yedim. Sütümü elle sağarken kafamdan hep aynı düşünceler geçiyordu: Burada ölecektim. Vampirler Lorcan'ı öldürecek. Cloquet, Zoë'yi terk edecekti. Av onu bulacaktı. Babamın yüzünü bir kez daha göremeyecektim. Kaçmam gerekiyordu. Burada ölecektim...

Ritmim karışmıştı. Kurt, şaşkın bir vahşetle, ucuna kadar çıkıyor –göğüs ve omuzlarda derin bir güç, azı dişlerinde metal, el ve ayak parmaklarında çılgılık– sonra patlıyor, insan makinesinin içinde hayaletini bırakıyordu. Eğer dönüşsem parmaklıkları eğip eğemeyeceğimi düşündüm. Cevabı biliyordum: Hayır. Çelik, insan ellerime *kurdun* gücünün nerede sonlanacağını işaretini veriyordu. Kılpayı. Her halükarda, o zamana kadar çoktan ölmüş olacaktım. Ya da belki hastane yatağında bir sebze döner olacaktım.

Caleb'i iki saat kadar sonra geri getirdiler. Baygındı, ya da belki de dışarıda gün ağardığından kendi türüne has uykusuna yatmıştı. Kokusu yoğun ve fıkır fıkırdı. Çoktan kusmamış olsam yine kusardım. Gözlerinin hasar görmüş derisinin koyulaşıp düşüşünü izledim. Murdoch haklıydı. Nasıl olduğunu biliyordum: moleküler yenilenmenin sessiz dansı. Uyandığında bana koca yeşil gözleriyle yeniden bakacaktı.

“Sana tecavüz edip etmeyeceğimizi merak ediyor olmalısın,” dedi Murdoch. Deri ve temiz kumaş kokusuna, erkek parfümü kokusu karışmıştı. Kafesten sonra duş alıp tıraş olmuştu. “Etmeyeceğiz. Bilim ekibi yarın inceleme yapmaya geliyor ve adamlarıma sana dokunmamalarını emrettim. Zaten buna asla izin vermem.”

Neredeyse, tüh diyecektim, biraz aksiyon işime yarayabilir. Bunu sadece onu kızdırmak için söyleyecektim ama bir kere düşününce, bu fikrin doğruluğu beni utandırdı. Arzu, istemesem de, içimde bir yılan gibi kıvrılıyordu. İşe yaramazlığımdan dolayı kendimden nefret etmeme mücadelesine bir de Lorcan ve Zoë’yi aklıma getirmeme mücadelesi eklenmişti. Çaresizlik, yumuşak bembeyaz bir yatak gibi beni içine almayı bekliyordu, şömineden çıkan alevler gibi ölüm gerçeği ara ara çarpıyordu. Tüm bunlara ilaveten bir de *kurdun* şehvetinin sırttan aptal suratı vardı. *Evet, Lanet hakkında ne dersin de*, diye yazmıştı Jake, *esprili olmadığını söyleme. Sadist, kaba ya da absürt, yine de bir mizah yeteneği var*. Poulson’un beyaz hapishanesinde, kapısı ve söndürebileceğim bir ışığı olan bir odam vardı. İçten içe gece görüşüyle izlendiğimi bilsem de yine de en azından yalnız olduğum illüzyonuna kapılabiliyordum. Burada öyle bir şansım yoktu. Hücrelerdeki ışıklar 7/24 açıktı ve kameralar hiç uyumuyordu.

“Seks, kaotik bir güç,” diye açıkladı Murdoch. Yumuşak, hoş bir ses tonu vardı. “Onu bu alana soktum mu, hiç vakit kaybetmeden dağınıklık, çatışma ve itaatsizlik başlar. Başına buyruk bir enerji. Bunu anladım.”

Onun, Hoyle’un kafatasını tekmeleyişini hatırladım. Huzurlu bir suratla yapmıştı bunu. Sanki bir kafede, camdan yağmuru izliyordu. Walker’ın her neredeyse ne halde olduğunu düşündüm.

“Bana ne yapacaksınız?” diye sordum.

“Bilim ekibine kalmış,” dedi. “Birkaç sene önce kurtadamlarla ilgili araştırmalara son verilmişti, ama son zamanlardaki olaylar yüzünden yeniden başlatıldı. Poulson’un araştırmaları, antivirüs yüzünden. Sivri kafalar seni inceleyip karar verecek. Bana kalsa kafanı keserdim tabii ki. Ne olursa olsun, dış dünyayı bir daha asla göremeyeceksin.”

Çok eskiden kadınlar (bir kadın aracılığıyla) onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Takdir edilmeyen arzularını; önce utangaç, sonra çaresiz ve en sonunda da felaket yaratan yoğunluğu düşündüm. Walker kadınlar için ne kadar uygunsaydı. Murdoch o kadar yanlıştı. Fakat bu onun evlenmesini ya da kadın ajanlarla beraber çalışmasını engellememişti. Temelde bir kadın, ona müdahale ettiğinde sorundu. Karısı Angela göz ardı edilebilir gözüküyordu ama müdahalecinin biri çıkmıştı. Onu incelemiş ve başka adamlarla yatmıştı. Ben de müdahaleci olabilirdim. Henüz kararını vermemişti.

“Diğer vampirlerin Konstantinov’un karısını nerede tuttuğunu biliyor musun?” diye sordum.

“Ve oğlunu, değil mi? Onun varlığını bilmiyoruzdur diye bahsetmiyorsun sanırım. Ama biliyoruz elbette.”

Kafatasım cayır cayır yanmaya başladı. Hep bir adım geride olmanın yarattığı öfke, mide bulantısı ve tiksinti. Bu bir tür cehennemdi: Oğluma ne kadar yaklaştığımı düşünürsem o kadar uzaklaşıyordum. Jacqueline’in bunu bir dizi gibi izlediğini hayal ettim. *Talulla Show*. Her sıçışından büyük keyif alıyordu. Jake’in de izlediğini düşündüm, sessizce kuduruyordu.

“Kızın da tabii,” dedi Murdoch. “Hoyle sayesinde. Walker sayesinde. Walker niye tüm bildiklerini Hoyle’la paylaşmanın uygun olacağını düşündü? Cevap: Uygun olacağını düşünmedi. Düşünmedi, hepsi bu. Ağzında bakla ıslanmaz.”

Ağzından çıkan kelimeler onu pişman etti, şahin göz-

lerinde minik bir değişiklik oldu. Walker'ın ağzı. Karısının ağzının üstünde. Göğüslerinde, bacaklarının arasında, her yanında. Düşmanlığının sebebi bu değildi aslında. Düşmanlığının sebebi, her ikisinin de aynı sıkıntı, aynı yalnızlık, aynı boş vermişliği taşıması ama yine de Walker'm hoşlanılası olma özelliği taşımasıydı. Murdoch'ın gıcıklığı, takıntıya dönüşmüştü. Walker, farkına varmadan aritmetik sessizliğe verilecek bir cevap daha olduğunu kanıtlıyordu. Ve tabii Murdoch'ın karısıyla yatmıştı.

"Ayrıca," dedi Murdoch, "doğum belgesi sırt çantandaydı. Yanında da..." Ceketinin cebinden günlüğü çıkardı. "... Jake Marlowe'un günlüğü vardı. İnsanları öldürüp yemenin sizi azdırdığını bilmiyordum."

Laf sokmak istedim ama günlüğü geri almayı daha çok istiyordum.

"Büyük ihtimalle hayır diyeceksin ama," dedim, "günüğü geri alabilir miyim? Yani sende kopyası vardır, taramışsındır falan zaten, değil mi?"

"Evet."

"Peki geri alabilir miyim?"

Sorumla ilginç bir sessizliğe büründük. İstedigimi yapması için bir sebep yoktu. Sadece yapmayacağı beklentimi boşa çıkarmaktan keyif alabilirdi. Bunu tahmin ettiğimi de biliyordu. Bu yüzden tam tersini yapabilirdi. Onu da tahmin ettiğimi biliyordu, bu yüzden o beklentimi de boşa çıkarabilirdi... Ve bu sonsuza dek böyle giderdi. Sanki bu hipnotize edici sohbeti yüksek sesle yapıyorduk. Ama düşündüklerimi yüksek sesle söylesem –*lütfen, oğlan uyurken beni oyalaması için*– bana sakın bir gururla bakacak, sonra arkasını dönüp gidecekti.

Parmaklıklar arasından günlüğü uzattı. Zihin okumamız, bu harekete özel bir anlam yüklemişti. Kendi nefretini test ediyor gibiydi. Bu ilginç sınırlarda hareket ediyordu.

“Diğer soruna gelince,” dedi, “hayır, vampirlerin oğlunu ve Konstantinov’un karısını nerede tuttuklarını bilmiyorum. Walker ve diğerleriyle işimiz bitince ve bilim adamları kaderini belirleyince, şu Remshi meselesine bir bakacağım.”

“Efsaneyi biliyorsun o halde?”

“Hepimiz biliyoruz. Herkes bir ara *Remshi’nin Kitabı* evresinden geçer. Sadece bir evre. Çekici bir fikir, yaşayan en yaşlı vampir –anlatacağı hikâyeleri düşünsene– ama kitap sıkıcı. Kimse gerçekten okumaz.” Jake (ya da ben ya da Grainer ya da Ellis) şöyle ekledi: DOKET’in “*Finnegan’s Wake*”i*. Ama Murdoch okumuyordu. Kadınlar gibi kitaplar da onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Kadınlar gibi kitaplar da sinsi ve sahteydi. Yıllardır içine düştüğü boşluğa çare değildi. Kadınlar gibi kitaplar da onu durduramazdı.

“Peki gerçekten var olduğuna inanıyor musun?”

Telsizinden ses geldi. Parmağını kulaklığa dayadı. “Dinliyorum.”

Duraklama.

“Tamam, yoldayım.” Sonra bana döndü ve, “Görev çağırıyor,” dedi. Koridoru geçti. “Eğer gerçekten varsa da bir şey değişmeyecek. Nereden geldiğini ve nereye gittiğini bilmeyecek. Hikâyeler anlatacak... Hikâyeleri olacak. Ama hepsi bu. Sonuçta insanları emerek yaşayan bir parazit daha olacak. Benim görevim de onu bulup temizlemek olacak.”

Kartını okuttu, bip sinyalleri ve hidrolik sesi bekledi. Kapı arkasından, hassas teknolojinin bastırılmış sesleriyle kapandı. Kafamı parmaklıklara dayadım. Her şeyden öte, Caleb’in kokusuna alıştığımı fark ettim.

* İrlandalı modernist yazar James Joyce’un son eseri *Finnegan’s Wake*, anlaşılabilirliği ve çevrilmesinin zorluğuyla ünlü, kriptik bir romandır. Bazı dillerde çevirileri mevcutsa da henüz Türkçede yayınlanmamıştır. –yhn

39

Bir süre Jake'in yazdıklarını okudum. Canımı acıtan bir kaçış: Heathrow, Plaza, Batı'da Big Sur'e araba yolculuğumuz, aşk, aşk, aşk. Biraz da Madeline'li kısımlar. Onunla tanıştığım için kendime engel olamıyordum. Şu anki durumumda iyi bir fikir değildi. Aşk kalbimi acıtıyordu ve seks (benim Jake'le sevişmelerim, ama dürüst olmam gerekirse Madeline'le Jake'in sevişmeleri de) beni azdırıyordu. Tüm bunların içinden Walker girip çıkıyordu. Yüzünü görmek, sesini duymak istiyordum. Jake'in beni ne iyi anlayacağını düşünerek, kendimi iyice alçaltıp köşeye çekilmeyi ve mastürbasyon yapmayı düşündüm. Ama yapmadım. Murdoch'ın beni izlemesine dayanamazdım. Hoyle'u öldürürkenki surat ifadesiyle. Uzun bir süre sırtüstü yatıp başka şeyler –aritmetik denklemler, Graham Greene romanları, Amerikan başkanlarının kronolojik sırası– düşünmeye çalıştım. Sonunda, kurtkadın bedeni bile bir makine olduğundan uyuyakaldım.

Uyandığımda, Caleb sırtüstü yatmış, yeni gözleriyle tavana bakıyordu.

"Hey," dedim.

Dönüp bana bakmadı. Tabii: Aşağı indirilen pantolon, ifşa olan organ, insan erkeğinin utancı, iktidarsızlık, alay eden kadın. Ergenlik öncesi bir bedene hapsolmuş on vedi yaşında bir erkek. Düşündükçe onun için bundan kötüsü

olamayacağını görüyordum. Ve henüz sadece yirmi bir gündür buradaydı. Daha önce kaç kere kafese girmişti?

İlk önce ona olanlarla ilgili bir şey söylememeyi düşündüm. Egosuna zaman vermeliydim. Ama düşündükçe bunun işe yaramayacağını anladım. Ne yaptığımı anlayacaktı, aramızda geçen sessizlikten anlamaya başlamıştı. Ona üstünlük tasladığımı düşünecekti. Hafifletmeye çalışırken acısını arttıracaktım. Kendime çocuk olmadığını hatırlatmam gerekiyordu.

“Başına gelenlere üzüldüm,” dedim. Diyecek daha düz bir şey bulamadım. “Teselli olacaksa, sırada ben varım sanırım. Buradan kaçmamız gerek.”

Bir süre cevap vermedi. Utancı yenip yenemeyeceğine karar veriyordu. Alternatifi sırtını dönüp benimle asla konuşmamaktı. Onu ikna etmeye kalkışmadım. Kararını kendi versin istedim.

İki dakika sonra bana bakmadan, “Nasıl?” diye sordu.

“Henüz bilmiyorum. Ama yarın beni çıkaracaklar. Bilim adamları geliyor. Belki etrafı kolaçan edebilirim.”

“Sana virüs enjekte edecekler,” dedi. “Bağışıklık sisteminin nasıl çalıştığını görmek için. Zorla bir şeyler yedirecekler, çıkarınca neler olduğunu görmek için.”

“Bir şeyler yiyebilirim,” dedi. “Sadece her zaman değil.”

“Bedeninden parçalar kesecekler.”

“Ah.”

“Canını acıtır mı?”

“Evet.”

“Geri çıkar mı?”

“Öyle gözüküyor. Kafa dışında her şey.”

“Uzuvlar ne kadar sürede çıkacak diye bahse giriyorlar.”

“Daha fazla anlatma,” dedim. “Bilmemeyi tercih ederim. Seni çıkardıklarında etrafa bakabildin mi?”

“Hayır, ben uyurken getirdiler. Zaten bir faydası yok. Burada öleceğiz.”

“Remshi gelirse?” dedim. “Senin nerede olduğunu öğrenip kurtarmaz mı?”

Durakladı. Remshi’den bahsettiğini unutmuştu. Hatırlamaya çalışmasını izledim.

“İsa ve kayıp kuzuları değil bu,” dedi. “Bunun sevgiyle alakası yok. Onun için bir hiçim.”

“Geri gelirse, bu heriflerin belalarını bulacağını söylemiştin.”

“Bulacaklar ama benim yüzümden değil. İnsanlar ne olduğunu anlayamayacak. Günışığında gezebilir o. Hepimiz günışığında gezebilmeye başlayacağız.”

“Bunu sana kim söyledi?”

“Jacqueline. Ama asıl kitapta yazıyor.”

“Jacqueline... Seni yaratan o mu?”

Sessizlik.

“Bunun sorulması ayıp mı?”

Yine cevap vermedi.

“Sana kalmış,” dedim. “Başıma gelecekleri düşünmemek için soruyorum sadece.”

Bir süre sessiz kaldık. Sırtımı duvara dayamış duruyordum, o da sırtüstü uzanmış tavana bakıyordu. Konuşmaya başladığında, duygulandığını anladım. “Öyle herkese söylemememiz gerek,” dedi. “Ama zaten burada öleceksem ne fark eder?” Yeşil gözleri, sağlıklı bir vampirde kanla dolaçakken, onda pembe-gri bir sıvıyla doluyordu. “Ve eğer sen kaçmayı başarırsan, ona aptallığım için üzgün olduğumu söylersin,” dedi.

“Jacqueline’e mi?”

“Hayır, beni yaratana.”

Clapham’daki Trinity Hastanesi’nde kanserden ölmek üzereymiş. Önce (çocuklarda nadir görülen) mide kanseri

olarak başlamış, sonra doktorlar fark edene kadar ciğerlerine, pankreasına ve bağırsaklarına sıçramış. On sekiz ay radyoterapi ve kemoterapi görmüş. Fayda etmemiş. Annesi, onu tek başına büyütüyormuş (tek gecelik bir ilişkinin meyvesi olduğundan babası çoktan kayıplara karışmışmış) ve o dört yaşındayken bir araba kazasında ölmüş. Onu Wimbledon'daki teyze ve eniştesi büyütüyormuş. Çok kötü değillermiş ama çok da sevgi dolu değillermiş. "Onların çocuğu değildim. Jeff, teyzem Rochelle'in ikinci kocasıydı ve beni istemiyordu. Şehirde çalışıyordu, teyzem ise psikoterapi eğitimi alıyordu. Bir sürü *au pair* ve dadıyla büyüdüm. Çok kötü değildi. Jeff ve Rochelle'in çok parası vardı ve beni sevmedikleri için suçluluk duyuyorlardı. Sekiz yaşına geldiğimde, bir sürü oyuncağım vardı. Onlardan kokain bile istesem bir yolunu bulup bana getirirlerdi. Sonra hastalandım."

Bana anlattığına göre öleceğine hiçbir zaman ikna olmamıştı.

"Diğer çocuklara baktığımda görüyordum. Camdan bahçeye veya gökyüzüne bakarlarken, bu dünyadan ayrıldıklarını ve değerini bilmedikleri her şeyin gideceğini, cennet veya cehennem ya da her nereyeyse yol aldıklarını anlıyorlardı. Hepsi bir yere gideceğini düşünüyordu. Uzayda sis gibi uçacaklarını, dünyayı acı çeken hayaletler gibi gezeceklerini düşünüyorlardı. Hannah diye bir kız vardı. O hiçbir yere gideceğini düşünmüyordu. *Öleceğiz ve kül olacağız demişti. Biteceğiz. Masal yok.*"

Hannah ile aralarında çocukluk aşkı başlamıştı. Burada duraksadı.

"Vampir olunca geri dondum," dedi. "Onu da dönüştürecekdim, tabii eğer istiyorsa. Ama çoktan ölmüştü."

Kaç tane çocuk vampir olduğunu merak ettim ama kendimi tuttum ve ona sormadım. Caleb'in garip halinden pek de çok olmadığı belliydi.

“Ama çok ileri atladım,” dedim. “Tüm bunlardan önce bir gece annem beni ziyarete geldi.”

“Annen mi?”

“Yaraticım,” dedi. “Mia Tourisheva.”

Mia. Bu ismi biliyordum. Jake’in Harley’nin evinde yakutığı güzel sarışın vampir. Umutlanmamalıyım. Ender rastlanan bir isimdi, Tanrı ölmüştü ve ironi, falan filan. Bu başka bir Mia değildi.

“Uyandığımda orada olurdu,” dedi Caleb. “Cam kenarında ya da yatağımın kenarında olurdu. Saçı benimkiyle aynı renkti.”

Bir hafta boyunca her akşam onu ziyarete gelmişti.

“Günler süren bir deja vu gibiydi,” dedi. “Her dediği, konuştuğumuz her şey, ses tonu, hastane kokusu, beyaz teni, alnımdaki buz gibi eli – sanki hepsini daha önce yaşamıştım. Benim hakkımda her şeyi biliyordu. Annemi, Jeff ve Rochelle’i, kanseri. Eğer istersem beni tedavi edebileceğini ve bundan böyle onunla yaşayabileceğimi söyledi.” Durdu. Konuşmak, anlattığı şeyler onun enerjisini tüketiyordu. Damarları yine koyulaşmıştı. Pembe-gri teri birikiyordu. Zorla yutkundü. “Yalan söylemiyordu,” dedi. “Film olsa yalan olurdu. Filmde on bir yaşındaki oğlan önüne çıkan fırsatı anlamazdı. Filmde, sinsi ve şeytani bir kadın olurdu.” Yine sanki cam yutuyormuş gibi yutkundü. “Normal kadınlar gibi çocuk sahibi olamayacağını söyledi. Onu anladım. Sonradan kendine tam olarak anlamadığımı söylersin ama anlarsın işte. ‘Vampir’ kelimesini kullanmadı ama her lafından belliydi. Onunla yaşayabilir, bir daha asla hasta olamazdım. Doğru olduğunu biliyordum. Nasıl anlatamam...” Bir an durması gerekti. Kanın son faydaları da tüketiyordu. Birkaç saniye titredi. Kokusu keskinleşti, yeniden tesir etmeye başladı. “Nasıl bildiğimi bilemiyorum. Dünyadaki en olağan şey gibiydi. Acıtacak mı diye sordum. Yalan.”

Bir kasılmayla neredeyse oturma pozisyonuna doğruldu. “() konuda da yalan söylemedi. Önce acıtacağını ama bunun birkaç saniye süreceğini söyledi. Sonra uykuya dalmak gibi olacaktı.”

Hikâyenin gerisini duymak istiyordum tabii ki, ama günlükteki Mia kısımlarını tekrar okumak da istiyordum. Bu çocuğu yaratmıştı. Jake onu yakmıştı. Ben Jake’in sevgilisi olmuşum. Şimdi burada onun çocuğuyla hapishanede idim. Bağlantılar. Olay örgüsü olan bir hayat. *Hangisi insanlık için daha zor olacak?* diye yazmıştı Jake. *Anlamalı bir evrenden anlamsızca geçiş mi yoksa tersi mi? Sadece bu iki hal var ve bunların arasında lanet olası bir tenis topu gibi gidip geliyoruz.*

“Acıdı,” dedi Caleb, “hem de çok. Ama dediğı gibi sadece iki saniye sürdü. Sonrası bir karanlığa ve ılıklığa dalmak gibiydi. Bileklerimden iple bağlanmış gibiydim. Ne kadar dalsam da yüzeye bağlı idim. İpin çekildiğini hissedince... ne kadar yorgun olsam da... tırmanmalı idim.”

Mia’nın kanı dudaklarına değdiği an, tırmanmıştı.

“İlk başta çok zordu. Tüm kasların ve kemiklerin gitmiş gibi. Sonra kolaylaşıyor. Sonra epey kolay oluyor. Sonrası mutluluk. O zaman tırmanmak... gibi değil. Bir güç tarafından çekilmek gibi... aşağıdan yukarı.”

Bir süre devam edemedi. Yine yirmi bir ya da artık yirmi iki gündür yerin altında böyle acı içinde olduğunu düşündüm. Her neredeyse, benim oğlum gibi – ama aklıma geldiğı an ona işkence yapmalarının pek ihtimal dahilinde olmadığını fark ettim. Riske atamazlardı. Kurban etmek için sağlıklı olması gerekiyordu. Kendime bunu derken, bir yanımda, evet, *ne duymak istiyorsan onu söyle kendine, kanıdır kendini tatlım*, diyordu.

“Sonra benden yardım isteyeceğini söylemişti,” diye devam etti Caleb. “Ben güçlü olacaktım, o güçsüz. Söyle-

dikleri film şeridi gibi önümden geçiyordu. Onu yan odaya götürdüm. Bir oğlan vardı... okulda düşündüğümü hatırlıyorum... Hasiktir..."

"Tamam," dedim, "dinlen biraz. Sonra devam ederiz." Ama anlatmak istiyordu. Jake'e çölde saldırıya uğrayışımı, Vermont'taki ilk avımı anlatışımı hatırladım. İçimi rahatlatmıştı. *Ne olduğunu kabul etmezsen yaşayamazsın. Ne yaptığını söylemezsen de ne olduğunu kabul edemezsin. Adem'den bu yana, dile dökmenin gücü.*

"Okulda," dedi Caleb, "hastalanmadan önce, insanlar birbirlerine aşk ısırıkları veriyordu. Çok modaydı... Isırığın varsa... havalıydın."

"Aman Tanrım," dedim.

"N'oldu?"

Neredeyse gülecektim. Bir de Murdoch'tan günlüğü istemeyecektim.

Ama istemiştim. O da bana vermişti. *Okumaya devam et Lula*, demişti Jake. İşte ben de devam ediyordum. Bayan Maguire İngilizce dersinde 'eğer bir kitap iki kez okumaya değmiyorsa, bir kez okumaya da değmez' deyince Lauren'in suratındaki ifadeyi hatırladım. Lauren o arkasını dönene kadar beklemiş, sonra da 'aynısı erkekler için de geçerli ama maalesef öğrenmenin tek bir yolu var' demişti.

"Boşver," dedim. "Sonra anlatırım."

"Şimdi anlat. Nedir?"

Beni getirdiklerinden beri kaç gün geçmişti? İkiiden fazla değil. Bu da dolunaya on beş ya da on altı gün kaldığı anlamına gelirdi. İki hafta. Belki birazcık daha fazla. Yapacak çok iş vardı. Tanrı ölmüştü ama ironi çılgınca dans ediyordu.

"Buradan nasıl çıkacağımızı buldum galiba," dedim.

40

'Bilim ekibi' üç beyaz önlüklü adamdan oluşuyordu. Korumalarla çevrili bu adamlardan ikisi (stereotiplerin kanununa uyarasına) altmış yaşlarında, gözlüklü ve keldi. Üçüncüsü ise Clint Eastwood'un gençliğine benziyordu. Daha doğrusu parlak cildi yüzünden Clint Eastwood'un gençliğinin mumyasına benziyordu. İşe yaramazdı. Parlak bir kariyeri vardı, dalına önüne geçilemez derecede bağlıydı. Önüne geçilemez. Kellerin yaşı ve estetik açıdan kırık notları onları da liste dışı bırakıyordu. Kendi tercihlerimi bir yana bıraksam bile ortada bir inandırıcılık sorunu olacaktı: Ters giden bir şeyler olduğunu anlamamaları için narsist ya da inanılmaz derecede aptal olmaları gerekirdi. Eğer planım işe yarayacaksa, bunun beyaz önlüklü adamlar sayesinde olmayacağını anlamıştım.

Neyse ki korumalar vardı.

"Koridorda kamera yok galiba?"

Laboratuvarların olduğu kısma beni getirdiklerinden beri üç gün geçmişti. Henüz bir uzvumu kesmemişlerdi ama domuz gribi, hepatit C, HIV, tüberküloz enjekte etmişlerdi. Bağışıklık sistemim hepsini de ezip geçmişti. Bitmek bilmeyen kan ve idrar testleri yapmışlardı. Kurt kendisine zorla yedirilen her şeyi kustugu için neyse ki dışkı testi yapamamışlardı. Fakat kusmukları torbalara doldurup kutsal bir artıkmış gibi analize götürmüşlerdi. Pille çalışan bir süt

sağma pompası vermeleri beni rahatlamıştı. Bana acıdıklarından değil; sütü incelemek istiyorlardı. Sütüm kesilmek üzereydi. Üçüncü gün sadece birkaç kaşıklık süt kalmıştı. İnsanlar için normal değildi tabii, ama buna verilecek cevabı hepimiz biliyoruz. Dorchester'dan ayrılalı beri aynaya bakmamıştım ama doğum kilolarımın tamamen eridiğini hissediyordum. Bu bir dünya rekoru olmalıydı, Lanet'in rastgele ve fazladan sağladığı faydalardan biri. Ayrıca planımın dayandığı bir koşuldu da (gururdan ya da aptallıktan) şimdiye kadar farkına varmamıştım.

Yeni odam Poulsom'inki gibi lüks, minimalist beyaz bir hücre değildi (televizyon yoktu, banyosu yoktu, Harrods'dan sabun, şampuan yoktu, bornoz yoktu) ama Murdoch'inkinden çok daha iyiydi. Aynı beton camsız duvarlar, yerde liseyi hatırlatıp iç rahatlatan mavi yoga matlarının yanı sıra bir yastık, bir yün battaniye, yeni plastik ve çamaşır suyu kokan portatif tuvalet de vardı. Kıyafetlerimi almışlardı (günlüğün kalmasına izin vermişlerdi) ve bana beyaz hastane kıyafetleri giydirmişlerdi. Zincirler korumalara göre değişiyordu. Duvara çelik bir kabloyla bağlı tek bir ayak kelepçesi hücremde azıcık hareket etmeme izin veriyordu, ya da ellerimle ayaklarımı birbirine bağlayan zincirler vardı. Veya aşırı tedbirliler için ikisini de bağlamak bir opsiyondtu. Tüm bunlar, yemek bölmeli ve gözlemcinin açıp kapatabileceği ama sürekli kapalı olan bir penceresi olan çelik bir kapının ardındaydı. Hücremin kapısının dışında, görünürde kameralarla izlenmeyen bir koridor vardı. Üç (boş) hücre daha vardı ve koridorun sonunda da fayanslı bir duş kabini mevcuttu. Laboratuvarıda işleri bitince yıkanmama (ve dişlerimi fırçalamama) izin vermişlerdi. Koridordan bir kapı, küçük beyaz duvarlı bir ara odaya açılıyordu. Üç gardiyanın biri, önünde dizüstü bilgisayar, oturuyordu. Oda da telsizi ve açılıp kapanan masa ve sandalyesi oluyordu

Üç gardiyan.

Üç adam.

"Hayır, kamera yok. Neden? Aklından ne geçiyor?"

Bu, Goa asıllı Devaz'dı. Yirmilerinin sonunda, benimle hemen hemen aynı boyda, liseli gibi yandan ayrılmış saçları olan, yuvarlak suratlı, parlak kahverengi gözlü, üst dişleri ayırık olan bir tipti. Yakışıklı değildi ama göze çarpan bir falsosu da yoktu. Bana gizlice diş fırçası ve diş macunu getirmişti, o yüzden ondan tam anlamıyla nefret edemiyordum. Ama en önemlisi, bariz biçimde seksle kandırılabilirdi (büyük ihtimalle fırça ve macunun arkasında da bu vardı) ve onu bu göreve yerleştiren her kimse, eğer planım işe yarsa ve Murdoch sağ kurtulursa, Murdoch'tan dev bir azar işitecekti.

"Görüyorum ki, bir hanıma bunu açıkça sordurmaktan beyefendilere yakışmayacak bir keyif alıyorsunuz."

"Hayır hanımefendi, hiç de değil."

Bu aramızda kurduğumuz saçma bir dildi. Aklımdan ne geçtiğini biliyordu (ama sebebini bilmiyordu) çünkü onun gardiyanlık yaptığı ilk gün ona söylemiştim. Beni düşünürken, kurulanırken, giyinirken izlemişti ve tüm bunların sonunda bilmem gereken her şeyi öğrenmiştim. Onunla sakin ve makul bir biçimde konuşmuştum. Akıllı bir kadın kendine karşı duyduğu utancı yenmeye çalışıyormuş gibi bir hava takınmışım. Arzumun iğrençliğine zıt oranda hafiflik ve edep üslubu yaratmışım. Evdeki kâhyanın parmağında oynattığı sömürge hanımı. Buna bayılmıştı.

"Wilson'la konuştun mu?" diye sordum ertesi gün, nöbetine başlarken.

"Evet."

"Ve?"

"Çok hoş olur eminim. ama işimi kaybetmemem gereğine dair fikirlerim var."

Retorik. Wilson'la konuşmuş olması, kabul ettiği anlamına geliyordu. Elbette Wilson'la kendim de konuşabilirdim ama ikisi arasında kararları Devaz veriyordu. Ayrıca Goali'nın egosu önce Wilson'la konuşmuş olsam incinirdi. Annesi ve kız kardeşleri ona tapmıştı. Gözlerindeki parıltıdan, düzelttirmediği ayrık dişlerinden belliydi.

“Peki,” dedim. “Nerede olduğumu biliyorsun.”

İki aşamalı bir baştan çıkarmaydı. İlk aşama basitti. Yaratığımız hafifmeşrep ama edepli dilin yanında ya da altında pornoya maruz kalmış adama hitap ediyordu. Tek yapmam gereken ona, yapmamı istediklerini biliyormuşum ve çoğunu isteyerek yapabilirmişim, istemeyerek yapacaklarımı da gözle görülür bir şekilde rencide olarak ya da kendi arzumdan utanarak yapacakmışım gibi bakmaktı. İkinci aşama ise, şüpheci ve işinde çok da başarılı olmayan DOKET çalışanına hitap ediyordu. İkna, akıl yürütme ve tartışma gerektiriyordu. Benim *türüme* dolunay yaklaşırken neler olduğunu bilmiyor muydu? Tutsaklık, çocuklarımı kaybetmem, laboratuvarı onurumun kırılması, yakında ölecek olmam... tüm bunların yanında bir de abazanlığımın bitmek bilmez işkencesi. Yine gayet sakın biçimde ona, dışarıda olsa yüzüne bakmayacağımı ama burada olağanüstü koşullarda olduğumu söyledim. Bu koşullarda, inansın ya da inanmasın (yine sakince konuşuyordum) bana bir iyilik yapıyor olacaktı. Eğer onun işini kolaylaştırıcaksa zincirlerimi çıkartmayabilirdi. Pornoya maruz kalan erkek çoktan Evet demişti. Şüpheci ve başarısız DOKET çalışanının ise bir inkâr döneminden geçmesi gerekiyordu.

“Beni çekici bulmadığını söylemişken seninle nasıl ilişkiye gireyim?”

“Bu tam da bir beyefendiyi heveslendirecek bir şey.”

“Aman, lafa bak!”

“Kıvırma. Biz modern hanımlar işlerin nasıl yürüdüğünü biliriz.”

“Şok oldum, şaşırdım. Ve üzüldüm.”

“Ama sana yardımcı olabilirim. Gerçekten.”

Hafifmeşrep ve sakin olmalıydım, ikna edici derecede seksi ama gerçekçi de olmalıydım. Bu kolay değildi, çünkü zaman akıp gidiyordu. Uzuvarımı kesmeye başladıklarında iyice sorun olacaktı. Kanlı ya da bandajlı ya da gözle görünür şekilde yeniden uzayan uzuvlar onu tahrik etmezdi. Elbette bu tip şeylerden tahrik olan adamlar vardı (Lauren’ın abisinin böyle çarpık bir porno arşivi vardı: Bacakları kesik bir kadına penislerini sürten iki sakallı adam resmi) ama Devaz’ın öyle olduğunu sanmıyordum.

“Gerçekten de Wilson’ın bu konudaki onayı, mutluluğumuzun önündeki son engeli de kaldırmış oldu.”

Doğal olarak, Wilson, yirmi altı yaşında, uzun ve sıska, boğazından bir dirsek gibi çıkan adem elmalı (her nasılsa ekibin bilek güreşi şampiyonuydu da) ve Devaz benimleyen gözcülük edecek olan kızıl saçlı gardiyan, kendi eline ne geçeceğini sormuştu. O eline ne geçecek diye düşünüyor diye sormuştum Devaz’a. Oluşturduğumuz dili sürdürecektir sabrım kalmamıştı. Eşcinsel değil, değil mi? Sonuçta seninle nişanlanıyor değiliz. İşin aslı Wilson’a da ihtiyacım vardı. Tek başına Devaz yeterli olmayabilirdi. Üçüncü gardiyan Harris, en yakışıklılarından. Kapkara gözleri, çıkık elmacık kemikleri vardı ama Devaz, Wilson ve benim sezgilerime göre kuralcıydı ve DOKET ideolojisine bağlıydı. Yazık. Aslında üçüne de ihtiyacım vardı. Ne yapacağıma karar verdiğimden beri kafamdaki sayı üçtü.

“Hanımefendi, ne büyük risk aldığımı, itibarımı zedeleyebileceğimi anlamıyorsunuz.”

Duş zamanı yapmalıydık. Sivri kafalar laboratuvarından çıkmış oluyordu ve temizlenmiş, dişimi fırçalamış halde

odadaki kameranın önünde belirmeden önce kendime ait on beş-yirmi dakikam vardı. Kamerasız koridordu, silahlı *röntgencimle* geçirebileceğim on beş ya da yirmi dakika. Wilson aradaki odada nöbette olacaktı ve gelen olursa Devaz'a haber verecekti. Tek yapmam gereken Devaz'ın sabrımı taşırmasına engel olmaktı.

Kuralcı Harris benimle konuşmuyordu bile. O görev-deyken hücremde oturuyor ya da yatıyor, planı (aslında ya hep ya hiçlik tek bir fikirdi) gözden geçiriyordum. Ya da çocuklarım için endişeleniyor, tüm olanlar için üzüliyordum. Caleb'e kurban edecekleri *gammou-jhi*'nin kim olduğunu söylediğimde sessizleşmişti. Bir süre sonra, *eğer nerede olduklarını bilsem sana söyleyemezdim*, demişti. Sonra da eklemiştir: *O yüzden bilmediğim için mutluyum*.

'Annesi' Mia, Remshi'ye inanmıyordu. Ona kalırsa Müritler aptal fanatiklerdi ve Remshi de Külkedisi kadar gerçektir. Tüm tarikatlar gibi, Jacqueline'inki de, tarikat dışındakilerle teması önce kibarca yıldırıma çalışmış, sonra açıkça karşı çıkmış ve en sonunda da tamamen yasaklamıştı. Bir kriz yaşanmıştı. Caleb, Mia'dan ayrılmıştı. Ve alt metinden anladığım kadarıyla onun kalbini kırmıştı. Son kavgaları epey zehir saçmıştı. Mia'ya onu sonsuza dek on bir yaşındaki birinin bedenine hapsedtiği için, onu bir canavara çevirdiği için, kendinden nefret etmesine yol açtığı için, masum bir ruhla ölmesini engellediği için çıkmıştı. Onu terk etmeden önceki son sözleri, ondan nefret ettiği ve ölmesini istediği olmuştu. *Gerçek ölüm*. Üç gün sonra da DOKET tarafından yakalanmıştı.

Beşinci günün sonunda, "Hiç yoktan iyidir," dedi Devaz aniden mavi yoga matlarından birini koridora çekerken.

Beni sikecek misin artık diye bağırmanın eşigine geldiğim tüm o anları düşündüm ve orada olmayan Tanrı'ya bana sabır verdiği için teşekkür ettim.

“Ellerini kaldır. Çok vaktimiz yok.”

Normal konuşmaya geçiş ikimizi de germiştir. Bir an, kaba olup olmayacağını düşündüm. Sonra şiddet kullanamayacağını, iz bırakma riskini göze alamayacağını fark ettim. Bilim ekibi anlardı. Soruşturma açardı. Murdoch öğrenirdi.

“Telsizi açık bırakmam gerek,” dedi Devaz. Yan odada Wilson’ın dinlediğini hatırladım. “Hayır,” diye ekledi ne düşündüğümü anlayarak. “Sadece kulaklıklar açık olacak.”

Son kertede kısıtılmıştık. Zincirlerimi açan Devaz, bedenimin yaydığı ısıyla, bana has kadınsılık ve kişilikle kısıtılmıştı. Ben ise raydan çıkmış şehvet ve daralan görüş açımla: Seks yapmaya böyle yaklaşmışken onu bu kadar arzuluyor olmamın şakası yoktu. ‘Hasret’ kelimesi aklıma geliyordu; taze, meşru ve şaşırtıcıydı. Klitorisim şeytani bir biçimde uyanmış ve dizginleri eline almıştı. Zehirlenen bedenimin, arzusunun aptal şarkısının düz mantık temsilcisiydi. Yeraltı dünyasına inen bir yolcunun elindeki muskaya tutunduğu gibi ben de planıma tutunmalıydım. Devaz zincirleri çıkarırken, hız kesmememiz gerektiğini fark ettim. Duraksamak ya da yanlış şeyi söylemek onu gerebilirdi. Onun arkasında da birden (Walker’da da olduğu gibi –öldüğünü varsay, öldüğünü varsay– ama lütfen ölmemiş olsun) sütümün geleceği endişesi vardı. Sabah sağarken bir şey çıkmamıştı ama bir insan ağzının değmesinin ne yapacağını kim bilebilirdi ki? Bundan bahsetmek için çok geçti. Tam onu gelecek bir durum olurdu. Ya da belki hoşuna giderdi? Her şeyden hoşlanacak biri bulunurdu. Ama o hoşlansa, Walker’ınki gibi hazzı bir kolaylıkla olmaz, karanlık bir sapkınlıkla olurdu. Ruhunda sakladığı kutusuna sığmayan dev bir fare gibi.

“Öp beni,” dedim. Yüz yüze kaldığımızda, fahişelik kanununun öpüşmeye izin verip vermediğini düşündüğünü anladım. “Öp beni.”

Öpüşmek onu şaşırttı. İçsel gücünü unutmuştu. Dudaklarımız birleştğinde, kalkmamıştı ama ne yaptığımı biliyordum ve nefes almak için ayrıldığımızda sertleşmişti. Hızla yoğunlaşmış ve cinsel benliği porno ile porno olmayan her şeyin arasında kalmıştı. Kurt uyanmıştı. Açgözlülükle kanıma karışıp bu ânı kendisi için istiyordu. Sarhoşa dönen stratejistim güçlü bir uyuşturucuya karşı savaşıyormuş gibiydi: *Sınırın porno tarafında tut onu. Daha başka şeyler hissederse seni paylaşmak istemez ve senin Wilson'a ihtiyacın var. En azından Wilson'a.*

Bu yüzden daha farklı şekilde öpmeye başladım, yumuşamasını aşağılarmış gibi. Buna karşılık, içinde bir şeyin kapandığını hissettim; onun beni ve içindeki neredeyse pornolara layık bir ânı harcayacak yumuşak kalpli enayiye hor gördüğünü hissettim. Tarçınımsı bir kokusu vardı, süratı tropik bir hava yayıyordu. Dizlerimin üstüne çöktüm, fermuarını açtım ve aletini çıkardım. Neyse ki yıkanmıştı. *Kurdun* hassaslaştırdığı burnum önce kumaş ve idrarın hafif tuzlu kokusunu aldı, sonra da hindistan cevizli duş jeli, krem ve temiz kasık kıllarının kokusunu. Onu poh-pohlayan annesi ve kız kardeşleri, onun içinde her an seks yapabileceğine dair bir umut yaratmıştı. Duş jeli ve kaliteli don tercihi olan tiplerdendi. Penisi büyük, sünnetsiz ve aşağı eğikti. Çok inceler gibi bakmış olmalıydım çünkü hafif yumuşadı. Durumu telafi etmek için yozlaşmış okul kızı bakışlarımı ona çevirdim –evet, yapacağım– ve yavaş ve sinsice onu ağzıma aldım.

“Ah,” dedi.

Ah tabii, ama çok rahatlama playboy. Ne kadar emmem gerektiğini (kanımın telaşı elverdiğince) hesaplıyordum. Durduğumda haksızlığa uğradığımı hissettirecek kadar kısa olmamalıydı ama boşalacak kadar uzun da olmamalıydı

Bu performansla –evet edepsiz bir kızım, değil mi?– devam edersem altı hamlede tükenecekti.

“Hayır,” diye inledi durunca. “Arkamı dön.” Onu mata çekmiştim, o da prezervatifi dışıyla açmıştı. Suratı nemliydi ve gözleri parlıyordu. “Arkamı dön.”

Kendi kazdığım çukura düşmüştüm: Fahişe performansında o kadar başarılı olmuştum ki hemen *au derriere** yapmayı bekliyordu. Kurt onu hemen tokatlamaya hazırdı. Orası yasak bölge olduğundan ya da direkt oraya yönelmek cinsel bencilliğin göstergesi olduğundan (kadınlar zihinsel olarak keyif alsa da, her zaman herifler daha çok zevk alır) değil, *o pozisyonda Plan’ı gerçekleştiremeyeceğinden*.

“Birazdan,” dedim. “Önce böyle yapalım. Lütfen, sadece bir dakikalığına. Sonra sen nereden istersen oradan.”

Devaz’ın gözünden endişeli bir hesap yaptığı okunuyordu. Modern bir kızdım; modern erkek aritmetiğini biliyordum: Eğer bir kadın onu arkadan sikmene izin veriyorsa, vajinasına boşalmak istemezdin. Pornonun, vajinanın değerini azaltması çok iç karartıcıydı. Zavallı vajina! Vajina Monologları’nın bu kadar başarılı olması şaşırtıcı değildi. “Merak etme,” dedim kulak memelerini yalayarak. Titreyen ellerle prezervatifini takıyordu. “İstediyini alacaksın. Sadece hemen boşalma.”

Kendi kontrolünden emin olamayan bir adama benziyordu (ağzı açık, gözlerinin beyazı büyümüştü) ama biraz manevrayla altına geçtim ve onu yavaşça içime aldım. Silah sesinden korkup uçan kuşlar gibi kafamda düşünce ve sorular uçuştı. Zoe yokluğuma alışmış mıydı? Caleb kafeste olmalıydı. Dolunay dokuz gün sonraydı. Çocuklarım ne kadar minik olsalar da dönüşecek, kan ve et isteyeceklerdi. Cloquet’nin Madeline’i araması gerekecekti. Vampirler Lor-

* (Fr) Arkadan. –yhn

can için ne yapacaktı? Hiçbir şey mi? Çektiği acılara bir de açlık mı eklenecekti? O neler yaşıyordu? Yeteri kadar sıcak olmayan bir dünya, kendi türüne ait olmayan kokular, tepesinde soğuk gölge gibi dolanan varlıklar. Planlı bir tecavüz gibi. Ve onlara izin vermiştim. Sik beni, Tanrım, evet öyle...

Bu sırada *kurt* apış aramı utanmazca ele geçirmişti ama zavallı körleşmiş stratejistim Plan'a uygun davranmaya çalışıyordu. Devaz'a öpücükle birkaç hazırlık ısırtığı vermiştim, çok fark etmemiş gibiydi. Fakat en hayati anda geri çekilmeyeceğinden emin olmalıydım. Bunu yapabilmemin tek yolu, onu tamamen kontrolüm altına almaktı. Ve bunu yapmanın tek yolu da... Sol elimi kalçalarının üzerinden doladım ve büzüşmüş testislerini elime aldım. Parmak uçlarımla hafifçe okşuyordum.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordum.

"Fazlasıyla."

Kayganlaştırıcı gerektirmeyecek kadar ıslaktım. Sağ elimle küçük manevralar...

Baharat kokulu kulağına, "Arkadan verecek misin bana?" diye sordum.

"Ahh," diye inledi.

"Sikeceksin değil mi? Küçük deliğime gireceksin..."

"Lütfen... dur..."

Nemli orta parmağımı *onun* küçük deligine soktum.

"İstediğimi biliyorsun, değil mi?" Sol elle daha hızlı uyarmalar.

"Bekle..."

"Küçük, dar deliğimden derine..."

"Durman..."

"Ah tatlım, gel artık, küçük fahişen için..."

Bir anda dünyası durdu. "Aman Tanrım," dedi metalsi bir donuklukla. Ben de parmağını, neyse ki boş alan anusu-

num derinliklerine soktum ve eşzamanlı olarak ağzımı boynuna kenetledim.

“Ahhhhh,” dedi. “Kahretsin. Siktir...”

Emdim ve ısırđım. Cesaret edebildiğimce serttim ama deli bir karının garipliğinden farklı bir anlam çıkarmasına izin vermeyecek sınırdı durdum. “Hmmm,” dedim ısıarak ve emerek. “Hmmm.”

“Hasiktir,” dedi neredeyse ağlamak üzereyken.

Dünyası yeniden düzene girerken, kaçırdığı anal seks fırsatını hatırladı: “Kahretsin.”

“Şışşt,” diye teselli ettim. “Boşver, yarın yine yaparız.”

“Kahretsin.”

Prezervatifini tutarak geri çıktı. Şaşkıındı, gerçek dünyaya dönmeye hazır değildi. Cıvıltısını yitirmişti. Suratı şişmişti. “Sen boşaldın mı?” diye sordu.

Boşalmamıştım. Stratejistim ferahlamış biçimde ağlarken, Babil’in Fahişesi somurtuyor, burnundan soluyordu. Plan’ın dezavantajı: Eğer *kurdun* kaşıntısını gidermezse daha da beter edecekti. Kendimi, *Siktir git ve Wilson’ı yolla* dememek için zor tuttum.

“Sorun değil,” diye yalan söyledim. “Olur böyle.”

“Hayır. Uzan bakalım.”

Aman Tanrım, adam nerede olduğunu tamamen unutmuştu. O âna kadar kaç role büründüğümün haddi hesabı yoktu ama onlardan biri gülmek için kendini zor tuttu. Kaç role bürünürse bürüneyim, *kurt* hepsinden büyük ve gürültücüydü. Devaz’ın, bir kadını tatmin etmenin erkeklik görevi olduğunu düşünmesine sevinmişti. Klitorisimi şaşırtıcı bir heves ve başarıyla yalarken, kafasını tutup keyif almaktan başka bir şey yapamadım (biraz evvel anüsünde olan parmağımı çıkarıp tüm kadınlar adına öç almak için ağzına sokmayı düşündüm ama bunu nasıl çıkartmadan yapacağımı bilemedim). Her halükarda, sogukkanlılığımdan

başka kaybedecek bir şeyim yoktu. Eğer teorim doğruysa, şu ana kadar her şey planladığım gibi gitmişti.

Her neyse, bunu hak etmiştim.

Belki on dakikadan sonra beni orgazma ulaştırdı, ama can çekişen kasıklarım neredeyse dişlerini yerinden çıkaracaktı. Sonrasında biraz sersemlemiştim ve bir moron gibi ona karşı yumuşamıştım.

“Acele et,” dedi. “Yirmi dakika oldu. Hücrene dönmelisin.”

“Bekle,” dedim.

“Ne?”

“Duş. Saçımı ıslatmalıyım ki...”

“Tamam, git hadi. Ama elini çabuk tut.”

Kayboldu. Bir dakika sonra Wilson girdi. Üzerimi giyerken, yüzünde yarı utangaç yarı alaycı bir ifade vardı. Cinsel açıdan kendine Devaz’dan daha az güveniyordu. Açık kurallara ve başka birinin kontrolüne ihtiyaç duyuyordu. Bu yüzden ona göre, şaşırtıcı bir okul müdürü gibiydim. Yirmi dakikada onu boyun eğdirecek bir iradem vardı. Annesi ona pek de düşkün değildi. Büyük ihtimalle kız kardeşi de yoktu. Onun içinde de pornoya bulanmış bir adam vardı ama Devaz gibi bununla barışık değildi. Biraz daha zamanım olsa onu kendime âşık edebilirdim.

“Kamera beni hücreme geri getirdiğini görsün,” dedim. “Bacak kelepçesini de unutma.”

“Oldu.”

“Yarın beni görmeye geleceksin, değil mi?”

Cevap vermedi ama yaydığı ısı hissediliyordu. Kelepçeyi takarken elleri titriyordu.

“Güzel,” dedim ona tam bakmadan. “Görüşürüz o zaman. Gelmeden önce duş almayı unutma.”

41

İki gün sonra, Wilson'la bir kere (Devaz'la da ikinci kere) yattıktan sonra, bilim ekibi sağ elimi kesti.

42

Sonra geçen zamanın zihnimde bulanık olduğunu söylemek isterdim, ama değil. Detaylarla dolu. İki Şey ğrendim. İlki, başkalarına uyguladığın hiçbir Şiddet seni kendi yaŐayacaęın Őiddete hazırlamıyormuŐ. İkincisi de, bedeninde olan evliliğinden kaamıyormuŐsun. Boşanma bir opsiyon değilmiş. Onu umursamaktan vazgeçmek istesen de yapamıyormuŐsun. Sol göğsünü keseceklerini bildiğinde tek czmn onu gözden çıkarmak olduğunu bilmene rağmen bunu yapamıyormuŐsun. O seninmiŐ. Onu senden ayırdıkları na kadar onun çok sevdiğin bir dostun olduğunun farkında deęilmiŐsin. Sessizce ığlık atar. Bir süre hayatını, seninle olan bağını korur. Ama sonra onu geri almaya gelmeyeceğinin farkına varır. Aranızdaki sözleşme feshedilmiŐtir; tek başına, ihanete uğramış halde, zavallı bir biçimde hayata veda eder.

Acı yeni bir totaliter rejim yaratmıştı. Her Şeye nüfuz ederek beni tüketiyordu. Ona sunabileceğim hiçbir rüŐvet ya da ikna yolu yoktu. Yekpare bir aptallıktı. En zekileri bile kontrol eden, evrendeki en aptal Şeydi. Ağzım kapalıyken ığlıklarımın boğazımda takılı kalmasına alıŐmıŐtum. Bedenime acıyordum. Sonsuza dek yenileniyordu. Her mutulasyon kendine has bir parça koparıyordu. Her amputasyon kelimenin tam anlamıyla benliğimden bir parça koparıyordu. Ağlıyordum. Ama onların önünde değil. Sonra, vata-

gıma bağladıklarında, laboratuvar teknolojisinin Noelvari ışıklarıyla delinen karanlıkta, önce kaybettiklerim için sonra da bunu hak ettiğim için ağlıyordum. Bilim adamları acı çekmemi umursamıyordu ama en azından bundan zevk de almıyorlardı. *Onlar için ne kadar kötüyse bizim için o kadar iyi.* Yatakta Jake'e böyle demiştim. Beyaz önlüklü adamların tersine, biz canavarlar, öldürdüğümüz insanın bilinçli bir şekilde onları öldürmekten keyif aldığımızı bilmelerini istiyorduk. Kurbanlarımızın dehşetinin, bizim zevkimizi arttırdığını bilmelerini istiyorduk. Dehşete düşmeleri *gerekliyordu*; kurtuluş olmadığını bilmeleri *gerekliyordu*. Kirli gerçek buydu, siköldürye'nin müstehcen kalbi: Çaresizlikleri bize zevk veriyordu. İnsani açıdan, bilim adamları daha iyiydi. En azından bunu keyif için yapmıyorlardı. En azından bu, onları tahrik etmiyordu.

Tabii bu, göğsümü kestiklerinde, gözümü çıkardıklarında, dişlerimi çektiklerinde benim için bir fark yaratmıyordu. Et acısı, Eski Ahit adaletiyle, ironik adaletle ya da diğer adaletlerle ilgilenmez. Sadece acıyı sona erdirmekle ilgilenir. *Kurt*, hücreleri hızla yenilerken (kemiklerde, sinirlerde ve dokuda bir karınca ordusunun hızla koşturması gibi bir histi) onlardan nefret ediyordum ve karanlıkta bedenime ve yalnızlığıma ağlıyordum. Ne büyük kötülükler yapmış olursanız olun, size aynıları yapılıırken öfke duyarsınız.

Rahmimi aldılar.

Dalıp dalıp uyanıyordum. Hummalı rüyalarla mücadele ediyordum. Birinde karıncalar beni yiyordu, diğerinde Jacqueline'in Fransız manikürlü tırnakları Lorcan'ın kafa derisini yüzüyordu. diğerinde Onuncu Sokak'taki bira reklamının ışıklarıyla aydınlanan, pembe deri koltuklu restoranda, sahte gomalak cilalı tezgâha oturmuş, vanilyalı milk shake'imi içerken Clay bana sanki yetişkinmişim gibi sevgilisinden bahsediyordu, diğerinde laboratuvar ve Big

Sur'deki o gece iç içe geçmişti ve Jake, penisini bir bilim adamının söküp çıkarılmış kalbinin boşalttığı yere daldırıyordu.

Sonra floresanlar titriyor ve canlanıyor, beyaz önlüklüler geri geliyor ve yeni seans başlıyordu. Daha önce korku ne bilmiyormuşum. Korkunun gerçekte ne olduğunu, size yapılacakları bilip, onları durduramayacak kadar güçsüz kalana kadar anlayamazsınız. Işıklar yanarken hep altımı ıslatıyordum. Bilim ekibi bunu dert etmiyordu. Bunu bekliyorlardı. Böbrek şekilli paslanmaz çelik bir kaptaki çarpık yansımanı görüyordum. Clint Eastwood'un gençliğine benzeyen adam üzerime eğiliyordu ve burnuma sarımsak ve anasonlu nane kokusu geliyordu. Cığerlerimi deldiler, kamburgalarımın ikisini kırdılar. Kel adamlardan birinin adı Hugh'du. Lateks kokan, derin izli parmak uçları vardı. Asetilen meşaleyle, baldırlarımı, batin bölgemi ve sırtımı yaktı. Birinci derece. İkinci. Üçüncü. Ana cerrahi lamba, Dünya-lar Savaşı'ndaki ufolara benziyordu. Tırnaklarını çıkardılar. Sedyedeki mavi beyaz renkli karton kutunun üzerinde *ZENIUM Röntgende Görülebilir Batın Sünger*i yazıyordu. Bazen bir-iki oda ileriden radyo sesi geliyordu. Black Eyed Peas, Kylie, Lady Gaga. Bilim adamlarının ayakkabıları plastik zeminde gıcırdıyordu. Sanki konuşuyorlardı. Hugh, kesilmiş elimi sanki kutsal bir heykelden kırılmış bir parça gibi kaldırdı. Her şeyle ilgileniyorlardı. Özellikle de yenilenme süreleriyle (göğüslerim 24 saat, gözüm 6, el ve ayağım 48, derim 2, iç organlarım ise dakikalar sonra yenileniyordu), ama T hücrelerinden ve sinir tellerinden, lenflerle hormonlara kadar her şeyi araştırıyorlardı. Bazen anestezi yapıyorlar, bazen yapmıyorlardı. Anestezisiz yüzde otuz daha hızla iyileştigimi tespit ettiler. Asetelin meşaleli ve penseli yoğun bir seans sonunda bir noktaya kadar acı arttıkça yenilenme hızının da arttığını belirlediler. Buna YAU adını verdiler: Ya

rarlı Acı Ufku. Devaz ve Wilson'la seks, hafızamın gerilerine itildi. İlk uzvumu kestikleri andan önceki hayat benden uzaklaştı. Dağlandım. Sonunda, ilk ampütasyon bile seneler öncede kalmış gibi gelmeye başladı. Zihnim, geçmişten her tür saçmalığın girebildiği bir istasyon gibiydi: reklam müzikleri, pop şarkıları, garip televizyon filmlerinden sahneler, anaokulundaki PVC kaplı alfabe.

Bir yandan da bu sisin ardından günlerin geçtiğini fark ediyordum: Açlık önce kıpırdandı, şaşkındı, sonra acı onun kendine has taleplerine meydan okusa da uyandı. *Kurdun* burnu kendini gösteriyor, bilim adamlarını *canlı et* olarak algılıyordu. Deodorantlar, laboratuvarın kimyasal kokusu, ter ve kan kokularına karışıyor, arada sidik ve bok kokuları da geliyordu. Clint'in ağız kokusundan öğlen ton balıklı sandviç yediğini, dün viski içtiğini çıkarırken bir yandan da onun derin ve hayati salgılarını kokluyordum. Ay şişiyordu ve insan örgümün içinden canavarımı uyandırıyor. Çenelerimin birleştiği yerde, uyluklarımda, omurgamda hissediyordum. Dönüşüm için ne planladıklarını merak ediyordum. Her ne ise benim planladığımdan çok farklı olmalıydı. Artık günlerimi laboratuvarımda hapis geçiriyordum ve gardiyanlardan hiçbirini günlerdir görmemiştım. Yine de Devaz ve Wilson'ın uzakta olmadığını hissediyordum.

Çocuklarımı düşünmemeye çalışıyordum. Başaramıyordum. Cloquet, Madeline'i aramış mıydı? Bunu önermekle aptallık mı etmiştim? İhanet etmezdi ama dikkatsiz değil miydi? Gerekli önlemleri alır mıydı? Cloquet'nin küçük kızına kurban bulması da riskliydi ama en azından o dikkatliydi. Elbette Zoë, eğer kurban da bebek değilse, kendi öldüremezdi. Cloquet'nin daha da fazla pislğe bulaşması gerekecekti. Buna hazır mıydı? Barda Kaitlyn'i tavlayıp, hanımı öldürsün diye getirmek başkaydı. Birini kendi elleriyle öldürmek bambaşka. Belki sırf bundan dolayı Londra'daki

sürüyle temasa geçecekti. Peki ya Lorcan? Bir açıdan o daha iyi durumdaydı. Eğer kehanetin belirlediği zaman kış ortasıysa bir aydan fazla bir süre daha hayatta kalacaktı. Vampirler onun beslenmesi gerektiğini bildiklerine göre onu besleyeceklerinden şüphem yoktu. (Çarpık bir hayal –Tanrı ölü, ironi falan– Konstantinov’un karısıyla onu beslerlerken kahkaha atıyorlar, ama bunu düşünmemeye çalıştım.) Eğer kehanet doğruysa. Ara sıra, doğruysa ne büyük bir belada olacağımızı düşünüyordum. Walker, çevirinin güvenilmez ve sansürlenmiş olduğunu söylemişti. Ya inananların okuduğu Remshi’nin Kitabı, DOKET’in elindekinden farklıysa? Ya onlarınkinde ‘kış ortası günü’ yerine ‘kış ortası gününden altı hafta önce’ yazıyorsa? Ya kış ortasıyla ilgili hiçbir şey yazmıyorsa? Ya Remshi, kurbanının kanını canı istediğinde alabiliyorsa? Belki de oğlum çoktan ölmüştü.

Sonra birden sakatlamalara son verdiler. Uzun süre morfinli bir komadaydım. Sanki yanan bir zırhı üzerimden çıkarıp beni soğuk aloe veralı bir banyoya koymuşlardı. Tatlı, uzatmalı bir şok. Kestikleri, kırdıkları ya da yaktıkları her şey yenilendi. Moleküllerin festivali her şeyi dikiş izi olmaksızın birleştirdi. Aslında dikiş izi de vardı. Bir süre yeni hücreler eskileriyle buluşurken, sanki dirseğimi bir yere çarpmış gibi kanımda bir ürperme ve titreme hissettim. Clint ve dostları gıcık olmuş gibiydi – sonuçlardan değil de araştırmalarına son vermek zorunda kaldıklarından. Daha yapacak çok araştırmaları varmış gibi bir izlenime kapıldım. Uyuşturucunun verdiği sağırlığın içinde bir-iki kez birilerinin kararlarından memnun olmadıklarını ama emrin tepeden geldiğini duydum.

Bir sabah (ya da ışıklar açıldığında) uyandığımda Hugh’un başımda bir iğne hazırladığını gördüm. Hâlâ yatağa bağlıydım ama kafamı sabit tutan bağı çıkarmışlardı. Korkum sona ermemiştir. Oradaydı, kocamandı ve hazır

bekliyordu. Bunu hissetmiş olsa gerek, ışıklar yeniden kapanmadan önce, “Merak etme, sadece yatıştırıcı,” dediğini duydum.

43

Açlık beni itekleyerek uyandırdı. Gözlerimi daha açmadan dolunayın doğmasına yirmi dört saat kaldığını hissettim. Cığerlerini doldurmak isteyen *kurt*, benim cığerlerimi eziyordu. Dönüşümün girizgâhı, kaslarımı ve kemiklerimi sıkıştırıyordu. Omurgam yerinden çıkmak istiyor, tam yırtıcı gücünü almayı arzuluyordu. El ve ayak parmaklarımın oyuklarındaki sinirler titriyor, kafatasımın gerisinde canavarın kafatası bir kask gibi başıma geçiyordu. Bir elim, hastane önlüğünün cebindeydi. Belki bir şaka olarak, belki de *gücenme* bize demek için Clint ve arkadaşları cebime Jake'in günlüğünü bırakmıştı.

Nerede olduğum konusunda şüphem yoktu: Caleb'in taze itici kokusu ve kovadan yayılan sidik, kusmuk ve amonyak kokuları. Evet, güzel evimdeydim. Ama yeni bir koku da öne çıkıyordu: insan et ve kanının kokusu. Gözlerimi açtım.

Eski hücreimdeydim ama yalnız değildim. Zayıflamış, yaralı, tıraşsız, etinin kokusuna bayat dışkı, sidik ve ter kokuları karışmış Walker, el ve ayak bilekleri bağlı halde yerde yatıyordu. Parmaklıklara çelik kablolarla bağlanmıştı ama herhangi bir şey yapamayacak kadar güçsüz olduğundan bu kablolar ancak onunla alay etmek için takılmış olabilirdi. Bizi yakaladıklarında üzerinde olan kıyafetlerden yalnız şimdi iyice kirlenmiş pantolonu kalmıştı. Beti benzi atmıştı.

Mavi yeşil gözleri, kocaman, parlak ve yorgundu. Birinde –sol olanda– iltihaplı bir arpacık vardı. Diğer yaraların yanında bunu çoktan unutmuş olmalıydı.

“Aman Tanrım,” dedim.

“Dokunma bana.”

Bu iki kelimeyle, büyük bir parçanın yerinden kaymış olduğunu anladım. Ya da belki yok olmuştu. Sesi değişmiş olsaydı bu kadar kötü hissetmezdim ama değişmemişti. Yine aynı kişiydi ama kökten değişmişti.

“Onu bugün getirdiler,” diye fısıldadı Caleb. Kibarlığından değil, sesi ancak o kadar çıktığı için. Ona baktım. Hâlâ Adidas eşofman dışında çıplaktı. Pembemsi ter kurumuştur. Derisi gergin ve şeffaftı, damarları gözüküyordu. Ben git-tikten beri kaç defa kafese girmişti? Bir yanım onun hâlâ hayatta olmasına şaşırıyordu; diğer yanım ise rahatlamıştı. *Yumuşama aptal. Sadece hayattayken sana faydası var, ondan.*

Walker’a döndüm ve, “Merhaba,” dedim.

Cevap vermedi. Beni istemiyordu. İçinde ölmesine izin verdiği her şeyi ona hatırlatıyordum. Elinde gümüş kurşun-lu bir silah olsa, sadece öldürdüğü benliği uyanmasın diye beni vurabilirdi. Tamamen ölmemiş olduğundan korkuyordu, ondan korkunç taleplerde bulunacağından korkuyordu, ya da sadece tek bir korkunç talebi olacağından: tamamen değişmeden yaşadıklarını kabullenmesi.

Benim başımdan neler geçtiğini düşündüğünü merak ettim. Karşısında tek bir yara izi olmaksızın, yepyeni bedenimle duruyordum. O ise tamamen değişmişti. Bedenin yaşadığı tüm tacizleri silmesi ihanet gibidir. İçerideki kalıntılarla yüzleşmeyi daha da zorlaştırır. Sanki içerideki kalıntı, gündüz kalabalık bir sokakta tek bir tanık olmaksızın tecavüze uğruyor gibidir.

Tecavüz. Tepemizde uçan bir kuşun gölgesi gibi telepati. Göz göze geldik. Gözlerini kaçırdı. Aklıma yıllar önce izle-

digim bir haber geldi. Haitili bir tutuklu, gözaltındayken, New York polisi tarafından coplar ve itfaiye hortumuyla taciz edilmişti. Sonra bir dolu başka imge. Ebu Gureyb'de soyulmuş ve kafalarına kapüşon geçirilmiş tutuklular. Onları izleyen askerlerdeki garip haz. Walker böyle bir dehşeti atlatabilecek bir yapıda mıydı? Kadınlar daha küçük bir kızken taciz korkusunu ufak dozlarla almaya başladılar. Nasıl almasınlar ki? Dünyanın her yerinde, her gün kadınlara tecavüz ediliyordu. Yapısal ve kuluçkada bekleyen bir korku. Ama erkeksen her şey daha farklıydı. Erkeksen tecavüz korkusu ancak hapishane yolunda başlıyordu. Bu, yaşadıklarının üstesinden gelmesini zorlaştırıyor muydu? Erkeklere göre öyle.

Kelimelerin kifayetsizliği, hücrede aramızda sırttan bir cin gibiydi. Walker dilini çatlamış dudaklarında gezdirdi. Yayıdığı ışık zayıf ve yanılttı. Çok hasta bir insanın kötü ağız kokusu gibi. Onu arzulayan kadınların ışıltılı tarihi gitmişti. Sanki biri onun gençliğinin saklı son hazinesini bulup ondan çalmıştı. Tüm kalkanlarını indirip bana Talulla dediği o geceyi hatırladım. İçim nasıl yumuşamıştı, nasıl da keyiflenmiştim. Ona sarılmak istedim ama bunu hiç istemediğini biliyordum. Bir daha kimsenin ona dokunmasını istemiyordu; belki sadece canının yakılmasını istiyordu. Onu ziyaret eden o acımasız tanrıya selam durmak için.

“Beni öldüreceksin,” dedi bana bakmadan. “Yarın. O yüzden buradayım.”

Ne demek istiyorsun? demeye yeltenmedim bile. Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Daha ağzından çıkarken anlamıştım. Canlı kurban. Seçkin bir eğlence. Özellikle Murdoch için son derece tatlı olacaktı; belki karısını da getirecek, ona da izletecekti. İşte sevgilin. İyi bak. Bilim ekibi de ben insana dönüşene kadar bekleyecek, sonra yeni laboratuvar seanslarına başlayacaktı. Şu ana kadar midesi boş

kurtkadını incelemişlerdi. Bundan sonra midesi dolu haline bakacaklardı. Kafama elektrotlar bağlayıp, Walker'ı öldürdüğüm dakikaların görüntülerini izletecek, beynimde neler olduğunu inceleyeceklerdi.

“Hayır,” dedim. “Öldürmeyeceğim.”

“Seçme şansın olmayacak. Ve zaten ben...”

“Öyle bir şey olmayacak. Onlara bu hazı vermeyeceksin.”

Haz. Kötü bir kelime tercihi. Artık pek çok kelime, ona yaşadıklarını hatırlatıyor olmalıydı. Gözlerini kapadı ve dizlerini karnına doğru çekti. “Seçme şansın olmayacak,” diye tekrarladı.

“Her zaman bir seçme şansı vardır,” dedim usulca. (Evet, vardı. Ama bu şans hep *kurda* aitti. Kurbanlara sorun. Delilah Snow'a sorun.) Onu yumuşaklık ve sessizlikle sarıp yanımda uzun bir kış uykusuna dalmasını istedim. Fakat artık yumuşaklık onun canını acıtıyordu. Ona kırılan ve kirlenen benliğini hatırlatan her şey acımasızdı. Yaşasa da ölse de umursamaya başlamak istemiyordu. Umursasa, ona yaptıkları ve yapacakları ikiye katlanacaktı. Murdoch'ın yüzünü hayal ettim. O kadar yoğun ve soğuk bir öfke taşıyordu ki neredeyse hafiften sıkılmış gibiydi. Çünkü birini yok etmek yetmiyordu. Ne yaparsan yap yetmiyordu. İnsanın onurunun son kalıntısı gittiğinde de oradaydın. Orada Tanrı gibi tatminsizce duruyordun.

Caleb ögürdü. titredi, çenesini sıkıştırdı ve sessizleşti. “Öldür beni... hazır başlamışken,” dedi. “Buna... katlanamıyorum... artık.”

“İkinizi de öldürmeyeceğim.”

“Ha evet,” diye zorlukla cevap verdi Caleb, “unutmuşum. Bizi buradan... çıkaracaktın.”

Walker'ın gözleri açıldı ama sadece zemine baktı.

“Nasıl yapacak söylemiyor,” dedi Caleb. “Dinliyorlar çünkü.”

Bizi dinlediklerini varsaymalıydım. Bu yüzden bilim ekibi beni götürmeden önce Caleb’e planı açıklamayı göze alamamıştım. Şimdi söylememin de bir anlamı yoktu. Eğer planım işe yarayacaksa zaten öğreneceklerdi. İşe yaramayacaksa da umutlarını kırmamış olacaktım.

“Mike kaçtı,” dedi Walker yere bakarak.

“Kaçtı mı? Nereden biliyorsun?”

“Onlar konuşurken duydum...” Durakladı, neredeyse dalıyordu. ‘Onlar’ kelimesi. Bazı zamirler yeniden icat edilmişti. ‘Onlar’, ‘onların’, ‘o’, ‘onun’. Bu kelimeler onu duraklatıyor, artık kendisi olmadığını hatırlatıyordu. “Konuşurlarken duydum,” dedi. “Rus kaçtı.”

Konstantinov’u ormanda bir dereden bir hayvan gibi su içerken hayal ettim. Beyaz derisi ormanın yeşilinde parlıyordu.

“Ne zaman?” diye sordum.

Walker’ın gözleri yine kapandı. Böyle hiçbir şey olmamış gibi sohbet etmek onun için taşınamayacak kadar ağır bir yükü.

“Walker?”

“Bir hafta önce, belki de daha önce.”

“Peki ya diğerleri?”

“Öldüler.”

Çelik kapı açıldı. Murdoch ve Tunner girdi. Ayrık bacaklı Tunner, o meşhur maymun sırtışı ve göze batan kaslarıyla dururken, Murdoch o dev elleriyle sakince bir alarm saatini kuruyordu. Eski tür bir saatti. Tepesinde o iki yarım zil vardı. Çocukken benim odamda da bundan bir tane vardı. Adrenalin kanayan Walker zincirlerinin içinde gerildi, suratını kapadı, kendi içinde saklanacak bir yer aradı. Onu çıplak, elleri ayaklarına kelepçelenmiş, iki Avcı tarafından

tutulurken, kışına Tunner'in bir cop sokup çıkardığını, Murdoch'ın da telefonuyla konuşurken bunu izlediğini hayal ettim.

"Saat sabah üçü dokuz geçiyor," dedi Murdoch sessizce. "Dolunay tam on dört saat ve iki dakika sonra doğacak." Saati yere koydu, bize döndü. Elleri cebinde, tepemizde duruyordu. "O an geldiğinde de Bayan Demetriou bir canavara dönüşecek."

"Aç bir canavara Nuncle," dedi Tunner.

"Dediğiniz gibi aç olacak Bay Tunner."

"Ahlak kuralları ona işlemeyecek."

"İşlemeyecek."

"Aklıma ne geldi," diye araya girdim. "Şu skecinizi kesip siktirip gitseniz?"

Caleb zorlukla güldü. Onun güldüğünü ilk defa duyuyordum. Bundan biraz keyif aldım. Bir de tabii Murdoch'ın suratında lafı kesildiği anki ifade, ağzının bir-iki saniye açık kalması hoşuma gitti. Sonra şöyle dedi: "Bravo. Tokatlanmış gibi oldum. Biraz utandım doğrusu."

Bir-iki pek hoş geçmeyen dakika boyunca kimse konuşmadı. Murdoch sessizliği kontrol ediyordu, benim kurtları kontrol ettiğim gibi. Sessizliği yanına çağırıp kendi uzantısı haline getiriyordu. Başımıza geleceklerin yanında hazırcevaplığımın ne kadar da önemsiz olduğunu anlıyorduk.

"Her neyse," dedi yeteri kadar zaman geçtiğinden emin olunca. "Her şeyi izlemek için geri geleceğim. O zamana kadar güle güle. Gidelim mi Bay Tunner?"

Gittiklerinde Caleb, "Saate uzanabiliyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Neden?"

Yutkundu. Sanki kırık cam yutuyordu. "Şu lanet olası tik tak beni delirtecek."

Walker uyudu. Sonunda yediyi çeyrek geçe (dışarıda büyük ihtimalle güneş doğarken) Caleb de uyudu. Sonra saatle ve açlığımla baş başa kaldım. Kafamda iki de yeni soru vardı.

İlki, eğer gerçekten kaçtıysa Konstantinov'un ne yapacağıydı. Onu bizi kurtarmak için bir ekip ayarlarken düşünmek heyecan vericiydi. Heyecan verici ama gerçekçi değil. Walker'a bir borcu yoktu. Walker ona borçluydu. Konstantinov'un tek derdi karısını kurtarmaktı. Hem ayarlayacak bir ekip de yoktu. Walker, İtalya macerasında denemişti ve ancak üç kişi bulabilmişti. Ki şu anda hepsi ölüydü. Özgür Konstantinov bize tutuklu Konstantinov kadar yararsızdı. Yine de tekrar tekrar bunu düşünmekten kendimi alamıyordum.

İkinci yeni soru ise eğer planım işe yaramazsa Walker'a ne olacaktı. Eğer teorim yanlışsa, bahsi kaybedersem ne olacaktı?

Cevap: Onu öldürecek ve yiyecektim. Bu ay değilse bile gelecek ay. Eger Murdoch onu kurtkadmı öldürmekte kararlıysa er ya da geç açlık kazanacaktı.

Walker için daha esaslı bir opsiyon daha vardı, tabii eğer teorim doğruysa. Ama teorim doğruysa Plan işe yarayacaktı. Ve Plan işe yararsa esaslı opsiyona ihtiyacı kalmayacaktı. Eger esaslı opsiyonu ona şimdi sunsam ve bunu kabul etse

(ki şu anki ruh hali yüzünden kesin ederdi) ve Plan işe yarsa, esaslı opsiyon bir opsiyonmuş gibi görünmeyecekti.

Bu arada açlık kendi işine bakıyordu. *Kurt*, insan kefesinde volta atıyor ve bazen parmaklıklara dayanıyordu. Parmaklıklar morarıyordu. Kanım kaynıyordu. Her zamanki gibi midemde çıkaracak bir şey de yoktu. Her zamanki gibi midem denemeye devam ediyordu. Doğumdaki gibi, hiçbir pozisyonda duramıyordum. Bedenimin ne tarafına yatsam, o taraf protestoya başlıyordu. Sıcak bir banyo, ağrı kesici ve içki istiyordum. *Cloquet* şu sıralar *Zoë*'yla meşgul olmalıydı. Tabii eğer onu bir yere atmadıysa. Onu çıplak ayakları bir çöp kutusundan dışarı sarkarken hayal ettim.

BENİ DİNLE. DUYABİLİYOR MUSUN?

İki çocuğumun da ölmüş olabileceği düşüncesine daldım. *Kurt* bundan hoşlanmadı, beni içeriden pençeledi. Canavar dişi yenilgiyi kabullenmeye hazır değildi, insan dişisi hazır olsa bile.

BUNUNLA SAVAŞMA.

Walker'ın omuzlarına dişlerimi geçirdiğimi ve parmaklarımı baldırına batırdığımı düşündüm. *Kurt* bariz olan gerçeği söylüyordu: *Ona iyilik etmiş olacaksın. Saat kaç?*

Öğleden sonra üçü on geçiyor. Açlığım arttıkça saat de daha yavaş ilerliyordu. Canavar ise voltasını hızlandırıyor. Yakında mide bulantısı da geçecek, iyice *kurtlanmaya* başlayacaktım. Ben de ayağa kalkıp voltaya koyulacaktım. İçinde bir hayvan olan kafes, içinde hayvan olan bir kafes-teydi. Tatsız bir matruşka bebeği.

BENİ HİSSEDİYORSUN. BİLİYORUM.

Walker bir ara uyandı ve gözkapakları dışında bir yerini kıpırdatmadı. Yana dönmüş ve hâlâ kıvrık pozisyonda beni izliyordu.

“Kaburgaların kırık mı?” diye sordum.

Gözlerini usulca kırıştırdı. Çıkmak istiyordu. Yaşamı

terk etmek. Her uyandığında, görmüş olduğu şeyin bir rüya olduğunu anlayarak hayal kırıklığına uğruyordu.

“Beni dinle,” dedim. “Vakit geldiğinde konuşamayacağım. Biliyorsun, değil mi? İçeridekinin ben olduğuna inanamayacaksın. Seni tanımadığımı düşüneceksin. Ama tanıyacağım. Dönüştüğümde seni tanıdığımı ve sana zarar vermeyeceğimi hatırla lütfen.”

Konuşmaya çalıştığında boğazı o kadar kuruydu ki ses çıkaramadı. Kalkıp ona biraz su verdim. Onun gibi yaşamı terk etmek isteyen birine iyi davranmak acımasızlık gibiydi. Terk, hiç şüphe duymadan sessizce terk.

“Nasıl yapıyorsan öyle yapacaksın,” dedi usulca. Kirli kahverengi ve altın sakalı ona Vaftizci Yahya havası veriyordu.

“Evet,” dedim. “Sonunda öyle olacak. Birkaç saat dayanabileceğim ama eninde sonunda eğer bir şey olmazsa seni öldüreceğim.” Yakınlaştım ve kokan kulağına, “Ama bir şey olacak. Bana güven,” dedim.

NE YAPMAN GEREKTİĞİNİ BİLİYORSUN.

Ağzını açtı ama parmağımı çatlak dudaklarına koydum. “Şışşt,” dedim. “Konuşma. Dinlen sadece.”

İyiydi, güzeldi de etinin kokusu ve kanının sıcaklığı *kurda* yaramıyordu. “Sadece dinlen. Az kaldı,” diye tekrarladım.

Ayağa kalktım, kollarımla kendimi sardım ve yerdeki sate baktım.

İki saat kırk beş dakika kalmıştı.

45

Dönüşmeden önceki karıncalanma saniyelerinde, Caleb daha da fenalaşmış bir halde uyandı. Derisi neredeyse şeffaftı. İç organlarından birinin titrediğini görsem şaşırmazdım. Dolaşım sistemi siyahtı ve atıyordu; pazarlık edilemeyecek bir öfke taşıyordu.

“Onu beslemeyi unuttunuz Bay Tunner,” dedi Murdoch. “Az önce gelip ağzımın payını aldığımda ona kan vermediniz.”

Hücrenin arkasında dört ayak üstünde duruyordum. Daha fazla seyirci olacağını düşünüyordum ama sadece bu ikisi vardı. Siyah komando pantolonu ve tişörtü giymişlerdi. Tunner’ın elinde cop vardı.

“Tamamen unutmuşum,” dedi Tunner. “Öyle şoke oldum ki.”

Başka bir deyişle benim suçumdu. İçimde kaos yaşamıyor olsaydım umursayabilirdim. İçimdeki stratejistin Caleb’in hayatta kalmasına ihtiyacımız olduğu hatırlatması bile kurtlanan kanımın gürültüsünde kayboluyordu. Belli belirsiz bir içgüdü (ölümü ayakta karşılamak?) Walker’ı güçlükle ayağa kaldırmıştı. Parmaklıklara dayanmıştı. Tamamen doğrulamıyordu. Kaburgaları. “Sana ne dediğimi unutma,” dedi. “Bana bak. Unutma. Güven bana.”

Belli belirsiz gülümsedi.

“Bana güven,” dedim yeniden ve donakaldım.

Alarm çaldı.

Ah.

Şimdi.

Ay beni buldu, ağzımın çatısını ele geçirdi. Omurgamdan uzman bir el gibi ayaklarıma kaydı. Dokunuşunda bir sitem vardı; yerin dibinde de olsam, toprak beni ne kadar yutmuş olsa da âşık aydan kurtulamayacağını söylüyordu. *Kurt derin derin nefes alıyor, ciğerlerimi eziyordu. Eninde sonunda eğer bir şey olmazsa seni öldüreceğim.* Evet, yapacağım diye hatırlatıyordu dişi kurt. O dengesiz bir yetişkindi, ben ise bir süreliğine oyun oynamaktan haz aldığı çocuktum. Bir an gelecek, keyif almamaya başlayacaktı. *Birkaç saat dayanabileceğim.* Bunun aptalca bir iddia olduğunu söylüyordu. Geçen ay avlanamamıştı; bunu unutmuş muydum? Çoktandır bekliyordu. Hakkı ikiye katlanmıştı.

“Nuncle, galiba...”

“Sessizlik lütfen.”

Giydiğim hastane önlüğü aniden beni sıkmaya başladı (eğer Plan işe yararsa ona ihtiyacım olacağı düşüncesi bir an için belirdi) ve üzerimden çekip çıkardım. Çıplaktım. Garip bir şekilde bu bana güç verdi. Murdoch'ın emirleri Tunner'ı kilitlemişti: Acaba bir espri yapsa mıydı? Gülse miydi? Olmamış gibi mi davransaydı? Aval aval bakmaya devam mı etseydi? Ağzı hafif açık, öylece kalakaldı, kokusu hayvanileşti. Öte yanda Murdoch ise çıplaklığını olağan karşıladı. Seks burada işe yaramıyordu.

Kanım hızlandı, durdu, hızlandı, olacaklara hazırlanmak için kendi kurallarını çığnedi. İlk şok, belkemiğimi sarstı. Bir azı dişi, üst dişetimden çıkıp alt dudağımı deldi. Sırtımdan, kalçalarımdan, kollarımdan kıllar bitiverdi. Kemik, Lanet'in ona söylediklerini yapıyordu. Yaptığınız, sonra çekiştirip büküğünüz o hamur figürleri düşünün; onların sinir sistemine sahip olduğunu düşünün. Kasılmalar

arasında enstantaneler: Fransız dul adamın ağzı kanla dolar-ken hayır diye kafasını sallayışı, annemin topuklu ayakkabısının bağlarken tek kaşını sanki kendiyle alay edercesine kaldırıp bana bakması, sonra hafif aptal bir surat yapıp beni azıcık korkutması, *Amerika'nın Yeni Top Modeli*, kana bulanmış televizyon ekranda ağlarken, Jake'le Drew Hillyard'ın parçalanmış göğsü üzerinde el ele tutuşmamız, Richard'ın ihanetini öğrendiğim gün eski apartmanımızda merdivenlerden çıkışı, alındaki sarmal şekil ve benim hayatımın bir parçasının bittiğini anlamam, yaşadığı dehşeti kaldıramayan Meksikalı pezevenğin gözlerini kapayışı...

Kafatasım gerildi, durdu, gerildi ve ani sıvı akışıyla kafamda küçük havai fişek patlamaları yaşadım. Bütün pençelerim eşzamanlı olarak çıktı; tüm sürecin tek keyifli parçası. Uza-yan baldır kemiklerim beni doğrulttu. Sonunda ciğerlerime yer açıldı. Kulağımın ucundaki kıllar tavana değdi. Son köpek dişi de oldukça komik ve ıslak bir biçimde fırlayıverdi.

Kendini tutamayan Tunner, "Tanrım," dedi.

Walker durduğu yerden kaşlarını kaldırmış bana bakı-yordu.

HADI. YAP ŞUNU. YAP.

Caleb beni bu numarayı daha önce görmedim diyen bir ifadeyle izliyordu. Şu halinde bile merakı uyanabiliyordu. *Ölme* diye ona mesaj yolladım ama bunu anlamayacağını biliyordum. Açlığın tam tutulması altında konsantre olmak zordu. Sonuçta burada ılık, leziz, yenebilir üç insan vardı. En yakını elleri kelepçeli halde bekliyordu, ona acıyacağım sözünü vermemeliydim. Ona doğru bir adım attım. İlk ısı-rığın, tabanlarımdan yukarı çıktığını hissediyordum. Bir te-nisçinin servis atışı gibi: Geril, fırlat, in ve raketi vur. Nasıl kendimi tutacağıma inanmıştım ki?

Ama *kurdun* kendine göre ayrımları vardı. Çocuklarım onun da çocuklarıydı ve onları geri istiyordu.

İŞTE BU. ACELE ET.

Kısmen biriken enerjiyi deşarj etmek, kısmen de Avcıların dikkatini üzerime çekmek için ağzımı açıp uludum. Benim için iyi (son insan kalıntıları da patladı), onlar için kötü oldu. İçinde bulunduğumuz dar mekân sesi kısırdı, zavallı insancıkları sarstı. Tunner'ın hayvani kokusu yine değişti; korku hormonu salgılıyordu. Parmaklıklara doğru atılıp hırladım. Parmaklıkların aralıkları ancak elim geçecek kadar dar olsa da Tunner geri kaçtı. Murdoch gözünü bile kırpmadı. Kendimi onun üzerinde hayal ettim. Bir elimle boğazını tutacak, diğer elimle de kopardığım penisi ve taşaklarını yüzüne sallayacaktım. Etinde, uyguladığı tüm şiddetin ve yoldan çıkmış hayatının tadı olacaktı. *Kurt* onu istiyordu. Onun kanını kaynatan öfkeleri, esrarlı çocukluğunu, Şeytan gibi yalnız gizemli kalbini istiyordu. Benim (ve benden önce annemin) önümdeki dehşet ne kadar korkunç olursa olsun bakmak istediğim gibi *kurt* da bunu istiyordu.

Bu arada Murdoch öylece kalakalmıştı. Sanırım dönüşüğüm anda Walker'a saldırmamı bekliyordu. Şimdi mavi gözlerinden hafif şaşkınlık okunuyordu. Birkaç saniye hırlayıp uluyarak şov yaptım, sonra aniden durdum. Sessiz ve kıpırtısızdım. Murdoch'a baktım. Evet, her şey kontrolüm altında. Hayır, istediğinizi yapmayacağım.

Çenesini kaldırarak burada iplerin onun elinde olduğunu ima etti.

Ben de pantomimlere yaraşır bir abartıyla ona hareket çektim.

Caleb güldü ama o kadar zorlandı ki ölecek sandım. Tunner da güldü –ya da gulgmeye başladı– ama Murdoch'ın bir bıçak çıkarıp (tabanca kılıfının arkasında olmalıydı) Walker'ın omzuna saplamasıyla sesini kesti.

Canavarın standartlarına göre bile ani bir atakla, bir

anda sokup çıkarmıştı. Murdoch bir şey söylemedi. Eli belinde bekledi, yoğun bir konsantrasyonla hareketinin etkisini görmeyi bekliyordu.

Ve evet, aman tanrım, etkisi geliyordu. Çizgi filmlerde yükselen koku efekti gibi, taze kanın kokusu burnuma geliyordu. Burun deliklerim açıldı ve içime bedenim o kıymetli kırmızı likörünün kokusu girdi. Karnımda ve beynimde de patlamalar oldu, hayvani bir hazza kapıldım. Her şey iki başlı bir gerçeğe indirgendi: Açtım ve yiyebilirdim. Walker yine dizleri üstüne düşmüştü. İhtiyarlara has yavaşlıkla yere yatıp yan döndü ve gözlerini kapadı. Yap şunu. Ben zaten bitmişim.

Yapabilirdim de – eğer çok yüksek elektronik bir alarm çalmaya başlamamış olsaydı.

Tunner kepçe kulaklarını kapadı. Benim hassas duyularım için ses neredeyse katlanılmazdı.

“Yangın alarmı efendim,” dedi Tunner suratını ekşiterek.

Murdoch'ın gözleri bir anlığına kapandı. Son derece gıcık olmuştu. Gözlerini açtı, derin bir nefes aldı ve Tunner'a bir kafa işaretiyle kontrol etmesini emretti.

Tunner kartını okuttu. Kapı cıvıladı, iç çekti ve açıldı. Sonra bir anda çığlık seslerine ve kıyım kokusu şölenine açıldı.

46

Zaman, her böyle anda olduğu gibi genişledi, yavaşladı ve detayları gözlemlemek için fırsat yarattı. Tunner başını kaldırdı, Murdoch döndü tabancasını almaya çalıştı, Walker istemediği bir uykudan uyanır gibi kafasını kaldırdı, Devaz'ın kılı, dev, kan damlayan ve yeni kurtadam kokulu kolu Tunner'ı boğazından yakaladı-

HAYIR. ANAHTAR. ANAHTAR.

Murdoch ateş etti ve kurşun Devaz'm omzuna isabet etti. Çenesinden buraya kadar gelebilmek için akıttığı kanlar damlayan Devaz ise Tunner'ı kaldırıp, Murdoch'in sonraki iki kurşununa kalkan olarak kullandı.

SORUN YOK. GÜMÜŞ DEĞİLLER. ANAHTARI AL.

Hâlâ Tunner'ın boynunda asılıydı. Murdoch döndü ve karşıdaki kapıya koştu, kartını okuttu. Biplerin masum sesi, kilidin iç çekmesi ve yerine oturması. Devaz'ın yeni avlanma içgüdü, onu Murdoch'ı takip etmeye yöneltti.

HAYIR! SIKTIR ET ONU! BİZİ BURADAN ÇIKAR!

Devaz'ın başka içgüdülerini kontrol etmek gerekiyordu. Penis sertleşmişti, dorsal arteri atıyordu. Bu çok doğaldı: Taze et ve bir dişi vardı. Onunla insan halinde sevişmiş bir dişi. Türlerin yöneliminin üstüne bir de müşterek sırrımız. Beni de etkiliyordu. Filmlerdeki kadın kahraman, odağını kaybetmezdi: çocuğu, hemen kaçış, kurtadam aganigisine vakit yok. Gerçekte durum çok farklıydı. Klitorisim küt küt

atıyor, arzu duyuyordum. Tam siköldürme değildi (Devaz'a aşık değildim) ama önümde daha ucuz, daha pornografik bir alternatif vardı. Neredeyse kendimi koyverecektim.

Ama görünen o ki kontrolü tamamen kaybetmemiştim.

ŞU ANDA DEĞİL. BİZİ ÖL.DÜREBİLİRLER. GÜMÜŞLERİ VAR.

Devaz'ın boğulan insan yanı, benden nefret ediyordu (arzusunu köreltmese de) ama yeni yaratılan canavarı tamamen benim irademe bağlıydı. Şimdilik. Bu bir kelebeğin ömrüne sahip, sahte-ebeveyn otoritesiydi. İki-üç dolunay sonra bana siktirip gitmemi söyleyecekti. Belki bunu kendisi yapmaya çalışacaktı. Ama şimdilik yeni değişen kanı dediklerimi yapıyordu. Bundan da keyif alıyordu; hanımının ayağının dibindeki bir itaatkâr. Sahip olduğunu bilmediği bir potansiyel. Tabii bu, onu daha da azdırıyor ve emirlerimi yerine getirmesini zorlaştırıyordu. Jake'in, "Ya ne olacaktı Lu? Lanet'i önüne gelene bulaştırdın," dediğini hayal edebiliyordum.

Murdoch'ın ardından kapı kapandı. Devaz, anahtarı Tunner'in boynundan koparıp kontrol paneline yöneldi. Yan odada ise silah sesleri kesilmişti ama çığlıklar sona ermemişti. İki ya da üç farklı ses diye düşündüm. Wilson'ın kokusunu alıyordum. Devaz'ın şölenlere layık kokusunun yanında daha hafifti. Doymaya yakındı, bir sürü kurban onu sersemletmişti. Yemeye devam ederse pişman olacaktı.

ACELE ET LÜTFEN...

Devaz'ın melez parmaklarının anahtarı sokmaya çalışmasını izlemek bulanık bir acı veriyordu. Burada toplam kaç adam olduğunu düşündüm, kaç hâlâ hayattaydı, Murdoch onları ne kadar sürede toparlayacaktı. Biri bir yerde gümüş kursunları hazırlıyor olmalıydı. Belki de acil durum planı çoktan burayı kilit altına almıştı.

Paneldeki kırmızı ışıklardan biri yeşile döndü. Parmak-

lıklar yükseldi. Walker'ın çelik kablosu düştü. Devaz bana baktı. O da yemişti ama Wilson kadar değil. Açlığı hâlâ alev alevdi, her şeye hazırdı. Ve önünde ayağa bile kalkmaktan aciz Walker duruyordu.

O OLMAZ. ÇOCUĞU DA ALIYORUZ.

Devaz hırlayarak bana döndü ve Tunner'ın üstüne eğildi. Hâlâ canlıydı ama bilincini yitirmek üzereydi. Bir ısırıkla Avcı'nın boğazını kopardı. Atardamarından, sanki iyi basınçlı bir musluktan fışkırırcasma, kan fışkırdı. Sonra basınç azaldı. Hâlâ el ve ayak bilekleri bağlı olan Walker, ben Caleb'in hücrelerini açarken izledi.

Çocuk bayılmıştı. Belki de aramızdan tamamen ayrılmıştı. Yine de nefes alıyordu. Ya vampir kokusuna karşı toleransım artmış ya da çocuk ölüme yaklaşmıştı ki kokusu beni çok rahatsız etmedi. Onu kaldırırken sadece bir kere öğürdüm. Tüy gibi hafifti. Sanki bir paket cips taşıyordum.

Kan kıtlığı yoktu. Tunner'ın etrafındaki kana parmaklarımı daldırıp Caleb'in dudaklarına sürdüm.

İki saniye. Üç. Beş. Dili hareket etti, tadı aldı, algıladı. Yumuşak ağzı parmağıma kilitlendi. Onu biraz daha besledim. Gözleri açıldı. Kaçma refleksiyle mücadele etti. Pençemle Tunner'ın baldırını yardım ve Caleb'i oraya dayadım.

"Hayır," dedi. "Ölü... Ölüden içemem."

Onun yerine, yerdeki kanı bir süt birikintisinden içen bir kedi gibi yalamaya başladı. Herhalde Tunner daha hayattayken aktığı için zehirli değildi. Walker'a baktım. Kalan parmaklıklara dayanmış, kaburgalarını tutuyordu. Zayıf bir korku kokusu yayıyordu. Şu gördükleri, içinde bulunduğu durum esastıydı; ama başına gelenleri değiştirmiyordu. Birden gıcık oldum. *Bebek gibi davranmayı kes. Amerika'da her dakika bir kadın tecavüze uğruyor. Ne yaptıkları sanıyorsun? Her şeyden vazgeçip ölüyorlar mı?*

Tunner'ın ceplerini karıştırdım, bir anahtar seti bulup

Walker'a attım. *Seni tanımayacağımı düşüneceksin. Ama tanıyacağım.* Tanıdığımı biliyordu ama henüz emin olamıyordu. İçinde bulunduğumuz bu dar mekân yanıyordu ve bir sürü acımasız olasılıkla doluydu. Tunner'in yarık baldırından bir parça et alıp ağzıma doldurdum. Aman tanrım, evet. Daha fazla. Daha fazla daha fazla daha fazla.

Ama daha fazlası için vakit yoktu. Şimdi kaçmazsak hiç kaçamayacaktık. Hücreye geri girdim, önlükle günlüğü alıp Walker'a attım. Sonra Caleb'i çekip ayağa kaldırdım. Bana tısladı ama güçsüzdü. Gerekenin onda birini bile içememişti, hâlâ ayakta duramıyordu ama şu an için yetmesi gerekiyordu. Walker zincirlerini çıkarmıştı. Tunner'in parçalanmış cesedinin üzerinden atladım, taze etle uyuşmuş Devaz'ı yeniden kontrol altına aldım. Kaburgalarını tutarak topallayan Walker ise arkadan geliyordu.

Yan odadaki durum –Caleb'in kafes deneylerinin yapıldığı alan– çelik kapının ne kadar ses geçirmez olduğunu kanıtıyor gibiydi. Kurt kulaklarımla bile orada neler olduğunu duyamamıştım. Kafes sağlam duruyordu ama kapısı yerinden çıkarılmış ve bazı parmaklıkları bükülmüştü. Her yerde kan vardı; büyük ölçeklerde sıçramış, çaresizlik içinde duvarlara sürülmüş ve öbek öbek pıhtılaşıyordu. Caleb'i yenme skorlarını tuttukları tahta yere devrilmişti. Uzun sarmal bir dikenli tel, parmaklıklar arasından geçirilmişti. Genç, koyu renk saçlı bir Avcı, kana bulanmış bir Metallica tişörtü ve siyah asker pantolonu içinde tele sarılmış vaziyette ölmüştü. Diğer beş cesetten birinin bağırsakları deşilmişti ve Wilson hâlâ onu yemekle meşguldü. Wilson baştan aşağı et parçalarına batmıştı.

Caleb'in dizlerinin bağı çözüldü ve yere düştü. Wilson dönüp bizi gördü. Bize doğru hamle yapacaktı. Bacaklarından ve omuzlarından atak bir enerji yayılıyordu.

HAYIR! BUNLAR OLMAZ!

Beni tanıyordu: Onunla sevişen ve ona aşk ısırtıklarının en esashısını veren kadındım; kafasındaki kurtkadın sesiydim, kaslarındaki kurtadam iradesiydim. Tıkabasa doyduğu için midesi boş olsa hissedeceği kin ortaya çıkmamıştı. Kurt onu kulaklarından pençelerine kadar tamamen ele geçirmişti. Doğruldu ve penisi de onunla kalktı.

ÇIKAR BİZİ BURADAN.

Caleb yerde bulduğu canlı kam emmekle meşguldü. Onun daha fazla içmesine izin veremezdim. Sadece yeterli zamanımız olmadığı için değil. Eğildim ve kolunu kaldırdım. Beni itmeye çalıştı. Onu zaptedip omzuma attım. Bu şekilde daha hızlı olacaktık, en azından karşımıza başka belalar çıkana dek. Walker dizlerinin üzerine eğilmiş, ölü Avcılardan birine bakıyordu. Elleri yandaydı, bedeni rahatlamıştı. Neredeyse meditasyona başlayacak gibiydi. Ayağımın ucunda bir makineli tüfek vardı (boğazı ve sol kolu parçalanmış Sobel'e aitti), onu Walker'a ittim. Bacağının kenarına çarptı.

Evet, *al şunu*. Telepatiye gerek yoktu. (Devaz ve Wilson'a verdiğim emirler, dil ya da imge gibi bir araç kullanmıyordu. Mesajı alana emrivaki içgüdüler gibi geliyordu; onları yakalıyor ve harekete geçiriyordu.) Walker silahı aldı ama ayağa kalkmaya yeltenmedi. O an olan biten her şeye rağmen, bir tarafım onun gözümde değerini yitirip yitirmedigini tartıyordu. Evet, gözümde erkekliği azalmıştı –erkekliğe dair insan fikrimin çoğu güçle bağlantılıydı– ama cinsel çekiciliğini yitirmemişti. İşte her şey böyle başlıyor diye düşündüm. Bir kere temelin sarsıldı mı, diğer her şey önemini yitiriyor. Herkes bir senesini kurtadam olarak geçirmeli Zorunlu hizmet gibi. Bu sayede kategorilere takılmamayı öğrenebilirler.

Zihinsel uygunluğumu yitirdim diye düşündüm.

Wilson çoktan holün karşısındaki aydınlık koridora geç-

mişti. Devaz da onu takip ediyordu. Tek bir adımla kafesin üzerinden mutlulukla sıçradım. (Küçükken babam beni omuzlarına aldığında, tavanın birden şok edici derecede yakınlaşmasını hatırladım.) Yerde boğazları parçalanmış üç Avcı daha vardı. Kan, Pollock resimleri gibi duvara sıçramıştı. Wilson'ın peşinden koridorun sonuna kadar koştuk. sonra sağa döndük. Bu koridor metal bir merdivene çıkıyordu. Bir kısmı çatlamış bir camın ardında, üç-dört masanın, televizyon ekranlarının ve dizüstü bilgisayarların olduğu bir oda vardı. Göbeğinden boğazına kadar parçalanmış bir eleman kendi pıhtılaşan kanı içinde yere serilmiş titriyordu. Ortaya çıkmış bağırsakları onu uykusunda titreyen biz uzaylıya benzetmişti. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Ona aldırmadan merdivenden çıkmaya başladık. Daha beş basamak çıkmıştım ki bir insan kafasına takılıp tökezledim. Devaz durdu, birinci basamakta kalan bedenden koca bir ısırik aldı ve neredeyse çiğnemedi yuttu.

ÇABUK.

Wilson iki kat yukarıdaydı ama yavaşlıyordu. Karnı şişmişti; damarları genişlemişti, elleri ve ayakları patlayacaktı. Merdivenin bittiği yere vardığımda (dezenfektan kokulu bir koridora açılıyordu) iki DOKET ajanının beş metre ileride ayrı bir merdivenden çıktığını gördüm. Geriye dönüp Devaz'a baktım. Walker merdivenleri güçlkle çıkıyordu. Her an oturup gözlerini kapayacak gibi bir hali vardı. Onu bekleyemedim.

Birden omzuma bir kurşun saplandı. Bir diğeri de Caleb'i baldırından vurdu. Yirmili yaşlarında gözükten bir ajandı. Üzerinde sadece kırmızı koşu şortu, bembeyaz spor ayakkabısı vardı; elinde bir tabanca tutuyordu. Solumuzdaki bir kapıdan çıkmış, bizi gördüğü an ateş etmişti. Eğitiminden gümüş olmadığı surece bizi etkilemeyeceğini biliyor olmalıydı. Devaz onu üç adımda yakaladı ve saçlarından kavradı.

Ajan dizlerinin üzerine düştü, bana dönüktü. Bir el daha ateş etti, duvara isabet etti. Devaz tabancayı tekmeledi. Yine saçından tutarak kafasını kaldırdı, sonra pençelerini boğazına geçirdi. Bir saniye sonra kan kemer şeklinde fışkırmaya başladı. Artık kaldıramayacaktım. Öne atıldım, Caleb'i yere bıraktım ve ajanın orta yerine tırnaklarımı geçirerek dizlerimin üzerine çöktüm. Dişlerimi tam kaburgalarının altına geçirdim.

Beynimin bir köşesindeki analist şöyle dedi: Dikkatli ol, sağlıklı genç erkeklere karşı bir zaaf geliştiriyorsun. Belli bir tipin olmamalı. Bir tipin olursa bir kalıp geliştirirsin. Belli bir kalıp geliştirirsen de yakalanırsın... Ah, ama çok güzeldi. Hayatının yavaşça bana kaydığını hissetmek çok keyif veriyordu (gerçi Devaz da göğüs kafesinden ve kalbinden parçalar koparmıştı). Geçen ay boş geçtiği için çifte katlanan açlığım, her duyuyu daha da parlatıyordu: Açık renk saçlı annesi ve güneşin altında bembeyaz bir bahçedeki kırmızı bisikleti, çok seksi taş gibi kalçalı bir kumralın onunla altmış dokuz yapması, White Stripes konserinde kendi kusmuğu içinde bayılmış bir adam ve çocukken yere yatmış, hızla dönen bulutları izlerken binaların üzerine düşecekmiş gibi gözükmesi ve o hastayken babasının onu yukarı taşıması ve ateşin yorgunluğu arasında babasının sevgisini hissetmesi ama bunların hepsinin kafasında silikleşmesi ve kafasının sadece saçma sapan televizyon imgeleri ve pornoyla dolması ve bu ekibe girmek bile istememiş olması ama Nog'un onu takıma laf olsun diye sokmak istemesi...

Dur. Dur.

Ama hemen durmadım. Beslenmek size saniyeleri, dakikaları ve saatleri unutturur. Canlılığını yitiren et zamanı uzatır. Tıpkı bir kara delik gibi. Birkaç saniye daha. Bir ısı- rık daha.

Ağzımı kaldırdığımda koridorda bir farklılık vardı. Sanki buti sesi ve aceleyi bir oluktan akıtmıştı. Yangın alarmı sızmıştı ama sessizlik sırf bundan ibaret değildi. Döndüm ve Caleb'i yerde artık ölü kanın önünde dört ayak üzerinde gördüm. Hâlâ zavıfı ama kıvrık dirseklerinde yeni bir gerilim, bileklerinde yeni bir potansiyel belirmişti. Ayağa kalktım ve onu yakaladım. Komedi filmlerine has bir şekilde tepinerek direnmekten başka bir şey yapamadı. Eğer beni ısırsa ne olacağını düşündüm. Onu omzuma kaldırırken ısıracağından emindim ama ısırmadı.

Walker merdivenin başındaydı, gördükleri yüzüne yansımıştı: Ben, yani giderek artan bir yakınlıkla onunla sevişen kadın, dört ayak üzerinde parçalanmış bir insanı yemiştim. Derin bir tanışıklıkla göz göze geldiğimiz o ânı düşündü. Evet, o bendim. Ve bu da bendim. Kadın da bendim canavar da. Bunu daha önce anlamamıştı. Zihinsel olarak kabul etmişti ama inanmamıştı. Şimdi tam karşısındaydı. Üç metre boyunda, kanlı eldivenli, üzerinden et parçaları damlar halinde. Bunun şoku acımasız bir aydınlanma gibiydi. Geleceğe yönelik bir paradigma kayması yaşıyordu; geçmişine dönen bir yol zaten yoktu.

İçimdeki sevgili taraf, onu teselli etmek istedi. Canavar ise kanla azmış, daha fazla et ister haldeydi. Anne ise çaresizdi ve zamanın boşa aktığını hissediyordu.

Döndüm ve koştum.

İki kat daha çıkınca zemin seviyesine vardığımızı anladım. Çift kapı, büyük ve dağınık bir ofise açılıyordu. Etrafta bir sürü masa, bilgisayar, dağılmış kâğıtlar vardı. Çalışan kimse yoktu. Odanın karşısında ise aynı çift kapı. Kilitli kapılar. Elektronik. Kart okutmak ve şifre girmek gerekiyordu.

Ama bunlar aşağıdaki elik kasa kapıları kadar kalın değıldi. Ve bu kez uç kişiydik. Caleb'i yere bıraktım. Wilson ile Devaz'a tek kelime etmeme gerek yoktu. Üçüncü itişimizde soldaki kapının kilidi kırıldı. Kapının arkasında beklediğim gibi bir lobi ya da hol yoktu; onun yerine bir yükleme garajı vardı. Üst üste yığılmış metal sandıklar, yük kaldırma araçları, arkasında yuk aracı olmayan İngiltere'ye has o küçük ve kalkık burunlu kamyonlardan vardı. Her yerde yağ lekeleri vardı ve buz gibiydi. Pas kokuyordu. Dış dünyaya açılan kapılar, bir metre kadar yerden yüksekti. Devaz kamyonu atıldı ve onu kaldırdı.

Gece havası nemli ve soğuktu. Önümüzde birkaç küçük kamyon ve minibüsün, yük araçlarının ve betondan fışkıran otların olduğı bir asfalt alan vardı. Tüm mekân alüminyum çitler ve dikenli tellerle çevrilmişti. Otuz metre ileriden bir ağalığın nemli sessizliğı yayılıyordu. Ayın aydınlattığı açıklığın kokusunu duymak kalbimi mutlulukla doldurdu. Uzun süredir ayrı kaldığım sevgilime kavuşmuşum gibi hissettim.

Devaz ile Wilson ise Lanet'in ilk ayrışığını hissediyorlardı; büyülenmiş kafalarını kaldırarak uludular. Tam o sırada nişancıyı gördüm.

Bir cipin açılır tavanından çıkıyordu. Yanındaki iki yük aracı onu neredeyse tamamen gizlemişti.

Wilson'a İLERLE! mesajını öyle şiddetle yolladım ki kafasına bir disk atılmış gibi hissetmiş olmalıydı. Sonra yere düştü; göğsünden vurulmuştu ve bu sefer kurşunların işe yarayacağını biliyordum.

Hareket edecek kadar zamanımız yoktu ama hareketsizliğimi, geç kalan sinir sinyallerini, nöronların kurşun gelmeden yapacağı uzun hesaplamaları hissedecek kadar çok zamanım vardı. An, yavaşça ve açıkça düşünmeme yetecek

kadar uzadı: Bu aldığım son nefes, kollarımda bir çocuk vampir var...

Derken kanım hızlandı, hücrelerimde milyonlarca küçük yıldızın karanlıktan fırladığını hissettim. Çitin ötesinden bir kurtkadın sıçradı. Sıçrayışı Wilson'ı kalbinden vuran gümüş kurşunun yirmi metre ilerisindeydi.

Kurtkadına dönüşmüş Madeline, keskin nişancının üzerine meteor gibi düştü.

Cipin şoförü, ki Murdoch olduğunu biliyordum, hızlı davrandı. Madeline'in tavanına inmesinden bir saniye sonra aracı vitesine takıp hareket ettirmişti. Nişancının boğazını koparan Madeline, kafasını da bize fırlattı. Murdoch gaza bastı. Lastikler çığlık attı. Öfkelenmiş motorun sesi, cipin yanlarına isabet eden silah sesini bastırıyordu. Madeline tutundu. Murdoch cipi bir yük aracına yaslatarak ondan kurtuldu. Bir dakika daha cipin üzerinde kalabilse bize başka bir kafa atacaktı.

Murdoch çite daldı ve dikenli telin altından geçti. Direksiyonu sağa kırdı ve yan bir yola girdi. Arkasından makineli tüfek sesleri geliyordu ama o yoluna devam etti.

Devaz, Wilson'ın cesedinin önünde dizleri üzerine çökmüştü. Kokluyordu. Caleb'i yere koydum ve Madeline'in düştüğü yere koştum.

BEBEK İYİ. LUCY'YLE BERABER.

Yaralanmamıştı ve yanma varana kadar ayağa kalkmıştı. Ama oldukça açtı. Üzerinden yayılan koku ve sıcaklık, açlığa tahammülün sınırında olduğunu hissettiriyordu. Nefesindeki sefalet, eski kurbanlarını hatırlatıyordu. Azmış klitorisinin de kendine has bir çekimi vardı. Ona sarılabılırdim. Bunu hissetti, fakat istemiyordu. Beni çoktan gecip gitmişti. İştahı elektrik gibi yayılıyordu. Caleb'in üzerime sinen kokusu onu öğürttü.

BEKLE LÜTFEN. LÜTFEN.

Durdu ama kanı başka yana çekiliyordu. Onun hissettini ben de hissediyordum; binada hâlâ insanlar vardı. Canlı av azcık ötesinde dolanıyordu.

BEKLEYEMEYİZ. ONLARA SOR. BAK.

Arkamda. Döndüm. Konstantinov ve Cloquet yaklaşıyordu. *Mike kaçtı.* Arkalarındaki metal kapı açıldı.

“Zoë güvende,” dedi Cloquet. “Neyse ki sağ salımsın. Yakında araç var. Acele edin.”

Konstantinov AK-47’yi yükleniyordu ama onun üzerinde de gümüş kurşun vardı. İki kalçasında da kılıfında duran iki tabanca. Botundaki bıçak. Kendini riske atmamıştı.

“Acele et,” diye tekrarladı Cloquet.

Walker biraz ötede yere yığılmıştı. Konstantinov ona doğru koştu ve burnunun altında bir ilaç ampulü kırdı. Bembeyaz olan Caleb, kamyonlardan birine tırmanmış, yarı baygın şekilde dev tekerleklerden birine yaslanmış bekliyordu. Bir an tereddüt ettim. Yeteri kadar yememiştim. Koridordaki gençten aldığım ısırtıklar açlığımı dindirmek yerine daha da körüklemişti. Bir şeyler yemezsem yanıımızdaki insanlar için tehlikeli olabilirdim. Bundan birkaç saat sonra Cloquet’ye bile saldırarak hale gelebilirdim. Ayın yarısını kapayan bir bulut dağıldı ve bahçeye düşen ışık arttı. Madeline artık dayanamıyordu. Binanın açık kapısından girdi.

O an içeriden birkaç el ateş edildi. Çığlıklar. Daha fazla ateş – sonra yük alanından tökezleyerek çıkan üç DOKET ajanı.

Onları iki tane kurtadam takip ediyordu.

Madeline, TRISH ve FERGUS diye mesaj yolladı. Ellerinden yaralanmışlardı ama gümüş olmadığından acı çekmiyorlardı bile. Bu takımın beyni Konstantinov’dü. İki taraftan saldırmışlardı. Murdoch bir şekilde kaçmıştı; başka

bir çıkış bulmuştu demek. Murdoch hep başka bir çıkış bulurdu.

Devaz ilk ajanı boğazından yakaladı, yerden kaldırdı ve elinden makineli tüfeği alırken bileğini kırdı. Diğer iki ajanın kurşunu bitmişti. Kaçacak delikleri yoktu.

48

Trish ve Fergus kısa bir sürede görevlerine keyifle son verdiler. Konstantinov ve Cloquet Walker'ı minibüse taşıyana kadar, mantığın ötesinde bir hale geçmişlerdi. Her şeyden soyutlanmışlardı. Trish dört ayağı üzerinde kurbanının kaburgalarına dalmıştı, Fergus ise onu arkadan becerirken nefesi ayışığmda parlıyordu. Kurbanın bacağındaki bir sinir titremesi, onun kendi ölümünün ritminden haz alıyormuş gibi gözükmesine yol açıyordu. Onları izlemek, canlı et, sürünün kaotik bilinci ve Jake'le Big Sur'de geçirdiğimiz o gecenin hatıraları beni de azdırıyordu. Aşk olmadan aynı olmuyordu –acımasızlığı yumuşatacak yumuşaklık yoktu, canavara zıt bir zarafet yoktu– ama burada tamamen hazza yönelik bir alternatif vardı. Lanet için özel yaratılmış, edepsiz bir şölen.

Tüm vaktimi izleyerek geçirmiyordum tabii ki. Kendi kurbanımı seçmiştim. Otuzlarının ortasında, kızıl saçlı bir İrlandalı'ydı. Uzun ve üst kısmı oldukça kaslı olan bir vücudu vardı. Eskiden yüzücüydü. Tek bir atakla, öfke içinde ve duraksamaksızın ondan alabildiğim kadar büyük bir parça kopardım: kan, et, ciğer, hayat, onun hayatı, onun *hayatı* – altı yaşındayken evlenmek istediği ağlak sarışın, ormanda bir akşam ağaçların arasından gözükten turuncu güneş, annesinin küçük, sinisi yüzü, eve geldiğinde onu merdivenlerin son basamağında oturmuş ağlarken bulması, arnavut

kaldırımlı bir sokakta tuğlaların üzerinde duran bir araba, Ballyhist'teki St. Michael'in oyun parkında Sean Neagle'in ona vurduğu zaman yüzünün cayır cayır yanması...

O sırada Madeline yanımda dört ayak üzerinde altmış dokuz pozisyonuna geçmişti. Pantolonunu parçalayıp baldırından bir parça koparmıştı. Dişi, baldırındaki atardamarı deldiğinde sıcak kan ağzıma, göğüslerime ve göbegime sıçramıştı. Havanın kokusu kanla dans ediyordu. Gevşeyen cinsel benliğim, Madeline'in çok yakınımdaymış olduğunu hissediyordu. Eğer uzanıp dokunsaydım, cinsel her tur şeyin makbul olduğu yeni döneme giriş yapsaydım...

Ama zaman, zaman, *zaman*. İçimde BULMAMIZ GEREKEN ÇOCUKLAR VAR diye bağırان anne dışında, stratejistim de çok vaktimiz olmadığını söylüyordu. Şu an buradaydık çünkü içeride kalanlar dışarı çıkmaya cesaret edemiyordu. Binadakiler dışarı çıkmak istemiyordu; ay batana kadar içeriye kendilerini kitlemek istiyorlardı. Ama diğer DOKET üslerinde telefonlar çalmaya başlayacaktı. Takviye kuvvetler gelirse ellerinde bolca gümüş de olacaktı; havayolunu kullanırlarsa birkaç dakika içinde burada olabilirlerdi.

Sıcak, dev bir el kıcıma dokundu. Penisini iyice kalkmış olan Devaz, yanıma gözle görülür bir gururla yanaşmıştı. Midemdeki et, dilimdeki kan ve vajinamdan yayılan istek. Aman Tanrım. Zamanımız yok muydu gerçekten? Eger...

Çocuklarımla annesi çılgın atıyordu; zıplıyor, saçını başını yoluyor ve bana hatırlatıyordu. Kendimi bilim adamlarının masasında gördüm, ya da güneş doğduğunda burada asfaltta cıvılcıplak cansız yatarken. Lucy'nin bir gün Zoë'den sıkılıp onun ağzına gümüş bir küpe sıkıştırdığını ya da onu otel lobisinde bıraktığını düşündüm. Adak taşında yatan Lorcan'ın başına gelenlerin farkında olmadığı sa-

dece valnız, korku içinde ve yabancı varlıklarla kuşatılmış hissettiğini düşündüm.

Bu düşünceler bile zar zor yetti. Yine de beni baştan çıkaran taraflarımın ağırlığından güçlkle kurtuldum. Ancak Cloquet'nin minibüsün kornasına uzun uzun basmasıyla harekete geçebildim. Ayaga kalktım ve Devaz'ı önümden ittim. Bana hırladı ama sonra aniden dizleri üzerine çöküp Madeline'e sürünmeye başladı. Madeline yemeyi bırakıp ona baktı.

Caleb ikinci kez bayılmıştı. Kamyonun dev tekerleklerinin önünde yatıyordu. Tekerlekler onu koruyan dev muhafızlar gibiydi. Yanına koştum ve onu kaldırdım.

GİTMEMİZ GEREK.

Madeline bana döndü. Bir elinde kurbandan kopardığı penis, diğerinde de Devaz'ınki duruyordu. (Şu halinde bile Devaz bundan tahrik olmuyordur herhalde diye düşündüm.) O da benim gibi ancak yetecek kadar yemişti. Kurt için yetecek kadarın asla yeterli olmadığını da biliyordu. Kurt için sadece yeterinden fazlası yeterdi. Ama o da benim gibi iş kadınıydı. Riski, kumarı, kazancı ve kaybı anlıyordu. Beni kurtarmışlar, ajanların işini bitirmişler ve beslenmişlerdi. Bir gece için kötü bir kazanç değildi. Hazır kazanırken çıkmak en iyisiydi. Kopardığı penisi, sonra da Devaz'ınkini bıraktı. Onun yerine kurbanın bacağından geri kalanı –dize kadar kısmı bütün gerisi ise kemikti– kopardı ve yanına aldı.

DİĞERLERİ.

Ama Fergus ve Trish'i yerinden kaldırmanın imkânı yoktu. Fergus ve Trish'e ulaşmamızın yolu yoktu. Dorchester'daki o sinir bozucu müsterek zihin işgali anında Maddy'yle birbirimize açılmıştık. Şu an irademizi ve zihnimizi birleştirip onlara ŞİMDİ GİDİYORUZ! diye bağırdığımızda bile geri cevap gelmedi. Ya da belki derinlerden bir yerlerden kı-

sık bir *defolun* mesajı geliyordu ama kurdun içinde çok derinlerde olduğundan bize erişemiyordu. Trish'in kafası geriye düşmüştü, yumuşak tüylü boğazı uzanmıştı. Fergus'un elleri sanki derisinin altında bir şey gizliymişçesine onun bedeni üzerinde dolaşıyordu. Cinsel organlarının kokuları baş döndürücü derecede tatlıydı, katliamın kokusuna karışıyordu, şimdi bile bu beni baştan çıkarıyordu...

“Gelin hadi!” diye bağırdı Konstantinov. “Yoksa sizi bırakıyoruz!”

Caleb'i omzuma attım ve kapıya doğru koştum.

49

On saat sonra insan halime geri döndüğümde, duş almış ve (Cloquet'nin getirdiği) kıyafetlerimi giymiştim. Lucy'nin kulübesinde kahvaltı masasına oturmuştum ve kollarımda Zoë vardı. Kollarımda Zoë vardı. Kollarımda Zoë vardı. Sevgi hâlâ benim için müstehcendi. Ona karşı sevgim hâlâ beni ondan uzaklaştırıyordu. Bu değişmeyecekti. Eğer kardeşini geri alamazsam, uzun süre böyle hissedecektim. Bu mantık, Lanet'in basit mantığı gibi, bir çeşit teselli idi. Bir dayanak noktasıydı. Eğer onu geri alırsam, çektireceğim acılarda bana destek olacaktı.

Tahtaların yakıldığı bir şömine, yaydığı sıcaklıkla bizi uyuşturuyordu. Tüm perdeler kapalıydı ama her pencerenin içinden biraz mavi-gri ışık içeri giriyordu. Mekân tertemizdi, (artakalan kurt kokuları haricinde) temiz çarşaf, tropik bir tutsü, kil fayansa ve yağlı meşe kokuyordu. Ara ara da vampir kokusu geliyordu: Caleb yukarıda bir odada uyuyordu. Titreyerek halüsinasyonlara girip çıkıyor, derisinden pembe ter akıyordu. Vücudunun dün gece aldığı kanı hazmetmesi ne kadar sürecek bilmiyordum ama henüz ölüyormuş gibi bir hali yoktu. Ondan Mia'nın telefon numarasını öğrenmeye çalıştım ama bilinci açık değildi.

Hiç kimse vampir bir çocuk beklemiyordu tabii ki. Onu içeri taşıdığımızda Lucy neredeyse kusacaktı. (Kusacağı şeyleri düşünürsek, adli tıbbaya layık bir manzara olurdu.)

Hapiste, Caleb'in kokusuna ne kadar alışmış olduğumu fark etmemiştim. Dar minibüsün içinde (evet, tam bir fıkra gibi önde üç insan, arkada iki kurtkadın, bir kurtadam, bir vampir ve yarım insan bacağıyla gidiyorduk) Caleb'in kokusu ciddi sorun yaratmıştı: Madeline ve Devaz'ın mideleri kalktığı için sevmeye mecalleri kalmamıştı. Yemeye de devam edemediler. Bacağın çoğunu kendi başıma yemek zorunda kaldım. (Babam Noel veya Şükran Gününde hindiye keserken 'bacağı kim ister?' diye sorardı.) Kaçırdıkları fırsat onları iğrendirip öfkelenmişti. Devaz minibüsün kapılarını tekmelemeye başladı, ta ki Konstantinov dönüp ona gümüşle dolu Springfield tabancasını doğrultarak gürültüye son vermezse oracıkta onu öldüreceğini söyleyene kadar. Neredeyse bir saat kadar hep aydınlatılmamış yan yolları kullanarak, Lucy'ye boşanmadan kalan kulübeye varmıştık. Kulübe ıssız bir yerde gibi gözüküyordu ama aslında en yakın kasabadan (daha önce adını duymadığım Yatesbur) dört yüz metre uzaktaydı. Kulübenin önünde ağaçlarla kaplı bir bahçe vardı, arkası ise koyunların otladığı bir yeşillige bakıyordu. Kimsenin bizi görüp duymasına imkân yoktu. Ayrıca eğer aldıkları tüm önlemler işe yaradıysa, kimsenin bu pasta gibi kulübenin içinde bir adamın canavarlar tarafından yendiğinden haberi olmasına da imkân yoktu. Canavarlardan biri henüz bir aylık bile değildi üstelik.

Şimdi bile, temiz kıyafetler içinde, sıcak bir odada, kollarımda kızım, özgürce otururken (haddini bilmeyen kalbim onu kıran sevgiyle boğuşurken) yaşadıklarımın gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Konstantinov, kaçtıktan sonra Londra'ya gidip Cloquet'i bulmuştu. Cloquet'nin becerilerine inandığından değil, paraya ihtiyacı olduğundan. Hem de çok paraya. Bilgi satın almak ve bir ekip kurmak için. Onun Walker'la olan dostluğunu azımsamıştım. Onu terk etmeye niyeti yokmuş. İstedіği ekibi kura

manıştı. Hoyle'un başına gelenler duyulmuştu. DOKET'teki muhbirler seslerini kesmişti ve Murdoch'ın listesindeki isimlerden sadece üçü İngiltere'de kalmıştı. Onlar da fiyatı ne olursa olsun bu görevle ilgilenmiyordu. Bu arada benden uzun süre haber alamayan Cloquet, Zoë konusunda yardımcı olması için Madeline'le temasa geçmişti. Tüm noktalar birleşmeye hazırdı: Madeline, Fergus, Lucy ve Trish para kazanacak, Konstantinov insanları katletmeye hazır dört kurtinsana sahip olacak (ya da üç, çünkü biri Zoë'ye bakıcılık yapmak için kalacaktı) ve canavarlar da açık DOKET büfesine hiçbir riske girmeden dalabilecekti. Konstantinov, Murdoch'ın aklmda nasıl bir gösteri olduğunu tahmin edebiliyordu. O yüzden Walker'ın dolunaya kadar hayatta kalacağından emindi. Kurtinsan ekibinin dönüştükten sonra hızla hareket etmesi gerekiyordu.

Ortada bir tek Cloquet, Lucy ve Zoë için beslenme sorunu kalmıştı.

Burada Madeline ve hoşlanmadığı bir müşterisi devreye girdi.

"Karisını dövüyor," demişti bana önceden. "Beni de ona katılmam için kiraladı."

"Karisını dövmeye mi?"

"Evet."

"Ama kadın mazoşist olduğu için değil miydi?"

"Anlamıyorsun. Kadın mazoşist değil; kocasından ödü kopuyor. Onu sigarayla yakmam ve sonra ağzına sıçmam için kiralamak istedi beni. *Karisından* bahsediyoruz."

Beklenen ahlaki refleks de yerini bulmuştu. Ancak başkası için en kötüsü olduğunda bizim için en keyiflisi olur. Ahlaki yargılardan doğan haklar, Big Sur'deki o geceden sonra bir köşeye atılmıştı. Hatta belki ondan bile önce. Çenemi kapadım.

"İlla birini bulacakuk sonuçta."

Onunla temasa geçip teklifini değerlendirdiğini söylemişti (inandırıcı olmak için de normalin iki katı para alacağını söylemişti) ama önce bir kez daha görüşmek istemişti. Wiltshire'de bu hafta sonu bir arkadaşının kulübesi boş olacaktı. Ne yapacaklarını konuşmak üzere oraya gelememişti miydi?

“Ve işte öylece tuzağıma düştü. İçkisine bir hap attım ve uykuya daldı. Luce'un dediğine göre olay çoktan başlayana kadar uyanmamış.”

Uyandığında da –yani olaylar çoktan başladığında– çıplak, ağzı banth ve elleriyle ayakları birbirine bağlı halde Lucy'nin küvetinin içindeymiş. Lucy de tepesinde dikiliyormuş. Gerçi Lucy'nin hiçbir arkadaşı onu bu halinde tanıyamamış.

“Hak ediyordu,” dedi Madeline. “Umarım hayat sigortası da vardır. Zavallı karısı biraz kazanmayı hak ediyor.”

Bunların hiçbirini Lucy'yle konuşma fırsatım olmamıştı. Neler olduğunu, Zoë'nin nasıl davrandığını, beslenmede zorluk yaşayıp yaşamadığını bilmiyordum. Çünkü ilk başta hepimiz *kurt* halimizdeydik ve konuşacak mecalimiz yoktu. Sonra da ay batınca, halletmemiz gereken korkunç gerçekler vardı. Karısını döven herifin cesedinden kurtulmadan önce hazırlık yapmalıydık: Kafasını kesmemiz, parmaklarını yakmamız, dişlerini sökmemiz ve ciğerlerini delmemiz gerekiyordu. Çoğunu ben yaptım. Böylesinin uygun olacağını düşündüm. Yüzünün büyük kısmı gitmişti. Yenemişti ama resmen çöp olmuştu. Tanınmasın diye. Aziz Christopher kolyesi, sanki gereksizliğini kanıtlamak için sapasağlam duruyordu. Onu, alyansını ve kol saatini amonyaklı suya atıp buradan uzakta atmak için ayırdık. Cesetten burada kurtulacaktık. Lucy'nin eski kocasının Weston-Super-Mare'den birkaç kilometre ötede demirli küçük bir teknesi vardı. İnsan haline geri döndüğünde, Cloquet'yle

(ve cesetten geriye kalanlarla) beraber minibüsü alıp yola çıkmışlardı. Bristol Kanalı'na kadar gidip, orada ağırlıklarla bağladıkları cesedi denize atacaktı.

Konstantinov bizi buraya bıraktıktan sonra Walker'la beraber ayrı bir arabayla ayrılmıştı. Benim param sayesinde, Cloquet rüşvetçi bir doktor ve saklanacak bir yer ayarlamıştı. Ona, Walker hapisteyken ne olduğunu anlatmaya fırsatım (fiziksel nedenlerden ötürü) olmamıştı. Belki de tahmin ediyordu. Erkeklerin tecavüz radarı. Walker'ı düşünmek kalbimi acıyordu. Aramızdaki her şeyin bittiğini düşünüyordum. Onun başına gelenler yüzünden değil. Gördüklerinden ötürü: Tüm edepsiz halimi görmüştü. Richard, Linda Blair'in *The Exorcist* filminden sonra kimseyle sevişemediğini iddia ediyordu. Erkekler o görüntüleri unutamamış. Bu saçmalıktı tabii, ama ya görüntüler bizim durumumuzda olduğu gibi gerçek olsaydı? Arabanın ön camından bakarak veda etmiştik. Başka ne yapabilirdik ki? Kucaklaşmak? Üzerinden kan damlayan üç metrelik bir canavardım. İçimdeki kadın utanç içindeydi ama *kurt* onu hor görüyordu. Her halükarda, beni tekrar isteyecek olsa (ve sonsuza dek iktidarsız kalmayacaksa) bile nasıl bir geleceğimiz olabilir-di? Zaten hiç gelecek şansımız olmuş muydu? Görüşürüz tatlım, iyi avlanmalar. Ve tüm bunların yanında bir de trajikomik bir gerçek vardı: Ondan ne kadar hoşlanırsam, onu o kadar çok avlamak isteyecektim.

Ya da onu dönüştürecektim.

Neden olmasın? Lorcan'ı geri alamazsam, boşluktan yapacağım şeylerin ardı arkası kesilmeyecekti. Annemin makul bir biçimde 'neden olmasın?' diye sorduğunu hayal ettim. Kaybedecek neyi vardı ki?

Sorun bu değildi. Sorun onu dönüştürürsem benden nefret edecek olmasıydı. Er ya da geç bunu kendisinin de istemiş olduğunu unutacaktı. Er ya da geç başına gelen her

boktan olay için beni suçlayacaktı. Bu bir zorunluluktur. Ben biliyordum, canavar biliyordu, hatta Walker bile biliyordu.

Dışarısı aydınlanıyordu. Zoë kollarımda uyuyordu. Damarlarımda *kurt* kalıntıları patlıyordu. Kurbanlarım içimde, okulun ilk günü şaşkına dönmüş ve ağlayan çocuklar gibi dönüp duruyordu. Canavardan kalan tüyler ense kaslarımda, kalçalarımda ve bacaklarımda dikeliyordu. Kurbanın etinin ve kanının faydaları tıpkı soğuk havadan sıcak eve girmişim gibi içimi ısıtıyordu.

Banyoda hepimizden uzun kalan Devaz, salonda bir koltukta uyuyordu. Kimse onun gelişini beklemediğinden, ilave erkek kıyafeti yoktu. Onun yerine Lucy'nin en bol eşofman altını giymişti. Görüntü o kadar iştah kapatıcıydı ki o sızıp da üstüne bir battaniye örttüğümüzde hepimiz rahatlamıştık.

“Şimdiye gelmiş olmaları gerekmez mi?” diye sordum.

Tertemiz gözükten Madeline, makyajını yapmış, tertemiz kıyafetler (koyu mavi Levi's, dar beyaz tişört ve siyah süet kovboy çizmeleri) giymişti. İçeri girip kahveyi koyuyordu. Aramızda muğlak bir atmosfer vardı, *kurdun* telepatisi hâlâ dalgalanıyordu. DOKET üssünde aramızda cinsel bir şey olabileceğini düşündüğümü biliyordu ama ona uzanıp dokunsaydım nasıl davranacağını bilmiyordum. Profesyonel olarak kadınlarla da 'yaptığını' tahmin ediyordum. Yapmaması ekonomik açıdan aptalca olurdu. Ama belki ona göre bu sadece bir işti. Hem artık Devaz ve Fergus olduğuna göre içinde aşk olmayan siköldürye arıyorsam lezbiyen bir ilişkiye girmeme gerek yoktu. Bu cümleyi –lezbiyen ilişkiye girmeme gerek yok– Park Slope'taki komşumuz Bayan Spears'm sesinden duyuyordum. O çok enerjik ve haşın bir tipti, hep kesin fikirleri olurdu ve dünyada herkesin nasıl davranması gerektiğini dikte ederdi. Aman Talulla, lezbiyen ilişkiye girmene gerek yok! Bu noktada, Madeline'i söz ko

nusu iki erkekten de daha çekici bulduğumu kabul etmek zorunda kaldım. Kısmen hissettiğim kıskançlık bana mazoşist bir heyecan veriyordu. Kısmen bu geri kalmış burjuva baskısının absürtlüğü (yaptığım diğer şeyleri düşününce bu baskı aşırı absürttü) beni gıcık ediyordu. Kısmen ta Lauren'a uzanan cinsel bir merakım vardı. Kısmen bu er ya da geç yaşanacağından olsa da bitse diyordum. Kısmen de tabii ki aramızda Jake olduğu için, hayatta olsa bundan hoşlanacağını düşünüyordum. Ölümünden sonrası hayatında, bir elinde Macallan marka viski bir elinde Camel sigarası, bizi sırtarak izlediğini düşünüyordum. Az sonra! Acayip seksi iki kurtkadmın görüntüleri. Reklamlardan hemen sonra! Süper. Acaba ağır çekim izleniyor mu? Geri nasıl alınıyor?

"Endişelenme," dedi Madeline, sütü açarken. "Luce ne yaptığını iyi biliyor. Bir şey olmaz. Neyse, asıl bana neler olduğunu anlatsana."

DOKET'in sadık çalışanlarından nasıl iki kurtadam yarattığımı merak ediyordu. Mucizevi bir şekilde Jake'in günlüğü sapasağlam kalmıştı ama o görmemişti. Gerek de yoktu. İşe yarar sahneleri ezberlemiştim çoktan. Hem satırları hem de sahneleri ezbere biliyordum: Castle Oteli'nde oda, Caernafon, gece. Jake'in Harley'yle telefonla konuştuktan sonra telefona bakakalması. Madeline'in, sevişme sonrası kendine çekidüzen verdikten sonra içerideki odadan gelmesi, saçlarını kaldırması:

'Baksana şuna,' dedi ve yanağını dönerek esnek ve genç ensesindeki aşk ısırığını gösterdi. 'Bu bir damga, değil mi?'

Caleb'in nasıl vampir olduğu hikâyesinden sonra jeton düşünce bu satırları bin kez okuyup ezberlemiştim.

"Caernarfon'daki o gece Jake seni ısırmıştı," dedim. "Grainer ve Ellis'in çantalarında Harley'nin kafasını getirdikleri gece."

Onu hatırlamaya çalışırken izledim. Kafasında görüntü-

ler canlanıyordu, Jake'in onu sikmesi, kendi yüzünün aldığı profesyonel ifade. İçinde bir yerlerde, küçük bir kız (tıpkı rıhtımdaki Cloquet gibi) hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir kavuşmayı bekliyordu. Ama belki şimdi gerçekleşecekti. Benim çocuk benliğim canavarı pek umursamamıştı. Daha yaşlı hallerim korkmuştu. Hatta bu içimdeki kızın intikamı gibiydi: İşte gördünüz mü? Size böyle olduğunu söylemiş-tim. Tüm bu korkunç ve harika şeyler.

"Seni ısırmıştı," dedim. "Derini azıcık delmiş olmalı. Ona çaktırmadan verdikleri antivirüs ilacı da işe yaramış olmalı. Başka bir açıklaması olamaz. Sonraki gece, dolunay-da sen de onun gibi dönüştün."

Birkaç dakika boyunca, söylediğim şeyleri düşündü. "Tüm bunları nereden biliyorsun?"

Artık gerçeği saklayamazdım. "Günlük tutuyordu."

"Hadi ya?"

"Evet."

Başka düşünceler. Yüzü, müşterilerinin görmediği ifadelerle büründü, gerildi. Bir sonuca ulaştı. "Herhalde benim hakkımda pek iyi şeyler demiyordur. Aptal sarışın. Hayatın-da kitap okumamış."

"Seni daha çok öpmüş olmayı istediğini yazmış."

Zihninde ani bir trafik sıkışıklığı oldu. Utanç. Merak. Gurur. İnsanlar üzerindeki etkisine şaşırmamaya başlaması için bir süre geçmesi gerekiyordu.

"Sen kimseye yapmadın değil mi?" diye sordum. "Kimseyi ısırдың mı?"

Düşünmeye devam ederek başını salladı.

"Belki ısırik fantezisi olan bir müşterin vardı?"

"Sanmam."

"Çünkü bunun sonuçları oldukça ciddi. Bilesin diye söylüyorum."

"Jake biliyor muydu?"

“Jake mi? Hayır. Bilse yapmazdı.” İçimdeki acımasız realist ‘sana yapmazdı’ diye eklerdi. Zihni meşgul olduğu için bu düşünceyi yakalamadığını umdum. Jake ne yaptığının farkında değildi ama o –kurt– oteldeki son saatleri hatırlarken Madeline’le ilgili bir şeylerin onu rahatsız ettiğini düşünmüştü.

Madeline’i orada düşünürken aklıma bir şeyler takılıyor. Tam dilimin ucunda ama ne olduğunu çıkaramıyorum.

Orada, günlükte, Llewellyn onu Beddgelert Ormanı’na, bana, Grainer’e ve ölümüne getirmeden önce yazdığı son şeydi. İçinde, insan tarafından daha zeki olan tarafı biliyordu: Onu ısırdın. Dönüşecek. Ve eğer onu ısırmamış olsaydı, ben şu anda hayatta olmayacaktım.

Anlam aramaya çalışma. Hiçbir anlamı yok.

Belki yoktu ama hayat bu ihtimali takıntı yapıp duruyordu işte. Hayat kafası iyi bir oyun yazarı gibiydi. Hayat, habercilerine, ironilerine, sembol ve ipuçlarına, sefil şakalarına ve sahte sonlara ve şaşırtmalara ara vermiyordu. Hayat kafasını çaresizce *olay örgüsüne* takmıştı.

“Fergus’a söyleme,” dedi Madeline.

“Neyi?”

“Isırarak birini Dönüştürebileceğimizi.”

“Milleti Dönüştürmeye mi başlar dersin?”

“Ondan beklenir. Serseri mayın o. Aslında Trish’e de söylememeli. Yanlış anlama: Trish’i seviyorum. Ama bu olay onu resmen yeni bir oyuncak almış çocuğa çevirdi. Onu suçlayamıyorum da. Tüm başına gelenlerden sonra normal.”

Caleb öksürdü. Bir şey tukürdü. Zor nefes alıp veriyordu. Ona kan bulmam gerekecekti. Hayvan kanı olur muydu acaba? Kendiminkini de verebilirim diye düşündüm. Ama neye dönüşürdü bilmiyorum.

“Yani onları sadece ısırdın?” diye sordu Madeline.

“Evet.”

“Bunu nasıl becerdin?”

“Sence?”

Beni incelerken bir an duraksadı. Şimdi onun için stratejik olarak sevişebilen bir kadın oluvermiştim. Beni azımsadığını fark ettiğini hissettim – benim bu hissimi de hissetti. Zihin okumanın bu sonsuza dek sürecek titreme ve gölgeleri. Müşterek algımız hâlâ ikimizi de gıdıklayacak kadar tazeydi. Ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyorduk: Bir noktada şahsi olanın özel kalmasını sağlamanın yolunu bulmamız gerekecekti. Tam da o sırada acaba zevk alıp almadığımı düşündü.

Pek değil.

Başını sallayarak onayladı. Sekste iyi olmayan erkekler. Bunu iyi biliyordu. Ve bu aramızdaki muğlak çekimi su yüzüne çıkardı. O kadar ki bir an suratım alev alev oldu ve birbirimize bakamadık. Ama bir araba sesi bizi kendimize getirdi. Bir dakika sonra Lucy ve Cloquet, gözleri faltaşı gibi açılmış, soluk benizleriyle, azıcık *kurt*, toprak, benzin ve soğuk hava kokarak içeri girdiler.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Kim bilir,” dedi Lucy. “Elimizden geleni yaptık.”

Uzun, zayıf ve saçları kızıla çalan bir kumraldı. Sıcak, hüzünlü, kahverengi gözleri, geniş elmacık kemikleri ve büyük ama özelliksiz bir ağzı vardı. Tüm hatları hafifçe çillerine karışıyordu. Saçı, omuz boyunda küt kesilmişti ve kâkülleri vardı. Yeşilin tonları ona yakışıyor olmalıydı ama şu anda kırmızımtırak fitilli kadife pantolon ve siyah balıkçı yaka kazak giyiyordu. Birçok adam bizi çekicilikte Madeline, bendeniz, Lucy olarak sıralarken küçük meraklı bir azınlık Lucy’yi, Madeline’le benim toplamımdan daha çekici bulurdu. Updike, onun yağlı cildi, uzun parmakları ve çilli memelerine övgüler yazabilirdi.

“Sana teşekkür etme fırsatım olmadı,” dedim. “Zoë’ye baktığın için. Her şey için.”

“Hiç sorun çıkarmadı,” dedi Lucy. “Daha fazla bir şey konuşmadan bana yukardaki oğlan misafir odasında ne yapıyor anlatır mısın?”

Gece vardığımızda aramızdaki hummalı iletişimle ona sadece LÜTFEN, ACIL, LÜTFEN, demiştim. Caleb’e en azından o gecelik güvenli bir sığınak bulmuştum ve itirazları ertelemiŝtim. Artık erteleme evresi sona ermişti.

“Vampir o,” dedim. “Hem de çok hasta.”

“O kadarını anladım,” dedi Lucy. Walker minibüsün ön koltuğunda Cloquet’ye anlatırken duymuŝtu. “Belli ki onunla bir yatırım yapıyorsun. Bizimle paylaŝman mümkün mü?”

“Çok açık değıl mi?” dedi Madeline. “Oğlu onların elinde, onu öldürecekler. O da onlardan birini aldı. Pazarlık için.” Bana baktı. “Öyle değıl mi?”

“Evet,” dedim. “Maalesef tam olarak öyle.”

Ya bir tesadüf ya da kafası iyi oyun yazarının barok dokunuŝu yüzünden, kelimeler ağızımdan çıktığı anda Caleb cıglığı bastı.

50

“Hasiktir! Güneş!” dedim zıplayarak. “Çabuk – karanlık bir yer bulalım.”

“Bodrum,” dedi Lucy. “Ama orası çok dağın...”

“Fark etmez. Nerede bodrum? Madeline, onu bir saniyelğine alır mısın?”

Caleb’in odasındaki perdeleri kapamıştık ama günışığını tamamen bloke edecek kadar kalın değillerdi. Cloquet’yle oraya çıktığımızda, üzerine yorganı örtmüş yatağın altına girmeye çalışıyordu.

“Seni yeraltına götürüyoruz,” dedim. “Orada güvende olacaksın, söz veriyorum.”

Cevap veremedi. Yorgandan hafif dumanlar yükseliyordu.

Beş dakika sonra Lucy’nin bodrumundaydı. Hiç de dağınık değildi; küçük, düzenli ve plastik kutularla dolu bir odaydı. Caleb, yorganın içinde sarmalanmış ve bebek gibi kıvrılmıştı. Gözleri kapalı, ağzı tamamen açıktı ve hâlâ zor nefes alıp veriyordu.

Mutfğa döndüğümüzde Lucy, “Burada kalamaz,” dedi.

“Biliyorum. Akşam onu götüreceğim. Merak etme.”

“Nereye götüreceksin?” diye sordu Madeline.

Cloquet’ye baktım.

“Güneye,” dedi. Konstantinov ve Walker oradaydı. Londra şu sıralar bizim için çok riskliydi.

“Peki,” dedi Lucy. “Güneş batana kadar kalabilir. Sorun değil. Ama konuşmamız lazım.”

Surreal bir sabah ve öğlen. Lucy’nin soruları vardı. Yüzeyde bilimsel sorulardı: hastalıklara bağışıklık, yaşam süresi, genler, ilaçlar. Ama hepsinin altında metafiziksel bir çılgılık yatıyordu: Tüm bunlar ne anlama geliyor?

Ona Jake’in bana anlattıklarından fazlasını anlatamadım. Vardık. Leoparlar veya denizatları veya balinalardan daha fazla (ya da az) gizemli değildik. Yorulmuş, kızgın, iğrenmiş ve korkmuştu ama kendini öldürmeyi düşünmediğini biliyordum. İnatçı bir hak etmişlik duygusuna sahipti. Bozulan evliliğinin (ve çocuk sahibi olamamasının) hayatının dönüm noktası olacağını düşünmüştü. Ama sonra başına bu gelmişti. Diğer hislerin yanı sıra, her şeyi bilmiyor olması onu heyecanlandırmıştı. İyi ya da kötü, yeni vahşi bir dünyanın kapıları aralanmıştı. Çimenler hâlâ uzuyor, kuşlar cıvıltıyor, yağmur yağıyordu. İçinde kalmaya hazırsan, hayat sana bir oda buluyordu. Hayat böyleydi işte, seçici olmayan ve herkesi içeri alan bir güvenlik görevlisiydi.

“Peki neden gümüş?” diye sordu.

Omuz silktim.

“Peki ya avlanmamayı seçersek?”

“Ölüm. İki dolunay sadece hayvanla beslendim ve kesinlikle tavsiye etmem. Jake bana dört ay dayandığını ama sonunda kendi derisini koparmaya başladığını söyledi.”

Madeline, bir Absolut votka açtı ve hepimize birer shot koydu. Dönüşümden beri sütüm gelmişti ama Zoë emmek istediğini belirten hiçbir şey yapmamıştı. Yetişkin kurtadamlar avdan en az bir hafta sonrasına kadar normal yemek yemezdi; sezgilerim bunun bebekler için de geçerli olduğunu söylüyordu. Her halükarda, bir shot votkadan bir zarar gelmezdi. İctik. Şerefe kaldırmadık ama halimizin absurtluğunu, dehşetini ve sıradanlığını sessizce kabullendik.

İçimden gülmek geliyordu. Maddy shot'ını içerken elmas küpeleri parladı.

"Böyle olmaması gerekiyor," dedim. "Böyle bir araya gelmemeliyiz."

"Neden ki?" diye sordu Madeline.

"İzin yok demiyorum. Jake'e göre yalnız yaratıklarımız, kendi başımızın çaresine bakarmışız. Ancak yarım düzine kurtadamlarla karşılaşmış ve onlarla hiç ilgilenmiyordu. Yemek ve seks için rakip olduklarını düşünüyordu. Bu arada hepsi de erkekmiş. Belki kurtkadın olsalar daha farklı olurdu."

"Ya da belki kendisi yalnız kovboydu," dedi Lucy.

"Bana *kimseden* bahsetmezdi," dedi Madeline. "Çoğu müşterim, karılarından, kız arkadaşlarından, bir iş arkadaşından ya da herhangi birinden bahseder. O ise hiç bahsetmezdi. Galler'deki otele o adamlar geldiğinde onun başka birilerini tanıyor olmasına şaşırmıştım."

"Başka bir şey daha var. Jake, dişilerin sayısının erkeklerinkinden çok daha az olduğunu da söylemişti. Bire bin gibi bir oranmış. Kimse neden olduğunu bilmiyormuş. Daha az kadın ısırıldığından oluyor olamaz. Belki daha az sayıda kadın ısırdıktan sağ kalıyordu. Ama bir de bize bakın."

"Ya işte Londra'nın suyu nelere kadir," dedi Maddy, bardaklarımızı doldururken. "İçelim güzelleşelim."

Devaz uyandı – şaşkındı. Suratında korkunç bir rüya görmüş gibi bir ifade vardı. Sonra bunun rüya olmadığını anladı. Birkaç dakika teker teker yüzlerimize baktı, olanları yeniden tecrübe etti. Ruhu tökezledi, çökmenin eşiğine geldi. Sonra yakın geçmişi zihninde bir set çekti; kaçış ya da ret mümkün değildi. Neler olduğunu, kendisinin ne olduğunu ve neler yaptığını biliyordu. Bana döndü.

"Orospu. Bunu sen yaptın. Seni öldüreceğim."

Hâlâ silah taşıyan Cloquet, Luger tabancasını çekti. "Gü-

muş.” dedi usulca. “Tüm kurşunlar gümüş. Rus ısrar etmişti.”

Yalan söylediğini biliyordum. Ama Devaz bilmiyordu. Suratı ıslak, ağzı açıktı. Üst dişlerinin arasındaki boşluk gözüküyordu. Büyük bir bıyığı da olsa, adı bir Freddie Mercury taklitçisine benzeyecek diye düşündüm.

“Hiçbirimiz bunu istemedik,” dedi Lucy. “Hepimiz aynı geminin yolcusuyuz.”

“Bunu bana *bilerek* yaptı.”

“Evet, yaptım,” dedim. “Senin iş arkadaşlarının bana *bilerek* neler yaptığını duymak ister misin? Seni ahmak, kendini bir bok sanan dallama.”

Cloquet tabancayı Devaz’ın kafasına dayayıvermişti. “Aklından bile geçirme,” dedi. “Cidden. Buna yeltenme.”

“Herkes lütfen sakın olsun,” dedi Lucy. “Şu an sakınleşin.”

Neyse ki o an Trish geldi. Ufak tefek, atletik, kısa kızıl saçlı ve büyük zümrüt yeşili gözlü, yirmi yedisinde bir kızdı. Kendine büyük gelen asker pantolonu ve ceketini, kıyafetlerini nereden bulduğunu anlatıyordu. Giydiği erkek ayakkabıları, ayağında palyaço ayakkabısı gibi durmuştu. Madeline bizi tanıştırdığında sırtımdan edemedi.

“Orada olanlar için kusura bakma,” dedi sırtıtarak. “Kafam dağınıktı, anlarsın ya.”

Ne diyebilirdim ki? Anlıyordum tabii.

Fergus’la beraber DOKET binasını bizden yarım saat sonra terk etmişlerdi (sırtlarına Avcıların aletleri ve seksen poundluk dolu bir çanta almışlardı – bu arada, bizi parasız pulsuz orta yerde bıraktığınız için sağ olun), ay batana kadar boş bir ahırda uyumuşlar, bir su hendesinde yıkanmışlar, giyinip en yakın köyden bir otobüs yakalamışlardı. Fergus trenle Londra’ya gitmişti. Ağzından çıkan yer isimleri –Wantage, Swindon, Lambourne– benim için hiçbir şey

ifade etmiyordu. Duş aldıktan sonra giyebileceği kıyafetleri vardı. Böylece Devaz, DOKET kostümünü giyebilirdi. Giyindiği an gideceğini söyledi.

“Burada tutsak değilsin,” dedim. “Siktir git.”

Gitmedi. Onun yerinde kulübede somurtmaya devam etti. Arada Madeline’e baktığını gördüm. Kafasını hayır anlamında salladı. Hayır, yani hayır dün akşam seninle yatmak istemiş olmam şimdi istediğim anlamına gelmiyor. Uzatma dallama.

Konstantinov’u aradım. Walker’la beraber sahilde bir evde saklanıyorlardı. Doktor, Walker’ı tedavi etmişti. Yaralarını temizlemiş, dikiş atmış, kaburgalarını sarmış, antibiyotik vermişti. Uyuyordu. Doktor yirmi dakika önce ayrılmıştı.

“Geri çağır onu,” dedim.

“Ne?”

“Ayrıca ona kan nakli için gerekli alet edevatı da getirmesini söyle. Oğlanı getiriyoruz. Dinle beni.”

Konstantinov lafımı kesmedi. Bitirdiğimde sadece, “İyi. Kaç gibi burada olursunuz?” diye sordu.

Bodrumdaki Caleb’i kontrol ettim. Suratı ve ellerindeki damar ağları koyu renkti ama daha kötü olduğu zamanlara da şahit olmuştum. Bu daracık alanda emellerimin çirkinliği yüzüme vuruyordu. Haftalar boyu tutsak kalmış ve acı çekmişti. Şimdi benim yüzümden bu durumu devam edecekti. Arkadaşı olduğumu sanıyordu. Arkadaşı *olmuşum*. Suçluluk hissi ve anne arayışının bir kısmını bana kanalize etmişti ve ben de bunu kabul etmiştim. Bu çok doğaldı zira ben de suçluluk ve özlem duyuyordum. O annesini, ben de oğlumu hayal kırıklığına uğratmışım. Birbirimizin vekil ailesi olmuştuk sanki. Şimdiyse elimde vampir anne ve oğlunu kavuşturma gücü vardı ama bunu kullanmayacaktım. Beni teselli eden tek şey, Eski Ahit’teki göze göz dışı dış

emrine uvarak, ne olursa olsun Mia'nın benim peşimden gelecek olmasıydı.

Yukarı çıktığımda, "Bize ihtiyacın olacak," dedi Madeline. "Oğlunu almak için. Hepimize ihtiyacın olacak."

Salondaydık. Trish yukarda cep telefonuyla konuşuyordu. Lucy, Cloquet ve artık iyice ezik davranan Devaz, mutfakta açık kapının önünde votkalı kahve ve sigara içiyorlardı. Dışarıdan masmavi bir gökyüzü, beyaz bulutlar gözüküyordu. Soğuk ve taze bir hava, yaprakları ve çimenleri hisırdatıyordu.

"Sana zaten hayatımı borçluyum," dedim.

"Saçmalama," dedi. "Zaten birini yiyecektik. O pislikler olduğu iyi oldu. Her neyse, sonuçta demek istediğim, borç falan dert etme. Birbirimizi kollamamız gerek."

Ağzımı açtım; vaktinin karşılığını ödeyeceğim diyecektim ama diyemedim. Çok kaba olurdu. Maddy parayı kabul etmeyeceğinden değil –tabii ki edecekti– ama bambaşka bir noktadaydık. Farkında olmadan (ki farkına varınca kanımda ılık bir şok hissetmiştim) *ailemle* olduğum hissine kapılmıştım. Aramızdaki kolektif bilinç, içgörü ve muğlaklıklar, yumuşak bir akım yaratıyordu. Devaz biraz da bu yüzden ayrılamamıştı. Madeline –zihninde sakladığı hissi azıcık okuyabilmişim– yalnızdı. Onu bir otel odasında makyajını tazelerken hayal ettim. Evinde, klozete oturmuş yere bakarken. Bir Londra taksisinin koltuğunda akan ışıklara bakarken. Yalnız. Hep yalnız. Şimdi karşısına bu çıkmıştı, biz, ahbabları, *surtusu*.

Lucy kapıda belirdi. Elinde kırmızı bir kahve fincanı tutuyordu, omuzlarını kaldırmıştı. Bir an üçümüz birbirimize baktık. "Sanırım bu bir rüya değil," dedi Lucy omuzlarını indirerek. "Düşünüyorum da..." Başını salladı, lafını bitirmedi. Ne diyeceğini anlamıştık. Tüm somut kanıtlara rağmen hâla anlamsızca *acaba tüm bunlar bir yanılsama mı, bir*

rüya mı, muazzam ve iğrenç bir hata mı diye sormaya devam ediyorduk.

“Ona bebeğini geri almasına yardım edeceğimizi söylüyordum tam,” dedi Madeline. “Trish ve Fergus buna hazır. Gerçi...” Bana abartılı bir küçümseme ifadesiyle bakarak, “Fergus para isteyecektir. Sen de yardım edeceksin değil mi Luce?” diye devam etti.

Lucy’yle göz göze geldik. Benim, onu çantada keklik olarak görmememi istiyordu. Dün akşam para için, kendine zaman ve yer açabilmek için yardım ettiğini, Madeline gibi çaresiz olmadığını ve aramızdaki bağın her şeyi yetmeyeceğini anlatmak istiyordu.

“Bu sadece benim sorumluluğum,” dedim. (Evet, anlıyorum. Ne demek istediğini biliyorum.) “Ama her türlü yardımı kabul ederim. Sizden bir şey beklemiyorum. Zaten şu ana kadar bana fazlasıyla iyi davrandınız.”

Kucağımda sırtüstü yatan Zoë gözlerini açtı. İçimdeki sevgi yeniden ona yöneldi. Kopacağımızı bildiğimden içime yine o çaresiz panik doldu. Ondan koparken (tıpkı havaifişegin parçalanmış kuyruğu gibi) kardeşini hiç insan halinde görmediğimi düşündüm. Bana resmini gösterseler onu tanıyamazdım.

Trish aşağı indi. Dar siyah kot, gözlerinin yeşilinde tiftik bir kazak giymişti. Çıplak ayaklı, kiraz rengi ojeliydi. Bir hafta uyumuş da tamamen yenilenerek uyanmış gibi bir hali vardı.

“Votkayı açtınız mı yoksa?” diye sordu. “Hani bana?”

51

Lymington, Hampshire sahilinde Kral George dönemine ait mimarisiyle ünlü bir yat limanı. Tam güneyinde İngiltere'yle Isle of Wight'ı ayıran kanal var. Kuzeyinde ise 380 kilometre karelik New Forest ormanı var. Doğuda Southampton ve Portsmouth, batıda ise 6 kilometrelik Hurst Spit doğa parkı bulunuyor. Konstantinov'un bulunduğu ev, kasabının en ucunda, tam bataklıkların başladığı yerde, müstakil beş odalı, yüksek tavanlı, ahşap zeminli, esintili, eski ve yıllarca oraya tatil için gelen aileler tarafından yıpratılmış bir binaydı.

Buldukları doktor, Budarin, kırklarının sonunda, koyu saçlı ama iyice kelleşen, şaşkın açık mavi gözlü ve bebek gibi bir ağzı olan bir adamdı. Hâlâ iş görebilen bir alkolik. Konstantinov onu yıllardır tanıyormuş. Bana tek soru sormadı. Hatta hiç konuşmadı bile; konuşunca da Rusça konuştu. İsteğimiz doğrultusunda Konstantinov'dan, Cloquet'den, Walker'dan ve benden biraz kan aldı (benimkini işaretleyip ayırdı) ve sonra ona 300 pound daha verince kendinden de kan aldı. Hemşerisiyle aralarında kanının kalitesine dair birkaç espri döndü. Yakındaki Keyhaven'de bir otelde kalıyordu ve ona verdiğimiz parayı hak etmek için beklemede kalacaktı. Bize daha fazla kan bulabilirdi ama kırk sekiz saat ve on bin pound istiyordu. Ne gerekiyorsa yapmasını söyledim.

Madeline ve Lucy de bizimle gelmişti. Trish, Londra'ya motosiklet ehliyeti sınavına girmek için dönmüştü. Beni kurtararak kazandığı parayla bir yıllık bir seyahate çıkacaktı: baharda Güneydoğu Asya, yazın ve sonbaharda ise Amerika ve Güney Amerika. Fergus'un planları belli değildi ama Madeline onu en son anda bile bağlayabileceğimizi düşünüyordu. Devaz ise kayıplara karışmıştı.

"Tatlım, bana Mia'nın numarasını ver de nerede olduğunu ona bildireyim."

Caleb portatif bir karyola üzerinde yatıyordu. Ona Cloquet'den alınan kanın dörtte birini vermiştim. Bu, onu birazcık ayıltmaya yetti. "Telefon burada, sen de konuşursun." Isınmış saçlarını yüzünden geriye ittim. Gözlerinin yavaşça odaklanmasını izledim. İçimdeki sefil bir içgüdü onun annesini isteyecek noktaya geldiğini söylüyordu. Haftalarca süren hastalık, tecrit, aşağılanma ve acı. On yedi yaşındaydı. On yedi hiçbir şeydi. "Ona iyi olduğunu söyle," dedim. "Ben nerede olduğumuzu söylerim; gelip seni alır." Bir an suratından bir iç mücadelede olduğu okundu. Gözünden koyu pembe bir yaş aktı. Sonra bana numarayı verdi.

Onunla bir dakika konuşmasını bekledim –tutukluluk zamanımızı sarhoşmuş gibi anlattı– sonra telefonu alıp yukarıda, evin ön kısmındaki salona koştum. Işıklar kapalıydı. Dışarısı karanlıktı ama ön bahçe, çitler ve suyun kenarındaki sazlıklar gözüküyordu. Lucy üzerine kalın bir şeyler giyip yürümeye çıkmıştı. Limandaki teknelerin sarı ışıkları parlıyordu. Madeline'in mutfakta usulca Zoe'yle konuştuğunu duyuyordum. İnsanlar için ocakta baharatlı bir şeyler pişiyordu. Cloquet'nin hamaratlığı. Telefon elimi ısıtıyor ve ağır geliyordu. Neyse ki geçen aylar boyunca canavarlığa alışmıştım.

"Mia?"

“Evet, benim. Siz kimsiniz?” Hafif bir Rus aksanı vardı. Donmuş bir göl kadar sakindi.

“İsmim Talulla Demetriou. Şimdi beni iyi dinle.”

“Caleb nerede?”

“Kes sesini ve beni dinle yoksa oğlunu asla göremeyeceksin.”

Sessizlik. Durumu tekrardan tartma. İsteri krizine girmedi. Şeylerin görüldüğü gibi olmamasına alışmıştı. Camdan dışarı bakıyordum; odanın normalde şekilsiz olan bilincinin gerildiğini fark ettim. Ona ne yapması gerektiğini anlattım: Müritler nerede bulacaktı. Onlara katılacaktı. Bizi içeri sokup, oğlumu ve Natasha'yı kurtarmamıza yardım edecekti. Sonra oğluna kavuşacaktı. Ses çıkarmadan beni dinledi. Kapıda Konstantinov belirdi.

“Onları bulabileceğimden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu, ben konuşmayı bitirip ahmak gibi ona *Orada mısın?* diye sorduktan sonra.

“Çünkü oğlunun hayatı buna bağlı.”

“Caleb’le konuşmak istiyorum.”

“Hayır, şimdilik bu kadar yeter. Onun hayatta olduğunu biliyorsun. Kanımız da var. Burada rahat edecek, ona iyi bakacağız, sana söz veriyorum. Onu incitmek gibi bir arzum yok. Ama şunu anlamalısın: Bebeğimi geri almak için yapmayacağım şey yok. Beni kızdırırsan Caleb’in sonu kötü olur. Anlaşıldı mı?”

Durdu. “Madem böyle konuşacaksın,” dedi, “bari bu kadar zormuş gibi davranma.”

Jake’in günlüğünden onu gözümde canlandırabiliyordum: siyahlar içinde, iyi giyimli sarışın bir kadın. Beyaz surat, kana bulanmış ağız, mavi gözler. *Kaliteli külötlü çorap reklamına yaraşır bacaklar.* Sağ ol Jacob Marlowe.

“Beni düşman etmek işine gelmez,” dedim.

“Oğlumu esir tutuyorsun. Çoktan düşmanım oldun.”

“Ama onun hayatını da kurtardım. Neyse, bu konuşma burada biter. Seni tekrar arayacağım.”

“Bir dakika.”

“Ne oldu?”

“Eğer ona zarar verirsen, bebeğini kendi ellerimle öldürürüm. Anlaşıldı mı?”

“Evet.”

“Şimdi bana...”

Konstantinov telefonu elimden aldı ve kapadı. “Konuşmasına izin verme,” dedi. “Kadın üç yüz yaşında. Senden daha zeki. Ona talimat ver ve kapa. Tek yapman gereken bu. Onunla konuşmak işimize yaramaz. Bundan böyle onu ben arayacağım.”

Telefonu bana verdi. Aramızda benim ‘Bana bak, benim sayemde karını bulma ihtimalimiz var’ demediğim, onun da ‘Bana bak, benim sayemde bir DOKET buzluğunda kafanda gümüş bir kurşunla yatmıyorsun’ demediği bir an yaşandı. Sadece birbirimize baktık, konuşmadan anlaştık ve bir şey söyleyemeden ayrıldık.

Bodrum kapısını açtım. Karanlığa inen merdivenler içimi kararttı. Derin bir nefes aldım, omzumu döndürürken on binlerce mikroskobik kurdun patladığını hissettim. Hâlâ ona gerçeği mi yoksa yalan mı söyleyeceğimi bilemeden esirimle konuşmaya indim.

52

Hiçbir şey saklamadan gerçeği anlattım. Bu kadar az fiziksel güçle bu kadar yoğun üzüntü ve ihaneti ifade ettiğini görmek beni sefil hissettirdi. Kalmaya çalıştı, kalkamadı, portatif yataktan yere yığıldı. Onu kaldırıp geri koymam gerekti. Vurmaya, tekmelemeye çalıştı ama kolları kâğıt fenerler gibiydi. Beni ısırmaya çalıştı, o yüzden açık sarı saçlarından tutup kafasını geri çektim. Suratıma tükürdü.

“Sana kurban edecekleri bebeğin benim oğlum olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?” diye sordum, zaten az olan enerjisini tamamen tükettiğinde.

“Siktir git.”

“Onu nerede tuttuklarını bilmediğini ama bilsen de söyleyemeyeceğini söylemiştin. Tekrar edeyim: *Bilsen de söyleyemezmişsin.*”

“Öyle bir şey demedim.”

“Evet, dedin. Ve dediğini de hatırlıyorsun, boş yere inkâr etmeye kalkma.”

“Aynı şey değil.”

“Hayır, aynı.”

Bir an yüzü büzüştü: öfke, iktidarsızlık, kavgayı kaybetmek, kafesteki utancını hatırlamak ama en başta on bir yaşında bir oğlanın bedenine hapsolmak. Her şeyden önce bir çocuk gibi gözükme. Bu, onu beni incitebilecek tek şeyi söylemeye itti.

“Sana güvenmiştim.”

“Biliyorum.”

“Arkadaşım olduğunu düşündüm.”

“Arkadaşımdım. Hâlâ öyleyim. Özür dilerim. Sana zarar vermeyeceğim.”

“Ya annem kabul etmeseydi?”

Evet, bu mantık bizi bu noktaya getiriyordu. *Beni kızdırırsan Caleb’in sonu kötü olur.* Yapabilir miydim? DO-KET bilim ekibi gibi onun üzerinde çalışıp videoları Mia Tourisheva’ya gönderebilir miydim? Dediğimi yap, buna son vereyim.

“Bilmiyorum,” dedim.

Dürüst olmamı beklemiyordu. Kalbi tekrar yandı. Ama kendini soğumaya zorladı. “Zaten kendi ellerini kirletmene gerek yok değil mi? Tüm kurt arkadaşların var ne de olsa. Burası leş gibi KOKUYOR.” Bu son cümleyi ev ahalisi de duysun diye bağırarak söylemişti.

“İstedğin bir şey var mı?” diye sordum. Ona bakamıyordum. Onu incittiğim çok açıktı. Beni ne kadar sevmiş olduğu çok açıktı.

“Evet,” dedi. “Kızın.”

Cevabı hazmettim. Nefes verdim. Döndüm.

“Sigara,” dedi. “Camel olsun.” Sonra gülümsediğimi görünce, “Ne oldu?” diye sordu.

“Ben de o marka içerdim.”

“Bravo. Soran oldu mu?”

“Olmadı tabii. Getiririm.” Kalbimi katılaştırmada bu kadar usta olmam iyi olmuştu. Yine de merdivenin başında belki de bininci kez, *acaba başka bir yol yok mu*, diye düşündüm. Yoktu.

Daha üç merdiven çıktığımda, “Annem seni öldürecek,” dedi usulca. Bu düşünce de, diğer her şeyin yanında, onu rahatsız ediyordu.

“Bunu deneyeceğine eminim.”

“Anlamıyorsun. Ona böyle bir şey yapamazsın.”

“Ama yaptım işte.”

Gözlerini kapadı. Yenilmiş, kırılmıştı. Yeni bir çıkmaz. Eskisinin yeni versiyonu. Çok uzun zamandır yorgundu. Cloquet çoğunun bin yıldan fazla yaşamadığını söylemişti. Caleb’in on sene bile hayatta kalabileceğinden şüpheliydim.

53

Walker, karanlıkta, odasındaki camın kenarına oturmuş bir bardak viski içiyordu. Glenmorangie şişesi camın önünde yarısı bitik vaziyette duruyordu. Dağınık yatağının ucunda, tam karşısında oturdum. Bir an göz göze geldik. Birbirimize şaşırmış ve büyülenmiş gibi baktığımız o anların etkisi tamamen kaybolmamıştı. Ama şimdi o hislerin üzerinde soyutlanmış bir Walker duruyordu. Bu yeni Walker, tıpkı bir cesede bakan bir adli tıp uzmanı gibi tepemizedeydi. Ona sarılmak istiyordum. Gözlerini kaçırdı.

“Benden ne istediğini biliyorum,” dedim yumuşak bir tonla. “Bunu yapamam.”

Cevap vermedi. Tesellisi yoktu. Teselli, tanıımı itibariyle başına gelenleri ima ediyordu. Teselli, mantıksal olarak kendi kendini yok ediyordu. Buna rağmen, ona sarılmayı çok istiyordum. Sanki bu gibi anlarda Tanrı, “Bak, bedene neden ruh kattığımı görüyor musun? Beden, ruhun parası bittiğinde devreye girsin diye,” diyordu. Ama şu anda bedeninin parası da bitmişti. Fiziksel bir temasımız yoktu; Murdoch İtalya’da bizi tuzaga düşürdüğünden beri ona dokunmamıştım. Bu özlem, tenimde ve kalbimde bir sızıydı. Karanlık otel saatlerinde, aramızda geçenler ılık ve çarpıcıydı. Azıcık bir alıştırmayla, aynı anda orgazm olmayı da becermiştik. İlk kez bunu başardığımız anı hatırladım. Karanlık sezgiler, birden artan odaklanma, kırılğan keyif ve bir-iki saniyelik

şaşırtıcı bir bütünlük. Öyle ki ikimizi de boşluğa atıp geri getirmişti. Zenginleşmiş ve şaşırmıştık.

Usulca, “Bir şey söylemene gerek yok,” dedi.

Onun odasına akşam saatlerinde gelip soyunmaya başladığım zamanları hayal ettim. Şimdi gömleğimin bir düğmesini bile açacak olsam bana soğuk ve ölü bir tavırla *Yapma* diyeceğini düşündüm.

“Bir şeyler yemen gerek,” dedim. Bu tip şeyleri işe yaramayacağını bile bile söyler insan; gerçi hiçbir şey söyleyememenin katlanılmaz hale geldiği anlarda bu gibi laflar aslında işe yarar.

“Kabul etti mi?” diye sordu.

Mia Tourisheva’yı kastediyordu. Bu da başka bir seçenektir. Planları, amaçları, pratik engelleri konuşmak.

“Kabul etti gibi.”

“Natasha’nın büyük ihtimalle ölmüş olduğunu biliyosun değil mi?”

“Neden?”

“Mike’a en son ne zaman bir şey yolladılar? Çoktan sıkılmışlardır.”

Bunu düşünmemiştim. Ama şimdi Konstantinov’un ara ara kocaman açılan gözlerinden, bunu hesaba kattığını anlıyordum. Bunu düşünmüştü ama yine de aklıma gelmemiş gibi hareket etmeye devam edecekti. Karısı ölmüşse yaşamayacağını düşündüm. Walker gibi kendi kusurlarından büyülenerek hayatta kalabilme yetisi yoktu. Belki Walker’ın da artık kalmamıştı.

“Onun için fark etmez,” dedi. “Kendi gözleriyle görene kadar bunu kabul etmeyecek. Ve bu da onu öldürecek.”

Yatak bizi izleyen üçüncü bir göz gibiydi. İyi mi? Aman Tanrım, evet, çok iyi. Sevişmelerimizin hatıraları evlatlıktan reddetmeye çalıştığı çocukları gibiydi. Ayağa kalktım ve ona yöneldim. İtiraz etmedi. Bacaklarımı açıp kucağı-

na oturdum, ona sarılıp kendime doğru çektim. Buna izin verdi. Kendini sınıyordu. İçinde bir şeylerin canlı olup olmadığını test ediyordu. Onu daha da sıktım, geri dönmesini istiyordum. Hafif, silik tepkiler... ama sonuç sıfırdı. Bu da onu birkaç saniye daha onu tutmamın çirkin olacağını düşündürdü. Üzerinden kalktım. Vücut ısını kaybetmiş olması da içimi acıttı. Aşağıda Cloquet'nin kendisine ve Konstantinov'a masa kurduğunu duyabiliyordum. Biri bir şişe açtı. Zoë tatlı bir şaşırma sesi çıkardı, sonra sustu. Walker'ın iyileşince bizimle kalıp kalmayacağını merak ettim. Gitse nereye gidecekti? Hiçbir yer ona uygun değildi. Sürekli hareket halinde olması gerekecekti. Gittiği her yerden kimse –özellikle de kendisi– önemli soruları soramadan ayrılacaktı.

“Üzgünüm,” dedim. Bana baktı ama onun için sanki ek-randa gördüğü çok eskiden gelen bir imgeydin. Aramızdaki uzaklık beni tiksindiriyordu ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ya da yapabileceğim bir şey vardı da buna cesaret edemiyordum. “Üzgünüm,” diye tekrarladım, o tam şişeye doğru uzanırken. Sandalyesi gıcırdarken odadan çıkıyordum.

Ön taraftaki holde Konstantinov ve Budarin kendi aralarında Rusça konuşuyorlardı.

Konstantinov İngilizceye geçip bana dönerek, “Her halükarda adama ve silaha ihtiyacımız var,” dedi. “Alexi bize yardımcı olabilir.”

‘Her halükarda’ derken önümüzdeki engellerden bahsediyordu. Mia, Müritleri bulabilirse önümüzde iki senaryo vardı. İlki, bir insan ekibi olarak hemen gidecektik. İkinci ise ayinin yapılacağı geceye –kış gündönümü, dolunay, ay tutulması– kadar bekleyecektik ve dönüşmüş halımızla gidecektik. İnsan olarak gitsek günışığında gıdıp, vampirleri rahatlıkla yok edebilirdik. Fakat eğer vampirlerin insan

ahbabları muhafızlık ediyorsa, birazcık bile becerikli iseler, gülünç bir şekilde yok edilen biz olabilirdik. Sadece Konstantinov ve Walker savaşmayı biliyordu ve Walker kırılğan durumdaydı. Eğer Dolunaya kadar beklesek (ki bu da Konstantinov ve benim, onların yerini bildiğimiz halde beklemeyi başarabileceğimizi varsayıyordu) ve tüm kurt gücüyle saldırıya bile, ay çıktığında (yani güneş battığında) gidiyor olacaktık ve kim bilir karşımıza kaç vampir çıkacaktı? Hem de saldırı için gerekli zaman aralığı oldukça kısaydı. Ay 21.03'te çıkıyordu, tutulma ise 23.14'te gerçekleşecekti. Oğlumun hayatıyla iki saatlik bir kumar. Madeline'in, yine Murdoch'ın Berkshire üssündeki gibi açık büfe av ve sevişme festivali hayal ettiğini biliyordum. Hepsini bekliyordu; Lucy dışında. O, hiçbir şey için söz vermediğini ima etmişti. Konstantinov'un dediği gibi her halükarda yardıma ihtiyacımız olacaktı.

"Peki," dedim. "Kimi bulabiliyorsanız getirin."

"Bunlar güvenilir insanlar değil, anlıyorsun, değil mi?" dedi Budarin. "Bunlar asker değil."

"Ne oldukları veya ne yaptıkları umurumda değil. Bizimle beraber çarpışmaya hazırlarsa onları kiralityoruz." Aklıma Delilah Snow geldi; sanki yıllardır onu düşünmemiştim. Kendime gülüp, *Kim oluyorum da umursuyorum*, dediğimi hayal ettim. Ama ne güldüm ne de bunu yüksek sesle söyledim.

"Tamam o zaman," dedi Budarin. "Bir şeyler ayarlamaya çalışacağım."

Alaska'dan heri ikinci kez beklemenin cehennemine düştüm.

Hiçbir şey işe yaramıyordu. Cep telefonu oradaydı. Orada benim istediklerimi yapmam için yollar bulabileceğim bir evren nadasa bırakılmıştı. Ayağa kalkıyor, bir odadan diğerine geçiyor, yeniden oturuyordum. Hepsini toplu seksen

saniye geçiyordu. Değişen bir şey olmuyordu. Binlerce saniye, saat ve günle mücadele edebilecek rezervim olduğuna inanamıyordum. Her an, katlanılmaz olana katlanmakla sınanıyordum.

Beşinci gün, Konstantinov, "Teşvik etmen gerekiyor," dedi.

"Henüz değil," dedim.

Arka planda çalışmalar devam ediyordu. Kovatch, Lorcian için yeni belgeler yolladı. Lucy, Londra'ya döndü, istifasını verdi, birkaç gün kayboldu, sonra Lymington'daki eve döndü, sonra yeniden gitti. Trish yeni motosikletiyle (ve Fergus'dan gerektiğinde 'profesyonel olarak' göreve hazır olduğu mesajıyla) geri geldi. Bir gün sonra Cornwall'a doğru yola çıktı. Madeline, Londra'nın batısındaki dairesine geri döndü. Libido hepimizi klostrofobik hissettiriyordu ama onunla aramdaki çekim çok keskindi. Eger kalırsa aramızda bir şeyler olacağını iyi biliyorduk. Bu da eski Walker'ı tahrik edebilirdi ama şimdi sadece onu daha da üzerdi. Odasından çıkmıyordu, bazen akşamları deniz kenarında yürüyüşe çıkıyordu. Onu o kadar özleyordum ki, ona kıızıyordum. Sonra kendime kıızıyordum çünkü onunla daha en başından ilişkiye girmemeliydim. Kararımdan cayıp onu dönüştürmeyi düşündüm. Evet belki benden nefret edecekti ama sonunda ona kavuşabilecektim. Bunu neden yapmadığımı bilmiyorum. Belki bu kırılgan bekleme ânında tehlikeli bir şey yaparak var olmayan Tanrı'nın bakışını üzerime çekmekten korkuyordum. Budarin kan getirmeye devam ediyordu (kimse nereden bulduğunu bilmiyor, sormuyordu da) ve bu sayede Caleb'i zayıf olsa da rahatsız olmayacağı şekilde tutuyordum. Mia Tourisheva'yla hayatta ve zarar görmemiş olduğunu haber verecek kadar konuşmasına izin veriyordum. Aşağıya Camel paketini (sonra TV/DVD ve Cloquet'nin kasabadan aldığı filmleri) goturdu.

gümde benimle konuşmuyordu ama sonra sıkıntıdan yine konuşmaya başladı. Kiraladıkları adamlarla tanıştım. Kötü görünüşlü, az konuşan ve bedenlerine hâkim üç Rus ve bir Nijeryalı'ydı. Bu tip beden hakimiyeti elit askeri okullarda verilirdi ama onlar eğitimlerini hapishanede almıştı. Umu- rumda değildi.

On altıncı gün BBC'de İngiltere'nin dolunay kış gün- dönümü ay tutulması için planladığı etkinliklerle ilgili bir haber yayınlandı. Sakallı adamlar ve pelerinle papatya taç- ları takmış şişman kadınlar. Gökbilimciler, grafiklerle neler olacağını yedi yaşındaki çocukların anlayacağı şekilde an- latıyordu.

Mia Tourisheva telefonda, "Bana inanmalısın. Elimden geleni yapıyorum. Bu insanlar..." diye anlatmaya başladı.

Konstantinov telefonu elimden kaptı: "Beni dinle. Bu ak-şam kimyager arkadaşım bana bir damacana dolusu HS204 getiriyor. Bunun ne olduğunu biliyor musun? Oğlunu öl- dürmeyecek ama oldukça acı..."

"Kahretsin, Mikhail, dur. Sus." Telefonu almaya çalıştım. Yere düştü. Kaldırdığımda hat kesilmişti. Yeniden çaldı.

"Lütfen," dedi Mia. "Yapmayın. Yemin ederim elimden geleni yapıyorum. Elli Aile de onları arıyor ama nerede bil- miyorlar." Sesi yorgun geliyordu. Normalde sakin olan se- sinin yerine şimdi yalvarış tonu geldiğini duymak çok kor- kunçtu. Konstantinov'un yanından ayrılıp telefonla yukarı çıktım. Kendimi banyolardan birine kilitledim. Tam ona ga- ranti verecektim ki soğukkanlılığını geri kazandı: "Ne yapa- caksanız yapın," dedi. "Sadece unutma ki ben ölümsüzüm. Sonsuza dek peşini bırakmam. Senden sonra çocuklarının, sonra da onların çocuklarının peşine düşerim. Uzun süre de tatmin olmam. Şimdi oğlumu ver telefona."

"Bize sonuç lazım," dedim. "Sonra oğlunla konuşabilir- sin. Tabii eğer konuşacak dili varsa." Telefonu kapadım.

Uyuyabildiğimde, yani tavana boş boş bakmadığımda, alt kattaki odaları arşınlamadığımda ya da mastürbasyon yapmadığımda (elbette *kurt* hiçbir şeyi umursamıyordu) Zoë'nin beşiğinin yanında uyuyordum. İlk dönüşümünden on gün sonra kızım yeniden emmeye başlamıştı. Hapishanede sütüm kesildiğinden beri bir şey gelmemişti ama o emmeye başlamadan dakikalar önce gördüğüm rüyada sütüm geri geliyordu. Onu göğsümde görmek bana acı çektiriyordu; sahip olabileceğim tüm hayatı ve sevgiyi hatırlatıyordu. Bana anlayışla baktı, sanki sevgimin ondan uzaklaştığını biliyor ama yapabileceği bir şey olmadığını anlatıyordu. Onun en temel bağı erkek kardeşiyleydi. O yoksa, bana bir şey veremezdi. Beni cezalandırmıyordu. Kişisel değildi, yapısasal ve gerekliydi. Eğer başarısız olursam (ve Lorcan ölür de ikimiz hayatta kalırsak) belki eğer ben katlanabilirsem aramızda bir şey olabilir. Ama şu anda, o esirken, bu mümkün değildi. Bir şekilde ona kavuşana kadar –ölü ya da diri– Zoë'nin ruhu duraksamadaydı. Kendime tüm bunları ona benim yansıttığımı söylüyordum; bunları düşünen Zoë değil bendim. Mantıklı yanımla bunu anlıyordu. Ama değişen bir şey olmuyordu. Her göz göze geldiğimizde aramıza bu düşünceler giriyordu. Bu düşüncelerin göz göze gelmemizi engellemesi gerekirdi. Ama kendimi durduramıyordum. Gerçek, bağımlılık yaratıyordu.

Kış gündönümünden beş gün önce sabah dört gibi uyan-dım ve bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Açlığım uyan-mıştı, kıpır kıpır beni bekliyordu, ara sıra taarruza geçiyordu (uykudan anlamıyordu ama bedenimin yorgunluğuyla savaşıyordu) ama kaynayan kanımın arasından evdeki sessizliği duydum. Saat 4.17'yi gösteriyordu.

Konstantinov'un nöbeti.

Ah.

Beşiğe baktım, Zoë uyanık ama huzurluydu. Yataktan

çıktım, kotumu, ayakkabılarımı ve tişörtümü giydim. Bebeği kangurusuna koyarak kucığıma aldım. Yastığımın altında Springfield tabanca vardı. Onu aldım.

Walker'ın kapısı kapalıydı ama uyanık olduğunu biliyordum. Viskisini, yıkanmamış kıyafetlerini ve bedeninin hüznünü koklayabiliyordum. Cloquet'nin kapısı ardına kadar açıktı ve sırtüstü uyuyordu. Kolu yataktan sarkmıştı; etrafında sigaralar, buruşmuş paralar ve anahtarlar vardı. Perdeleri yarısına kadar çekilmişti. Ayın tombul göbeği gözüküyordu – şişkin ay. Tıklamayan ama şişen ve Lorcan'm ölümünü ve benim sonumu yaklaştıran bir saat gibiydi.

“Mikhail lütfen, her ne yapıyorsan yapma. Lütfen dur.”

Bodruma inen merdivenlerin başındaydım. Konstantinov'un sırtı bana dönüktü ve Caleb'in yatağının başındaydı. Elinde cep telefonum vardı. Yerde açılmamış bir plastik şişe duruyordu. Caleb'in yüzünü göremiyordum ama çıkardığı seslerden ağzının tıklandığını anladım. El ve ayak bilekleri yatağa kelepçelenmişti. Buna gerek yoktu çünkü onu ayağa kalkabilecek kadar beslemiyorduk.

“Mikhail lütfen bekle. Dur. Hâlâ çizgiyi aşmadın.”

Aşağıya indim, tabanca arka cebimdeydi.

“Hadi, bana bak.”

“Tek yol bu,” dedi. “Tek yol.”

“Cidden Mikhail, hadi. Bak bana.”

Döndü. Suratı bembeyazdı, gözenekleri açılmıştı. Sakalı uzamıştı. Gözlerinin kenarları pembeydi. Deli bir keşişe benziyordu, sanki benliğini terk edecekti.

“Eğer bunu yaparsan,” dedim, “aynı insan olamayacaksın. Natasha için aynı insan olamayacaksın. Natasha'nı seni izlediğini düşün, çünkü tıpkı seni izliyormuş gibi gözünde canlandıracak.”

Caleb ise beni izliyordu; yüzünden korku ve hastalık akıyordu. Şöyle düşünüyordum: Eğer bir gün senin de beni

korumak için müdahale etmen gerekirse bu ânı unutma.

Konstantinov'a yaklaştım. “Bu sadece çaresizliğin göstergesi,” dedim. “Bu sadece bir şeyler yapma ihtiyacından kaynaklanıyor. Anlıyorum. Ben de hissediyorum. Ama içten içe bunun işe yaramayacağını biliyorsun; sadece seni bir başkasına dönüştürecek. Şu anda hâlâ Natasha’nın tanıdığı adamsın. Ona yabancı olacak birine dönüştürme kendini.”

Caleb’e baktı. Yüzünde şefkat ya da nefret yoktu. İfade-sizdi. Yüzünden aritmetik sessizlik okunuyordu.

“Hadi,” dedim. “Boşver. Geçti bile. Bir daha buna katlanmak zorunda değilsin.”

Öyle sona erdiğine inanmak isterdim. Onu ikna ettiğime, ne olursa olsun çocuğun suratına asidi dökmeyeceğine ve çıgııklarını annesine dinletmeyeceğine inanmak isterdim. Ama hiçbir zaman ne olacağını bilemeyeceğim çünkü tam o sırada elindeki telefon çaldı.

Arayan Mia’ydı.

Müritleri bulmuştu.

DÖRDÜNCÜ KISIM

BOŞLUK

“Sahte peygamberlerden sakının! Onlar size kuzu postuna bürünerek yaklaşırlar, ama özlerinde yırtıcı kurtlardır.”

(İncil-Matta 7:15)

54

Konstantinov silahları kontrol ederken ona haberleri verdim: “Vampirler günışığında gezebiliyor.”

“Ne?”

“Az önce Mia'yla konuştum. Önce sadece Remshi'ymiş. Şimdi en azından yarım düzine vampir eklenmiş.”

“Tuzak bu. Değişen bir şey yok. Yarın planladığımız gibi gidiyoruz.”

“Tuzak olduğunu sanmıyorum.”

“Değişen bir şey yok.”

Elimde soğuk ve yarısı bitmiş bir kahve bardağı vardı. Kafasının arkasındaki duvara fırlattım. Şaşırtıcı derecede gürültülü biçimde parçalandı. AK-47'yi koltuğa bıraktı ve bana baktı. Kolay şaşıran biri değildi. Bu da onu şaşırtmamıştı ama silik bir biçimde takıntısının ötesine geçebilmişti.

“Siktir git,” dedim açlık midemi yakarken. “Değişen bir şey olmadığını ben de biliyorum. Ama bu Rus tragedyası saçmalığından da bıktım. Kaybedecek bir şeyi olan tek kişi senmişsin gibi davranmayı kes.”

Saat gece 10'u gösteriyordu. Girit'teki Falasarna kasabasının beş kilometre dışında, iki katlı bir villanın salonundaydık. Traverten fayanslar, kireç badanalı duvarlar, sade mobilyalar, sandal ağacı ve deniz kokusu. Fransız balkon verandaya açılıyordu. Birkaç basamak aşağıda havuz ve zeytinlik vardı. En yakın komşu beş yüz metre uzaktaydı ve

çakıl bir yolla ulaşılıyordu. Cloquet villayı şans eseri bulmuştu. Chania'daki bir otelde on iki kişilik yer ayırtmaya çalışırken, müdür sesini alçaltıp 'acaba ev kiralamayı düşünür müsünüz?' diye sormuştu. Kuzenin evi. Sahile on dakika uzaklıkta, sezon dışı fiyatıyla.

Konstantinov bana baktı. Bakışı içinde fesatlık olmaksızın şöyle diyordu: Benim kaybedecek daha çok şeyim var çünkü eğer benimki ölürse ben de ölürüm. Ama sen ölmezsin. Haklıydı. Lorcan'ın ölümünün beni öldürmeyeceğini çoktan biliyordum. Eğer kızımın bir gelecek için kardeşinin ölümünün sorumluluğunu taşıyacaksam bunu kabullenecektim. Temelinde benim utancım yatan kırık bir sevgimiz olacaktı ama sonuçta sevgiydi işte. Kısım bu yüzden bardağı fırlatmıştım. Kısım de derimin altında kıvranan *kurdun* sancıları, terleri yüzünden.

"Neymiş bu günışığında gezebilen vampirler?" diye sordu.

Mia altmış saat önce bizi aradığında, Müritler Girit'te, Ano Sfinari'nin doğusundaki tepelerdeydi. Görünürde lüks bir otele çevirmek için ama aslında Remshi'yi ağırlamak için satın aldıkları eski bir manastırda kalıyorlardı. Ve görünen o ki, Remshi geri gelmişti. Mia onlara katıldığında, Remshi birkaç günden beri aralarındaymış (12 Aralık akşamı gece yarısı üç rahip ve Jacqueline eşliğinden çıkıvermiş). Yakışıklı, karizmatik ve 'insanın ilk konuştuğu tarihten' daha yaşlı olduğunu iddia eden bir vampirmiş. Çeşitli olağanüstü becerileri varmış ve herkesin ağzını açık bırakan bir şey yapmış: *Günışığında*, insan ahbablarıyla yürürken çekilmiş bir film. *Günışığında*. Gücü artıkça, bu hüneri diğerlerine de bahşedeceğine söz vermiş. Tek istediği ona ve onun müstakbel kraliçesi Madame Jacqueline Delon'a bağlılmış. Peki gerçekten o mu diye sordum Mia'ya. Sirk sihirbazlığı ve ucuz şirirler diye cevap verdi. Ama sesinden her şeyin bu kadar basit olmadığı anlaşılıyordu. Üsteledim. Bir şeyler var gerçekten,

bu doğru, dedi. Çok eski. Bilemiyorum. Önemi yok. Vakit kaybetme. Ver de oğlumla konuşayım.

Inananları bulup onlara katılmak Mia için kolay olmamıştı. Etrafta bir paranoya atmosferi vardı. Altı ay önce Pekin'deki bir Helios Projesi laboratuvarına saldırı düzenlenmişti. Müritler bu olayla ilgileri olmadığını söylese de Elli Aile (artık canlarına tak ettiğinden) bu olayı mazeret olarak kullanıp onların peşine düşmüştü. Vampir ölüm timleri yola çıkmıştı ama Jacqueline ve ekürisi çoktan kayıplara karışmıştı. Tarikatın bazı üyeleri İstanbul'da ele geçirilip idam edilmişti ama lider kadrosu ve rahipler gizleniyordu. Mia da, eğer kardeşi tarikat mensubu olmasa, onları bulamayacaktı. Aynı ölümsüz tarafından beraber vampire dönüştürülmüşlerdi (Mia ne zaman olduğunu söylemedi). Telepatisi değil, dedi. Ama onu bulmaya karar verince er ya da geç buluyorum. O da beni bulabilir. Hepsi bu. Daha fazla sorma. Eğer daha fazla sorabilecek olsam, ona kardeşinin Mia'nın tarikata katılma sebeplerini sahici bulup bulmadığını sorardım. Ama cevabı ne olursa olsun fark etmeyecekti zaten çünkü elimizdeki tek plan buydu.

Ve sonra telefon görüşmeleri birbirini kovaladı, toparlandık, uçtuk, silah temin ettik. Silahlar tabii ki gecikmeli olarak elimize geçti. Kırk sekiz saat kaybettik. Konstantinov, intihara gider gibi silahsız saldırıya geçmeye hazırды. Tekne, bu gece sonunda vardığında, onun silahları getiren adamlara saldırmamasına zor engel oldum. Şimdi (tam da bekleneneceği üzere) başka seçeneğimiz kalmamıştı: Yarın akşam dolunaydı. Dolunay, kış gündönümü, at tutulması. Önüne geçemediğimiz bir karmaşa içinde zamanımız tükenmişti.

"Neler oluyor?" diye sordu Trish, arkasında Lucy ve randaya çıkıyordu. İkisi de kazak ve kot giymişti. Aralık'ta burası soğuktu. (Lucy'nin bize katılmasını beklemiyordum. Haftalarca katılmayacağını ima etmişti. Ama bıçak kemiğe

davandığında, Trish ona telefon etmiş, sonra bana dönüp, Luce da bizimle, demişti. Heathrow'da giden yolcu terminalinde beklerken Lucy bana, aylardır bir köpek nasıl kusmuğunu geri yemeye çalışıyorsa ben de eski hayatımı toparlamaya çalıştım, dedi. Geçen çarşamba okuma grubumun yemeğine gittim. Beyinsiz Carol Shields, masa kurmak sanki dini bir ayınmış gibi davranıyordu. Onlar gevezelik etmeye devam ederken orada oturup düşünüyordum... İşte bildiğin şeyleri düşünüyordum. Neyse, bir şeyler yerine oturdu. Son inkâr kırıntılarım da yok oldu sanırım. Eski hayat yok artık benim için.)

"Bir gelişme oldu," dedim. "Vampirler artık günışığında yürüyor."

Hava aydınlıkken, insan halimizle girmeye karar vermiştik. Kötünün iyisi. Budarin'in dört adamı, Konstantinov, ben, Trish, Lucy, Cloquet ve Fergus (ki onunla henüz iki gün önce tanışmıştım: Suratı alkolle kızarmış, çizgi film ayısına benzer vücudu olan büyük bir İrlandalı) ile beraber silahlı on kişi ediyorduk. Walker da yanımızdaydı ama uçakta hastalanmıştı ve o zamandan beri ateşlenip duruyordu. Doktor görmeyi de reddediyordu. Konstantinov dışında kimseyi görmüyordu ve son yirmi dört saattir odasından çıkmamıştı. Harekete geçmeye hazır değildi. Eğer Mia'dan aldığımız istihbarat doğruysa yetmiş dokuz vampir ve muhafız olarak da yirmi ahbap insan vardı. On insana (eğer Walker'ı saymazsak) karşı yirmi insan, ona karşı (dördümüz dönüşmüş bile olsak) yetmiş dokuz vampirden daha iyi bir seçenektir. Ama eğer Mia'nın günışığından gezen vampirler haberi doğruysa, şansımız daha da kötüleşmişti.

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu Lucy.

"Kim bilir," dedim. "Mia üç kez aralarından dört vampirin günışığında gezme hünéri bahşedilmek üzere seçildiğini söyledi. Remshi onları bir odaya alıyormuş. Sonraki gece,

dördünün günışığında yürürken çekilmiş filmlerini izliyorlarmış. İlk önce herkes şüpheyle yaklaştığından, sonra televizyonun yanında canlı haberler açıkken filme çekilmişler. Bunun sahtesini yapmak imkânsız gibi. CNN ve BBC haberleriymiş. Her neyse, şu anda yarın girdiğimizde bir düzine ayık vampiri de hesaba katmamız gerekiyor.”

“Enteresan olacak,” dedi Trish.

Lucy silahların dizildiği masanın yanına oturdu. “Tahta kazığa falan ihtiyacımız yok mu? Ya da sarımsağa?”

Verandaya çıkıp Madeline’i aradım.

“Keyfi yerinde,” diye açtı telefonu. “Endişelenme.”

Ay çıkmıştı, tam denizin üzerindeydi. Yarın dolunay olacaktı. Derimin altındaki *kurt*, büyük, köşeli ve sabırsızdı. Çizgi filmlerde bir şey yutunca onun şeklini alan figürleri düşündüm. Yakından temiz beton, havuz kloru ve yakındaki çalılıarın biberiye kokusunu alıyordum. Açlığın titreşimini ne zıt, ayartıcı noktalar.

“Sana bir şey söylemek istedim: Sana güveniyorum.”

“Evet, evet. Dur bak, dinle.” Telefonu uzattı. Hışırtı, sonra kızımın nefes alıp verişinin sesi. Düzgün. Güçlü. Binlerce kilometre uzakta. “Beraber DVD izlerken uyuyakaldı.”

“Ne izliyordunuz?”

“Sakın gülme. *Küçük Denizkızı*.”

“Sen iyi bir insansın.”

“İnsan öldürüp yemem hariç.”

“Evet, onlar hariç.”

“Orada neler oluyor?”

Ona son gelişmeleri anlattım. Sormak istediğim şeyi sormazdım: *Kurban* işini hallettin mi? Her şey güvenli mi? Kızım güvende mi? Apaçık sorular boğazımda düğümliyordu. İçimdeki dürüst ve kayıtsız taraf, boşver, yapabileceğin bir şey yok, yarın büyük ihtimalle öleceksin zaten, diyordu. Ölecek ve aritmetik sessizliğe karışacaktım.

“Para konusu,” diye başladım, “geri dönemezsem...”

“Off...”

“Dinle bak, ciddiym. Avukatımla konuştum. Vasiyetimi aldı. Merak etmene gerek yok.”

“Önceden de söyledin.”

“Biliyorum, biliyorum. Tekrar sesini dinletsene.”

“Bir dakika, ses kesiliyor...”

“Dur, buradan çekmiyor sanırım. Şöyle geçeyim... Şimdi oldu mu? Duyabiliyor musun?”

“Evet, daha iyi. Al dinle. Sakın uyandırma!”

Ses çıkarmadan dinledim. Dışımından ses çıkarmıyordum. İçimdeyse fırtınalar kopuyordu. Üzgünüm meleğim. Her şeyi berbat ettim. Çok üzgünüm. Seni bıraktığım kız hafif çatlak ama iyi biri. Seni tekrar göremezsem, sana çok iyi bakacak. İçgüdülerim öyle diyor. Pek başka iyi özelliğimiz olmasa bile içgüdülerimiz iyidir. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

“Oldu mu?” diye sordu Madeline. Sesi düşüncelerimi okumuş gibi çıkmıştı.

“Evet. Sağ ol. Bunu yaptığın için çok sağ ol.”

“Melodram yaratma. Yarın oğlunla evde olacaksın ve şampanya patlatacağız. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Fergus illeti ne yapıyor?”

Tam o sırada Fergus verandada, bir elinde telefonu, diğerrinde viski ve sigarasıyla belirdi. Tanıştıktan bir dakika sonra bana durduk yere, “Paran senin için çalışsın istiyorsan, paradan nefret edeceksin,” demişti. “Paraya aptalca bağlılıktan nefret edeceksin. Ama sorun şu ki, nefret edebilmen için çok para kazanman gerek. Servetini ve ona nefretini masaya yatırmak istersen buradayım.”

“Renkli bir kişilik,” dedim Madeline’e. “Garip bir şekilde güven uyandırıyor.”

“Evet, açgözlülüğünden. Kâr elde edeceği koşulda senin istediğini yapacağından emin olabilirsin. Walker ne alemde?”

“Hâlâ hasta. Beni görmek istemiyor.”

“Sana âşık, biliyorsun değil mi?”

Duraksadım. Biliyor muydum?

“Sen ona âşık mısın?”

“Nasıl yani, şimdi bu muhabbeti açmanın sırası mı?”

Hatta ara ara kesintiler oluyordu. Birden onun da, Walker’ın hapiste başına gelenlerden haberi olduğunu anladım. Ses tonundan. Bu da aklıma yine domalmış bir Walker, ona iğrenç copunu sokan Tunner ve telefonuyla konuşurken onları soğukkanlılıkla izleyen Murdoch görüntüsünü getirdi.

“Daha kötüsüne denk düşebilirdin,” dedi Madeline.

Sevdiğin birini öldürmekten daha iyi bir şey var.

“Demek istediğim,” diye devam etti, “piyasada âşık olmaya değecek çok herif yok. Ama Walker buna değer. Hat kesiliyor tatlım.”

“Zaten işe koyulmam lazım,” dedim. Açlık bacaklarımı titretti ve sendeledim. “Bok gibi hissediyorum.” Diğer aybaşı laneti kadınları nasıl farklı farklı etkiliyorsa, bu Lanet’in de etkileri farklıydı ve Madeline dönüşüm gününde ay çıkmasına iki saat kalana dek bir şey hissetmiyordu. Bu yüzden bebek bakıcısı görevi için biçilmiş kaftandı. Ama bebek bakıcısı olmasının asıl sebebi Lucy’nin bu sefer bunu istememiş olmasıydı. “Yarın tekrar ararım,” dedim havuzun arkasındaki zeytinliğe yürürken. Nedense oradan ıvı çekiyordu. “Tabii eğer hâlâ hayattaysam,” diye ekledim. Konstantinov’un Walker’ın odasından çıktığını gördüm. Kapıyı kapamadı. Somurtuyordu.

“Walker?” diye seslendi.

“Saçmalama,” dedi Madeline.

Konstantinov ikinci kere, "Walker?" diye seslendi. Görüş alanından çıkmıştı ama kapıların açılıp kapanma seslerini duyuyordum. Fergus havadaki değişimi hissedince telefonunu kapayıp içeri girdi.

"Orda mısın?" diye sordu Madeline.

"Yolunda olmayan bir şeyler var."

"Ne?"

"Sanırım Walker gitmiş."

"Gitmiş mi? Nasıl yani?"

"Bekle bir saniye."

Konstantinov verandaya çıktı.

"Dinle," dedi Madeline. "Sana söylemeyecek..."

Hep saniyeden daha az sürede hissedilir. Tüm önemli anlardan birkaç salise önce, beyinde tüm hayatının bu ana doğru evirildiğini hissedersin.

Karanlıkta bir figür zıplamadan, sıçramadan hızla so-lumdan yaklaştı. Vaktim vardı. Sessizce, simsiyah giyinmiş olduğunu, yüzünde maske ve ellerinde eldiven olduğunu görmeye vaktim vardı. Sessizce kokusunu tanımaya vaktim vardı. Verandadan beni görmeyeceklerini fark etmeye ve Walker'ın nereye gittiğini ve Madeline'in ne söyleyeceğini merak etmeye vaktim vardı. Sonra siyahlar içindeki adam yüzüme yumruk attı.

Çenemin kırıldığını ve dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Kollarım öylece havada kalakalmıştı. Bir şey sol baldırıma sertçe battı. Yer ayaklarımın altından kayarken telefona tutunmaya çalışıyordum. Yerdeki soğuk tozun tadını aldım, kan beynimde zonkladı. Sonra bir taş kafamın arkasına isabet etti ve tüm ışıklar kapandı.

55

Gözlerimi açtığımda hissettiğim ilk şey rahatlamaydı: Açlığım bana dönüşümü henüz kaçırmadığımı söylüyordu. Sancılar ve çaresiz bir mide bulantısı içindeydim ama yine de Lorcan'ın hayatta olduğunu anlıyor ve dolunaya üç-dört saat kaldığını biliyordum.

Ama iyi haberler burada sona eriyordu.

Kilitli bir kafes içinde ve çıkıntılı kenarlarla çelik kokulu soğuktan anladığım kadarıyla bir yük aracının içindeydim. Sol ayak ve el bileklerimden parmaklıklardan birine bağlanmışım. Sağ tarafım serbestti. Kafesin dışında iki fırtına lambası parlıyordu. Dudaklarımda kurumuş ter tadı vardı.

“Kış gündönümün kutlu olsun,” dedi Murdoch.

Önce yana dönmeye çabaladım, sonra parmaklıkların yardımıyla oturma pozisyonuna geçtim. Bu gibi küçük başarılara bile minnettar oluyordu insan. Etek yerine kot giydiğime şükrettim. Birileri seni öldürmeye çalışmaya başladı mı etek giymeyi bırakırsın. Işığın altına geçti ve o boyu, duruşu ve asker tıraşıyla poz verdi. Hâlâ siyahlar içindeydi ama yüzündeki maskeyi ve eldivenleri çıkarmıştı. Biraz kilo vermişti. Ama suratındaki o deli şahin ifadesi yerli yerindeydi.

“Ne istiyorsun?” diye sordum. Boğazım ağrıyordu. Susuzluk, kafamın gerisinde sürekli tiz bir sesle havlayan bir köpek gibiydi. *Kurdun* sabrı tüketiyordu, neredeyse kemik-

lerimin içinde tüm kuralları çiğneyecekti. Ama bu kurallar ay tarafından konulmuştu ve kemiklerim yerli yerinde durmaya mahkûmdu. Beynim farklı bölümlere ayrılmıştı sanki ve bir bölümü Jake'in nefret ettiği öyleyse böyleleri grafiklere döküyordu. Diğer bölümler ise bunun gereksiz olduğunun farkındaydı. Çıkış yoktu. Çıkış yoktu çünkü Murdoch'ın istediği bir şey yoktu. Ya da istediği şey benim için çıkışın olmamasıydı. Yine de, boşa giden hesaplamaların yanında, annelik içgüdüm aptal bir plan ortaya attı: Yalvar ona. Para teklif et. Ne istiyorsa ver.

"Başladığımız yere döndük," dedi.

Lütfen, lütfen, lütfen. Annelik bunun mümkün olduğunda, bir şekilde, eğer yolunu bulabilirsem onu ikna edebileceğimde ısrar ediyordu. Moleküllerime işlemiş ahmaklık. Titreyerek ayağa kalktım. *Kurt*, avuç içlerimde, göğüslerimde ve kafa derimde sıcak sıcak nefes alıp veriyordu.

"Seks ve kaos arasındaki ilişkiye dair sohbetimizi hatırlıyor musun?" diye sordu Murdoch.

Zihnimde, cebimdekilerin listesini çıkarıyordum. Kotta bir şey yoktu; biraz para, mendil, çiklet kâğıdı, toz. Ceket? Çok giymediğim bir ceketti, omuzları biraz büyük gelen siyah kot ceket. Hatta Girit'e kadar gelmesinin tek sebebi, New York'tan ayrıldıktan beri kullandığım çantanın içinde kalmış olmasıydı. Çantadan çıkmasının tek sebebi ise adanın soğuk olması ve yanımdaki tek kalın şeyin bu olmasıydı. Her halükarda, ceplerinde tirbuşon, çakı, saç tokası ya da tornavida gibi saldırmaya yarayacak bir şey yoktu. Omzumdaki kılıfta Springfield tabancam duruyordu ama bana saldırdığında anahtarlar, saat ve telefonla birlikte doğal olarak onu da almıştı.

"Eminim hatırlıyoursundur," diye devam etti Murdoch. "Seksin başıboş bir güç olduğunu söylemişim. Onu arenaya koyduğum anda kafalar dağılır, çatışmalar ve isyanlar

çıkar demiştim. Öyle bir tesiste bu riski alamazdım. Öldürücü bir virüsü içeri sokmuş olurum.”

Ay yaklaşıyordu. Astronomi, küreler ve gölgeler arasında oğlumun cinayetine geri sayıyordu. Kaçırılmasından beri sanki eriyen bir buzulun üzerindeydik ve şimdi kalan son minik katı kısımda duruyorduk. Jake, *sevdiğin birinin ölmesi her şeyi acımasız biçimde canlandırır*, diye yazmıştı. Bu korkunç gerçeğin fragmanını izliyor gibiydim. Arabalar, otomatlar, hava durumları, reklamlar, tırnaklarımın kesilmesi, mesanemin boşalmasını, kaşınmayı isteyecek bedenim hayatı devam ettirmeye zorlayacaktı. Dünya, öleni geride bırakarak dönmeye devam edecekti ve ben de canlı bedenimle ona ortak olacaktım.

“Ama artık tesiste değiliz,” dedi Murdoch. Kendi sesi onu büyülüyordu çünkü ne derse desin, lafları aritmetik sessizliğin içinde oradan oraya hopluyordu. Gülümsemiyor ya da sırtıtmıyordu. Işığın altından uzaklaşıp karanlığa karıştı. Hareket edişinden aracın hâlâ tıra bağlı olduğunu anladım. Neredeydik? Müritler’den ne kadar uzaktık? Burada olduklarını biliyor muydu? Bilmesi lazım. Yoksa çok büyük bir tesadüf olacaktı. Eğer o buradaysa başka kimler vardı? *Başladığımız yere döndük*. Anladım. Rütbesinden olmuş ya da belki atılmıştı. Onun gözetimi altındayken kaçmıştık. Bizi yakalamak onun geri dönmesi için tek şansı. Sayın Direktör, huzurlarınızda A Kişisi Talulla Demetriou, kaçak kurtkadın, nemfomanyak, kötü anne...

Birden saplanan sancı, kelepçelenmiş bileklerimi sarstı. Burada daha önce biri öldürülmüştü. Epey olmuştu ama kurdun burnu yanılmazdı. Ay, kanımı çekiyordu. Vakit daralıyordu. Belki iki saat kalmıştı. Suni ışığın gerisini görmiyordum ama burnuma gelen kuru çimen ve çam retinesi kokusu, aracın kapısının açık olduğunu söylüyordu. Ne de

olsa daha da kötüsü olamaz diye var gücümle bağırıma başladım.

Murdoch 'Boş yere bağırma, en yakın yerleşimden kilometrelerce ötede' demeye bile zahmet etmedi. Sessizliğinin bunu bariz kılması onu daha çok tatmin ediyordu.

Yalnız değildi. Yanında kırklarının ortalarında siyah deri ceket, bol haki pantolon ve yelek giymiş yorgun görünüşlü bir adam vardı. Kıllı göğsünün üzerinde bir Aziz Christopher kolyesi vardı. Dolgun dudaklıydı ve tıraşa ihtiyacı vardı. Büyük siyah gözleri vardı. Konuşmuyordu. Sadece bana bakıyordu. Bakışında olacaklardan emin bir çaresizlik okunuyordu. Neden iki uzvumun kelepçelenmediğini merak etmiştim, şimdi sebebini anladım. Caleb'e kafese girmeden azıcık kan verdiği gibi beni de yarı serbest bırakarak eğlenmeyi arttırıyordu. Murdoch güçsüz olmamı istemiyordu, sadece çabalamaya yetecek gücüm olmasını istiyordu.

Yelekli, ceketini çıkarıp pantolon fermuarını indirirken okuduğum ve dinlediğim tecavüz hikâyelerini düşünüyordum. *Baştan mücadele etmemeye karar verdim.* Bazı tecavüzcüler bundan hoşlanıyordu. *O pisliği elimden geldiğince engellemeye karar verdim.* Bazı tecavüzcüler de bundan hoşlanıyordu. *Başta karşı çıkmaya çalıştım ama sonunda engel olamadım.* Pek çok tecavüzcü bundan hoşlanıyordu. Her tecavüze uygun bir tecavüzcü bulunuyordu. Daha önce tecavüze uğramamıştım. Şimdi daha önce tecavüze uğramış tüm kadınların ağırlığını hissediyordum. Sayısız kadın; ancak sen de onların yanına katılacak olduğunda fark ettiğin acı bir kız kardeşlik. Aynı zamanda suyum geldiğindeki gibi dehşet verici şekilde yapayalnız hissediyordum. Yüz milyonlar aynı şeyi yaşamış olsa da, senin başına geldiğinde ancak kendi versiyonun önemli olur.

Murdoch usulca, "İşte böyle," diyerek kafesin kapısını açtı.

Ona baktım. “Seni öldüreceğim,” dedim ben de usulca. “Beni örgüte vereceksin ve yine kaçmayı başaracağım, tıpkı önceden yaptığım gibi, sonra da...”

“Kendime engel olamıyorum,” dedi. Üçümüzün arasını da garip bir duraklama oldu. “Bir itki var,” dedi. “Çocukken eğer uzayda bir nesneyi ittiğinde sonsuza dek gidecek olduğunu öğrendiğim zamanı hatırlıyorum. Bir şeye çarpmadığı sürece sonsuza dek hareket edebilir.”

Yelekli, nemli burnundan nefes alıp veriyordu. Onun kokusunu alıyordum. İçimdeki kadın, sigara ve bira ve ter ve kızarmış yemek kokusu alıyordu. Kurt ise heyecanlı kadını, salgıladığı hormonları, çişini, baharatlı et nefesini ve spermini kokluyordu. Adam bu duraksamanın hemen bitmesini istiyordu. Benim de bir insan olduğum gerçeği onun için çok tehlikeliydi. Bir dakika bunu yapamayacakmış bir dakika da yapmadan edemeyecekmiş gibi hissediyordu. Ona dönüp, “Bekle. Bunu yapmak zorunda değilsin. Bunu biliyorsun,” dedim. İşe yaramayacağını biliyordum. Duraksama sona ermişti. Bana doğru ilk adımı attığı an sona ermişti. Şu anda ne desem onu tahrik edecekti. Tecavüzün doğası budur. Suratı hafifçe şişmişti, uzuvları güçlenmişti. Bu anı bekliyordu: Geri dönüşün olmadığı nokta, kendini kaptırma.

Bu adam sana tecavüz edecek.

Tüm belgeseller, ve makaleler ve görgü tanıklıkları. Bazı kadınlarla tanışınca sezdiğim şey. Tecavüze uğramış. Tecavüze uğramış. Tüm bunlar kafamda dönüp dururken, tecavüzün gerçekliğini anlıyordum. Bir adam, karşısındaki kadına doğru ilerliyor, zorluyor, içine giriyor, fiziksel sınırı çiğniyor ve zihindeki tüm hatıraları kirletiyordu. Tüm tecavüz hikâyelerinin ardında gerçek kokular, karıncalanan avuç içleri, adrenalinle kendinden geçen bacaklar ve evrenin fiziğe kayıtsızca boyun eğişi vardı. Fizik, eğer karşı

koyamazsan ve baldırların açıksa herifin içine girmeye kararlı olduğunu ve bunu yapacağını dikte ediyordu. Bedenin buna boyun eğecekti çünkü o da yıldızlar ve moleküllerle aynı kurallara tabiydi. Bunu kurbanlarımda da görmüştüm tabii. Doğru bir güçle karınlarına saplanan pençeme karşı evrenin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Doğru, yanlış, iyi, kötü, acımasızlık, şefkat... Evren sadece omuz silkiyordu: Bunlardan anlamam. Bir tek fizikten anlarım. Kurbanlarımda görmüştüm. Bunu not edelim. Milyonlarca kadın, tecavüzcülerine haklı olarak *Bunu nasıl yapabilirsin?* diye sorabilirdi. Milyonlarca kadın böyle bir kötülüğü hakikaten aklından bile geçiremezdi. Oysa benim için durum çok farklıydı. Bunu nasıl yapabildiğini biliyordum. Bunu yapabiliyordu çünkü benim için kötü olduğu zaman onun için iyi olacaktı. Bunu yapabiliyordu çünkü benim için ne kadar kötüyse onun için o kadar iyi olacaktı. Bu denklemi biliyordu. Denklem kendi içinde tutarlıydı. Denklem değişmiyordu. Sadece benim denklem içindeki yerim değişiyordu.

Bu da başka bir seçenektir tabii. Tecavüzü, tüm günahlarıma karşılık verilen bir ceza olarak kabul edebilirdim. Theresa Teyze, Tanrı'ya acılarını sunmaktan bahsederdi. Bir keresinde annemle tartışırken kulak misafiri olmuştum: Hangi ezik sadist Tanrı benim acılarımı ister ki? Bu kadar geri zekâlı olma Theresa. Anneme karşı sevgim o an içimde havaifşek gibi patladı ve sesli olarak güldüm.

Gülüşümün tecavüzcümü şaşırttığını söyleyebilmek isterdim, ama şaşırtmadı. Dönüşü olmayan yoldaydı. Durak-sama ânında gülseydim belki işe yarayabilirdi ama şu anda yaramadı. İyice kendinden geçmişti ve onu artık olsa olsa dışardan bir güç durdurabilirdi.

Aramızda yalnızca birkaç metre vardı. Vücudunun sıcaklığı yüzümdeki soğuk tere çarpıyordu. Kurt zamanlamaya ofkelenmişti. Bir ya da iki saat sonra olsa onu parçalaya-

bilirdi. Ama bu da Murdoch'ın planının parçasıydı. Lanet'in bahsettiği fiziksel güce çok yakın olup kullanamamamı istiyordu. Ay çıkmış olsa o neler yapabileceğini düşün! Ah ama çıkmadı. Tabii ki. Yazık.

Yelekli birden üstüme çullandı, beni parmaklıklara yapıştırdı. Ağırlığının altında bir an tutuldum. Sol yanımda, tam kaburgaların altında keskin bir acı hissettim. Bir an beni küçük, kör bir bıçakla bıçakladığını zannettim. Sonra anladım: Cebim boş değildi.

Hamile kalınca makyaj yapmayı bırakmıştım. Kural olduğundan değil de, çoğu gün cildim o kadar hassas oluyordu ki kozmetik bulaştırmak mazoşizm olacaktı. Ama burada, cebimde, hamilelik günlerden öncesinde kalma bir göz kalemi vardı. Hatırladım. Palm Springs'de boşanmadan sonra iyi hissediyormuş gibi davrandığım bir gece margaritalardan sarhoş olmuştum. Taksiden inerken ayağım takılmış, çantamdakiler yere saçılmıştı. Bir arkadaş da yere düşen göz kalemini bana uzatmıştı. Cebime atıp gece kulübüne girmiştim. O zamandan beri oradaydı.

Anlam arama. Anlamı yok.

Evet, yoktu. Ama ister istemez, sevgilisi Daria Petrov'un vampir tarafından katledildiği gece cebinde kalem bulan genç Konstantinov geldi aklıma. Ara sıra hayat sanki bir planı varmış yanılsaması yaratırdı. Bir tesadüf, bir paralellik, bir sembol. Ama sattığı bu yanılsama hep defoluydu. Satın alıp eve getirdiğin an parçalanırdı. Yine de hayat devam ederdi. Elinde değildi. Takıntılı bir satış elemanyıydı hayat.

Sırf refleks halinde serbest elimin serbest kalması için mücadele veriyordum. Çok da başarılı olamamıştım. Koca kafasına yandan vurmuştum, kasıklarına dizimi geçürmüştüm. Sadece sol koluyla benim hareket etmemi engelliyordu. Sağ baldırımı itse bacaklarımı aralayacaktı.

Kafamın içindeki annemin sesi *ne yapman gerektiğini biliyorsun* dedi.

Bluzumu yırttı, sütyenimi göğüslerim açıkta kalacak şekilde çekti. Aracın tenime değen havası çok ahlaksızdı. Sanki bir kutu çikolata açmış gibi memnuniyet belirten bir ses çıkardı. Sanki doymuştu ama yine de çikolataları yiyecekti. Kafam yanıyordu. Gözlerimin içine baktı. Çarem olmadığını anlamamı istiyordu. Elbette bunu görmemi istiyordu. Bunu benden daha iyi kim bilebilirdi? Gözlerimi kapadım, kafamı çevirdim, tamamen hareketsizleştim. Önümde bir seçenek vardı: İçime girmesine izin verebilirdim, başlarsa daha yavaş tepki verirdi ya da içime girmeden yapacağımı yapardım (ne yapman gerektiğini biliyorsun Lula) ve tecavüze uğramayı birkaç dakika engelleyebilirdim.

Penisi pantolonundan çıkmış, ucu karnıma dayanmıştı. Koyu renkli, sert ve pornografik biçimde büyüktü. Vazelin ve çiş kokuyordu. Onu içimde istemiyordum. Onu gerçekten içimde istemiyordum.

Yüzümü ona doğru çevirdim, gözünün içine baktım, aşağıya baktığımı görsün istedim ve tiksinti dolu bir ifadeyle geri yüzüne baktım.

“Hile yapmak yok,” dedi Murdoch. “Dikkatli ol dostum, bu kadın daha önce...”

Bir telefon çaldı. Murdoch’inki. Baktı. Açması gerektiğine karar verdi. “Dinliyorum efendim,” dediğini duydum. Işığın gerisine doğru bir adım attı.

“Lütfen yapma.” dedim. “Lütfen, lütfen...” Dizlerimin bağı çözüldü. Yere doğru kaydım. Ağzıma sert bir yumruk attı. Alt dudagım yarıldı. Bağırđım. Dengemi kaybettim; beni kaldırmaya çalışırken serbest elimi bırakmak zorunda kaldı.

O anda harekete geçmemek için kendimi zor tuttum.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım, ağlıyordum. “Aman Tanrım, aman Tanrım.”

Annemin yanı başımda olduğunu düşündüm. Tatlım, ona karşı koymayacakmışın gibi davran. Kandır onu. Bunu yapabilirsin. Bu pisliğin bir şeyden haberi yok. Bu pislik sadece bir insan.

Yine vurdu, Lauren’ların evinin bahçesindeki beton basamaklara kafamı çarptığım andaki gibi hissettim. Lauren yirmi üç yaşındayken, çıktığı çocuk tarafından tecavüze uğramıştı. Bundan bahsederken sanki çılgın bir maceraymış gibi anlatmaya çalışıyordu. Sanki çıktıkları yemekte hep yanlış şeyleri söyleyen ve yapan bir herifmiş gibi... Sonra birden kalkıp tuvalete koşmuş, ben de onun peşinden gitmiştim. Kusuyordu. Bu yaşadığının onun çılgın kaçamaklarından biri olmadığını kabullenmesi çok uzun zaman aldı. Polise gitmeyi de katiyen reddetti.

Kotumun düğmelerini açıyordu ve suratım kanla sümük içinde inlediğimden, iki elini de kullanıyordu. Çok heyecanlanmıştı. Sanki içinden sessiz bir büyü tekrarlıyordu. Annemin *İğdiş Edilmiş Kadın* kitabını alıp okumuştum. “Kadınlar, erkeklerin kendilerinden ne kadar nefret ettiklerinin farkında değiller.” Bu, artık doğru değildi. Benim neslim oldukça farkındaydı. Benim neslim bunu öyle ya da böyle takmamaya kararlıydı. Evet, erkekler kadınlardan nefret ediyor. Ne yapalım... enteresan. Lauren, *Sadece iki tip erkek var*, demişti. *Seni aşığıladığı için kötü hisseden ve hissetmeyen tipler. Bu da kadın için iki seçenek demek: aşığılanmaktan nefret etmek ya da bundan keyif almanın yolunu bulmak. Ya da erkekleri toptan hayatından çıkarmak.*

Yavaşça, açıktaki elimi ceketimin cebine soktum ve göz kalemini çıkardım. Kafamı öne eğdim, ıslak göğsüne değerken ağlıyordum. Alnım kolyesine dokunurken, Lucy’nin kulübesindeki kurbanı hatırladım. Kendi kıyım kataloğum.

Kurt dikkatle beklemedeydi. Çenemin içindeki hayalet çene hareket ediyordu. Tırnaklarımın altındaki sinirler kıpır kıpırdı. Annem, *hedefi tuttur tatlım, bunu yapabileceğine inan ve hedefi tuttur*, diyordu. *Seninle gurur duyuyorum*.

Kotumun düğmelerini açmış, sıcak ellerini külodumdan içeri sokmuştu. Nasırlı eller. Normalde, eğer normal bir hayatı varsa, bu ellerin neye yaradığını düşündüm. Sonra açıktaki ayağı beline doladım, sıktım ve kafamda son bir hesap daha yapıp, “Hey,” dedim.

Bana baktı.

Büyük gözler, diye düşündüm. Soldaki daha büyük gibiydi.

Onu seçtim.

56

Sert, derin, hatasız, hızlı. Kornea, gözbebeği, mercek. Pek çok insan kaçırabilirdi. Pek çok insan ıskalayabilirdi çünkü bu kavrama sahip değillerdi. Oysa ben biliyordum. O yüzden ıskalamadım. Yuvarın gerisine kadar daldırıp çıkardım; açıktaki sağ bacağı sanki tango yapıyormuşuz gibi ona dolanmıştı. Susuzluk, nikotin, kahve kokan yakarış yüzüme çarptı. Bacağı onun geri çekilme refleksini engellediğinden bir an öyle kalakaldık. Ben hararetlenmişim. o ise şoktaydı. Bağırışının yarısında sustu, sanki bunun gerçek olmadığını, bu sürtüğün cidden gözüne kalem saplamadığını duymak istiyordu. Ama böyle bir gerçek yoktu. Bir hareketiyle bacağımın kavrayışından kurtulacak ve uzaklaşacaktı. İki eli mahvolmuş gözündeydi.

O yüzden kalemi sağlam gözüne sapladım.

Diğeri gibi kesin bir atış değildi. Göz yuvarının altına geldi ve kırıldı. Kendini geriye attı, hiçbir şey göremiyor ve çılgık atıyordu, benden olabildikçe uzağa kaçmaya çalışıyordu. Ortada çok kan yoktu ama içimdeki *kuru* harekete geçirmeye yetti. Birkaç saniyelğine hayvan sırtımdaki kaslarda uyandı, dönüşümün ilk sinyallerini topuklarıma ve kafatasıma yolladı. Vakti gelmiş olmalı artık, değil mi? Bacak kemiklerim, dirseklerim ve bileklerimde bir anlık elektriklenme oldu. Tüm dev kafanın kaburgalarımın arkasından ittiğini, sanki su yüzüne çıkmak isteyen bir dalgıç

gibi tekmelediğini hissettim. Kendimi nefes almaya odakladım. Henüz değil. Henüz değil.

Telefondaki konuşmasını bitiren Murdoch, aydınlığa doğru bir adım attı. Suratındaki ifade değişmedi. Yerdeki adam çığlık atıyordu.

Çığlıkları dinince, “Isırdın mı?” diye sordu.

“Bana neler olduğunu anlat, ısırp ısırmadığımı söyleyeyim.”

Yan kılıfından tabancasını çıkardı. “Bu sefer gümüş,” dedi ve Yelekli’yi kafasından vurdu.

“Şimdi elinde pazarlık edebileceğin bir şey varmış gibi konuşmaya son verebiliriz,” dedi.

“Kiminle konuştun?” diye sordum.

“Birkaç dakika sonra burada olacak kişiyle.” Saatine baktı. “Umarım gelecek yirmi iki dakika içinde. Uzun süredir bir dönüşüm izlememişmiş.”

“Bana tek bir şeyi söyle. Burada, Girit’te ne yaptığımı biliyor musun?”

“Hâlâ Girit’te miyiz diye mi soruyorsun?”

“Öyle mi?”

Bana cevap verecek miydi bilmiyorum. Yine telefonu çaldı ve yine cevapladı. Kamyondaki ağırlık değişiminden aşağı indiğini anladım. Yük aracının kapısını gümlererek kapadı. 21.03’teki ay doğumuna yirmi iki dakika vardı. Bir gece ve gün boyunca baygın yatmıştım. Murdoch bu süre içinde beni adadan çıkarmış olabilirdi. Ya da belki de bunu yapamazdı. Eğer örgütten atıldıysa elinin altında helikopterleri ve uçakları yoktu. Botla gitme riskine girer miydi? Ama eğer DOKET bölgedeyse Müritler’den haberleri vardı ve onlar da Girit’te olacaktı. Bu durumda Murdoch’ın beni adadan götürmesi için bir sebep olamazdı. Şimdilik böyle olduğunu varsaymaya karar verdim çünkü ilk opsiyonu varsaysam kazanacağım hiçbir şey yoktu.

Yine de bir sonuca ulaşamadım. Girit'te ya da Mars'ta olmam bir şey değiştirmiyordu; bu kafesten çıkamıyordum. Ay doğumuna yirmi iki –şimdi yirmi bir– dakika vardı: Lorcan dönüştükten sonra ne kadar vakti kalacaktı? Diğerleri bensiz planı uygulayacak mıydı? Konstantinov kesin planı uygulardı ama ya diğerleri? Belki de benim öldüğümü düşünüyorlardı. Walker, Konstantinov'la beraber gidip hayatını harcardı ama o da kayıplara karışmıştı. Neden? Konstantinov'un yüzünü hatırladım. O uzak, efsanevi acılı ifade bir anlığına kaybolmuş, yerini gündeliğin sıkıcılığını yansıtan bir ifade almıştı. Gıcık olmuş gibiydi; eğer Walker gerçekten gitmiş olsa çaresiz bir ifadesi olmaz mıydı?

Bu esnada *kurt*, liflerimde ve sinirlerimde açılmaya başlamıştı. Diş sinirlerim çıglık atıyordu. Bir an canavarın yüksek görüş açısından baktım, sonra kendi boyuma indim. Açlık kanımı geriye veriyordu. Dönüştüğümde Yelekli hâlâ sıcak olacaktı. En azından önümde yemek vardı. Hayattasın. Tanrı yok ve onun tek emri bu. On beş dakika. On iki. Murdoch telefondaydı. Kelepçeler ya kırılacak ya da el ve ayaklarımı kesecekti. Uzun zaman önce Beddgelert Ormanı'nda Poulson'un karavanında beni bağlayan kelepçelerden daha zayıftılar ve onlar birkaç saniyelik acı sonunda kırılmıştı.

Yakındı. Döndüm ve kafesin parmaklıklarını tuttum. Tutunabildiğim kadar tutunacaktım. Filmlerde, işte bunu ısırdı derlerdi.

Kapı açıldı. Sesler. Murdoch araca çıktı. Yalnız değildi.

"Sana söz veremem John. Altı kişiden sadece biriyim. Sen de biliyorsun." Derin, zengin, şık İngiliz aksanı.

"Biliyorum efendim. Ne kadar yol katetmem gerektiğini biliyorum. Bu sadece bir başlangıç."

"İşte kurtkadin da burada."

Murdoch'ın efendim dediği kişi büyük karınlı, yuvarlak omuzlu, altmışlarının başında, gür, yağlı gri ve siyah saçlı

bir Asyalı'ydı (Hintli? Pakistanlı? Sri Lankalı?). Kalın gözkapakları bana *Alis Harikalar Diyarı*'ndaki nargile içen tırtıllı hatırlatıyordu. Yüzünden, en doğal hakkıymış gibi sonsuz keyif almaya alıştığı anlaşılıyordu. Terzilerin elinden çıkma üç parçalı takım, beyaz gömlek, kan kırmızısı kravat. Serçe parmağında dev yakutlu dikdörtgen bir yüzük. Chanel'in *pour homme* erkek kokusu, puro ve yasemin tütsüsü kokularıyla daha derinden gelen ter, sidik ve bok kokuları. Teni alkol ve kolesterolle ağırlaşmıştı ve tembel bağırsakları doluydu. Kısa bir süre önce kafasını ve parmaklarını bir kadının bacak arasına sokmuştu. Umarım kadının rızasını almıştır diye düşünürken aklıma Madeline geldi. Ve bu yüzden Zoë ve Lorcan ve zamanın tükenmekte olduğu.

Kafese doğru yürüdü; Yelekli'nin cesedine baktı. "Sormasam daha iyi olacak sanırım," dedi.

"Sivil zayıf efendim," dedi Murdoch. "Kadının beslenmesi gerekebilir."

"Kadın burada bu arada," dedim titreyerek, "eğer merak ediyorsanız."

Adam bana döndü, "Nasıl hissediyorsunuz Bayan Demetriou?" diye sordu.

Cevaplayamadım. Sondan önceki evre geçiyordu. Ay çoktan dünyada neyle birleşiyorsa birleşmişti. Topuklarım karıncalandı. Saplanan sert sancılar beni iki büklüm etti. Midem sıvımı çıkardım. Murdoch dijital kamerasını çıkardı. Kürek kemiğim gıcırdadı, gerildi ve çatırdadı. Hâlâ sallayabiliyorken, serbest elimi ceketimden dışarı salladım. Adam izliyordu. Kozmik bir sıkıntı bulutu arasından şeytani bir biçimde ortaya çıkan bir Tanrı gibiydi. Yanında iki kurtkadın ve bir kurtadamlı kapıyı tekmeleyen bir Konstantinov ve çılgın atan bir grup vampir hayal et. Dayan meleşim. Dayan. Geliyorlar. Ama ya gelmiyorlarsa? Bunu düşünmenin bir anlamı yok. Kotumun dikiş yerleri patladı. Adam slim

bir puro yaktı ve alay edercesine dumanını halka şeklindeki parmaklıkların arasından bana doğru üfledi.

“Efendim,” dedi Murdoch. “Fikrimin önemi yok biliyorum ama...”

“Önemi değil, John, alakası yok. Fikrin benim için her zaman önemli.”

“Nasıl isterseniz ama bu durumda, söylemem gerekir ki...”

Söyleyeceği her ne ise henüz onu diplomatik şekilde ifade etmeye hazır değildi.

“Biliyorum John: ortaklıklarımız. Ama kendin de biliyorsun ki uzun soluklu bir işbirliği geçmişimiz var.”

“Ama bize ödeme yapıyorlar.”

“Hem de yüklüce bir miktar. Küresel kriz diye boşuna demiyorlar John.”

“Biliyorum efendim. Ama yine de.”

“Esneklik John. Filmin gizemini çözdük bu arada.”

“Nasıl?”

“Formül hatalı. Ölümcül. Aldıkları doza göre er ya da geç ölüyorlar.”

“Peki ya Remshi? O yaşıyor mu?”

“Sadece ilk iki filmde, yakın plan gözüküyor. Diğer filmlerde başkası olabilir.”

İlk iki film. Mia’nın bahsettiği filmleri görmüşlerdi. Gizem ise günışığında yürüyen vampirlerin gizemiydi. Bu da Müritler’in nerede olduğunu biliyorlar demek oluyordu. Bu da büyük ihtimalle hâlâ adadayız demek oluyordu. Bu da demek oluyordu ki... ne demek oluyordu?

Hiçbir şey. Eğer buradan çıkamazsam.

Acı. Sol el bileği, sol ayak bileği. Kelepçeler derimi kesiyordu. Bir dakikalığına sanki alevden bilezik takmış gibiydim. Ayak bileğindeki kelepçe koptu. Bir anlık rahatlamanın peşinden yaradan kan fışkırmaya başladı.

“Sorun değil,” dedi Murdoch. “Kelepçeler sadece insan içindi zaten.”

El bileğimdeki kelepçe de koptu. Yine dinen bir acı. *Kurt* kaval kemigimde debelendi, eş zamanlı olarak dizlerimde ve dirseklerimde patladı. Buz kırılması sesi, çenemin ve burnumun dönüşümüne eşlik etti. İnsana has koku alma yetim tamamen kayboldu ve dünyanın leş kokusu tüm ihtiyaşıyla kurt burnuma geldi: Yelekli’nin adrenalini ve soğu-yan teri; puronun zengin toksinleri, aracın cinayet ve yağlı elik kokusu, iki canlının heyecan dolu et ve kan kokusu.

Kendimi kafesin parmaklıklarına attım. Kırılmadı. Sürgüler ve parmaklıklar sağlamdı. İki adam da kıpırdamadı. Gözlerimi kapadım ve nemli zeminin ayaklarımdan kaydığım ve kızımın kucağımdaki ağırlığını hissettim. Tarlalar karanlık ve inişli ıkışlıydı, ayışığıyla yıkanıyorlardı. Gözlerimi açtum. Hâlâ ılık cesedin beni çekmesi acı veriyordu. Gözlerimi kapadım ve farklı bir mekdaydım. amların arasından inanılmaz bir hızla koşuyordum; içimde bir kalp atışı hissettim. Murdoch’ın gürültüsü yüzünden altıncı hissim geri plana kaymıştı, orada sadece kamerasıyla durduğuna inanamadım. İçine girmiş olduğum kafa ise kamyonun arkasına bakıyor, önündeki sedir ağaçları ayışığıyla aydınlanıyordu. Yalnız bir Avcı omzumda tüfekle nöbetteydi, ikimiz de sıçrarken mutluluktan ağzımız açıldı. Havanın krkmze değişini ve tatlı darbeyi hissettik. Ulumam Avcı’nın çığlığını bastırdı ve gecenin ilk kanını tatuk. Dev elleri kapıyı açtı ve ayışığının aydınlattığı ormanın önünde karşımda dönüşmüş Walker duruyordu.

Dinle. Sana söylemeyecek...

Dinle. Sana söylemeyecektim ama onu ısırđım. Senin neden yapamadığını anlıyorum. Ama benden nefret etmesinin bir önemi yok değil mi? Bunu istiyordu. Ve endişelenme. Sadece bir ısırıktı. Mercimeği fırına vermedik. Dedğim gibi yardıma ihtiyacın var ve ben burada bebek baktığıma göre...

GÜMÜŞ! MURDOCH! TABANCA!

Murdoch tabancasına uzanırken, Walker sıçradı. Murdoch'ın suratını gördüm. Birden tüm sıkıntısı yok olmuştu ve tek derdi hayatta kalmaktı. Yıllar önce, şiddet ve aritmetik sessizliği aşarak yolun sonuna geldiğini düşünmüştü. Şu anda karşısındaki ölüm bu fikri saçma kıldı. San-ki sekiz yaşındaydı.

Refleksler çok dehşet vericidir. Serbest kurtadamı gören adamın refleksleri onu kafestekine doğru iki adım attırttı.

İki adam yeter de artardı.

Eğer eliyle ceketine (tabancasına) erişmeye çalışmasaydı ceketini elimde kalacaktı. Elini yeterince hızlı çekemedi gerçi; yine de bu manevra aklına geldiği için onu takdir ettim. Onu yakasından tutup havaya kaldırdım ve parmaklıklara yapıştırdım. Kafası parmaklıklara vurunca öyle yüksek bir ses çıkardı ki, bayılmamasına şaşırdım. Panik onun hızla gerçeği anlamasını sağladı: Ölecekti. Bir saniyede, zihnine yığılan düşünceleri okudum. Kendini kurtaracak bir şey, herhangi

bir şey var mı diye düşünüyordu. Ama tabii ki böyle bir şey yoktu. Hiçbir zaman yoktur. Sağ elimde artık hançer keskinliğini kazanmış tırnaklarımı boğazına sapladım ve hızla kapadım. Nefes borusu, yemek borusu, ses borusu, yutak, tiroit damarları... hepsini bir hamleyle çıkardım.

Bu sırada Walker, Murdoch tabancasına erişmeden hamlesini yapmıştı. Murdoch sırtüstüydü, tabancaya uzanan kolu artık bedenine bağlı değildi. Omzu, eklem yerinden ayrılmıştı ve kopan damarlardan kan fışkırıyordu. Kanın akmak için acelesi var gibiydi. Sanki yıllardır bunu bekliyordu. Tabancaya uzanabilirdim. Adamın son hayatını da aldıktan sonra (hayatı, tüm o sapkınlıkları ve şımarıklıklalarıyla önümde barok bir festival gibi bekliyordu ama bir kere başlasam duramayacaktım) onu yere bıraktım ve tabancayı kaptım. Kana bulanmış kurtkadin ellerim –ve sinirlerime degen gümüş– yüzünden mandalı açmak çok zordu ama üçüncü denememde başardım.

ZAMANIMIZ YOK.

Yapmak istediklerine vaktimiz yok. Lütfen. Gitmemiz gerek.

Murdoch, sisteminin elverdiği tüm dikkati kopan koluna harcamıştı çoktan. Kol yuvarından hâlâ ince bir kan akıyordu. İşe yaramaz bir boşalma imgesi. Sistemi büyük resmi kavramıştı. Büyük resim ölümdü. Suratı değişti. Kel sahin bakışı hâlâ duruyordu ama ürkünç bir hal almıştı. Ağzı bebekleşmişti. Biliyordum ki Walker iki şey istiyordu. Murdoch'ın onu tanımasını ve ölmeden önce uzun süre acı çekmesini.

BİLİYORUM, AMA LÜTFEN, OLDÜR GITSİN.

Doruk noktası olmayacaktı. İntikam anı öyledir hep. Bizi canlandıran intikam için duyduğumuz açlıktır. Murdoch'ın kendisini tanımaması Walker'ı kederlendiriyordu.

Walker birden atladı, diğer kolu omuzdan bir köpek gibi

yoğun bir öfkeyle ısırdı. Murdoch'ın ağzı büzüldü, gözleri şuh bir kadınıninkiler gibi kırıştı. Acayip, sessiz ve titrek bir duraksamadan sonra –Murdoch hâlâ inanmak istemiyordu– kol yuvarında ıslak bir biçimde çıktı. Murdoch çığlık atmaya başladı.

WALKER, LÜTFEN. OĞLUM. ONU ÖLDÜRECEKLER.

Ama bu yeterli değildi. Tabii ki yeterli değildi. Murdoch'ın ona yaptığı her şey (ya da önemsiz olduğunu göstermek için başkasına yaptırttığı her şey) Walker'a geri dönmüştü. Derisinde, kanında, kemiklerindeydi. Denk bir şiddetle silinmeyi bekliyordu. Ama böyle bir denklik yoktu. Hiçbir şey yeterli olmayacaktı. Murdoch'ın pantolonunu ve iç çamaşırını yırttı. Kolsuz Murdoch debeleniyor ve inliyordu. Bilincinin son ışığı sönecek gibiydi. Garip bir şekilde yumuşak bir biçimde, Walker Murdoch'ın kafasının altından tuttu ve onu kaldırdı. Sanki yaşlı bir hastanın su içmesine yardım ediyordu. Walker'ın diğer eli Murdoch'ın cinsel organlarını kavradı. Titreyen ve gözleri kocaman açılan Murdoch birden odaklandı.

“Sen?” diye fısıldadı.

Walker kafasıyla onayladı. Gülümsedi ama insan gözleri bunu fark edemezdi.

Sonra Murdoch'ın penisi ve taşaklarını kopardı. Kafasını geriye attı ve uludu.

58

Manastıra varmamız on dakika sürdü. Kepçe biçimindeki vadinin, kâse tarafının ortasında doğal bir düzlükte duruyordu. Beyaz taş duvarla çevrelenmişti. Ön tarafı vadinin dar kısmına bakıyordu, arkası ise tepenin eğrisinin içine gömülmüştü.

Ay şu an tamdı. Tutulma 23.04'e kadar başlamayacaktı ve 00.42'de tamamına erişecekti. Mia'ya göre kurban ayını o zaman gerçekleşecekti. Zamanımız vardı. Eğer işimize yarayacaksa. Her şey berbat olmadan önceki planımız basitti. Bu başarılı olacağı anlamına gelmiyordu ama sadece üç ögesi vardı. İlk olarak, duvardaki üç kapının başında bulunan ikişer muhafızı devre dışı bırakacaktık. İkinci aşamada, Konstantinov, Lucy, Fergus ve üç paralı askerimiz doğu kanadına (üç muhafız vardı) girip Natasha'yı kurtaracaktı. Üçüncü olarak da ben, Cloquet, Walker, Trish ve diğer paralı askerler batı kanadında (dört muhafız) Lorcan'ı kurtaracaktık. Tüm bunların günüşiğinde olması gerekiyordu. Sıfır vampir ve istediğimiz kadar gürültü çıkarma olanağımız olacaktı. Mia'dan aldığımız haber, yani bir düzine vampirin günüşiğinde dolanabileceği ihtimali, bunu değiştirmemişti. Sadece önceden gülünç olan optimizminiz artık bir intihar planına dönüşmüştü. Elbette kurşunlar vampirlere işlemeyecekti, ama yeteri kadar ateş edersek onları yavaşlatabilirdik. Silah tercihlerimizi de insanlarla çatışmaya gireceğimiz öngörü-

süyle hazırlamıştık. Konstantinov her ihtimale karşı iki ok da ismarlamıştı, üç de palamız vardı ama bunlar yetmezdi.

Yine de planımız işleseydi şimdikinden çok şansımız olacaktı. Şu anda tek bildiğimiz Walker'la beraber, yirmi insanlık ve yetmiş dokuz ayık vampirlik bir orduya karşı savaşacak iki kişi olduğumuzdu.

Soluk, toprak bir yol bir dizi dönemeçle batıdaki tepeye iniyordu. Onu es geçerek ağaçların arasından ilerledik. Selvi, meşe ve çamlar karanlığı derinleştiriyordu. Hava burada soğuk ve kıpırtısızdı, altımızdaki çimenler yemyeşildi. İkimiz de henüz yememiştik. Özellikle. Doysak hızımız kesilecekti. Müşterek sezgimiz ara ara telepatiye dönüşüyordu. Şimdi hayatı ne kadar çok istediği onu şaşırtıyordu. Sonuçta kurtadamlık başına gelenleri unutturmamıştı ama onları gerisinde bırakmasına yardımcı olmuştu. Lanet'in hediyesi, insanken yaşadığın tüm acıların yeni bir başlık altında ezilmesi idi: HER DOLUNAY CANAVARA DÖNÜŞECEKSİN! Bu yeni perspektif başını döndürüyordu. Kendi haritasına kuşbakışı bakıyor ve eskiden bildiklerinin geniş ve bilinmeyen bir kıtanın sadece küçük bir parçası olduğunu anlıyordu. Basit fiziksel gerçeklikler hâlâ avuç içlerini, tabanlarını karıncalandıran küçük başkaldırıları. Bedeni hâlâ yeni moleküler numaralarına şaşırtıyordu. Kurt, içinde geriliyor ve patlıyordu. Kendi rûştünü keyifle ispatlıyordu, mutantlaşmış sinirlerine gücüne dair telgraf çekiyordu. İnsan tarafı kendisi gibi kaçıp saklanmıştı ama şimdi yeni ev arkadaşını uzaktan şaşkınlıkla izliyordu. Görünen o ki bedenindeki bu yeni kiracı tamamen birleşmeden rahat etmeyecekti. Yılda hepi topu on iki gecesi vardı. Bu on iki gece her şeyi talep edecek ve kendinden hiçbir şeyi sakınmayacaktı.

Kalbim koşudan dolayı güm güm atıyordu. Hava nefesimizin gözükmesine yetecek kadar soğuktu, öfkeli bir boğa dan çıkan çizgi film nefesi gibiydi. Birkaç minik beyaz kıt

çiçeği bizi peri gibi izliyordu. Açlık kanımı kurtlandırıyordu. Bir saat sonra kendimizi kontrol edemez hale gelecektik. *Kurt* özünde ahmaktı ve tek bir kelime biliyordu: *yemek... yemek... yemek*. Ta ki beslenene kadar. Yedikten sonra ahmak sana derin, hayvani bir huzur sağlıyordu.

Elli metre. Kırk. Otuz.

Mia'nın telefonuyla yolladığı eskizlere göre manastır haç şeklindeydi. Duvarın gerisinde yarım daire şeklindeki bir avlunun ucundaki basamaklar ana girişe çıkıyordu. Ana kapıdan girince ikisi sağda, ikisi solda, bir tanesi de tam karşıda beş koridor uzanıyordu. Tam karşıda, çifte kapıların ardında merkezi kısım vardı. Burası hacın ortasında, ucunda bir podyumun üstünde sunak bulunan camsız, büyük kare odaydı. Oradan, Natasha ve Lorcan'ın yeraltında tutuldukları yere nasıl gideceğimizin tarifi vardı ama Lorcan'ın durumunda artık buna gerek yoktu. Natasha'yı merak ettim. Yani hâlâ hayatta olup olmadığını. Konstantinov, Mia'dan karısının fiziksel özelliklerini tarif etmesini istemişti. Mia daha da iyisini yapıp fotoğrafını yollamıştı. Arka plan anlaşılmıyordu ama resimdeki kesinlikle Natasha'ydı. Patlayan flaşla beyazlaşmıştı, hafifçe gözlerini kısıyordu, bir elini sanki fotoğrafçıyı engellemek üzere kaldırmıştı.

Bitki örtüsünün bittiği yerde durdum. Bundan sonra duvara ve kapıya çıkan yolda sadece bir düzine ağaç vardı. Walker arkamda durdu ve bana sarıldı. Elleri göğüslerimi kapıyordu ve çenesini başıma dayıyordu. Evet. Her şey rağmen libidomuz canlıydı. Elbette canlıydı. Dokunuşunda bir aciliyet vardı ama hüzünlüydü de. Kaybettiğimiz tüm zaman. Ve şimdi, yakında olecektik. Geriye yaslandım, ona dayandım ve aramızdaki dev akımı hissettim. İçine dalmak tatlı olurdu. Bir süre başka bir şey düşünmezdik. Ay buna karşı çıkmazdı. Ay bizi kutsamaya hazırdı. Ona dönüp *Bili-*

yorum, hiçbir şeyin anlamı olmasa da, Tanrı Firavun'un kalbini taşlaştırmışsa da... diyecektim ki...

Donduk. Havada bir kıpırtı olmuş, çiçekler azıcık kıpırdamıştı. O da kokuyu almıştı.

Kuru bir dal çatırdadı ve bir hareket oldu.

Üç figür karanlıktan bize doğru ilerledi.

59

Lucy, Fergus ve Trish.

Alelacele yaptıkları kazıklarla. Villadaki masa ve sandalye ayaklarını kabaca şekillendirdiklerini gördüm. Bir de palalar.

Hikâyeleri gözümünden karman çorman bir film şeridi gibi geçti. Bir tepeden yuvarlanan üç çuval dolusu başka başka nesneler gibi, rasgele belirgin ayrıntılar, genel şaşkınlık, durup düzenlemeye yetmeyecek vakit.

Belki düzenleyemezdim ama anlamlandırabilirdim: Konstantinov ve Cloquet paralı askerleri alıp plana uygun olarak gündüz gitmişlerdi ve o zamandan beri onlardan haber alınamamıştı. Pragmatizm (Fergus), korku (Lucy) ve içgüdü (Trish) karışımı onları beklemeye itmişti.

Şimdi şansımız hem daha iyi hem daha kötüydü. İyiydi çünkü şimdi üç kurtkadın, iki kurtadamdık. Kötüydü çünkü vampirler büyük olasılıkla geleceğimizi biliyordu.

* * *

Sadece iki seçeneğimiz vardı. Toplu halde dalıp bizi beklemediklerimi ummak. İkincisi ise kaç kişi olarak geleceğimizi bilmediklerini varsayarak bunu lehimize kullanmak.

SENİNLE.

HAYIR. ONLARLA. PROFESYONELLER.

Mantıklı olanın bu olduğunu biliyordu. Benim üçlüme kendi başlarına güven olmazdı. Lucy bizi terk etmenin eşigindeydi. Trish ve Fergus hazırды ama başlarında lider olmazsa ânında görevlerini unutacak, sevişecek, vampirlerin insan ahbablarını kovalayacaklardı.

VAKTİ GELİNCE ANLAYACAKSIN.

BİLİYORUM.

İyi ya da kötü, kurtarma sonrası planında değişiklik yapmadık: Pasaportlar, para, ilk yardım ve giysiler, Mesavlia'nın bir kilometre dışında terk edilmiş bir çiftlik evine bırakılmıştı. Kasabada ise iki kiralık minibüs bekliyordu. Eğer ayrılırsa, gidebilen araçlara gidip sabah 9'a kadar bekleyecekti. O zamana kadar gelemeyen kendi başının çaresine bakacaktı. Oradan Chania'daki havaalanına yol kısaydı.

HER ŞEY İÇİN ÖZÜR DİLERİM.

Hep yanıştır, zamanlama, aniden söylenecek tek şeyin elveda olması, bedenini dönüp koşmaya zorlamak.

60

Manastırın etrafındaki duvarın üç kapısı vardı. Ortadaki açıktı. Görünen kimse yoktu ama eşiği geçtiğimde burnuma çarpan vampir kokusu beni iki büklüm etti. Kustum. Etrafımda detaylar canlanıyordu. Bilincimi bu detaylara harcayabilirdim: Ayın aydınlattığı çakılın gölgesi, bir sigara izmariti, zeminin yaydığı serinlik. *Bunları aşman gerek. Kalk.* Kahramanca emir. Bedenime işlemiyordu. Doğrulduğumda bacaklarım güçsüzdü. Başım dönüyordu.

Işıktaki değişimi beni sola döndürdü. Genç, uzun, sarışın bir erkek vampir, burnunun altına sürülmüş koku engelleyen bir kremle batıdaki kapının önünde, elinde bana doğrulttuğu silahıyla duruyordu. İki tanesi de –orta yaşlı siyah bir erkek ve suratı kuşa benzeyen, saçlarını ortadan ayırmış bir kadın– birden onun yanında krem bıyıklarıyla beliriverdi. Kafamı doğu kapısına çevirip karşıda iki tane daha –Meg Ryan’a benzeyen kadın ve punk saçlı ve suratında piercingleri olan bir adam– görünce şaşırmadım.

“Gümüş kurşun,” dedi Kuş Suratlı. “Sizi bekliyorduk. Yukarı çıkın.”

Diğerlerinden haberleri olmadıklarını varsay, diğerlerinden haberleri olmadıklarını varsay, diğerlerini haberleri olmadıklarını – ama eğer haberleri varsa sıçmıştık.

TEPEDEN ÇIKIN. AVLUDAKİ DUVARDA BEŞ KİŞİ. HIZLA İNİN.

Binanın taş zemini, ayışığıyla yıkanıyordu. Gölgem onde ben arkada, ana kapıya uzanan basamaklardan çıktım. Aralıklılar. Sonuna kadar açtım ve ölü hayvan kokusunu andıran koku beni yine yere, dizlerimin üzerine çöktürdü. Vampirlerden birinin –Meg diye düşündüm– arkamdan güldüğünü duyabiliyordum. Ayğa kalktum, ellerim dizlerimde, bacaklarım kendileriyle savaş halindeydi. Koridor, yüksek tavanlı, koyu mavi mermer zeminli ve fildişinden yapılmış duvar lambaları olan bir alandı. Mia'dan aldığımız istihbarata göre sağımda ve solumda iki koridor daha açılıyordu.

Nefes al. Nefes al. Nefes al. Leş kokunun üstesinden gelmek için onu iyice içine çek, reseptörlerine aşırı doz yükle, raporlarım etkisiz kıl. Doğrudum, titriyordum. Otuz adım ötemdeki çifte çelik kapılar gıcırdadı ve hafifçe aralandı. Soğuk hava. Havanın içinde yoğun vampir, tütsü, mum, insan et ve kanının kokusu.

Ve oğlumun kokusu.

Zihnim açıldı. Yorgun ve sakin hissediyordum. Sanki çocukken tüm gün oynamanın verdiği yorgunluk hissine benzer bir his sardı. Her şeye rağmen dürüst yaşamın küçük ruhu son seçeneklerin de elinden alınmasına seviniyordu. Şu anda yapabileceğim çok az şey vardı ve bu yüzden onları yapmak kolay olacaktı. Cığerlerimi doldurdum, gerildim, tüm heybetimle kapıdan girdim.

Kapının ardındaki oda uzun, kare ve penceresizdi. Duvarları ince camla kaplıydı ve sanki tüm Müritler (karşılama heyeti dışında) burada toplanmıştı. Bir düzine insan ahabları da sahiplerine eşlik ediyordu.

Dönüşmüş Lorcan ısırap yayıyordu. Sunağa sırtüstü yatırılmış, el ve ayak bilekleri bağlanmıştı. Kokumu alınca kafasını dönüp bana baktı.

İşte oracıkta bana bakıyordu.

Her şey durdu. Beni tanıdı, kim olduğumu biliyordu, beni istiyordu. Onu *şu anda* alırsam yeniden başlama, her şeyi unutma ve beni tamamen affetme isteği canımı yakıyordu. Bu âna kadar onu geri almayı çözmem gereken bir problem olarak ele almıştım. Onu kucakladığımı hayal etmemiştim. Onu kız kardeşinin yanına uykuya yatırdığımı hayal etmemiştim. Sonrasını hayal etmemiştim. Sonrasını hayal etmek var olmayan Tanrı'yı kışkırtmak olurdu; her şeye son verebilirdi. Şimdi ondan beş metre uzakta, arkamda içinde boğulacağım bir okyanusun beklediğini hissediyordum. Ölüm gibi çoktandır arkamdaydı.

KORKMA. SENİ BIRAKMAYACAĞIM.

Bunun doğruluğu şaşırtıcıydı. Onu *bırakmayacaktım*. Kalbime verilmiş sürpriz bir hediye gibiydi. Gülümsedim ama bunu ancak başka bir kurtinsan görebilirdi.

"Talulla," dedi Jacqueline gülümseyerek. Yakınımdaki vampirler geri çekildi; dudaklarının üstündeki kreme rağmen burunlarını kapıyorlardı. "Hoş geldin. En azından sonunda nerede olduğunu biliyorum." Dar süet bir pantolon ve siyah ipek bir bluz giymişti. Kızıl saçları hâlâ Hitler modeldi. Biber yeşili gözleri ve kusursuz bir makyajı vardı. Yanında uzun boylu, zayıf ve oldukça yakışıklı bir vampir duruyordu. Kim bilir ne kadar zaman önce, otuzlarının başında vampire dönüşmüştü. Koyu saçları omuzlarına iniyordu ve düzgün kesilmişti. Çıkık elmacık kemikleri ve ona bakarı durduran gözleri vardı. Gümüşümsü yeşil renklediler ve her şeyi bilen bir ifadeyle bakıyorlardı. Filmlerde İsa rolünü oynayabilirdi. Çıplak ayaktı, bej bir Hint kıyafeti giymişti: Hint yakalı uzun ince bir kaftan ve paçalarında dantel olan bol pijama altı. Mia'nın sözlerini hatırladım: *Bir şeyler var gerçekten, bu doğru. Çok eski. Bilemiyorum. Çok eski.* Bunu hissedebiliyordum. Roma'da günışığında bir avlu. Kölelerin ve tozların kokusu. Yukarı çıkan büyük taş-

lar. Binlerce kilometrelik bir orman. Bir mağaranın ağzında yanan ateş. Her yeri kaplayan buz. *Pek çoğu bin yıldan fazla yaşamaz.* Ama bu yaşamıştı. Remshi.

Kraliyet çiftinin etrafını çevreleyen dağınık bir vampir grubu vardı; mum ve tütsü tutuyorlardı. Sunağın yanında küçük bir kürsü vardı ve burada kısa boylu, tombul, gür beyaz saçlı ve katı bir fırçaya benzeyen beyaz sakallı bir vampir duruyordu. Beyaz iş tulumuna benzer bir şeyler giymişti. Önündeki kürsüde büyük bir kitap açık duruyordu. Rahip diye tahmin ettiğim (çünkü absürt iş kıyafetlerini sadece onlar giyyordu) iki vampir de sunağın iki ucunda bekliyordu. Kıyafetleri bana *Otomatik Portakal* filmini anımsattı. Tavanı tutan altı çelik sütun vardı. Kanlar içindeki Konstantinov, bilincini yitirmiş (ama burnum olü olmadığını söylüyordu) biçimde sunağın solundaki sütunlardan birinin altına kelepçelenmişti. Anladığım kadarıyla yaralanmamış olan Cloquet ise sağdaki bir sütunun altına kelepçelenmişti.

Gözüm Mia'yı aradı. Onu daha önce hiç görmemiştim ama görürsem tanıyacağımı düşünüyordum. Aramızdaki mantık devam ediyor olmalıydı: Eğer buradan sağ çıkamazsam oğlunu asla göremeyecekti. Bu yüzden buradan kurtulabilmem için bana yardım etmeliydi.

"Hepsi öldü," dedi Cloquet.

"Maalesef haklı," dedi Jacqueline. "Ama bunu çoktan biliyordun. Yoksa burada olmazdın."

Hepsi öldü. Onaylamıştı. Diğerlerini bilmiyordu.

"Bu doğru, değil mi?" diye sordu Jacqueline, Cloquet' ve dönerek. "Takas yapmak mı istiyor?"

HENÜZ DEĞİL.

Cloquet bana baktı. Ona yalnız olmadığımı anlatacak bir

ışaret yapamazdım. Bir daha güneşin doğduğunu görecekti mi merak ediyor olmalıydı.

“Oğluna karşılık kendini sunmak istiyormuşsun,” dedi Jacqueline.

Lorcan kelepçeleri içinde debelendi. Bunu kendi el ve ayak bileklerimde hissettim. Ayakta durmaya çabalamak başımı döndürüyordu. Tüm başarısızlıklarımın kafama sıcak bir çorap gibi örüldüğünü hissediyordum. Nefes al. Nefes al. *Nefes al.*

“Benim çocuğum yok,” diye devam etti Jacqueline. “Ve kişisel alma ama ebeveyn olan yetişkinlerin bir anda ahmaklaşmasından nefret ederim. Ama anlıyorum, tabii. Bu bir içgüdü.”

“Biz sadist değiliz Bayan Demetriou,” dedi Remshi gülümseyerek. Sesi sıcak, uyumlu ve yumuşaktı. Daha önce hiç duymadığım bir aksanı vardı. Gümüş gözlerine bakmak güçtü. Gece çölde tek başına durduğunu hayal ettim. Buz gibi kumlar. Ta yere kadar inen yıldızlar. Uzak geçmiş bu odada bizimleydi. Yüzyıllar önemsizleşmişti. Bununla bağlantıda olmak korkunçtu. Çocukken babam tutmam için elime bir uçurtma vermişti. Onu orada havada ve elime bağlı görünce korkmuş ve ağlamaya başlamışım, tıpkı o andaki gibi hissediyordum. “*Gammou-jhi* kanı *gammou-jhi* kanıdır,” diye devam etti Remshi. “Seninki ya da çocuğununki fark etmez. Eğer oğlunun yerine geçmek istiyorsan benim için sorun yok.”

“Onları dinleme,” dedi Cloquet. “Elli Aile’den kurtulmak için seni Helios Projesi’ne verecekler.”

Remshi sahici bir keyifle güldü. “Elbette,” dedi, “sonra mezarlarda dolaşacağız, siyah cüppeler giyeceğiz ve şeytaniliğimizi kanıtlamak için bıyıklarımızı kıvırıp harrr diye bağıracağız.”

Bir an bilinci yerine gelir gibi olan Konstantinov inle-

di ve sustu. Jacqueline ona baktı. "İroni bitmek bilmiyor," dedi. "Natasha'yı dün salmıştık. Dışarda bir kuş kadar özgür. Hatta belki şu anda bir uçağa binmiş evine gidiyor."

Cloquet'ye baktım. "Kim bilir?" dedi. "Büyük ihtimalle ölmüştür."

"Yemin ederim ki hayatta," dedi Jacqueline. "Hayatta ve serbest. Ama tabii eski halinden eser yok."

Alaska'daki istilaya katılan muntazam gri saçlı vampir Jacqueline'e bir şırınga verdi. Sunağın etrafından dolaşarak basamaklardan indi ve birkaç metre ötemde durdu. Dizleri bitişik şekilde eğildi, şırıngayı zemine koydu. "Sakinleştirici," dedi, "Anlıyorsun, değil mi?"

Evet, anlıyordum.

ŞİMDİ! ŞİMDİ!

Hiçbir şey olmadı.

Lorcan'ı işaret ettim. Önce o.

"Talulla," dedi Jacqueline, "yetişkin gibi davranalım, olmaz mı? Ya bize güvenir ve dediğimizi yaparsın ve böylece çocuğun yaşar ya da şimdi burada ölürsün ki bu durumda çocuğun da ardından gelir. Etrafına bir bak istersen."

En azından bir düzine vampir silahlarını bana doğrultmuştu. Omurgamdan gümüş kurşun olduğunu hissettim. Silah tutmayan vampirlerin elinde ise küçük ve kırmızı deri ciltli kitaplar vardı. Doğal olarak. *Remshi'nin Kitabı*.

ŞİMDİ!

Hiçbir şey olmadı.

"Ya şimdi ya da asla Bayan Demetriou," dedi Remshi. "Fazla vaktimiz yok. Fazlasıyla dakik olduğum için kusura bakmayın ama izlememiz gereken bir protokol var ve dört yüzyıldır bekli..."

"Kıpırdarsan bunu saplarım," dedi Mia'nın sesi. "Konuşma ve sadece dediğimi yap."

Sunağın etrafındaki kalabalığın içindeydi ve şimdi bir kolu Remshi'nin boğazını tutuyordu.

"Yok artık, o bir kazık mı yoksa," dedi Remshi. "Cidden? Cidden bir kazığın beni..."

"Kes sesini," dedi Mia. "Jacqueline, çocuğu bırak."

"Delirdin mi sen?" dedi Jacqueline.

"Konuşma ve dediğimi yap sadece."

"Aman Tanrım, ciddi olamazsın," dedi Jacqueline.

"Sana bir şey söyleyeyim mi," dedi Remshi. "Biri son kez bunu denediğinde Floransa'da 12..."

Nasıl yaptığını anlamadım. Hareketleri o kadar hızlıydı ki sanki zamanın bir parçası kesip koparılmıştı. Bir saniye Mia onun arkasında, kolu boğazında dururken bir saniye sonra yere, kazıksız yığılmış ve sunağın kenara çarpan kafasından kanıyordu. Bir dizi boğazında ve kazık da göğsünün üzerindeydi.

"Kimsin sen?" dedi.

Mia suratına tükürdü. "Amcık," dedi.

"Ne hoş! Bir hımmefendiye yakışıyor mu hiç?"

Kalabalığın arasından sesler yükseliyordu. Açık saçlı bir vampir kalabalıktan sıyrıldı ve ilerledi. "Mia," dedi ve sonra bariz bir şekilde *Ne yapıyorsun allahın cezası?* olduğu anlaşılan Rusça bir şeyler söyledi. Kardeşi. Dimitri. Aynı buz gibi gözler ve şehvetli dudaklar.

Mia onu Rusça cevapladı, ne dediği bariz değildi. Kardeşinin ne kadar inançlı olduğunu merak ettim. Hiç kuşkusuz Jacqueline, yeni Mesih'in aileleri, sevenleri, karı kocayı, kardeşleri ayrı düşüreceğine dair vaazlar vermişti.

"Bırakın onu," dedi Dimitri. İngilizcesi'nde hafif Amerikan aksanı vardı.

"Don yerine Dimi," dedi Jacqueline.

"Onu bırakın *hemen*."

"Dimi, lütfen."

Podyuma dogru üç adım attı, burun delikleri gerilmiş, elleri hazır durumdaydı.

“Tutun şunu,” diye emir verdi Jacqueline. Bir anda ön sıradan üç vampir Dimitri’yi yakalayıp yere yapıştırdı.

“Efendim,” dedi kürsüdeki rahip, “devam etmemiz gerek. Zamanlama çok önemli.”

“Hepsi bu mu?” diye bağırdı Mia, gözleri kapalı. “Tüm yapabildiğin bu mu? Seni işe yaramaz pislik.”

Anladım ki bana sesleniyordu. Evet, tüm yapabildiğim bu kadardı. Başarısızlık. Oğlum ölecekti ve o da onun oğlunu öldürdüğümü düşünenecekti. Konuşabilsem ona, “Merak etme. Bir hafta sonra onu salacaklar,” derdim. Ama konuşmıyordum. Benden nefret ederek ölecekti.

“Talulla, senin için sakıncası yoksa,” dedi Jacqueline, “sakinleştirici?”

Elimden bir şey gelmiyordu. Gösterişli bir şekilde sırıngayı alacakmışım gibi eğildim ama aslında zıplamak için maksimum güç ve hız topluyordum. Kurşunlardan biri isabet etmeden kaç tanesini öldürebilirim merak ettim. İlk önce Jacqueline. Kusursuz rujlu o suratından keyif gülümsemesini silecektim. Lorcan bana baktı ve havlamaya benzer küçük bir ses çıkardı.

Üzgünüm tatlım. Cidden çok üzgünüm.

“Çok vakit kaybediyorsun,” dedi Jacqueline. “Şırıngayı kendine enjekte et yoksa ateş edecekler.”

“Kardeşlerim,” dedi Remshi kollarını kaldırarak. “Uzun süredir bekliyorduk ama sonunda yeni bir gün doğuyor!”

“Saçmalık!” diye bir erkek sesi araya girdi.

Vampirler ve insanlar şaşırdı, sesin geldiği yöne baktı

“Sahtekâr!” dedi ses, sanki bambaşka bir yerden.

“Susun!” diye bağırdı kürsüdeki rahip. “Kim o? Konuşan kim?”

“Onlara neden Raphael Cavalcanti’yi öldürüklerini sor-

sana,” dedi ses yine başka bir yerden. “Hadi, sor bakalım niye zavallı Vincent Merry’n’i harcadılar.”

Mia’ya baktım. Bununla ilgisi olmadığını ifade eden bir bakışla cevap verdi. En azından bakışının bana karşı nefretini ifade etmeyen kısmı bunu söylüyordu.

“Jacqueline?” dedi Remshi usulca.

Madam gözle görülür biçimde şaşırmıştı. Zarif yumrukları, göğüslerinin altında sıkılmıştı. Çocukluktan kalan bir alışkanlık olduğunu biliyordum. Babası onu azarlarken aynı şekilde durduğunu hayal ettim.

“Göster kendini,” diye bağırdı. “Göster kendini!”

“Kendimi mi göstereyim? Kör müsün?” dedi ses ve birden herkes yukarı bakarken aşağı bir figür indi.

61

Yoğun bir sessizlik içinden görsel detayları çekip çıkarıyordum: mumların alevi, Jacqueline'in inci küpeleri, rahibin kitabının beyaz altın işlemesi. Oglum dışında odada bulunan herkes –şimdi bir de sigara yakmış olan– sunağa çıkan basamakların en altındaki vampire bakıyordu.

Kırklarının başında gözüküyordu, 1.70 civarında, teni sütlü kahve rengine, saçları ise uzun ve kızıla çalan siyah renkteydi. Dolgun dudaklıydı; her an yaramazlık yapmaya hazır bir ifadesi vardı. Güzel koyu renk elleri vardı ama tırnakları kirliydi. Beyaz bir tişört üstüne eski püskü bir deri ceket giymişti. Açık yeşil asker pantolonunu botunun içine sokmuştu. Bin kilometrelik bir motosiklet turundan geldiğini söylese kimse şaşırmasdı. Yorgunluğu, neşesi ve pislği de öyle açıklanabilirdi.

“Çok komiksiniz,” dedi, “acayip komiksiniz.”

Fark ettim ki kokmuyordu. İmkânsız. Ama kokmuyordu. Remshi gibi onun da aksanının nereden geldiği belli değildi ama onunki oldukça farklıydı. Daha önce duyduğuma yemin edebilirdim.

Kalabalığın en önündeki tıknaz, keçi sakallı vampire yaklaşp, “Ver bakayım şunu,” diyerek elindeki küçük kırmızı kitabı aldı.

“Bu herif de kim oluyor?” diye sordu Remshi.

Yeni gelen alayla, “Bu herif de kim oluyor?” diye tekrar etti. “Bunu bilmen lazım Köpük.”

“Bu... Bizden biri,” dedi Jacqueline. “Marco, ne yapıyorsun?”

Deri ceketli vampir, Marco, ağızının kenarında sigara, kırmızı kitaba göz attı; gözleri yana doğru yükselen sigara dumanıyla kısılıyordu. Mia’ya baktım. Remshi hâlâ onu tutuyordu ama dikkati dağılmıştı. Mia bunu gördü ve hazırlanmaya başladı.

“Tekrar ediyorum,” dedi Marco. “Sor bakalım Raphael Cavalcanti ve Vincent Merry’ni niye öldürmüşler?”

“Merry’n DOKET için çalışıyordu,” dedi Jacqueline. “Bunu herkes biliyor. Sen ne sanıyorsun...”

“Evet, Merry’n DOKET için çalışıyordu ama tüm yaptığı bu değildi. Onu bu yüzden öldürmediniz değil mi tatlım? Hah, işte burada: *Vor klez mych va gargim di gammou-jhi*: ‘Kurtadam kanı içtiğinde.’ Aramızda dil uzmanı var mı?”

Odadan  ıt çıkmıyordu, kalabalığın bilinci odaklanmıştı. Jacqueline kendini kaybetmenin eşiğindeydi. Suratındaki sakin ifade kaybolmak üzereydi.

“Dilbilimci? Tarih i? Yok mu kimse?”

“ eviri doğru,” dedi rahip bıkkınlıkla. “*Vor klez mych* ‘içtiğinde’ demek; *va gargim* de ‘kanı’ demek. Herkes *gammou-jhi* ne demek biliyor zaten. Madam, bu gerçekten gülünç. Hemen çıkarın şunu.”

Mia, kendisini yere yıkan hıza eş bir hızla avuç i ini yukarı doğru kaldırıp Remshi’nin çenesinin altına var gücüyle vurdu. Hepimiz alt dişleri, üst dişlerine çarparken çıkan *tak* sesini duyduk. Mia kendini kazığın altından kurtardı ve Remshi geri saldıramadan ondan uzağa sıçradı. Ama sonra sanki bir m kn s onu yere çekiyormuş gibi yeniden yere düştü.

“Miss Tourisheva, yerinizde durun lütfen,” dedi Marco. “Stilinizi beğendim ama yetmiş dörde karşı bir... ya da iki,” bana bakıp göz kırptı, “şansınız pek yok. Evet nerede kalmıştım? Hah, çeviri.” Sigarasından son bir fırt çekip yere fırlattı. “*Vor klez mych* pederin de dediği gibi ‘içtiğinde’ demek. Sorun şu ki buradaki ‘mych’ fiili yanlış. Dört bin yıldan fazladır bu şekilde biliniyor ama bu yanlış. Orijinalinde tamamen farklı bir fiil vardı değil mi Madam?”

Jacqueline’in burun delikleri açıldı. Sunağa doğru geriledi. Remshi de orada çenesini ovuyordu.

“Orijinali kayboldu çünkü orijinal metindeki kelime yok edilmişti,” dedi Marco. “Fanatiğin biri tarafından fiziksel olarak yok edildi ama bu hikâyeyi anlatmaya vaktimiz yok. Kitabın yazarından başka orada ne yazdığını sadece iki kişi biliyordu.”

“Öldürün şunu,” dedi Jacqueline. “Hemen öldürün.”

En aşağı on vampir kalabalıktan öne çıktı, sonra şaşırarak gibi kalakaldı. Ağızları açılıp kapandı. Gözkapakları titredi.

“Ve silahlar,” dedi Marco. Silahlı tüm vampirler aynı şeyi yaptı: Silahlarına baktılar, somurttular, onları tutan elleri kasıldı, şaşkınlık sesi çıkardılar ve silahları yere attılar. Tabancalardan biri ateş aldı ve bir Müridi bacağından vurdu. Dimitri, kendini tutan vampirleri itip kız kardeşine doğru giderken de engel olmadılar.

“Kimsin sen?” diye tekrarladı Jacqueline.

“Ha bir şey daha,” dedi Marco kitabı indirip inananlara seslenerek. “Şu günışığı işi de düpedüz yalan. Günışığında dolanan enayiler nerede?”

“Remshi onlara bu yetiyi bahsetti,” dedi Jacqueline. “Hepiniz kendi gözlerinizle gördünüz. *Hepiniz gördünüz.*” Savunmaya geçmişti. “Olivia. Olivia? Olivia ve Federico, nere-

desiniz? Öne çıkın. Öne çıkın. Hah. Daha *bu sabah* güneşin altında yürüdüler.”

İki vampir, biri zayıf, çilli ve kırklarının ortalarından bir kadın, diğeri de genç ve koyu tenli, tüm hatları yüzünün ortasında toplanmış bir erkek, kalabalığın önüne geçti.

“İşte,” dedi Jacqueline. “Filmi siz de izlediniz.”

“Ben izledim,” dedi Marco. “Tüm filmleri izledim. Yürüyorlar, konuşuyorlar, kameraya gülümsüyorlar, CNN izliyorlar, bir-iki gün daha yaşayıp ölüyorlar. Başında ağrı var mı Olivia? Peki ya senin topuğundaki döküntü ne alemde Federico?”

Formül hatalı. Ölümcül. Aldıkları doza göre er ya da geç ölüyorlar.

Federico ve Olivia birbirlerine baktı. Sonra da Jacqueline’e.

“Baş ağrısı, döküntü, ateş, koma, ölüm. Kırk sekiz saatle bir hafta arası sürüyor. Helios’un geliştirilmiş bir versiyonu. Denekleri bu başlangıç aşamalarını atlayıp direk ölmüştü. On iki saat içinde.” Sonra Federico ve Olivia’ya döndü: “Üzgünüm çocuklar.”

Soru şuydu: Lorcan’ı sunağa bağlayan zincirleri koparabilir miydim? Harekete geçtiğimde en fazla iki saniyem olacaktı. Durduğum yerden zincirleri çok iyi göremiyordum. Elimde şu palalardan bir tane olsa elleri ve ayaklarını keserdim. Bunu yapabilirdim. Benden yine nefret ederdi ama olsun. Ne de olsa geri çıkacaklardı ve kendimi ona affettirebilirdim...

Marco, Jacqueline’in peşinden basamaklardan çıktı. Remshi’nin tam karşısındaydı. Görsel olarak gülünç bir zıtlıktı. Remshi, sık giyimli, uzun boylu, güzel, uzaklara bakan ve pürüzsüz bir cildi olan bir vampirken Marco sanki uzun yollardan gelen bir serseri gibiydi.

“Remshi’nin Kitabı’nın yazarı,” diye devam etti Marco tüm kalabalığın duyacağı kadar yüksek bir sesle, “fevri ve ne yapacağı belli olmayan biriydi. Kitabını reddetti, zaten kendisiyle alay etmek için yazmış olduğu bir şaka olduğunu iddia etti. Orijinal fiili bilen iki kişiden biri, bu tip şeyleri umursamıyordu ama diğeri kendi kopyasını yaptı ve doğru fiili yerine koydu. Daha sonra pek çok kopyası yapıldı ama hiçbirisi kalıcı olmadı – ya da en azından böyle düşünüldü. Ama Vincent...” duraksadı, “Merryn...” bunu derken Remshi’nin kafasına öyle sertçe vurdu ki vampir sallandı, tek ayak üstünde komik bir duruşa geçti, tam düşünüyordu ki Jacqueline onu tuttu, “Vincent Merryn, Tanrı onun yumurta kafasını kutsasın, bir kopya buldu. Bir düşünün! Kutsal kitabın kelimesi kelimesine doğru olarak çevrilmiş bir kopyası! Kelimelerin gücü adına!”

“Aman Tanrım,” dedi Jacqueline. Sesi bir erkeğinki gibi çıkıyordu.

“Vincent Merryn, Raphael Cavalcanti’ye söyledi ve o da, tam bir moron olduğu için bunu gidip müstakbel kraliçeye, Jacqueline Delon’a yumurtladı.”

Mia Tourisheva, kardeşinin yardımıyla ayağa kalkmıştı ama zorlandığı yüzünden okunuyordu. Caleb’de gördüğüm o pembe ter şimdi Mia’nın üst dudakını kaplamıştı.

“Peki biliyor musunuz, kuzucuklarım,” diye devam etti Marco, “kayıp fiilin ne olduğunu biliyor musunuz? Neden Madam’ın küçük planına uymayacağını tahmin edebiliyor musunuz? Söylesem çok şaşırsınız.”

Müritler’in gerginliği elle tutulabilir bir hal almıştı. Eger duvarlar ve tavan canlanıp güm güm atmaya başlasa şaşırmayacaktım. Jacqueline, Remshi’den uzaklaştı. Şeytanı ve güzel suratı nemle parlıyordu.

“Madam,” dedi Olivia kısık bir sesle, “doğru mu bu? Gerçekten ölecek miyiz?”

Jacqueline’in ona cevap vereceğini zannetmiyordum ama bunu öğrenemedik çünkü tam o anda kapılar ardına kadar açıldı ve kana bulanmış iki kurtadam ve iki kurtkadın odaya girdi.

62

KOKUMUZU ALMADILAR!

Bir an kimse hareket etmedi. Sanki evren herkesi, bu heyecanlı gerçekliği kavraması için iki saniyeliğine sükûta davet etmiş gibiydi. Kapalı mekân, yetmiş ikiden fazla şoke olmuş vampir, beş aç kurt.

Sonra Trish, Meg Ryan'a benzeyen vampirin kafasını sunağın basamaklarına fırlattı. Çıkan *tak* sesi, kolektif felci son erdirdi.

Oğluma doğru sıçradım.

Sunak beyaz mermerdendi; avuç içlerim ve topuklarıma soğuk soğuk değiyordu. Lorcan'ın zincirleri, kısa kablolarla taşa sabitlenmişti ve hepsi çelikti. Kurtbebeği tutmaya yeter de artardı ama bir yetişkini durduracak kadar güçlü değildi. İki, üç, dört saniyelik direnç ve sonunda sol eli tutan kablo koptu. Anında mantıksal bir mutluluk: Birini kırdıysam dördünü de kırabilirim. Kendimi, insan formundaki oğlum ve kızım ile hayal ettim, başım döndü (hayalimde Lorcan'ın yüzü, *kurdun* görebildiği insan yüzüydü). Beraber bir koltuğa gömülmüş televizyon izliyorduk. Evimiz okyanus kenarındaydı, şömine yanıyordu, arka planda Cloquet akşam yemeği hazırlıyordu. Bu hayali kafamdan çıkartmak zorundaydım. Kabloları koparmak dışındaki her şeyi kafamdan çıkarmak zorundaydım.

İkinci kablo da koptu. Üçüncüye uzandım. İstemesem

de geri plandaki karmaşanın detaylarını algıliyordum. Vampirlerin çoğu kontrolsüz kalmış, gerçekleştirmeyen ayin ve tokadı yiyen Mesih yüzünden travma geçirmiş, şimdi de odadan çıkmaya çalışiyordu. Kaçmaya çalışmayan birkaç tanesi de açlıkla öfkelenmiş dört kurtinsamın gücünü bire bir deneyimliyordu. Ama açlık iki taraflıydı: Öfkenin benzinidi ama canlı kurban bulduğunda diğer her şeyi unutturuyordu. Vampirler yemek değildi (hatta zehirdi) ama ortada kalan birkaç insan ahbabları yenebilirdi. Şimdilik iradem ve Lorcan'dan sızan korku kokusu beni bağliıyor, sürüyü bir arada tutuyordu ama bunun süreceğinin bir garantisi yoktu. Havada kokulardan oluşan bir orji vardı: vampir kanı, insan eti ve bizim kurt kokumuz. Walker'ın tek bir pençe darbesiyle Müritler'den birinin kafasını kopardığını gördüm. Fergus, havaya sıçrayan beyaz saçlı rahibi yarı yolda yakaladı (basket maçlarındaki gibi araya girdi), kazıkladı, ellerini kaburgalarına daldırdı, yere fırlattı. Kırık kemikler elinde kalmıştı.

Ellerim kanıyordu. Kablolar avuç içlerimi yarmıştı. Ama kırmam gereken tek bir tane kalmıştı. Birden oğlumun sırtındaki kürkü tuttuğunu hissettim.

Anne.

Hakkım. Af. Talep.

Neredeyse bitti meleşim.

Kafasız bir vampir bedeni kafamın üzerinden uçtu ve Cloquet'nin bağli durduğu sütuna çarptı. Elleri bağli Cloquet, cesedi tekmeledi.

Önce oğlum. Merak etme. Seni çıkaracağım.

Yakında biri vardı. Baktım.

Marco birkaç metre ötemde, bir sigara daha yakmakla meşguldu. Beni izliyordu. Onun arkasında Walker, Konstantinov'a ulaşmış onu kurtarmaya çalışiyordu. Sanki denize dalmışım ve odanın sesi –mezbaha ya da işkence

odası sesleri– kısılmış gibi hissettim. Marco’nun yüzündeki yaramaz ifade gitmemiştir ama beni tanıyormuş gibi bakıyordu – yarı davetkâr yarı da provokatifti. Bu bakışın altında gencecik, ölümlü ve sıradan hissettim. Gencecik. Jacqueline’in *Aman Tanrım* dediğini hatırladım, bir anda tüm zekâsını yitirmişti.

Gözleriyle sola bakmamı işaret etti. Tam o sırada odanın sesi geri geldi – döndüm ve dev bir asker tıraşlı vampir üzerime doğru gelirken elinden kurtulmaya çalıştım. Geç kalmıştım, vampir kabloyu elimden çekti (sol avuç içimin derisi sanki bir yara bandı gibi etimden sıyrıldı) ve beni kendisiyle beraber sunaktan aşağı indirdi. Suratında örümcek ağı dövmesi vardı. Nefesindeki çürümüş et ve derisinin domuz dışkısı kokuları tüm ağzımı, burnumu, kafamı doldurdu. Takma adı Geronimo, Banzai ya da Deli Köpek olsa gerek. Ancak delice şeyler yaparak ilgi çekmeyi başaran bir morondur. Üstüme düşmüştü. Sol kolu nefes borumun üzerindeydi ve sağ eliyle memelerimi kavramıştı. Tamamen koparacaktı. *Hey, bakın kurtkadın memesini!* Sol tarafım düşmenin etkisiyle ağrıyordu (üç ya da dört kaburga kemiğim kırılmıştı) ama sağ elim serbestti ve gücünü yitirmemiştir. Keskin tırnaklarımı yumuşak karnına bir tornavida gibi daldırdım. Islak, mutant organlarına ulaştım. Ne varsa kavradım –bağırsaksa üzerine vazelin sürülmüş kurutulmuş et gibiydi– ve sertçe çekmeye başladım. İki saniyelik direncin akabinde yırtıldı. Birden lağım kokulu koyu renk kan fışkırmaya başladı. Çılgılığı bastı ve bir anlığına kendini kaybetti. Bu duraksama elimi boşluğa geri sokup omuriliğine ulaşmama yetti. Kalçamla iterek onu yere yatırdım. Bir saniyem vardı ama bu bana yeterdi. Çenemi boynuna geçirdim, *kanı sakın yutma* ve dişlerimi var gücümle kapadım. Çılgılla açılan ağzına iki parmağımı soktum, ısırdım, salladım – ta ki kel kafası kopana kadar.

Sol tarafım canlanmaya başlamıştı. Ayaga kalktım ve oğluma koştum.

Evrenin çarpıklığı yüzünden dördüncü kablo diğer uçünden güçlü çıktı. Kesik avuçlarım yanıyordu ve kanla kayganlaşmıştı. Sanki bir saatmiş gibi gelen bir süre boyunca orada ellerim kan içinde, bacaklarım titrek çabaladım. Etrafımdaki sesler yine kısıldı. Sonsuza dek böyle kalacaktı gibi hissettim. Walker, Konstantinov'u serbest bırakmış ve omzuna atmıştı. Bir düzine vampir kaçmıştı (gümüş kurşunlar oyundan çıkınca oynamak istememişlerdi) ama hâlâ çatışmaya devam eden yirmi tane vampir duruyordu. Trish, Cloquet'ye ulaşmış ve zincirlerini palayla koparmıştı.

Hâlâ esir olan bir Lorcan kalmıştı.

Uludum. Vampirlerin tüyleri diken diken oldu.

Kablo iki elimin de kemiğine sürtünüyordu.

Marco'nun yukarı baktığını gördüm. "Misafirlerimiz var. Başka bir zaman hanımefendi," dedi.

Sonra çelik teller koptu, odanın gürültüsü yeniden yükseldi ve oğlum kucığıma atladı.

Mutluluk gözlerimizi kapattı.

Ama eğer bir kurtkadınsan, gümüş onları geri açar.

Remshi yerde bizim ev yapımı kazıklardan birinin altında debeleniyordu, Jacqueline ise onun başında yere fırlatılmış tabancalardan birini iki eliyle tutmuş, bana nişan almıştı.

63

Zamandan tek istediğim geri dönüp beni oğlumla kursun arasına koymasıydı. Bunu yapamadım. Hareketimin yarısındaydım ve Jacqueline'in Hollywood filmlerindeki kötü kadının zafer konuşmasıyla uğraşmayacağını ve direk ateş edeceğini anlamıştım. Tam o sırada ayağının altında (Remshi'nin içinde saatli bir bomba varmış gibi) bir patlama oldu.

Gezegen boyutunda bir sıcaklık üzerimize geldi, zemin, tavanı ve duvarları kapladı. Havalandık ve sanki saatler boyu döndük. Bu sırada Marco'nun kaybolduğunu ve Jacqueline'den geriye eser kalmadığımı gördüm. Remshi'nin cesedinin alt kısmı gitmişti. Fergus bir köşede insanlardan biriyle besleniyordu. Lucy'nin çenesi, yetmişlerinde gözükken, elleri güneş lekeli ve elmas küpeli dişi bir vampirin boğazına kenetlenmişti. Trish palayı Cloquet'ye vermişti ama odadaki vampirler savaştan çok kaçmaya çalışıyordu.

İkinci bir patlama batı duvarında delik açarken Lorcan'la yere düştük. İçeri Girit'in kekik, çam ve ıslak çimen kokusu doldu. Bir de ateş ve helikopter sesleri.

Oğlumun hareket ettiğini hissettim.

Yaşıyor. O yaşıyor ve ellerinde.

Yaşadığını biliyordum çünkü patlamanın yaktığı verlerin acısı onu inletiyordu. Onun inlemesi de benim canımı yakıyordu. Uzaklarda bir yerde Zoë de hissediyordu, daha

silik bir acıyı kendi teninde duyuyordu. Ikisini yan yana yatarken hayal edip bir anlık mutluluk seline kapıldım. Henüz değil. Henüz değil. İki patlama daha. İkincisi tavanın büyük bir kısmını yıkmış, Fergus'u kanlar içinde ve şaşkın bir biçimde benim yakınımına fırlatmıştı.

DOKET. ŞİMDİ ÇIKIYORUZ.

Omzumda bilinçsiz yatan Konstantinov'la, Walker yanıma geldi.

GÜMÜŞ MÜ BILMIYORUM. HIZLI OLMALIYIZ.

Fergus ayağa kalkmaya çabalıyordu. Trish ve Lucy bir yandan çıkışı bloke ederken bir yandan da orada düşmüş bir insanı yiyordu. Geri kalan vampirler tavandaki deliğe yönelmişti. Mavi-beyaz DOKET helikopterinin ışıkları içeri daldı, söndü. Neredeyse yirmi tane tahta okla vurulan bir vampir çığlık attı ve çelik sütunlardan birinden düştü.

Mia'nın yanına.

Mia'nın bilinci açıldı ama yere düşen bir taş parçası altında ezilmişti. Kardeşi kayıptı.

Birbirimize baktık. Ne düşündüğünü biliyordum: *İstediyini aldın. Beni burada bırakırsan öleceğim. Senin ve çocuklarının peşinden gelen olmayacak.* Bıkkındı ve tiksiniyordu. Bıkkındı çünkü insanların iyi tarafından yardım istenilen bir dünyada yaşamıyordu. Tiksiniyordu çünkü gördüğü ve yaşadığı tüm şeylerden sonra (geçmişi hayalet gibi etrafında dönüyordu) burada zavallı bir şekilde, çaresizce, bir DOKET okuyla ya da aptal bir ölümlünün kafasını kesmesiyle ölecekti.

Vampirler güçlüdür ama bizim gibi değil. Benim iteklememle Lorcan sırtına çıkıp tutundu, kollarım serbest kaldı. Mia'nın ifadesi değişmedi. Birbirimizi anladık.

Bunun seni öldürmemi engelleyeceğini sanıyorsan yanılıyorsun.

Biliyorum. Yürüyebilir misin?

Sol bacağımda kırıklar vardı, dizinin altındaki kemik süt rengi derisini delip dışarı çıkmıştı. (*Çorap reklamlarına la-yık bacaklar*. Ah Jacob, şu an yanımda olmanı ne kadar isterdim!) Ne kadar çabuk iyileşirse iyileşsin, ajanlar burayı basmadan iyileşemezdi. Bir ok yüzüne saplandı, sol yanagından ağzına girdi. Tutup çıkardı ve kan tükürdü. İki ok mahvolmuş bacağına saplandı.

Elimi uzattım.

Gözle görülür biçimde midesi kalkmıştı –burun delikleri açılmış, ağzı büzülmüştü– ama elimi aldı. Daha önce bir kurtkadına dokundu mu merak ettim.

Onun kokusuna tahammül edemeyen Walker biraz uzaklaştı.

Trish ve Lucy neredeyse kurbanlarının üçte birini yemişti. Sırtımdaki Lorcan kurbanın kokusuyla hareketlendi ama aç değildi. Bir şekilde bu akşam onu beslemişlerdi. Uyuşturulmuş biri, aptalın teki ya da insanlardan biri. Ya da belki filmlere gönderme olsun diye büyük memeli, yırtık etekli, koca gözlü, derisi terle ıslanmış köylü bir kız. Her nasıl besledilerse onun içinde hissediyordum; yabancı hayatın kalıntılarını, kirli hazineyi. Rahatlamıştım ama ben hâlâ açtım; Walker da öyle. Murdoch'm canını almıştı ama onu yememişti. Şöyle düşünmüştüm: Onu içinde istemiyor. Onu istemiyor. İçinde.

BANA YARDIM EDİN.

Ama edemiyorlardı. Koku. O koku. Trish onun yerine Lorcan'ı aldı. Onu iteklediğimde itirazsız Trish'e gitti. Üzerimden ağırlığı kalktığında ruhumdan bir parça koptu. Artık yaşadığımız süre boyunca hep böyle hissedecektim Mia'yı omzumdan attım; bunun onu utandırdığını biliyordum. Boş boş kustu, burnunun altına kremlerden sürmediğini fark ettim. Elbette, geldiğimizi fark etmek istemişti

Avluya koştuk. DOKET askerleri henüz yere inmemiş

ti ve sadece dört helikopter vardı. Bazı vampirler pozisyon alıp makineli tüfekle geri ateş açmıştı. Artık dini bir önemi kalmayan tutulmanın ilk evresindeki ay kan kırmızı bir şeftaliyi andırıyordu. Omzunda Konstantinov'u taşıyan Walker ilerde solumdaydı, Fergus ise sağımda. Cloquet (palayı atıp makineli bir tüfek almıştı) yakınımda koşuyordu ve sanki koşmaya devam ederse ölecekmiş gibi bir ifadesi vardı. Lucy ve Trish arkamızı kolluyordu. Aramızda bir akım vardı. Cloquet bize yetişemeyecekti. Taşınma utancına katlanması gerekiyordu. Bu düşüncemin üzerine Fergus sola kaydı ve onu kaldırdı.

İlk ağaç dizisi çok yakındaydı. Vampir ahababı bir insan, gülünç bir biçimde kendini ifşa ederek ağaçlara doğru emekliyordu.

Ormanın derinliklerine doğru koştuk, yarım kilometre sonra nefes nefese kaldığımız için durduk. Çamlar, meşeler, selviler. Ağaç kokulu hava ve barınak hissi. DOKET takip etmemişti. Anladığımı düşündüm: Ama bize *para* veriyorlar, demişti Murdoch. Elli Aile'yi kastediyordu. Müritler'i bulamayınca Avcıları kiralamışlardı. İş bitince vampirlerin eli vampir kanma bulanmamış olacaktı. Kurtinsanları da sağ salım ele geçirirlerse bir ikramiye. Helios Projesi hâlâ kurt genetiğini araştırarak günışığına çıkma yolu bulma amacından vazgeçmemişti.

Ay neredeyse tamamen tutulmuştu. Herhangi bir fark olacak mı merak ettim. Olmadı. Hatta *kurdun* hisleri doruğa çıktı. Açlığım azalmadı. Vampir ahababını taşınabilir parçalara ayırmıştık. Walker ve ben kendimize düşen parçaları kafamızı kaldırmadan iki dakikada tüketmiştik. Trish ve Fergus geriye çekilip çiftleşmeye başlamıştı. Birkaç saniyelik gözle görülür kararsızlıktan sonra Lucy de onlara katılmıştı. *Her neyse, bir şeyler koptu*, demişti. *Eski hayatıma dönüş yok artık*.

Walker da bariz şekilde azmıştı. Beni istiyordu (ve benim onu istediğimi de biliyordu) ama Lorcan'ı bir daha bırakmayacağını biliyordu. Şimdi değil.

ONLARLA GİT. GİTMENİ İSTİYORUM.

Kafam bulanıktı, sanki bir düş görüyordum ve rahatla-

mıştım. Gerçekten onun diğerlerine katılmasını istiyordum. Trish veya Lucy'yle (ya da Lanet diğer kararlarını da çökerttiyse Fergus'la) zevke kapılacak olması beni hiç rahatsız etmiyordu, çünkü ona ne kadar iyi geleceğini biliyordum. Sadece rahatsız olmamakla kalmıyor, aynı zamanda iyi niyetli bir keyif de alıyordum. O an tek eşlilik mevhumu çok grotesk, hayata zıt ve absürt geliyordu.

VAKIT YOK. MIKE.

Bu denli rahatlama beni aptallaştırmıştı. Elbette zamanımız yoktu. Konstantinov'un tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı. Kendimizi toparlayınca harekete devam etmemiz gerekiyordu. Diğerleri de ya kendilerini kaybedecek ya da bize katılacaklardı. Her halükarda *kurt* onlarla tartışmayacaktı.

VE GÜVENLİ DEĞİL.

Mia'yı kastediyordu. Bacağı (kemigimi eliyle içeri itmişti) hızla iyileşiyordu ve bize bir şey yapamayacak olsa da Cloquet ve Konstantinov için tehlikeli olabilirdi. Yürüyebilecek hale gelmişti ama topallıyordu.

TAMAM. IZLE.

Cloquet'nin dikkatini çekmek için bir sopa attım. Bir ağaca dayanmış, neredeyse kusacak gibi duruyordu. Mia'yı işaret ettim ve telefon edermiş gibi yaptım.

"Doğru anlıyor muyum?" diye sordu Cloquet. "Daha önceden bahsettiğimi durum mu?"

Mia gözleriyle her şeyi takip ediyordu. Başımı salladım: Evet. Yap.

Mia'ya döndü "Caleb, İngiltere'nin güney sahilindeki Lymington kasabasında," dedi. "Sana şu anda adresini mesaj atıyorum. Ona bir doktor bakıyor ve gerektiğinde kan veriyor. Oğlun iyi ama tam gücüne kavuşmuş değil. Senle konuştuktan sonra doktor ona gücünü tamamen kazanmaya yetecek kadar kan bırakacak. Ayrıca para ve seninle te-

masa geçebileceği bir telefon da bırakacak. İstedigin gibi bir buluşma ayarlayabilirsin. Uygun mu?”

Mia bana baktı. O da benim gibi kalbini taşlaştırmaya alışmıştı. Ama şimdi karşımda çaresizliğin küçük kalkanını hissediyordum. Gerçek biçimine, yani sevgiye dönüşmek isteyen bir çaresizlikti.

Cloquet'ye devam etmesini işaret ettim. Telefon etti. Bir kez çalmış olmalı. Budarin'in onu dinlediğini hayal ettim. O sakın, toparlak suratı, iyi beslenmiş bir serçe gibi düzgün vücudu. “Caleb'i ver,” dedi Cloquet ve telefonu Mia'ya uzattı.

Tek bir İngilizce kelime söyledi: “Caleb?” ve Rusça'ya döndü.

Ya bir tesadüf sonucu ya da anadilin gücünden dolayı o ana kadar bilinçsiz olan Konstantinov (komada olduğunu düşünmüştüm) öksürdü, Rusça bir şeyler dedi, kanlı bir tükürük attı ve doğruldu.

Sorunlar hava trafiği gibi yığılmaya başlamıştı. Murdoch, Falasarna'daki evi bulduğuna göre sakladığımız kimlikleri ve kaçmak için hazır beklettiğimiz minibüsleri de bulmuş olabilirdi. Kaçış paniğiyle yolumuzdan sapmıştık. Mesavlia altı kilometre kuzeyimizde kalmıştı ve yolda bizi saklayacak orman yoktu. Pratik destek için sadece Atina'daki silah teminatçımız ve onun Heraklion'daki güvenilmez kankaları vardı. Konstantinov'un su ve antibiyotiğe ihtiyacı vardı. İkisi de yanımızda yoktu.

Ama oğlum yanımdaydı. Kazanmadan, hak etmeden ikinci bir şans elde etmiştim.

Kucağımda kıvrılmış uyuyor diye düşünüyordum ama aşağı bakınca bana baktığını gördüm. O ilk dev algı –anne– kurtarılmış ânında içine doğmuş ve diğer her şeyi önemsiz kılmıştı. Ama şimdi o duygu refleksi gitmiş, yerine yeni bilgi –rahatsız edici gerçek– gelmişti. İfade edilemeyecek bir

düzlemde iki şeyi biliyordu. İlki, ben suçluydum. İkincisi, o acı çekmişti. Bildiği bu iki şey arasında bir boşluk vardı. Beni izliyor ve bedenlerimizin ısısı iç içe geçerken bu boşlukla ne yapacağına karar veriyordu. Bunu bir bağ ile kapatıp kapatmamaya karar veriyordu. Onu yıllar sonra bir ergen olarak, Los Angeles villasının havuzunun kenarında ayakları suya dalmış biçimde hayal ettim. Şimdi bana atacağın bakışın insan versiyonunu atacaktı. Beni yargılama gücünün farkındaki o bakış. Bu bakış, istediği zaman çıkarabileceği bir tılsım olacaktı, yaptığım işi yarıda bıraktıracak, onu tam severken araya girecekti. Eğer annesinin tüm çarpıklığı ve acımasızlığı ona geçtiyse.

Şimdi birbirimize bakıyorduk ve tüm bunları anlıyorduk ama mahvedecek bir sevgi olduğunu da biliyorduk. Ki bu hiç sevgi olmamasından daha iyiydi.

Gözlerini kırptırdı. Şimdilik zihnindeki parçaların ayrılmasına izin verdi. Elimi sıcak göğsüne koydum ve kalp atışının düzene girdiğini hissettim. Ortak sevgimiz kız kardeşinde buluşacaktı. Rakip çetelerin buluştuğu nötr bölge Zoë olacaktı.

“*Ya teebya lyubyu, Angel moy,*” dedi Mia telefonu kaparken. Numarayı kendi telefonuna kaydetti, Cloquet’ninkini geri fırlattı ve bana baktı: “Tekrar görüşeceğiz,” dedi.

“Tekrar görüştüğünüzde,” dedi Cloquet, “senin hayatını kurtardığını unutma.”

Bunu duymadı. Cloquet önemsizdi. İnsanlar önemsizdi. Karanlığa doğru topalladı. Birkaç dakika sonra birden gürültüyle ağaçlara doğru havalandığını duyduk... ve birkaç dakika sonra gürültüyle geri indi. Vampir uçuşunun gerektirdiği eforu sarf edecek durumda değildi. Ama oğlunu görmek için yanıp tutuşuyordu.

65

Sonunda orijinal kaçış planını kullanmaktan başka çaremiz kalmamıştı. Murdoch minibüsleri ve kimlikleri biliyor olsaydı bile bunu DOKET'e aktarmış olamazdı. Bunu tek kişilik bir gösteri olarak planlamıştı: Tek başına canlı bir kurtkadm yakalayacak ve Helios'a satarak DOKET için para kazanacaktı. Ya da şimdi düşünüyordum da, sonradan gelen o adam Helios'tan gelen parayı cebine indirecekti, bunun karşılığında da Murdoch'u örgüte geri sokacaktı.

Şimdi tek yapmamız gereken yaralı bir adamla, ara ara kendimizi ifşa ederek altı kilometre ilerlemektir.

Ve şaşılacak bir biçimde bunu yapabildik. Cloquet, Atina'daki adamı aradı. Adam (sesi sarhoş geliyordu) bize havalanındaki otoparkta bizi bir 'tıp insanının' karşılayacağına söz verdi. Walker Konstantinov'u taşıyordu, geri kalanımız da sırayla Cloquet'yi taşıyorduk. İnsan ahabım, affedilebilir bir yaramazlık yapıp kutlama ihtimalini düşünerek yanında kokain getirmişti. Lucy'den Fergus'un sırtına geçerken birkaç fırt aldı ve sonra bana bakarak, "Karayıpler'e gitsek. Su orada turkuaz renginde," dedi.

Terk edilmiş çiftliğe vardık, kıyafetleri ve kimlikleri aldık. İlk yardım kutusundakilerle Konstantinov'a elimizden geldigince yardım etmeye çalıştık. Cloquet yakınlarda bir dere bile buldu ve onu oraya taşıdık. Konstantinov kana kana içti. Sonra ayın batmasını beklemekten başka yapacak

bir şey kalmadı. Batma ânı geldiğinde, sessiz bir anlaşımayla herkes bir ağacın altında kendi köşesine çekildi. Dönüşürken hava ağırlaşmış aktif hale geldiyse de sanki hepimizin etrafında dönen şahsa özel bir fırtına gibiydi. Giyindik, insan biçimleri canlanan (dizlerin, dirseklerin, parmakların köşeleri ve yüzün çıplaklığının gizemi ortaya çıkan) Fergus ve Lucy minibüsleri almaya gitti.

Altı saat sonra, beyaz önlüğü ve stetoskopuna rağmen garajında grubuyla müzik yapmaya daha çok yakışacak yirmi iki yaşındaki bir öğrenci Konstantinov'a dikiş atmış, biz de Aegean Havayolları'nın 341 numaralı uçağına binip Chania'dan Heathrow'a yola çıkmıştık. Londra'da Madeline ve kızım bizi bekliyor olacaktı.

66

Budarin'in tedavi ettiği Konstantinov, kırk sekiz saat yatakta kaldı, sonra yok oldu. Kimseye bir şey dememişti. Not, mesaj bırakmadı; aradığımızda telefonunu açmadı.

"Natasha," dedi Walker. "Ondan haber almış olmalı."

Girit'ten sonraki üçüncü günün akşamında saat 10'du; Noel arifesindeydik. Devon'daki Dart Valley'de Madeline'in ayarladığı büyük, müstakil bir evdeydik. Dartmouth'tan yarım kilometre uzakta, çamlık bir tepedeydik; alımızda ağaçların arasından gördüğümüz bir nehir akıyordu. Ev, eski yatak, küf, ve bizden önce yenen binlerce yemeğın kokusunu yayıyordu. Burayı bulduğumuz için şanslıydık: Birinin Noel rezervasyonu son anda iptal olmuştu. Madeline, çingene pembesi yeni bir kangurunun içindeki Zoë'yle bizi havaalanında karşılamıştı. Kiralık arabalar hazır bekliyordu ve yılın ilk karı düşerken güneye doğru yola çıkmıştık. Gece yarısına kadar yer karla kaplanmıştı ve sabah kalktığımızda kardan mahsur kaldığımızı hissedebilirdik. Mutlu bir mahsur kalış. Çocuklarla. Sevgiliyle. Sürüyle.

"Ya da kendini öldürmeye gitti," dedi Murdoch.

Büyük oturma odasmdaydık ve şömine yanıyordu. (Günlüklerden birinde şöyle yazıyordu: *Ateşin yumusak çatırtısını dinle, çıtırtılarını ve ufak patlamalarını. Dikkatle dinle: Ateş konuşuyor. şimdi bebeklerim yanımdayken Jake'in yokluğunu daha çok hissediyordum. Tamir edilemez bir kı-*

rıklık, yeri doldurulamaz bir kayıp. Gözümün önünde canlanıyordu: Beş ya da altı yaşındaki ikizler, heyecanla onun hikâyesini dinliyordu ya da Jake onlara bir bilmece soruyordu. Ya da ikisi Jake'le dalga geçiyordu, ya da ikisi onun elini tutmuş sokakta yürüyor son derece güvende hissediyor, hiçbir tehlikeyi umursamıyorlardı çünkü o yanlarındaydı ve onun varlığı sayesinde dünyadan, günışığından, şehirden, hikâyelerinden, aydan keyif alabiliyorlardı...) Evin sahipleri, mekânı Noel için hazırlamışlardı. Büyük ve ısıltılı bir çam ağacı, şöminenin üstünde ve kapılarda süsler. Odalar ısıldıyor, göz kırpmıyor ve bana çocukluğumu hatırlatıyordu. Kalbime bir acı da saplanıyordu çünkü babamı çok uzun süredir görmemiş gibi hissediyordum; oysa sadece altı ay olmuştu. Neye dönüştüğümün haberi yoktu. Riskli olsa da Yılbaşında New York'a gidecektim ve onu torunlarıyla tanıştıracaktım. Şimdilik sadece insan olarak. Bir anda şokları art arda dizmeye gerek yoktu. Önce şaşıracaktı, sonra keyiflenecekti, sonra da bir brendinin doldurduğu bir kek gibi mutlulukla şişecekti. Sürekli yanlarında olmak isteyecekti. İşler karmaşılaşacaktı.

"Yataktan kalkmamalıydı," dedim, "hele kara hiç çıkmamalıydı."

"Evet de Mike işte. Rus alışkanlıkları."

Zoë ve Lorcan büyük bir beşiğin içinden yan yana uyuyorlardı. (Ikisini de gözümün önünden ayırmıyor oluşum mazur görülebilir bir çılgınlıktı. Geçici olarak. Eğer yakında bu alışkanlığın önüne geçmezsem, takıntıya dönüşebilirdi. Onları birbirlerine yakın uyur izlemek bitmek bilmeyen bir mutluluktu. Orada, kelimelere dökülemeyecek kadar mutlu bir şekilde kalakalmıştım. Tırnaklarım, dişlerim, karnım, avuçlarım, göğüslerim mutluluk yayıyordu. Sonra perdeleri kapamaya ya da şömineye bir odun daha atmaya gidip geliyor ve aynı mutluluğu tekrar yaşıyordum. Anlamsız bir ev-

renin güzelliği hak etmediğini kazanmaktı.) Fergus çoktan Londra'ya dönmüş ve parasını hakir görmeye başlamıştı. Lucy ve Trish mutfakta ikinci şişe Bordeaux şarabını bitirmekle meşgullerdi. Trish, Lucy'ye sadece sigara içmeyi değil aynı zamanda kendi sigaralarını sarmayı öğretiyordu. İçinde gümüş olmadığı sürece ona zarar vermeyecekleri konusunda Lucy'yi ikna etmiştik. (Eğer sigara içmek zararsız olsaydı, diye yazmıştı Jake, herkes içerdi.) Madeline yukardaki odada detaylı ve şatafatlı bir hazırlığa girişmişti: Cloquet'nin henüz haberi yoktu ama bu akşam uzun uzun sevişecekti. Hepimiz bunun tehlikeli olduğu konusunda hemfikiridik ama başımıza gelenlerden sonra yerimizde duramaz haldeydik. Madeline'in onun için üzüldüğünü biliyordum. Ayrıca, demişti, daha önce bir Fransız'la yatmadım hiç. Para kabul etmedi. Aptal olma. Benim daha çok ihtiyacım var. Senin durumun iyi tabii, âşıksın. Eğer unuttuysan hatırlatayım, işi pişireceğim yerde bebek bakmakla meşguldum. Bu doğrudu. Tüm bunları o mümkün kılmıştı ve bana Walker'ı karşılık beklemeden hediye etmişti. Ne kadar iyi biri olduğunun farkında mısın diye sordum ona. Garip bir andı. Odasında baş başaydık. O, tuvalet masasına oturmuştu, ben ise pencerenin önünde elimde kahve duruyordum. Kar yağdığında yayılan o ışık odaya düşüyordu. Bu kadar ciddi olmak istemiyordum ama Jake'in onu daha çok öpmüş olmayı istediğini yazdığını düşünüyordum ve aynı zamanda Londra'ya on yedi-on sekiz yaşındayken ilk geldiğinde hissettiği o korku ve yalnızlığı, geçirdiği o sefil dönemi içimde hissediyordum. O dönem hep kendine büyük gelen deri bir ceket giymişti çünkü bu, onu yanında arkadaşı varmış gibi hissettiriyordu. Hep zor duruma düşüyordu. Sonra insanlarla tanıştı. Telekız hayatına girdi. Lanet onu bulana dek sürekli yalnızlık ve sıkıntı ve korku içinde yaşadı. Bu kadar ciddi bir laf etmek istememiştim ama yumuşayan Firavun

kalbim olur olmaz yere doluveriyordu. Tam lafımı geçiştirecekti ki –Evet evet, siktir– bunu yapamayacağını fark etti çünkü birbirimize bakıyorduk ve bunu içtenlikle söylediğimi gördü ve daha önce bunu ona kimse içtenlikle söylememişti ve bir anda ikimizin de gözleri doldu ve gülerek geçiştirmeye çalıştık ama gülmek daha da kötüleştirdi ve sonra ikimiz de azıcık gözyaşı döktük, güldük ve bu ânın gelip geçmesini bekledik. Bütün bunların ortasında, “Benim için sorun değil, biliyorsun, artık istemediğim kimseyle yatmıyorum,” dedi. Sonra tekrar güldü ve, “Ama şimdi de sürekli istiyorum. Kaybedecek bir şeyim yok yani,” dedi.

Cloquet’yi duyuyordum, yukarda odasında Jacques Brel’in “Amsterdam” şarkısını mırıldanıyor ve erkenden uyuyacağını düşünüyordu. Uzun süredir ihmal ettiğini bedeninin kavuşacağı erotik zenginliği düşünmek beni keyiflendirdi. Ve her küçük iyi his, büyüğünü hatırlattığı için tekrar gidip ikizlere baktım.

Walker bana yaklaştı ve arkamdan bana sarıldı. Henüz seks yapmamıştık ama yakındı. Öpüşüp dokunduğumuzda sertleşmesine rağmen yapamayacağından korkuyordu ve bekledikçe daha da zorlaşacağını biliyordu. Atlama tahatasının ucunda bekler gibi demişti dün gece yiyişirken ve sertleşmişti. Sonra panik olup geri çekilmişti ve aramıza bir sessizlik girmişti.

Bir süre konuşmadan durmuştuk, tüm yenilikler üzerimize çökmüştü. İkimiz de korkuyorduk, çünkü artık beraber olmamızın önünde engel kalmadığına göre bunu istemeyebilirdik. İkimiz de benden daha büyük –akıllı, derin, cesur– insanlardan hoşlandığımı biliyorduk. En sonuncusu Jake’ti ama daha Çok Edepsiz Kötü Küçük Bir Kız’ken de üniversitede de hep böyle erkekleri bulmuştum. Richard bile böyle bir tipti; gerçi onun küstahlığını ve alaycılığını hatalı bir şekilde derinlik sanmıştım. Ama Walker’la ilişki-

mizde ben çoktan ilerlemiştim ve onun yakalamasını bekliyordum.

“Bunca ay yalnız başına nasıl yaptın?” diye sordu.

Tabii ki Madeline’le arasında bir bağ vardı, ama Madeline uzak durmaya çalışıyordu. Onun suçu değildi. Birini dönüştürmek kaypak, zihinsel bir kordon bağı gibiydi. İstese de istemese de artık Walker’ın içindeydi. Cloquet’yle yatmak istemesinin gerçek sebebinin bu olduğunu düşündüm, Walker’la bana yer açmak. Jake bu kadını nasıl da azımsamıştı!

“Hiçbir zaman yalnız olduğumu düşünmedim. Her zaman... Yani önce beni dönüştüren vardı.”

“Ve sonra Jake.”

“Evet.”

Ve işte başlamıştı: Kendisini kıyaslayacak, kim daha iyi bilmek isteyecekti. Her şeye rağmen bu beni rahatsız ediyordu. Rahatsız ediyordu çünkü erkeksi rekabetin kaçarı olmadığını gösteriyordu ve rahatsız ediyordu çünkü Jake daha iyiydi ve ölüydü ve konuşabileceğim bir hayaleti bile yoktu.

Ama Jake’in kusursuzlaşmak için iki yüz senesi olmuştu. Walker daha dört günlüktü.

“Onu hiç hissediyor musun?” dedi Walker benden uzaklaşarak. Bir bardak Laphroaig viski şömine rafının üstünde duruyordu. Onu aldı, yudumladı, tattı ve yuttu. “Yani kurban. Öldürdüğümüz o...”

Yediğimiz o adam. Paylaştığımız kurban. İlk yemeği. Bu şekilde istila edilmenin ilk kırıntıları. Uçucu balıklara akvaryum görevi görmek. Her şeyi hissettin sanırsın, sonra bu. (Bu düşünce birden déjà vu gibi bir his yarattı ve tuylarım diken diken oldu, sonra geçti.)

“Jake’i değil, hayır,” dedim. “Annemi de hissetmiyorum. Ama kurbanları hissediyorum.”

Bardağına baktı. “Bir nevi ahiretizi o halde.” dedi.

Onun neyin rahatsız ettiğini anladım. Yediğimiz olulur

icimize giriyorsa yemediğimiz ölümler de başka bir yerlere gidiyor olmalıydı. Eğer Başka Bir Yer varsa o zaman her şey mümkündü: Tanrı, şeylerin anlamı, ahlak, sonuçlar. Bu durumda...

“Öyle olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Hayatları film şeridi gibi sadece kendi gözleri önünden akıyor, bizimkinden de akıyor. Hiçliğe kavuşuyorlar ama o film şeridini bize bırakıyorlar, yaşadığımız sürece dek çınlamaya devam edecek bir yankı gibi. Bu gerçekten onlar değil. Eski halleri. Bilemiyorum.”

“Son yükleme.”

“Evet, belki de.”

“Yani bir şey yok mu diyorsun?”

Delilah Snow’u yutacak hiçliğe bakarken hissettiğim kesinliğini anımsadım. Hiçliğin kesinliğini hatırladım. Dün gece, sabaha karşı, bir günlük tutmaya başlamıştım. *Karanlıkta yalnızız, diye yazmıştım, bu yüzden birbirimizi teselli etmek için kendimize iyiliğe ve kötülüğe dair hikâyeler anlatıyoruz. Bir süre işe yarıyor, bir hayat boyunca, bir medeniyet boyunca, belki de tür hayatta kalabildiği sürece. Ama kendinizi kandırmayın: Karanlığın umurunda değil. Karanlık hepimizi yutuyor – iyi ve kötü ayırt etmeden – ayırım gözetmeden.*

Mutlu olduğumu düşünecek olursanız epey garip bir başlangıçtı ama kalemi bıraktığımda memnundum.

“Anlam aramaya çalışma,” dedim. “Bir anlamı yok.”

Sohbeti teşvik edecek bir laf değildi. İkizlerin beşiğini alıp mutfaga, Lucy ve Trish’in yanına gittik. Büyük kare bir odaydı, spot ışıkların rengi lilaya çalıyordu ve şifonyerin kenarları altındı. Trish ve Lucy yemek masasındalardı; masa sanki Roma İngiltere’si zamanından kalma, arkeolojik kazılarla gün yüzüne çıkarılmış bir meşe levhaya benziyordu. Sesi kısık radyodan Noel şarkıları duyuluyordu. Kendime koca bir bardak Hendricks cin koydum. Zoë ve Lorcan’ın günlerce

anne sütüne ihtiyacı olmayacaktı (ara sıra su içeceklerdi). Kurt, bu konularda aptallık ettiğimi, bana zarar vermeyen hiçbir şeyin onlara da zarar vermeyeceğini söylüyordu. Ama içimdeki insan paranoya ateşini yakmaya devam ediyordu. Sütten kesene kadar olmaz. İnternete kalırsa birkaç ayım vardı, gerçi Google ayda bir canavar dönüşüp insan eti ve kanıyla beslenen bebeklerden bahsetmiyordu tabii.

“Ne kadar kolay olduğuna hâlâ inanamıyorum,” dedi Trish. “Neden en başından öyle planlamadık ki? Hepsi korkak tavuktu.” İnsan formunda her zaman olduğu gibi enerji doluydu. Yüzünün en büyük hazinesi o yeşil gözleriydi, kısa kesilmiş kızıl saçları onları öne çıkarıyordu. Fergus, onun herkesten fazla içebileceğini kabul etmişti.

“Evet ama Gizemli Marco olmasa başımız belada olurdu,” dedi Lucy.

Bir sürü kez üzerinden geçmiştik. Kim olduğunun. ‘Marco’ diğer vampirleri kontrol edebiliyordu. Silahlı vampirler aynı anda silahlarını düşürmüştü. Hiç kuşkusuz bir sahtekar olan ‘Remshi’ tokadı yemişti. Jacqueline geri kaçmıştı. Mia bile onun dediğini yapmak zorunda kalmıştı.

“Yaşlı olmalı,” dedi Walker. “Başka bir açıklaması olmaz.”

“Gerçek olan o değilse,” dedi Lucy. Ne zaman bu konuda konuşsak er ya da geç birimiz bunu söylüyordu. Bu ihtimal bizi heyecanlandırıyordu. (Walker dışında.) *Burada bir şey olduğu doğru*, demişti Mia. *Çok eski. Bilemiyorum.* Elbette bunu hissetmişti ve Jacqueline’in erkek mankeni bunun kaynağı gibi sunulduğu için Mia da bu hissin ondan yayıldığını düşünmüştü. Ama ‘Marco’ da orada. Müritler’in arasındaydı. His ondan yayılıyor olabilirdi. Ben kendim de hissetmiştim, uzaktan gelen bir geçmişin yakınlığını, zamanın sıkışmasının iticiliğini. Kokusuzluğu da vardı, bir de kitaptan bahsediş.

Beni tanıyormuş gibi bakışı da vardı.

"O Olivia için üzıldüm," dedi Trish. "Cidden inanıyordu."

"En azından günışığında gezemediklerini biliyoruz," dedi Lucy. "Ya da henüz gezemiyorlar diyelim."

Sonuçta Pekin'deki Helios laboratuvarına yapılan baskının arkasında da Müritler vardı. Bozuk formülü çalmışlar ve Remshi'yi pazarlamak için istekli fanatiklere uygulamışlardı. İlacı içenler göz önünden çekilmiş (Jacqueline ve kukla mesihine göre günışığının keyfini çıkarmaya çıkmışlardı) gözlem altına alınmış ve yan etkileri ortaya çıkınca yok edilmişlerdi. Bu sırada, herkes ilacı içmek için sıraya girmeye başlamıştı bile. Elli Aile'nin duruma müdahale etmesi çok normaldi: Mensuplarını gecelere hapsolmaktan kurtarmayı vaat eden bir örgütle yarışamazlardı. Jacqueline, ilacın yan etkilerinin çözüleceğine güvenip kumar oynamıştı. O zamana kadar sihirli Kral'ın yanındaki Kraliçe pozisyonu çoktan sağlamlaşacaktı. Ayrıca o zamana kadar bu hediye sadece kraliyete sonsuz bağlılık sunanlara verilecek bir ödül haline gelecekti. Eski vampir oligarşisinin yerini yeni bir monarşi alacaktı. Walker, "Jacqui'nin hakkını vermek lazım. Büyük düşünüyordu," demişti.

"Kayıp fiil ne öğrenmek istiyorum," dedi Lucy.

Walker istemiyordu, bunu biliyordum.

"Her ne ise," dedi Trish, "bunu öğrenmek rahiplerinden birinin hayatına mal oldu."

"Dinlerine karşı bir şey olsa gerek," dedi Lucy.

Walker kendine bir içki daha koydu.

"Unutun bunu." dedim. "Önemli olan oradan sağ salim kurtulmuş olmamız."

"Buna içerim iste," dedi Trish, kendisinin ve Lucy'nin bardaklarını doldururken.

"Şerefe."

"Slainte!"

"Stin iya mas," dedi Walker – o sırada telefonu çaldı.

Numaraya baktı. "Hasiktir," dedi. "Mike bu."

Walker bilmişti. Jacqueline Natasha serbest *ama buraya geldiğindeki kadın değil artık* dediğinden beri ben de biliyordum. Madamın stili, Natasha'yı sevgilisine hiç istemediği bir şeye dönüşmüş olarak yollamaktı.

Ama ikisini de azımsamıştı. Aşklerini azımsamıştı.

"Talulla Demetriou, Natasha Alexandrova," dedi Mikhail. "Hiç kuşkusuz en garip tanıştırma bu."

İkimiz de birbirimizin kokusundan rahatsızdık ama Caleb'e yakın geçirdiğim günlerden sonra ben daha az etkileniyordum. Öne doğru adım attım ve Natasha'yla el sıkıştık. Burnumuzu kapamamak için kendimizi zor tutuyorduk. Gülümsedi. "Böyle göründüğüme bakma," dedi hafif Rus aksanıyla, "ama seninle tanışmak benim için bir onur. Mikhail onun dostu olduğunu söyledi. Sana borçluyum."

Evin arka bahçesindeydik, şimdi yer iyice karlar altındaydı. Natasha da Konstantinov da artık soğuğu hissetmeyeceklerdi. *Pek çoğu bin yıldan fazla yaşamaz.* Bu ikisi yaşayabilirdi.

Trish ve Lucy, uyanmış ikizleri battaniyelere sarıp kucaklarında tutmuş, kapalı bahçeden bize bakıyorlardı. Birden arkalarından Madeline belirdi, beyaz iç çamaşırı üzerine kısa ipek bir sabahlık giymişti. Noel ağacının tepesindeki melek süslemesinin porno versiyonu gibiydi. "Tanrı aşkına kimse kokuyu... Ah. Hasiktir."

“Bilmenizi istiyorum ki,” dedi Konstantinov, “bu benim seçimimdi. Tek yol buydu.”

Tabii ki biraz daha soluktu ama onun dışında epey sağlıklıydı. Hastayken uzayan sakallarını tıraş etmişti ve kara gözleri yüzünde yine mücevher gibi parlıyordu. Natasha ile kardeş gibi birbirlerine benziyorlardı. Aralarındaki aşkı da öyle bir hava vardı: heyecan verici, ensestvari bir klostrofobi. Onları her türlü kanundan üstün kılan vampirlikleri değil aralarındaki aşktı. Aşkın yanında vampirlikleri önemsizdi.

“Senin adına sevindim,” dedim. “Gerçekten. Sana borçluyum. İçeri... girmek ister misin?”

Bir an dolu bir sessizlik oldu ve sonra hepimiz güldük.

“Gitmemiz gerekiyor,” dedi Konstantinov. “Sadece Natasha’yla tanışmanızı istedim ve gece yarısı hırsız gibi kaçtığım için özür dilemeyi tabii.”

Biliyordum, Walker’ı görmeye gelmişti. Ve birden konuşmalarına gerek kalmamıştı.

Konstantinov elini uzattı. Walker elini kavradı ve gökyüzünün devleştiği, yıldızlarla ışıldadığı o an uzanıp Konstantinov’a sarıldı.

68

Gecenin ilerleyen saatlerinde karın o her şeyi yutan sessizliğinde, Madeline, Cloquet'ye bitap düşene kadar seviştikten sonra, Lucy ve Trish sarhoşluktan geveleyerek birbirlerine iyi geceler deyip sendeleyerek uykuya gittikten ve Walker'la ben (viski, cin ve Konstantinov'un dönüşümünün yarattığı şok sayesinde) tedirgin bir seks yaptıktan sonra – ki sadece hâlâ becerebildiğimizi ve Walker'ın sonsuza dek mimlenmiş olmadığını kanıtlamaya yetti– ve Walker rahatlayıp uykuya daldıktan sonra, tüm bunlardan çok sonra ikizlerle ben hâlâ uyanık ve kıpır kıpırdık.

Bir süre çabaladım, bin tür koyun sayma tekniği dene-dim, ama sonunda kalkıp giyindim. Kendime usulca bunun etkisini geç gösteren bir şok olduğunu söylüyordum. Üç ay boyunca hayatımın tek bir amacı olmuştu. Dehşet verici bir amaçtı evet, ama aklımdaki diğer tüm belirsizlikleri ve soruları, gerginlikleri, muğlaklıkları ve korkuyu ezip geçmişti. Ama artık sona ermişti. Dünya yeniden açılmıştı ve dört yüz yıl yaşayacak olmamın baş döndürücü gerçekliği, çocuk büyütecek ve düşmanlara karşı korunacak olmak yeniden zihnime üşüşüyordu. Dört yüz yıl. Bunu anlamanın imkânı yoktu. NASA'yı, Gen Haritasını, özel efektleri kafamda yok-luyordum ama bir sonuç elde edemiyordum. Sarsıntılar, devrimler, dehşete düşürücü yenilikler, şimdi görsek büyü ya da mucize diyeceğimiz şeyler olacaktı. Düşünürken bile

başım dönüyordu. Kendime beni uyanık tutanın yalnızca bu olduğunu söylüyordum. Durumumun gebe olduğu yenilikler ve ürkünçlükler.

Kurt ise hayır dedi.

Zoë ve Lorcan karanlıktan bana baktılar. Onlara baktım. Mutluluk. Mutluluk bir döngüydü. Mutluluk. Sonra hayal kuruyor olmalısın diyen şüphe. Sonra geri çekilip zihninin ayılmasını beklemek. Sonra yeniden dönüp hâlâ mutlu musun görmek. Ve yeniden mutluluk. Çıldırıcı derecede gerçek ve hak etmediğin halde sana ait olan mutluluk.

Beşiği ve yeni başladığım günlüğü alıp aşağı indim.

Şöminedeki ateş sönmüştü ama mutfaktaki ısıtıcı hâlâ sıcaklık yayıyordu. Önüne iki sandalye çektim, ikizleri yerde yanıma koydum, ayaklarımı uzattım ve önceden yazdığım paragrafı yeniden okudum.

İki sebepten öldürürsün. İlki öldürmezsen ölecek olduğun için. İkincisi ise bundan zevk aldığın için. İnsanlığın mahkemesinde ilk sebep teorik olarak hafifleticidir. İkincisi ise gümüş kurşunu davet eder.

Hendricks şişesinde birkaç yudum daha kalmıştı. Bardak çıkarmaya uğraşmadım. Yazmaya devam ettim:

Kurtkadın olunca insanlıktan boşanırsın. Ya da insanlık senden boşanır. İnsanlığı suçlayamazsın. Onu öldürüp yiyeceğini bilen birinin hâlâ seni sevmesini bekleyemezsin. Ne yazık ki kolay bir boşanma değildir bu. Hatta olabilecek en kötü türden boşanmadır. Evleri ayırmamışsındır. Sevişmeye devam edersin. Hâlâ anılarınız vardır. Hâlâ bazen aşık hissedersin. Ama er ya da geç içinizden biri düzeni bozar. İnsanlık, sana katil olduğunu hatırlatarak bozar ya da sen birinin canını alarak bozarsın. Bunun aranızdaki her şeye son vermesi gerekir, son kez esya değiş tokuşu, siktir git, güle güle. Ama hayır. Yine devam eder, beraber yaşamak, seks, anılar, aşkın hayaleti.

“Artık her konuda Jake’in söylediklerine inanmaya son vermen gerek,” dedi Marco’nun sesi. “Gerçi gecenin bu saati cin içmene ne der Allah bilir.”

Yerimden öyle zıpladım ki neredeyse sandalyeden düşüyordum ama ânında ayaklandım ve onunla ikizlerin arasına girdim.

Avcu yukarıda olacak şekilde elini kaldırmanın dışında hareket etmedi. Aynen manastırda olduğu gibi gözüküyordu. Ama sanırım banyo yapmış ve saçını yıkamıştı. O kara gözlü yaramaz ifade, kokusuz yorgun merak ve tükenmeyen enerji hâlâ yerindeydi. Tam karşımda mutfak tezgâhına oturmuş, bir bileğini diğerinin üstüne atmıştı. Vücudum hâlâ tepki veriyordu: Koltukaltılarım, kafa derim, mesanem, adrenaliniyle yıkıyor, kan pompalıyordu. Doğrudan bir korku hissetmiyordum ama bir korku tadı vardı. Heyecan, çekince ve aşinalığa benzer bir his.

“Ne istiyorsun?” dedim.

“Sana, çocuklarına veya bu evdeki kimseye zarar vermeye niyetim yok,” dedi, “tabii eğer açık açık kıskırtılmazsam. Sohbet edelim diyordum.” Bir paket American Spirits sigarası ve pirinç Zippo çıkardı, sigarasını yaktı ve keyifle bir fırt çekti. “Eminim soruların vardır.” Gözümü beşikten ayırmadığımı fark etti. “Cidden, tamamen güvendesin. Be-beler de öyle.”

“Kimsin sen?”

“Ön sevişme olmadan direkt konuya dalacağız demek. Kimim ben? Bunun cevabını biliyor olmalısın.”

“Remshi.”

“Sen dedin.”

“Ne?”

“Merak ediyorum. Sence evren anlamsız bir tesadüfler zinciri mi?”

“Ne?”

“İsimler hakkında düşünüyorum. Mesela seninki. Talulla Mary Apollonia Demetriou. ‘Talulla’ senin de bildiğin üzere Gaelce ‘Tuilelaith’ isminin Anglikanlaşmış versiyonu. *Tuile* bolluk, *flaith* ise prenses demek. Genelde bereketli hanım anlamına geliyor. Sonra ‘Mary’ var – mucizevi doğumu çağrıştırıyor tabii. Sen de hamile olduğunu öğrendiğinde mucizevi gelmiş olmalı. ‘Apollonia’ ise ‘Apollonios’ kelimesinin dişil hali ve yok edici demek. Tüm bunların üstüne bir de ‘Demetriou’ var, kökü ‘Demeter’ yani doğurganlık tanrıçası. Yani geçmişinde mucizevi bir doğum olan, aynı zamanda ayda bir yok ediciye dönüşen bereketli bir hanımdan bahsediyoruz.”

“Bir dakika. Bir sus. Ne istiyorsun?”

“Söyledim zaten: Seninle konuşmak. Burada da bitmiyor ama. Çocuklarına bir bak: Zoë, Yunanca’da yaşam anlamına geliyor. Lorcan ise, buna bayılıyorum işte, İrlanda Gaelce-sindeki *lorcc* kelimesinden geliyor ve azılı demek. Sonundaki ek ise kelimeye ‘küçük azılı’ anlamı katıyor. Bu küçük azılının, dünyaya geldiğinde yaptığı ilk şey birini ısırmaktı!”

“Sen nereden biliyorsun? Orada mıydın?”

“Yirmi bin senede her şeyi gördüğünü sanırsın.”

Bunu söylediği an onu sanki tam arkamda hissettim. Nefesi kulaklarıma değdi ama odada karşımda duruyordu. Fiziksel his gerçektir. Arkama dönmeden duramadım.

“Pardon,” dedi. “Bak buradayım. Kıpırdamıyorum. İznin olmadan hareket etmeyeceğim. Sıkıcı numaralar yapmayacağım bir daha.”

Manastırda, onun sesini daha önce duyduğumu düşünmüştüm. Yirmi bin sene, her şeyi gördün sanırsın. Bunu daha önce duymuştum. Alaska’da, suyumun geldiği o gece. Tam arkamdan biri söylemişti. Yirmi bin sene. Bu imkânsızdı. Ama tabii aslında hiç de imkânsız değildi.

“Yukarıda biri uyandı,” dedi kafasını yukarı çevirerek.
“Aşağı inerlerse olay çıkar.”

Bu, çıplak ayakla yalpalayarak tuvalete giden Lucy’nin sesiydi. İşemesini dinledik. Absürt bir gerilim.

Kapıyı geri kapadığında, “Sen bir vampirsin, değil mi?” diye sordum.

“Bazıları ilk vampir diyor.”

“Kokmuyorsun.”

“Şu an kokmuyorum.”

“Şu an mı?”

“Uzun hikâye. Cidden bilmek istiyor musun?”

“*Remshi’nin Kitabı*’nı sen mi yazdın?”

“Evet.”

“Ne zaman?”

“Papirüs daha çok yeniyken.”

O baş döndüren zaman sıkışması, antik geçmiş buraya, mutfağa girmişti. Güzel ellerin hayal edilemeyecek dokunma tarihi. Parça parça görüntüler: Lapis lazuli taşından bir kavanoz, deri eyer, güneş ısınmış çikolata renginde yağlı bir erkek omzu. Yapamam, *yapamam*, diye düşündüm. Neyi yapamayacağımı bilmiyordum. Heyecanlanmışım ve midem kalkmıştı.

“Mısır’da mı?”

“Yazdığım da Mısır’da değildim, Çin’deydim.”

“Ve bunca zaman uykudaydın.”

“Evet ama sen doğmadan çok önce uyandım. Jake’le beraber Big Sur’daki evimin önünden geçtiniz.”

“Ne?”

“Her yerde kalıplar. Hikâyeler. Bu da benim lanetim.”

“Bir dakika. Lütfen. Tane tane anlat.”

“Özür dilerim. Sor bakalım.”

İkizlere baktım. Yine uyuyorlardı. Zoë, kolunu kardeşine atmıştı. Bir yanımda korkmam gerektiğini, planlar yapıp

sivri ve tahta bir şey aramam gerektiğini düşünüyordum. Bunun farkındaydım ama beni felç eden marazi bir heyecan içindeydim.

“Cevapların var mı?” diye sordum. “Her şeyin bir anlamı var mı?”

“Kayıp fiilin ne olduğuna dair cevabım var.”

“Sorumun cevabı ‘hayır’ o zaman.”

“Dünyadaki en sabırsız insanları yetiştirdiği için Manhattandan sağ olsun! Manhattan sabırsızlığı olmasa konuya bodoslama dalmamakla on yıllar kaybedecektik.”

“Eğer hakikaten...”

“Şişşt. Walker!”

Yukarıdan ayak sesleri. Walker seslendi: “Talulla?”

Vampir sessizdi. “Gitmem gerekecek. Aşağı inerse bizim için de iyi olmaz.”

“Neden?”

“Bence biliyorsun.”

“Hayır bilmiyorum.”

“Kayıp fiilin ne olduğunu tahmin ediyor.

Ve o an sanki bir hız treninden düşer gibi ben de anladım.

“*Vor klez mych va gargim din gammou-jhi.* ‘Kurtinsan kanı içince.’ *Mych* değildi. Hiç *mych* olmadı. *Fanim*’di. *Fan* fiilinin şimdiki zamanı. ‘Birleşmek’ demek. *Vor klez fanim va gargim din gammou-jhi.* ‘Kurtinsanla kanı birleşince.’ Görüşmek üzere.”

Walker ayaklanmış, bir amaçla hareket ediyordu. Onun gözünden baktım: Ben ve çocuklar yok olmuştuk. Evin bir sır sakladığını düşündüğünü hissettim. İkizlere baktım. İkisi de aynı anda gözlerini açtı.

“Bana hiçbir şey söylemedin,” dedim yukarı bakarak, ama kendi kendime konuşuyordum. Vampir gitmişti.

KAPANIŞ
GALİP TALULLA

“Parası çok eskiden geliyor baba, dedim ya,” diyorum sessizce. “Baba tarafı aslen İngiltere kökenliymiş. Mikro-elektronik, ondan önce çelik, ondan önce kömür, ondan önce pamuk ve ondan önce kauçuk. Ailede anlatılan bu ama Walker’a sorsan her şey Çinliler’e Hint afyonu satmakla başlamış.”

“Tanrım, ona bunu soracak halim yok.”

“O halde beni sıkıştırmaktan vazgeç, tamam mı?”

Napa Vadisi’nde lüks bir villanın havuzunun başındayız. Calistoga’nın biraz kuzeyinde (Robert Louis Stevenson Eyalet Parkı’nın güneyinde – Jake’in hoşuna giderdi) sıcak, durgun, mavi bir ağustos ortası günüydü. Güneş sudan yansıyor. Temiz beton, lavanta ve çam kokuları. Ben misket limonlu, buzlu bir Hendricks içiyorum, o ise sodalı Bushmills viski. Zoë ve Lorcan gölgelikli, büyük bir oyun parkının içinde. Zoë büyük bir dikkatle kırmızı bir kurenin içine sarı üç boyutlu şekilleri sokmaya çalışıyor. Lorcan bağdaş kurmuş, bir dilim mango yiyor. İki ay sonra ilk yaş günlerini kutlayacağız.

Walker içerden cips ve salsa getiriyor. Dongunun ortasında olduğumuzdan normal insan gibi yiyebiliyoruz. Babamın bizi görmeye gelmesi için en uygun zamanı böyle belirledim.

“Bak, her şeyi bir anda böyle kabullenmemi bekleyemezsin... Merak etmem çok doğal.”

“Biliyorum baba. Anlıyorum. Ama *aylardır* aynı terane. Dur dur, döküyorsun.” Şezlongu ayarlarken içkisini döküyor. “Dur. Yardım edeyim. Hah. Oldu mu?”

Cloquet'yi bir aylık Karayip tatiline yollayıp tüm masrafları karşıladım. (Girit'ten sonra, bana ihtiyacın yok artık, demişti. Walker'ın geçici biri olmadığını anlamıştı. Başka bir şey bulurum, sorun değil. Anlıyorum. Saçmalama, demiştim. Yumuşayan Firavun kalbim karman çormandı. İstiyorsan git ama sana ihtiyacım yok sanma. Her zaman sana ihtiyacım olacak. *Her zaman*. Ona sarıldım. İkimiz de ağladık. Çok gülünçtü. Gitmedi. Pratikte de pek değişen bir şey olmadı: Walker ve ben teknik olarak beraber yaşamıyoruz ve siköldürye hariç cinsel açıdan tekeşli değiliz. Gerçi hâlâ en çok birbirimizle sevişiyoruz. Bu yüzden Cloquet'nin rolünde değişiklik olmadı: Ahbap, tedarikçi, bakıcı, dost. Çocuklar ona tapıyor.) Her neyse, o Karayipler'de. Madeline (Cloquet'yle seksin efsanevi olduğunu anlattı; ara sıra ortaya çıkıp Cloquet'yle bir güzel sevişiyor, sonra yine kayboluyor) Barbuda'da onunla karşılaşacak. Tabii ki bendeniz planladı.

“Niye paraya taktın anlamıyorum,” diyorum babama. “Sahip olduğumuz için sevin yeter.” Jake'in finansal tarihi hazırda durduğundan onu alıp Walker'a uyarladım. Kocam. Çocuklarımin babası. Yalanlar, yalanlar, yine yalanlar. Ama babamın güven duyacağı, istikrar sunan bir hikâyeye ihtiyacı vardı. Hele de onu sekiz ay önce ikiz torunlarıyla tanıştırdıktan sonra. “Yeteri kadar paramız varken de endişelenirdin,” diyorum. “Şimdi paramız yeter de artar bile ve hâlâ endişeleniyorsun. Moralimi bozuyorsun.”

“Tamam, tamam. Tanrım. En azından evlilik öncesi anlaşma imzalasaydın.”

“Baba, yeter! Evet, *evet*. Boşanırsak çok para alacağım. Bana güven. İhtiyacımdan fazla param olacak.”

Bermuda şortlu, yanık tenli, uzun, kurt gibi fit Walker, elinde cips ve salsayla dolu bir tepsiyle evden çıkıyor. “Nikolai, içkinin tazelenmesi gerekiyor gibi. Ver bakalım.”

Babamın, Walker’ın sözde serveti karşısında duyduğu şaşkınlık bazen onu dumura uğrattıyor ve en basit sosyal işlevlerini yerine getiremez hale getiriyor. Şimdiki gibi ona bakakalıyor, adamın kafasından ellilik yüzlük banknotların fişkirmasını beklercesine.

“Baba!” diyorum. “İçkini tazelesin mi?”

“Ne? Ha, tabii tabii. Teşekkürler Robert.”

“Miss D?”

“Evet lütfen.”

Akşamüstü, sıcaklıkla, güneşle, alkolle ve giderek artan dürüst ve serbest bir sohbetle geçiyor. Dün gece Walker uyuduktan sonra günlüğüme yazdığım cümle kafamı kurcalıyordu: *Talulla Demetriou, Çok (Nokta) Kötü (Nokta) Bir (Nokta) Kızsın (Nokta)*. Çakırkeyif babam, kırmızı ve yeşil biberli, bol domates soslu kuzu pişiriyor. Çocukken en sevdiğim yemek – *arnaki kokkinisto*. Onu öyle göbekli, gri saçlı, uzun kirpikli profilinden, gömleğinin bir kısmı dışarıda, sakın sakın ocağın başında yemek pişirirken görmek bana derin bir mutluluk veriyor. Onunla temasta olmak büyük bir risk tabii. DOKET (ya da onlara verdiğimiz takma isimle YAVAŞ ET) yeni nesil bir kurtinsanın varlığını fark etti (son sayı elli bir: Fergus aşk ısırığını keşfetti ve Devaz da bir yerlerde zıvanadan çıkmış olmalı) ve Helios hâlâ kurt geninin günışığı sihrini çözmeye kararlı. İki örgüt de bana babamı kullanarak ulaşabilir. Ama ona seçme hakkı versem ben ve çocukları görmeyi tercih edeceğini biliyorum. Bu yüzden onun adına kararı ben verdim. Sadece dikkatli olmamız gerek. Çok dikkatli. Rivayete göre Jacqueline Delon, ma-

nasırdaki baskından kurtulmuş ama Elli Aile başına ödöl koymuş. Bu yüzden arkadaşlarını çok dikkatli seçiyor. Mia ortalarda gözükmedi ama yakında olduğunu biliyorum. Kız kardeşlik hissi, onun kendisini (ve oğlunu) kurtaran kadını öldürmeye gönlü el vermiyor diyor. Kurt ise benimle oynadığını söylüyor. Kız kardeşlik ve *kurdun* ortasında bir ses de şimdilik merakın intikamdan tatlı olduğunu söylüyor. Hissettiğim şu: İkimizden birinin ölümü, diğerini fakirleştirecek. acı ama ilgi çekici bir sihir yok olacak.

Akşam yemeğinden sonra Walker çocukları banyoya çıkarıyor (o ya da Cloquet yoksa ikizleri hâlâ gözümün önünden ayırmıyorum, nevrotiksem de ne yapalım) ve babam televizyonun önündeki yatar koltukta uyuyakalıyor. Tazelediğim içkimle dışarı bir sigara içmeye çıkıyorum. Tüm gün bir tane içmek için bekledim ama babamın önünde içemedim. Kanser, annem, saygısızlık.

Çıplak ayak ve iki fırttan sonra mest olmuş bir halde havuzun kenarından bahçeye, oradan da kapıya yürüyorum. Kapı, çamların arasından hafif bir yokuşla anayola bağlanıyor. Güneş batmış, gökyüzü mavi-altın, yumuşak ve ılık. Birkaç metre ilerdeki sivrisinek öbegi çıldırıyor gibi.

Görüşmek üzere.

Sekiz ay önceydi ve onu hâlâ görmedim.

Biraz hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmem gerek.

Vor klez fanim va gargim din gammou-jhi. Kurtinsanla kanı birleşince. Birleşince. Birleşmek. Tanrı'nın birleştirdiğini kimse ayıramaz misali...

O gece neredeyse Walker'a bir şey söylemeyecektim. Bir vampirle mutlakta edilecek beş dakikalık sürreal sohbet, kötücül bir ihanet gibi gelmişti. Ama söyledim. Hayatımda bir defa doğru şeyi yapabildim. Suraum alev alev, titreyerek tüm hikâyeyi yumurtladım. Anlatmasam sır sakladığım için onu hor görmeye başlayacaktım. Sevdğin birinden sır sak-

larsan olacağı budur: Onu kandırma isteğini kanıtladığı için ondan nefret edersin.

Bu yüzden anlattım ona ama ihanet hissi tamamen yok olmadı. Tamamen yok olmadı.

Sigarayı bitirip havuza geri yürüyorum. Bahçenin kokuları iyi huylu: Klor, temiz taş, güneş kremi, lavanta. İçerden basket maçı yorumları duyuluyor.

Görüşmek üzere.

Sekiz ay. Yirmi bin yıl.

Bir parçamın hâlâ beklediğini inkâr edemem.

Evde Walker'ı yatağında kollarını açmış, altlarında ikizlerle uyurken buluyorum. Üstlerine yorgani örtüyorum ve ışığı kapıyorum. Düşmezler. Onları ezmez. Türümüze has emniyet. Türümüze has yer çekimi.

Salonda babam ağzı açık horluyor. Üzerine battaniye örtüyorum, televizyonun sesini kısıyorum ve yanındaki masaya susuzlukla uyanma ihtimaline karşı bir bardak su bırakıyorum. Bu kadar içki, güneş ve yemek sonrası benim de uykumun gelmiş olması lazım ama gelmedi. Uyanığım, hareketliyim ve belli belirsiz hüzünlüyüm. Uzun süredir ilk defa hiçbir endişem olmadığını fark ediyorum.

Huzurun böyle olacağını bilmiyordum.

Ama ne yazık ki uzun sürmeyecek.